SANDRA BROWN

šalčio faktorius

Alma littera

SANDRA BROWN

šalčio faktorius

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė *Gražina Nemunienė*

Alma littera
VILNIUS / 2007

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
CHILL FACTOR
Simon & Schuster, 2005

ISBN 978-9955-24-394-6

1 SKYRIUS

KAPAS BUVO NESTANDARTINIS.

Pagal oro prognozę pūga turėjo būti neįprastai stipri. Sustingusioje žemėje pasisekė išgremžti tik nedidelę įdubą. Kapas buvo iškastas Milisentei Gan – rusvų plaukų, smulkaus kūno sudėjimo, penkių pėdų ir keturių colių ūgio aštuoniolikmetei, kuri dingo, kaip buvo pranešta, prieš savaitę. Kapas buvo pakankamai ilgas jos ūgiui. Jo gylis, arba greičiau gylio trūkumas, galėjo būti ištaisytas pavasarį, žemei pradėjus atitirpinėti. Aišku, jeigu maitėdos nesudoros kūno anksčiau.

Benas Tirnis nukreipė žvilgsnį nuo naujojo į greta esančius kapus. Jų buvo keturi. Medžių nuolaužos ir apipuvę augalai kapus gerai ir natūraliai maskavo ir tik akis, kuri žinojo, ko ieško, galėjo juos pamatyti. Ant vieno iš kapų užgriuvęs medis visiškai jį slėpė. Reikėjo tikrai skvarbios akies, kad pastebėtų čia ką nors neįprasto.

Tokios kaip Tirnio.

Jis dar kartą, dabar jau paskutinį, pažvelgė į tuščią, negilų kapą, pakėlė prie kojų gulėjusį kastuvą ir žengė atatupstas. Beeidamas pastebėjo, kokius tamsius pėdsakus palieka jo batai balto sniego paklotėje. Tačiau dėl to per daug nesijaudino.

Jei meteorologai nesuklydo, pėdsakus netrukus padengs keli coliai sniego. O kai sniegas ištirps, pėdsakai jau bus paskendę purve.

Kad ir kaip ten būtų, Benas nutarė eiti nesustodamas. Reikėjo kuo greičiau nusileisti nuo kalno. Tučtuojau. Dabar.

Savo mašiną jis buvo palikęs kalno papėdėje, už kelių šimtų jardų nuo kalno viršūnėje esančių netikrų kapinių. Žemyn nevedė joks takas, todėl Benui teko brautis per tankų mišką. Stora miško paklotė šiek tiek palengvino leidimąsi, bet žemė vis tiek buvo pavojingai slidi. Padėtį sunkino tiesiai į veidą vėjo bloškiamas sniegas. Nors Benas skubėjo, jam teko atidžiai žiūrėti, kur stato koją, kad išvengtų klaidingo žingsnio.

Pagal prognozę ši pūga turėjo tęstis ne vieną dieną. Kelių oro srovių susidūrimas turėjo sukelti galingiausią pastarųjų laikų sniego audrą. Žmonėms, kurie atsiras jos numatomam kelyje, buvo patarta elgtis atsargiai, apsirūpinti maisto atsargomis ir atsisakyti nebūtinų kelionių. Tik kvailys būtų galėjęs šiandien kopti į kalno viršūnę. Arba tas, kuriam būtinai reikėjo.

Taip, kaip Tirniui.

Dulksna, prasidėjusi ankstyvą popietę, pamažu virto šlapdriba, sumišusia su ledinėmis lietaus adatomis, kurios smigo tiesiai Benui į veidą. Taip, kaip pušų spygliai, pro kuriuos jis brovėsi susitraukęs į kuprą ir iki pat sustingusių nuo šalčio ausų pasikėlęs apykaklę.

Vėjo greitis buvo gerokai padidėjęs. Medžiai stipriai siūbavo, jų nuogos šakos daužėsi vienos į kitas lyg būgno lazdelės, mušančios ritmą. Atšiauraus vėjo sūkuriai blaškė nuo visžalių medžių nuplėštus spyglius. Vienas spyglys aštriai pataikė Benui į skruostą, tarsi į taikinį paleista strėliukė.

Dvidešimt penkių mylių per valandą greičiu, iš šiaurės vakarų, galvojo jis ta smegenų dalimi, kuri automatiškai registravo jį supančią aplinką. Jis žinojo visus šiuos dalykus – vėjo greitį, laiką, temperatūrą, kryptį – instinktyviai, lyg jame būtų buvęs įtaisytas vėjarodis, laikrodis ir termometras, nuolat siunčiantys informaciją pasąmonei.

Tai buvo įgimtas sugebėjimas, kurį jis ištobulino daug laiko praleisdamas atvirame ore. Jam nereikėjo sąmoningai galvoti apie nuolat besikeičiančius aplinkos reiškinius, bet kai tik iškildavo būtinybė, įsijungdavo pasąmonė. Jis ir dabar rėmėsi ja, nes būtų buvę blogai per sniego audrą įstrigti Klierio viršukalnėje – antroje pagal aukštį Šiaurės Karolinoje, žemesnėje tik už Maunt Mitčelą – ir dar su kastuvu rankoje, bėgant nuo keturių senų ir vieno šviežiai iškasto kapo.

Vietinė policija negalėjo pasigirti sėkmingai narpliojanti nusikaltimus. Policijos poskyris greičiau buvo visuotinės pajuokos objektas. Policijai vadovavo kitados dideliame mieste tarnavęs detektyvas, atleistas iš skyriaus, kuriame dirbo. Dačas Bertonas dabar buvo grupės mažo miestelio neišmanėlių pareigūnų – tikrų stuobrių, aprengtų prašmatniomis, su žvilgančiais ženkliukais, uniformomis – viršininkus. Jų neatidėliotina užduotis buvo pagauti nusikaltėlį, kuris dažais išpurkšdavo įvairiausias nešvankybes ant šiukšlių konteinerių, stovinčių už Teksako stoties.

Tačiau pastaruoju metu jiems savo dėmesį teko nukreipti į penkis be žinios dingusius žmones. Nepaisant bukumo, protingiausieji Klierio pareigūnai priėjo prie išvados, kad penkių moterų dingimas vienoje bendruomenėje per dvejus su puse metų yra tikriausiai daugiau negu paprastas sutapimas.

Didžiuliame mieste tokia statistika būtų paskendusi tarp daugybės kitų, dar baisesnių nusikaltimų, bet čia, šioje retai apgyventoje kalnų vietovėje, penkių moterų dingimas rodėsi pribloškiantis.

Visi manė, kad dingusios moterys nužudytos, todėl valdžios pareigūnų užduotis buvo kaip galima greičiau rasti moterų palaikus, o ne pačias moteris. Įtarimas būtų kritęs ant žmogaus, išlendančio iš miško su kastuvu rankoje.

Tokio, kaip Tirnis.

Kol kas jam sekėsi nepatraukti policijos viršininko Bertono dėmesio. Buvo labai svarbu, kad viskas taip ir liktų.

Bežingsniuodamas Tirnis mintimis perbėgo viršukalnėje palaidotų moterų duomenis. Taigi – Karolina Medoks – di-

džiakrūtė, su nuostabiais juodais plaukais ir didelėmis rudomis akimis. Apie jos dingimą pranešta praėjusį spalį. Vieniša motina ir vienintelė diabetu sergančio vaiko maitintoja. Jos gyvenimas buvo bedžiaugsmis sunkaus, alinančio darbo ciklas.

Karolina Medoks galų gale dabar iš tikrųjų gali pailsėti. Kaip ir Lorin Eliot. Netekėjusi, apkūni blondinė, dirbusi sesele medicinos klinikoje.

Betsė Kalhun, našlė namų šeimininkė, buvo vyresnė už kitas.

Torė Lambert, jauniausia, buvo pirmoji, gražiausia ir vienintelė iš jų gyveno ne Klieryje.

Tirnis pradėjo eiti sparčiau, mėgindamas pabėgti ir nuo jį persekiojančių minčių, ir nuo blogo oro. Medžių šakas pradėjo dengti ledas. Apledėjo ir pakelės akmenys. Status, vingiuojantis kelias, vedantis žemyn į Klierį, tuoj taps nepravažiuojamas, todėl reikėjo nedelsiant nusileisti nuo šito prakeikto kalno.

Laimė, Tirnio neapgavo vidinis kompasas – jis ėjo iš miško maždaug už dvidešimties pėdų nuo tos vietos, pro kurią buvo įlindęs. Jo visai nenustebino, kad mašiną jau dengė plonas ledo ir sniego sluoksnis.

Eidamas prie jos Tirnis sunkiai kvėpavo, iš burnos į šaltą orą veržėsi garo kamuoliai. Nusileidimas nuo kalno buvo sunkus. O gal jo kvėpavimas pasunkėjo ir širdies ritmas pagreitėjo nuo nerimo. Ar nusiminimo. Ar apgailestavimo.

Jis įmetė kastuvą į automobilio bagažinę. Nusimovė latekso pirštines ir jas taip pat įmetė į bagažinę. Tada užtrenkė bagažinės dangtį. Skubiai įšoko į mašiną ir uždarė dureles džiaugdamasis galimybe pasislėpti nuo žvarbaus vėjo.

Drebėdamas jis pūtė šiltą orą į rankas ir trynė jas stengdamasis atgaivinti kraujotaką iki pat pirštų galiukų. Latekso pirštinės buvo būtinos, bet jos visiškai nesaugojo nuo šalčio. Jis išsitraukė iš kišenės odines, pašiltintas kašmyro vilna pirštines ir užsimovė jas.

Pasuko uždegimo spynos raktelį.

Nieko.

Tirnis vėl paspaudė akceleratorių ir pamėgino užvesti variklį. Tačiau variklis net nesuurzgė. Po dar kelių nesėkmingų mėginimų Tirnis atsilošė sėdynėje ir žvelgė į matavimo prietaisų skydelį mėgindamas atspėti, ką daro ne taip.

Jis dar vieną kartą suktelėjo raktelį, bet variklis tylėjo taip, kaip tos moterys, paskubom palaidotos kalno viršūnėje.

„Prakeikimas!“ Jis daužė abiem pirštinėtais kumščiais į vairą ir žvelgė tiesiai prieš save, nors ir nebuvo į ką žvelgti. Ledo sluoksnis buvo visiškai uždengęs langą.

– Tirni, – sumurmėjo jis, – tau – galas.

2 SKYRIUS

VĖJAS SUSTIPRĖJO, KRINTA KRUŠA, – PASTEBĖJO Dačas Bertonas nuleisdamas užuolaidą atgal ant lango. – Mums reikia kuo greičiau iš čia keliauti.

– Man dar reikia ištuštinti kelias lentynas. Tada jau būsiu susiruošusi, – atsiliepė Lilė imdama porą knygų kietais viršeliais iš sieninės spintos. Ji sudėjo jas į dėžę.

– Tau visada patikdavo skaityti, kai čia būdavome, – pastebėjo Dačas.

– Kaip tik čia turėjau galimybę perskaityti populiariausias knygas, nes niekas manęs neblaškydavo.

– Išskyrus mane, – pasakė jis. – Atsimenu, kaip kibdavau prie tavęs, kol padėdavai knygą į šalį ir atkreipdavai dėmesį į mane.

Ji pažvelgė aukštyn į Dačą nuo grindų, ant kurių sėdėjo, ir nusišypsojo. Tačiau neplėtojo jo malonių prisiminimų apie tai, kaip jie leisdavo laisvalaikį kalnų prieglobstyje. Iš pradžių jie čia atvažiuodavo praleisti savaitgalių ir atostogų norėdami pabėgti nuo įtemptos darbotvarkės Atlantoje.

Vėliau – tiesiog norėdami nuo visų pabėgti.

Dabar ji pakavosi asmeninius daiktus, kuriuos norėjo pasiimti išvykdama. Neketino čia daugiau sugrįžti. Dačas taip pat.

Jie rašė paskutinį savo bendro gyvenimo puslapį, epilogą. Ji norėjo, kad jų paskutinis atsisveikinimas būtų kiek galima mažiau sentimentalus. Tačiau Dačas buvo linkęs dar pavaikščioti prisiminimų takais.

Ar jo praėjusių laikų prisiminimai buvo skirti tam, kad jis jaustųsi geriau, ar tam, kad ji pasijustų blogiau, šiaip ar taip, nenorėjo klaidžioti po juos. Geras kartu praleistas akimirkas apkartindavo nuoskaudos, tad bet koks tų laikų prisiminimas iš naujo atverdavo žaizdas.

Ji nukreipė pokalbį į pragmatiškus reikalus.

– Aš padariau visų pardavimo dokumentų kopijas. Jie yra šitame voke. Kartu ir čekis su tavo pinigų dalimi už parduotą trobelę.

Jis pažvelgė į voką, gulintį ant ąžuolinio kavos staliuko, bet jo nepaėmė.

– Tai neteisinga, – pasakė, – kad aš gaunu pusę.

– Dačai, mes tą jau aptarinėjome, – pasakė Lilė uždarydama dėžę, kad galėtų užklijuoti. Ji visai nenorėjo ginčytis.

– Tu mokėjai už šią trobelę, – tarė Dačas.

– Mes ją pirkome kartu.

– Bet tik tavo atlyginimas leido mums ją nusipirkti. Nebūtume galėję jos įpirkti už manąjį.

Lilė nustūmė dėžę grindimis prie durų, tada atsistojo ir atsigręžė į Dačą.

– Mes buvome susituokę, kai ją pirkome, susituokę ir kai ją dalijomės.

– Taip pat buvome susituokę, kai joje mylėjomės.

– Dačai, liaukis...

– Susituokę, kai tu atnešdavai man rytinę kavą nevilkėdama nieko daugiau kaip šypseną ir ant pečių užmestą tą pledą, – jis mostelėjo ranka į apklotą, gulintį ant fotelio.

– Prašau tavęs to nedaryti.

– Tai mano žodžiai, Lile, – jis žingtelėjo arčiau jos. – Nedaryk to.

– Tai jau padaryta. Jau šeši mėnesiai, kaip padaryta.

– Galėtum tą perdaryti.

– O tu galėtum su tuo susitaikyti.

– *Niekada* nesusitaikysiu.

– Tai tavo pasirinkimas, – ji minutę nutilo, giliai įkvėpė ir dar tylesniu balsu pasakė:

– Toks tavo pasirinkimas, Dačai. Tu negali pripažinti pokyčių. O kadangi negali, niekada su niekuo nesusitaikai.

– Aš visiškai nenoriu susitaikyti su tuo, kad prarandu tave.

– Tau teks susitaikyti. Neturi pasirinkimo.

Ji nusisuko nuo jo, pritraukė tuščią dėžę arčiau knygų lentynos ir pradėjo į ją krauti knygas, bet jau ne taip rūpestingai kaip anksčiau. Dabar ji jau skubėjo išvykti, kad nebūtų priversta pasakyti dar daugiau skaudžių dalykų, kad įtikintų jį, jog jų santuoka iš tikrųjų amžiams baigta.

Įtemptą tylą sklaidė tik vėjo šnarėjimas medžiuose, supančiuose trobelę. Žinodamas, kad tai jų paskutinis susitikimas, Dačas galėjo patirti emocinį protrūkį. Ji išgyveno jau ne vieną tokią sceną anksčiau ir nebenorėjo nieko panašaus. Jų išvykimas neturėjo būti kartus ir bjaurus, bet Dačas galėjo jį tokiu paversti prikeldamas iš užmaršties senus kivirčus.

Nors Dačas darė tai nesąmoningai, senų ginčų nagrinėjimas tik parodė, kokia teisi ji buvo nutraukdama šią santuoką.

– Manau, *Louis L'Amour* yra tavo knyga. – Ji parodė ją iškėlusi rankoje. – Ar tu ją pasiimsi, ar paliksi naujiesiems savininkams?

– Jie juk gauna visa kita, tai gali pridėti ir šią knygą, – niauriai atsakė Dačas.

– Buvo lengviau parduoti trobelę su visais baldais, nes jie buvo specialiai pritaikyti šioms patalpoms ir neatrodytų gerai kitoje vietoje. Be to, nė vienas mūsų neturime kur jų dėti. Aš neįsivaizduoju, ką su jais būčiau dariusi. Išsivežti juos visus tik tam, kad paskui vis vien kam nors parduotum? O kur būčiau juos laikiusi? Man atrodė, daug protingiau parduoti viską kartu.

– Ne tai svarbu, Lile.

Ji žinojo, kas iš tikrųjų svarbu. Jam buvo nemalonu galvoti, kad trobelėje gyvens svetimi žmonės ir naudosis jų daiktais.

Palikti viską kitų džiaugsmui jam atrodė tikra šventvagystė, jų privatumo ir intymumo išniekinimas.

Man visai nesvarbu, kaip išmintinga tau atrodė parduoti trobelę su visa manta. Sumautai išmintinga! Kaip gali įsivaizduoti kitus žmones, miegančius mūsų lovoje ir mūsų patalynėje?

Tokia buvo Dačo reakcija, kai ji atskleidė jam savo planus parduoti trobelę su visais baldais.

Buvo akivaizdu, kad jos sprendimas vis dar jį erzino, bet buvo jau per vėlu ką nors keisti, net jei ji būtų to norėjusi. Tačiau ji nenorėjo.

Kai knygų lentynos jau buvo ištuštintos ir jose buvo likęs tik vienas romanas apie kaubojus, ji pradėjo dairytis, ką dar reikėtų pasiimti.

– Štai tuos konservus, – pasakė ji rodydama į produktus, sudėtus ant bufeto, skiriančio virtuvę nuo svetainės, – gal norėtum juos pasiimti?

Jis papurtė galvą atsisakydamas.

Tada ji įsimetė juos į tą knygų dėžę, kuri tebuvo pripildyta iki pusės.

– Aš susitariau, kad nebeteiks komunalinių paslaugų, nes naujieji gyventojai čia neįsikurs be pavasario.

Aišku, Dačas tą jau žinojo. Lilė kalbėjo tik tam, kad užpildytų tylą, kuri darėsi vis slogesnė.

– Man dar reikia susirinkti kai kuriuos daiktus iš vonios, tada jau galėsiu vykti, – pridūrė ji. – Aš viską uždarysiu, užrakinsiu trobelę ir, kaip sutarta, paliksiu raktą pas nekilnojamojo turto agentą.

Jo kančia atsispindėjo ir veido išraiškoje, ir laikysenoje. Jis tik linktelėjo galvą, bet nieko nepasakė.

– Tau nereikia manęs laukti, Dačai. Esu tikra, kad turi reikalų mieste.

– Jie neskubūs.

– Turint galvoje oro prognozę? Visą tą ledą ir sniego audrą? Juk tau tikriausiai reikės reguliuoti eismą prie prekybos centro, – pasakė Lilė norėdama išsklaidyti slogutį. – Juk ži-

nai, kiek visko žmonės perka, kai žino, kad negalės išvažiuoti iš namų. Atsisveikinkim dabar ir tu gali pirmas pradėti leistis nuo kalno.

– Ne, aš tavęs palauksiu. Mes išvyksime kartu. Padaryk, ką ten tau dar reikia, – pasakė Dačas rodydamas į miegamąjį, – o aš per tą laiką sukrausiu šias dėžes į tavo bagažinę.

Jis pakėlė pirmąją dėžę ir išnešė. Lilė nuėjo į gretimą kambarį. Jame patogiai įtaisyta po nuožulniomis lubomis stovėjo lova su naktinėmis spintelėmis iš abiejų šonų. Be šių baldų, kambaryje dar buvo supamasis krėslas ir komoda. Vieną kambario sieną užėmė langai, o priešingoje pusėje buvo drabužių spinta ir mažutė vonia.

Jau anksčiau Lilė buvo užtraukusi tamsias užuolaidas, todėl kambarys atrodė niūrus. Ji patikrino spintą. Ten kabėjo tik tuščios drabužių pakabos. Jos atrodė labai vienišos. Lilė nieko nebuvo užmiršusi komodos stalčiuose. Ji nuėjo į vonią, susirinko tualeto reikmenis, kuriuos buvo naudojusi iš ryto. Sudėjo juos į kelioninį plastikinį krepšelį ir užsegė jį. Dar kartą patikrino vaistų spintelę – ji buvo tuščia. Tada grįžo į miegamąjį.

Įdėjo tualeto reikmenų krepšelį į lagaminą, kuris gulėjo ant lovos atidarytas. Dabar galėjo uždaryti ir lagaminą. Vos tik tą padarė, į kambarį įėjo Dačas.

Be jokių užuolankų jis pasakė:

– Jeigu ne Eimė, mes vis dar būtume šeima.

Lilė nuleido akis ir lėtai papurtė galvą.

– Dačai, prašau nepradėti...

– Jeigu ne tai, mes amžinai būtume buvę kartu.

– Mes to nežinome, Dačai.

– Aš žinau, – jis paėmė Lilę už rankų. Jos atrodė šaltos jo karštuose gniaužtuose. – Aš prisiimu atsakomybę už viską. Tai mano kaltė, kad viskas taip susiklostė. Jei būčiau elgęsis kitaip, tu manęs nebūtum palikusi. Dabar aš tą suprantu, Lile. Aš pripažįstu klaidas, kurias padariau. Jos buvo didžiulės. Idiotiškos. Aš tai pripažįstu. Bet prašau suteikti man dar vieną galimybę. Prašau.

– Vis vien nebebus taip kaip anksčiau, Dačai. Mes nebe tie žmonės, kurie kadaise susitiko. Ar tu to nesuvoki? Niekas negali pakeisti to, kas įvyko. Bet tai, kas atsitiko, pakeitė mus.

Jis nusigriebė jos žodžių, lyg skęstantis šiaudo.

– Tu teisi. Žmonės keičiasi. Aš irgi pasikeičiau po skyrybų. Persikėliau čia. Ėmiausi šito darbo. Visa tai išėjo man į naudą, Lile. Aš suprantu, kaip labai skiriasi Klieris nuo Atlantos, bet čia turiu pagrindą po kojomis. Čia – mano namai. Čia gyvenantys žmonės pažįsta mane ir visą mano giminę. Jie mane mėgsta ir gerbia.

– Tai puiku, Dačai. Aš noriu, kad tau čia sektųsi. Linkiu tau to iš visos širdies.

Ji tikrai norėjo, kad jam sektųsi, ne tik dėl jo, bet ir dėl savęs pačios. Kol Dačas čia iš naujo neužsirekuomenduos kaip geras policininkas ir pats savęs tuo neįtikins, ji iki galo nuo jo neišsivaduos. Jis bus priklausomas nuo jos, kol visiškai atgaus savigarbą ir įsitikins esąs geras žmogus ir geras policininkas. Maža Klierio bendruomenė galėjo jam tai užtikrinti. Lilė meldė Dievo, kad taip ir atsitiktų.

– Mano karjera, mano gyvenimas prasideda iš naujo, – pasakė Dačas paskubom, – bet visa tai neturės jokios prasmės be tavęs.

Nespėjus jo sustabdyti jis apkabino ją ir prisitraukė prie savęs. Kalbėjo greitai, tiesiai jai į ausį:

– Pasakyk, kad duosi man šansą.

Jis mėgino ją pabučiuoti, bet ji pasuko galvą, kad to išvengtų.

– Dačai, paleisk mane.

– Ar atmeni, kaip gera mums būdavo kartu? Jei nustotum priešintis, mes vėl galėtume pradėti iš naujo. Pamiršti viską, kas buvo blogai, ir vėl pradėti iš pradžių. Atsimeni, kaip negalėdavome atsitraukti vienas nuo kito? – jis vėl primygtinai pamėgino ją pabučiuoti.

– Liaukis! – atstūmė jį Lilė.

Jis žengtelėjo žingsnį atgal. Garsiai kvėpuodamas ištarė:

– Vis dar neleidi man prisiliesti.

Ji rankomis apsikabino pečius.

– Tu daugiau nesi mano vyras, – pasakė.

– Tu niekad man neatleisi, ar ne? – piktai suriko Dačas. – Pasinaudojai tuo, kas atsitiko su Eime, kad turėtum pretekstą skyryboms, bet pagrindinė priežastis juk ne ta, ar ne?

– Geriau jau eik, Dačai. Išvyk, kol...

– Kol nepraradau savitvardos? Tą tu norėjai pasakyti? – pasišaipė Dačas.

– Kol neapsijuokei.

Kurį laiką, kas Lilei atrodė lyg ištisa amžinybė, jai pasisekė atlaikyti jo piktą žvilgsnį. Staiga Dačas apsisuko ir žengė iš kambario. Pakeliui pagriebė voką nuo kavos stalelio ir nuplėšė savo apsiaustą bei skrybėlę nuo kabyklos prie durų. Jis negaišo laiko tam, kad apsivilktų, o išeidamas taip trenkė durimis, kad subarškėjo langų stiklai. Po kelių sekundžių suburzgė jo bronko variklis, pasigirdo žvirgždo džerškesys iš po ypač plačių padangų, kai mašina nušvilpė į priekį.

Lilė susmuko ant lovos krašto ir užsidengė rankomis veidą. Rankos buvo šaltos kaip ledas ir drebėjo. Dabar, kai viskas baigėsi, ji suvokė, kad jautė ne tik pasišlykštėjimą ir pyktį, bet taip pat ir baimę.

Ūmaus temperamento Dačas jau nebebuvo tas žavingas, patrauklus vyrukas, už kurio ji ištekėjo. Nepaisant to, kad sakė, jog jam pasisekė viską pradėti iš pradžių, jis atrodė desperatiškas, o jo desperacija kartais pavirsdavo gąsdinamais, staigiais nuotaikos svyravimais.

Lilei buvo beveik gėda jausti tą palengvėjimą, kokį ji jautė pagalvojus, kad jai niekada daugiau nereikės jo matyti. Galų gale tai baigėsi. Dačas Bertonas išnyko iš jos gyvenimo.

Išvarginta susidūrimo su Daču Lilė atsigulė ant lovos ir rankos dilbiu užsidengė akis.

Ją pažadino krušos barškėjimas į skardinį stogą.

Aiškinimaisi su Daču visada ją išsekindavo. Aršūs susidūrimai, kuriuos teko išgyventi per pastarąją savaitę, kai ji atvyko

į Klierį, kad galutinai užbaigtų trobelės pardavimą, pakenkė jai daugiau, negu ji įsivaizdavo. Po šios paskutinės scenos jos kūnas laikinai išjungė protą ir leido jai išsimiegoti.

Ji atsisėdo ir ėmė trinti rankas, kad sušiltų. Trobelės miegamajame buvo labai tamsu. Taip tamsu, kad Lilė negalėjo įžiūrėti valandų savo laikrodyje. Todėl ji atsikėlė, priėjo prie lango ir pakėlė užuolaidos kampą, kad įsileistų šviesos. Pašviesėjo nedaug, tačiau pakankamai, kad būtų galima įžiūrėti valandas.

Laikas ją nustebino. Ji miegojo giliai ir be sapnų, bet neilgai. Pagal tai, kaip buvo tamsu, ji manė, kad yra daug vėliau. Debesys, kuriuose skendo kalno viršūnė, sustiprino tamsos ir klaikumos įspūdį.

Žemę dengė dabar jau nepermatomas sniego sluoksnis. Sniegas vis krito, perpus sumišęs su ledo granulėmis, grėsmingesnėmis už savo nėriniuotas pusseseres – snaiges. Medžių šakos jau buvo atsidūrusios lediniuose futliaruose, kurie vis storėjo. Stiprus vėjas trankėsi į langų stiklus.

Ji pasielgė nerūpestingai užmigdama. Dabar kelionė žemyn į pakalnę bus klaiki. Net jei pasieks Klierį, nieko gero nebus. Blogas oras ją lydės ir ilgoje kelionėje į Atlantą. Kadangi visi reikalai čia jau buvo sutvarkyti, ji norėjo kuo greičiau grįžti namo, imtis įprastos veiklos, gyventi savo gyvenimą. Jos biuras jau bus pavirtęs įvairiausių popierių, elektroninių laiškų ir neatidėliotinų projektų liūnu. Tačiau, užuot baiminusis grįžti, Lilė nekantriai laukė galimybės padaryti visus tuos darbus.

Ji ne tik ilgėjosi gimtojo miesto ir jos laukiančių darbų, bet norėjo kuo greičiau išvykti iš Dačo gimtinės. Ją žavėjo jauki Klierio atmosfera ir jį supantys kalnai. Tačiau vietos gyventojai pažinojo kartų kartas Dačo šeimos. Kol Lilė buvo Dačo žmona, jie ją priėmė šiltai. Tačiau dabar, kai jie išsiskyrė, miestelio gyventojai pastebimai atšalo.

Turint galvoje, kaip priešiškai nusiteikęs Dačas paliko trobelę, buvo aišku, kad reikia kuo greičiau iš čia nešdintis.

Paskubomis Lilė nunešė lagaminą į kitą kambarį ir pastatė prie durų. Tada ji dar kartą greitai apibėgo trobelę, patikri-

no, ar viskas išjungta ir ar neužsiliko kokių nors jos ar Dačo daiktų.

Patenkinta tuo, kad viską rado tvarkingai, ji apsivilko paltą, užsimovė pirštines ir atidarė laukujes duris. Vėjas bloškė taip stipriai, kad jai užėmė kvapą. Vos išėjus į prieangį ledo granulės pradėjo kapoti veidą. Reikėjo nuo jų apsaugoti akis, bet buvo per tamsu, kad užsidėtų saulės akinius. Prisimerkusi ji nunešė lagaminą prie mašinos ir padėjo ant galinės sėdynės.

Sugrįžusi į trobelę ji griebėsi inhaliatoriaus. Toks šaltas oras galėjo sukelti astmos priepuolį. Inhaliatorius galėjo padėti nuo to apsisaugoti. Tada, negaišdama laiko net paskutiniam ilgesingam žvilgsniui, ji uždarė duris ir užrakino spyną.

Mašinos vidus buvo lyg šaldytuvas. Ji užvedė variklį, bet turėjo palaukti, kol šildytuvas atitirpys visai užšalusį priekinį stiklą. Ji pasistatė palto apykaklę ir paslėpė joje burną bei nosį. Stengėsi kvėpuoti lygiai, tačiau visa drebėjo, o dantys barškėjo nuo šalčio.

Pagaliau iš šildytuvo einantis oras atitirpino ledą iki pliurzės, kurią jau galėjo įveikti valytuvai. Tačiau krituliai buvo tokie gausūs, kad valytuvai vargiai galėjo su jais susidoroti. Matomumas buvo labai ribotas, bet jis ir nepagerės, kol ji nusileis kiek žemiau. Ji neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik pradėti leistis nuo kalno Lorelio keliu.

Tas kelias jai buvo gerai pažįstamas, tačiau dar niekada neteko leistis juo apledėjusiu.

Ji palinko į priekį stengdamasi pro užšalusį langą matyti bent kiek toliau už kapoto papuošimą. Staigiuose posūkiuose stengėsi laikytis prie dešiniojo kelkraščio, nes žinojo, kad priešingoje kelio pusėje yra stati nuokalnė. Jai užgniauždavo kvapą, kai posūkiuose atsidurdavo per plauką nuo bedugnės.

Jos pirštai pirštinėse buvo taip sušalę, kad net nutirpo. Tuo tarpu delnai, įsikibę į vairą, drėko nuo prakaito. Nuo įtampos degė pečių bei kaklo raumenys. Kvėpavimas darėsi dar nelygesnis.

Tikėdamasi pagerinti matomumą, ji palto rankove patrynė priekinį stiklą, bet dėl to tik išryškėjo svaigus snaigių šokis.

Staiga nuo kelio pylimo tiesiai po ratais šoko žmogus.

Lilė instinktyviai paspaudė stabdžio pedalą ir tik tada atsiminė, kad tai blogiausia, ką galėjo padaryti važiuodama slidžiu keliu. Mašina pradėjo slidinėti. Priekinių žibintų apšviesta figūra atšoko atgal mėgindama išvengti smūgio. Automobilis praslydo pro ją, bet mašinos užpakalis siaubingai mėtėsi į šonus. Lilė pajuto smūgį į užpakalinį sparną. Ją apėmė staigus silpnumas suvokus, kad kliudė žmogų.

Tai buvo paskutinė klaiki mintis prieš atsitrenkiant į medį.

3 SKYRIUS

ORO PAGALVĖ IŠSISKLEISDAMA TRENKĖ JAI Į VEIDą ir išmetė dusinantį miltelių debesį, jis pasklido po visą mašinos vidų. Ji instinktyviai sulaikė kvapą, kad neįtrauktų miltelių į plaučius. Saugos diržas ją tvirtai prispaudė prie sėdynės.

Kažkuria smegenų kertele ji stebėjosi smūgio stiprumu, nes susidūrimas nebuvo didelis, tačiau ją apsvaigino ir pritrenkė. Ji mintimis perbėgo savo kūno dalis ir nutarė, kad jos visos sveikos. Bet kas atsitiko žmogui, kurį parbloškė? „O Dieve!“

Pastūmusi subliūškusią oro pagalvę, kad netrukdytų, Lilė atlaisvino saugos diržą ir atidarė mašinos dureles. Išsiropštusi lauk paslydo ir trenkėsi į ledą. Nusidaužė krumplius ir dešinį kelį. Žiauriai skaudėjo.

Pasinaudodama automobilio šonu kaip atrama, ji nuslinko prie mašinos užpakalio. Ranka pridengusi akis nuo vėjo, pastebėjo nejudantį žmogų, gulintį veidu į viršų. Galva ir liemuo buvo kelkraštyje, o kojos ant kelio. Pagal batų dydį Lilė nusprendė, kad tai vyras.

Lyg su pačiūžomis Lilė nučiuožė vyriškio link ir pasilenkė virš jo. Ant ausų ir antakių jis buvo užsimaukšlinęs kepurę, akys buvo užmerktos. Lilė nepastebėjo jokių kvėpavimo žymių jo

krūtinėje. Ji pakišo pirštus po vilnoniu šaliku ant jo kaklo, po to užkišo juos už megztinio apykaklės ir pamėgino užčiuopti pulsą. Kai pasisekė tą padaryti, lengviau atsiduso ir sušnibždėjo:

– Ačiū Dievui, ačiū Dievui.

Tada pastebėjo plintančią tamsią dėmę ant akmens po jo galva. Iš pradžių norėjo pakelti galvą ir pažiūrėti, iš kur srūva kraujas, bet laiku atsiminė, kad negalima judinti žmogaus, kuriam sužeista galva. Argi tai nebuvo griežta pirmosios pagalbos taisyklė? Galbūt jo stuburas pažeistas ir bet koks judinimas gali pasunkinti būklę arba tapti mirties priežastimi.

Ji negalėjo nustatyti, kaip sunkiai pažeista galva. Bet tai buvo aiškiai *matomas* sužeidimas, o kiek dar galėjo būti nematomų? Pavyzdžiui, vidinis kraujavimas, šonkaulio pradurtas plautis, plyšęs organas, sulaužyti kaulai? Jai labai nepatiko keista nukentėjusiojo poza – lyg nugara būtų išlenkta į priekį.

Reikia kviesti kokią nors pagalbą. Tučtuojau. Ji atsistojo ir atsigręžė į mašiną. Galėjo paskambinti savo mobiliuoju telefonu į 911 tarnybą. Radijo ryšys kalnuose, aišku, nebuvo labai patikimas, bet galima pamėginti...

Vyro dejonė ją sustabdė. Ji taip staigiai atsisuko, kad vos nepargriuvo. Vėl atsiklaupė prie jo. Jo akys suvirpėjo, atsimerkė ir pažvelgė aukštyn į ją. Tas akis ji jau buvo mačiusi. „Tirnis", – prisiminė.

Jis pravėrė burną norėdamas kažką pasakyti, bet, atrodė, pradės vemti, todėl užsičiaupė ir kelis kartus nurijo seiles. Paskui užsimerkė. Kai vėl atsimerkė, paklausė:

– Ar aš buvau partrenktas?

Ji linktelėjo:

– Atrodo, užpakaliniu sparnu. Ar jums skauda?

Keletą minučių pagalvojęs, jis atsakė:

– Taip. Viską, visur.

– Jūsų pakaušis kraujuoja. Nežinau, kaip smarkiai jūs sužeistas. Atsitrenkėt į akmenį. Aš bijau jus pajudinti.

Tirnio dantys pradėjo barškėti. Arba jam šalta, arba prasideda šokas. Nei viena, nei antra nėra gerai.

– Turiu antklodę mašinoje. Tuojau atnešiu, – pasakė Lilė.

Ji atsistojo, palenkė galvą, kad vėjas mažiau pūstų į veidą, ir sunkiai nusiyrė atgal prie mašinos svarstydama kurių galų jis iššoko iš miškų tiesiai prieš jos automobilį. Ką jis iš viso čia veikė per tokią sniego audrą?

Automatinis bagažinės užraktas nedirbo, tikriausiai dėl elektros sistemos pažeidimo. Arba dėl to, kad prišalo bagažinės dangtis. Ji ištraukė uždegimo raktelį ir nusinešė jį prie automobilio galo. Jos būgštavimas pasitvirtino – spynelė buvo užledėjusi.

Ji nusikasė prie kelkraščio ir pasiėmė didžiausią akmenį, kokį tik pajėgė nešti. Su juo pamėgino suskaldyti ledą. Manoma, kad tokiose ekstremaliose situacijose kaip ši žmonės patiria adrenalino antplūdį, kuris jiems suteikia antžmogiškos jėgos. Tačiau Lilė nieko panašaus nepatyrė. Ji uždusо ir pavargo, kol nudaužė pakankamai ledo, kad pakeltų bagažinės dangtį.

Nustūmusi į šoną dėžes ji ištraukė pledą, kuris buvo tvarkingai supakuotas į plastikinę pakuotę. Dačas ir ji pasiimdavo šį pledą į stadioną, kai stebėdavo futbolo varžybas. Jis buvo skirtas apsiginti nuo rudens vėsumos, o ne nuo pūgos, bet vis tiek tai buvo geriau negu nieko.

Ji grįžo prie pakelėje tysančio kūno. Vyras gulėjo lyg negyvas. Panišku balsu ji pašaukė:

– Pone Tirni?!

Jis prasimerkė.

– Aš vis dar gyvas, – atsakė.

– Man sunkiai sekėsi atidaryti bagažinę. Atsiprašau, kad taip ilgai užtrukau, – pasiteisino Lilė. Ji apklojo jį pledu. – Bijau, kad tai nedaug padės. Aš pamėginsiu...

– Nereikia atsiprašinėti, – nutraukė ją Tirnis. – Ar turite mobilųjį telefoną?

Ji prisiminė, kad nuo pirmos dienos, kai jie susipažino, jis visada pats viskam vadovavo. Na, ir puiku. Dabar ne laikas išmesti feministinę kortą. Savo palto kišenėje ji atrado telefoną.

Jis buvo įjungtas, ekranėlis švietė. Ji pasuko telefoną taip, kad jis galėtų perskaityti užrašą „Ryšio nėra".

– To aš ir bijojau, – pasakė Tirnis. Jis pamėgino pasukti galvą, raukėsi ir gaudė orą, po to tvirtai sukando žandikaulį, kad nebarškėtų dantys. Po kurio laiko paklausė:

– Ar jūsų mašina važiuoja?

Ji papurtė galvą. Jos žinios apie automobilius buvo minimalios, bet kai mašinos kapotas atrodo kaip sulamdyta sodos vandens skardinė, aišku, kad juo niekur nenuvažiuosi.

– Bet mes negalime čia pasilikti, – pasakė Tirnis. Jis pamėgino atsikelti, tačiau ji ranka spustelėjo jo petį.

– Gali būti, kad jums lūžusi nugara, kad patyrėte stuburo traumą. Nemanau, kad jums reikėtų judėti.

– Taip, tai – rizikinga. Bet antraip mirtinai sušalsiu. Surizikuosiu. Padėkite man.

Jis ištiesė dešinę ranką, o Lilė, tvirtai ją suspaudusi, mėgino padėti jam atsisėsti. Bet sėdėti jis negalėjo. Sulinkęs per liemenį, Tirnis užgriuvo Lilę. Lilė paremdama jį stengėsi apgaubti jo pečius pledu.

Tada pamėgino jį grąžinti į sėdimąją padėtį. Tačiau jo galva vis vien karojo nuleista žemyn. Šviežias kraujas lašėjo iš po prigludusios kepurės per ausį, o paskui teškėjo žemyn nuo žandikaulio.

– Tirni, – ji lengvai paplekšnojo per skruostą, – Tirni!

Jis kilstelėjo galvą, bet neatsimerkė. – Turbūt buvau minutę nualpęs, – pasakė. – Duokit atsigauti. Velniškai svaigsta galva.

Jis giliai įkvėpė pro nosį ir iškvėpė pro burną. Po kurio laiko atsimerkė ir linktelėjo.

– Jau geriau. Ar manote, kad abiejų pastangomis man pasiseks atsistoti?

– Neskubėkite. Darykite viską iš lėto.

– Kaip tik tam ir neturime laiko. Mums reikia skubėti. Eikite už manęs ir pakiškite rankas man po pažastimis.

Lilė atsargiai jį paleido ir tik įsitikinusi, kad vyriškis nenugrius, priėjo iš nugaros.

– Kuprinė.

– Na, ir kas?

– Jūs taip keistai gulėjote, kad maniau, jums perlūžo nugara. O tai – kuprinė.

– Taip. Aš nukritau ant kuprinės. Tikriausiai ji mane ir apsaugojo nuo pavojingo kaukolės lūžio.

Lilė nuėmė kuprinę jam nuo pečių, kad Tirnis galėtų patogiau į ją atsiremti.

– Aš pasiruošusi eiti, kai tik jūs pajėgsite.

– Manau, galiu atsistoti, – atsiliepė Tirnis. – Būkite už manęs, kad padėtumėte, jei griūsiu aukštielninkas. Gerai?

– Gerai.

Jis pamėgino atsistoti remdamasis iš šonų abiem rankomis. Lilė ne tik saugojo jį, kad neparkristų, bet ir įdėjo ne mažiau pastangų už jį padėdama atsistoti. Pagaliau Tirnis tarė:

– Ačiū. Manau, viskas gerai.

Jis užkišo ranką už savo skverno ir išsitraukė mobilųjį telefoną, kuris turbūt buvo prisegtas prie diržo. Pažvelgė į jį ir susiraukė. Pagal jo lūpų judesius Lilė galėjo atspėti, kad jis tyliai keikiasi. Jo telefonas taip pat neveikė. Jis mostelėjo į sudaužytą Lilės mašiną ir paklausė:

– Ar ten yra kas nors, ką galėtume pasiimti į jūsų trobelę?

Lilė pažvelgė į ji nustebusi.

– Jūs žinote apie mano trobelę?

Skotas Hameris net sukando dantis iš įtampos.

– Jau beveik, sūnau. Nagi! Tu gali tą padaryti! Pamėgink dar kartą.

Skoto rankos net drebėjo nuo pastangų. Venos buvo siaubingai išsipūtusios. Prakaito lašai riedėjo nuo Skoto ant sportinio suolelio, o nuo ten – ant guminio kilimėlio.

– Daugiau negaliu, – sudejavo Skotas.

– Gali. Šimtu dešimčia procentų, – nuaidėjo Veso Hamerio balsas mokyklos salėje. Mokykla buvo tuščia. Tik juodu užsiiminėjo sporto salėje. Visi kiti išėjo namo jau daugiau kaip prieš

valandą. Skotui vienam buvo liepta pasilikti, nors jau seniai baigėsi ir pamokos, ir popamokinės treniruotės, kurias vesdavo Skoto tėvas Vesas, mokyklos treneris.

– Noriu, kad pasistengtum iš visų jėgų.

Skotui atrodė, jog tuoj trūks kraujagyslės. Jis sumirksėjo, kad prakaitas nepatektų į akis, ir keletą kartų iškvėpė orą pro burną taškydamasis seilėmis. Visi jo raumenys, bicepsai ir tricepsai, virpėjo nuo pertempimo. Atrodė, plyš krūtinė.

Bet tėvas nenorėjo leisti jam sustoti, kol jis išspaus keturis šimtus dvidešimt penkis svarus, kas daugiau negu dvigubai viršijo jo svorį. Jam šiandien buvo duota užduotis – penki štangos kėlimai. Jo tėvas gerai mokėjo iškelti tikslus. Dar geriau – priversti jų siekti.

– Neišsisukinėk, Skotai, – nekantriai pasakė Vesas.

– Aš neišsisukinėju.

– Kvėpuok. Nusiųsk deguonies raumenims. Tu gali tai padaryti.

Skotas giliai įkvėpė, po to išleidinėjo orą trumpais iškvėpimais kartu mėgindamas išspausti neįmanomą iš savo rankų ir krūtinės raumenų.

– Štai taip! – sušuko tėvas. – Tu pakėlei ją dar per colį, o gal ir du.

Dieve, padaryk, kad būtų per du, – mintyse sudejavo Skotas.

– Skotai, pasistenk dar kartą. Dar kartą išstumk štangą.

Nevalingai Skotui iš gerklės gilumų išsiveržė dejonė, kai jis pamėgino nukreipti visą savo jėgą į drebančias rankas. Bet jam pasisekė išstumti štangą dar truputį aukščiau ir keletą milisekundžių ją išlaikyti, kol tėvas išvadavo nuo svorio ir įkišo štangą į laikiklius.

Skoto rankos kriste nukrito prie šonų. Pečiai dribte sudribo ant suoliuko, o krūtinė sunkiai kilnojosi, kai jis mėgino atgauti kvapą. Visas kūnas drebėjo iš nuovargio.

– Gerai padirbėjai, – pagyrė tėvas. Rytoj pamėginsime tą padaryti šešis kartus. – Jis mestelėjo sūnui rankšluostį, o pats nuėjo į savo kabinetą, kuriame pradėjo skambėti telefonas.

– Aš atsiliepsiu, o tu eik į dušą, – liepė sūnui.

Skotas išgirdo, kaip tėvas atsakė vienu žodžiu.

– Hameris.

Vėliau paklausė:

– Ko tu nori, Dora? – irzliu tonu, kokiu visada kalbėdavo su Skoto motina.

Skotas atsisėdo ir perbraukė rankšluosčiu per veidą ir galvą. Jautėsi išsunktas, visiškai pribaigtas. Net nueiti iki spintelės jam atrodė per daug sunku. Tik mintis apie karštą dušą pakėlė jį nuo suolelio.

– Tai buvo tavo motina! – šūktelėjo Vesas pro praviras kabineto duris.

Veso kabinetas buvo toks netvarkingas, kad tik drąsuoliai į jį užeidavo. Ant stalo kūpsojo krūvos popierių. Vesas jų tvarkymą laikė tuščia gaišatimi ir todėl atidėliojo tai iki paskutinės minutės. Ant sienų kabėjo įvairių komandų varžybų tvarkaraščiai. Du mėnesius iš karto rodantis kalendorius buvo išmargintas tokiais hieroglifais, kuriuos tik pats Vesas galėjo perskaityti.

Prie sienos buvo priklijuotas Klierio ir jo apylinkių topografinis žemėlapis. Jame raudonu žymekliu buvo pažymėtos Veso mėgstamiausios žvejybos bei medžioklės vietos. Iš ant sienos kabančių įrėmintų pastarųjų trejų metų futbolo komandų nuotraukų pirmoje eilėje per vidurį išdidžiai žvelgė vyriausiasis treneris Vesas Hameris.

– Ji sakė, kad prasidėjo šlapdriba. Paskubėk.

Aštrus mokyklos persirengimo kambario kvapas buvo taip gerai pažįstamas Skotui, kad jis nekreipė į jį dėmesio. Jo paties prakaito smarvė maišėsi su kitų jaunuolių prakaito, nešvarių puskojinių bei sportinių drabužių dvoku. Atrodė, tas kvapas įsismelkęs net į dušo kambario keraminių plytelių surišimo siūles. Skotas atsuko vandens čiaupus vienoje dušo kabinoje.

Nusivilkinėdamas marškinius jis per petį pažvelgė į veidrodį ir su pasišlykštėjimu pastebėjo, kad nugara vėl išberta. Jis

įžengė į dušą ir vandens srovę nukreipė į nugarą. Tada, kiek tik galėjo pasiekti, įtrynė nugarą antibakteriniu muilu.

Skotas kaip tik plovėsi lytinius organus, kai duše pasirodė tėvas, nešinas rankšluosčiu.

– Štai atnešiau rankšluostį, jeigu kartais pamiršai pasiimti, – tarė jis.

– Ačiū, – Skotas droviai atitraukė ranką nuo intymios vietos ir pradėjo muiluotis pažastis.

Vesas pakabino rankšluostį ant kabyklos prie dušo ir pastebėjo:

– Atrodo, tu panašus į savo senuką tėvą. Tikrai neturi gėdytis šios vietos, – pridūrė kikendamas.

Skotas negalėdavo pakęsti, kai tėvas vaidindavo bičiulį kalbėdamas apie seksą. Galima būtų pamanyti, kad tai kaip tik ta tema, kurią jis mirtinai būtų norėjęs aptarti su savo tėčiu. Arba kad jam nors kiek patinka tėvo užuominos ir daug sakantys mirktelėjimai.

– Atrodo, turi visko per akis, kad visos tavo draugužės būtų laimingos, – neatstojo tėvas.

– Tėti, liaukis.

Bet tėvas toliau varė savo.

– Tik nepadaryk vienos per daug laimingos, – jo šypsnys tapo kreivas. – Tu būtum gera partija kuriai nors iš vietinių mergelių, norinčių iškilti aukščiau. Tačiau neapsimulkink. Su jomis visomis reikia elgtis atsargiai. Niekad nė vienai neleisk kontroliuoti gimstamumo.

Ir Vesas pamojavo, iškėlęs smilių, lyg tai būtų buvęs naujas pamokymas, o ne tas, kurį sūnus nuolat girdėjo nuo paauglystės pradžios.

Skotas užsuko vandenį ir paėmęs rankšluostį apsivyniojo klubus. Jis pasuko savo spintelės link, bet tėvas dar nebuvo baigęs. Jis uždėjo ranką ant šlapio sūnaus peties ir atsuko į save.

– Tavęs laukia ilgas, daugelio metų darbas, kol pasieksi, ko trokšti, – pasakė. – Nenoriu, kad kokia nors mergelė taptų nėščia nuo tavęs ir sugriautų visus mūsų planus.

– To nebus, – atsakė Skotas.

– Visada tą atsimink, – pridūrė Vesas ir meiliai stumtelėjo sūnų spintelės link. – Eik, apsirenk.

Po penkių minučių Vesas jau rakino sporto salės duris. Įjungė patalpų signalizaciją nakčiai.

– Galiu kirsti lažybų, kad rytoj nebus pamokų, – pareiškė jis.

Protarpiais krito šlapdriba. Kartkartėmis ją keitė lietus, kuris tik nupuolęs virsdavo ledu.

– Eik atsargiai! – perspėjo Vesas. – Jau darosi slidu.

Atsargiai jie abu nuėjo prie mašinų stovėjimo aikštelės, kur Vesas turėjo specialiai jam rezervuotą vietą, kaip Klierio mokyklos sporto vadovas.

Automobilio stiklo valytuvai atkakliai kovojo su užšąlančiu ant grūdinto stiklo lietumi. Skotas drebėjo nuo šalčio, todėl kuo giliau sukišo kumščius į flanele išklotas palto kišenes. Jo skrandis urzgė iš alkio.

– Tikiuosi, mama paruošė pietus, – tarė jis.

– Gali užkąsti artimiausioje vaistinėje, – pasiūlė tėvas.

Skotas pasuko galvą ir pažvelgė į Vesą.

Vesas įdėmiai žiūrėjo į kelią.

– Mes ten sustosime prieš grįždami į namus, – pasakė.

Skotas giliau susmuko į sėdynę, glaudžiau įsisupo į paltą ir niūriai spoksojo pro langą, kai jie važiavo Maino gatve. Ant daugumos parduotuvių langų buvo matyti iškabos „Uždaryta“. Parduotuvių savininkai pasistengė uždaryti jas kuo anksčiau, kad išvengtų blogiausio oro. Bet atrodė, kad jie nenuvažiavo tiesiai namo, nes eismas buvo intensyvus. Ypač daug mašinų stovėjo prie maisto produktų parduotuvės, kuri vis dar dirbo ir gyvai prekiavo.

Visa tai Skotas registravo pasąmonės lygmenyje, kol jo tėtis sustojo prie vieno iš Maino gatvės šviesoforų. Skotas vis dar tuščiu žvilgsniu žvelgė pro aplytą langą, tada jo akys netyčia užkliuvo už ant elektros stulpo kabančio skelbimo apie dingusį asmenį.

DINGO!

Po šiais žodžiais buvo nespalvota Milisentės Gan nuotrauka, po ja – trumpas merginos išvaizdos apibūdinimas, jos dingimo data ir telefonų numerių sąrašas, kuriais reikėjo skambinti ką nors žinantiems apie jos buvimo vietą.

Skotas užsimerkė mėgindamas įsivaizduoti, kaip atrodė Milisentė, kai jis ją matė paskutinį kartą.

Kai atsimerkė, mašina vėl važiavo, o skelbimo nebebuvo matyti.

4 SKYRIUS

AR TU TIKRA, KAD TURIME VISKĄ, KO MUMS gali prireikti? Pakankamai vandens ir negendančių maisto produktų?

Merili Rit pasistengė nuslėpti susierzinimą.

– Taip, Viljamai. Aš du kartus prieš išeidama iš prekybos centro patikrinau pirkinių sąrašą, kurį buvai man davęs. Netgi specialiai sustojau ūkinių prekių parduotuvėje, kad nupirkčiau atsargines baterijas žibintuvėliui, kadangi prekybos centre jų negavau.

Jos brolis spoksojo pro vaistinės, ant kurios kabėjo iškaba su jo pavarde, langą. Maino gatve automobiliai ne važiavo, o šliaužė, ne tiek dėl važiavimo sąlygų, kurios darėsi vis pavojingesnės, kiek dėl intensyvaus eismo. Žmonės stengėsi kuo greičiau nukakti ten, kur galėtų pralaukti sniego audrą.

– Meteorologai praneša, kad pūga bus stipri ir tęsis net kelias dienas.

– Aš klausausi radijo ir televizijos pranešimų taip pat kaip tu, Viljamai.

Jis nukreipė akis į seserį.

– Aš nenorėjau pasakyti, kad nieko apie tai neišmanai. Tiesiog tu kartais šiek tiek išsiblaškiusi. Ar nenorėtum mano sąskaita išgerti puodelio kakavos?

Ji pažvelgė į lėtai judančių automobilių virtinę lauke.

– Nemanau, kad pasiekčiau namus nors kiek greičiau, jei išvažiuočiau dabar. Taigi mielai išgersiu puodelį kakavos.

Jis palydėjo seserį pro prekystalį prie chromuotos baro kėdutės ir paprašė:

– Linda, Merili norėtų puodelio kakavos.

– Prašom su dviguba plaktos grietinėlės porcija, – pridūrė Merili ir nusišypsojo moteriai už prekystalio.

– Tučtuojau, panele Merili, – atsiliepė moteriškė.

Linda Veksler jau labai seniai vadovavo barui, gerokai prieš tai, kai Viljamas Ritas nupirko vaistinę iš ankstesnio savininko. Kai Viljamas perėmė biznį, jam užteko proto neatleisti iš pareigų Lindos. Ji buvo vietinė, pažinojo visus miestelėnus, puikiai nutuokė, kas iš jų geria baltą, o kas juodą kavą. Ji kas rytą gamindavo šviežias tuno salotas, o mėsainiams niekada nenaudojo šaldytų mėsos paplotėlių.

– Ar įmanoma patikėti tuo, kas darosi lauke? – paklausė Linda pildama pašildyti pieną kakavai į mažą puodelį. – Atmenu, kai buvome vaikai, labai džiaugdavomės, kai pranešdavo, jog snigs. Tada spėliodavome, ar bus kitą dieną pamokos, ar ne. Jus trumpos atostogėlės tikriausiai nudžiugins ne mažiau nei jūsų mokinius?

Merili nusišypsojo.

– Jei bus snieguota diena, aš ją panaudosiu popierių tvarkymui.

Linda nepritardama sušnarpštė.

– Sugadinta laisva diena.

Atsidarius vaistinės durims suskambėjo varpelis. Merili apsisuko ratu ant kėdutės, kad pamatytų, kas atėjo. Į vidų įbėgo dvi paauglės kikendamos ir purtydamos lietaus lašus nuo plaukų. Jos buvo Merili trečios pakopos gramatikos ir amerikiečių literatūros klasėje.

– Jums, mergaitės, reikėtų dėvėti kepures, – pastebėjo Merili.

– Sveika, panele Rit! – beveik vienu balsu jos pasveikino Merili.

– Ką gi jūs čia veikiate tokiu oru?Ar jums nereikėtų būti namie?

– Mes atėjome išsinuomoti kelių vaizdajuosčių, – paaiškino viena iš mergaičių. – Galėsime jas pažiūrėti, jei rytoj nebus pamokų.

– Aš tikiuosi, kad dar gausime kelis naujus filmus, – pasakė kita mergaitė.

– O, gerai, kad priminėte. Aš irgi pasiimsiu vieną ar du filmus į namus.

Mergaitės keistai žvilgtelėjo viena į kitą, lyg joms niekada nebuvo atėję į galvą, kad panelė Merili Rit taip pat žiūri filmus. Arba kad ji apskritai galėtų daryti ką nors kito, nei ruošti testus, rašyti pažymius už rašinėlius ar budėti mokyklos koridoriuose, kad juose nebūtų išdykaujama. Tikriausiai jos visai neįsivaizdavo mokytojos gyvenimo už Klierio vidurinės mokyklos sienų.

Dar neseniai jos būtų buvusios teisios.

Merili pajuto, kaip kaista skruostai atsiminus naują laiko praleidimo formą ir pamėgino pakeisti pokalbio temą.

– Geriau grįžkite namo, kol keliai neapledėjo dar labiau, – patarė ji mergaitėms.

– Mes būtinai grįšime, – pasakė viena jų. – Šiaip ar taip, privalau grįžti namo iki sutemų. Dėl Milisentės. Mano tėvai paklaikę iš siaubo.

– Mano taip pat, – atsakė kita. – Visiškai. Jie turi žinoti, kur aš esu visas dvidešimt keturias valandas, visas septynias savaitės dienas. Lyg prisileisčiau prie savęs kokį keistuolį, kad jis galėtų mane pagriebti ir nusinešti.

– Neabejoju, kad jie labai susirūpinę, – pasakė Merili. – Taip ir turėtų būti.

– Tėvelis davė man pistoletą, kad galėčiau jį laikyti mašinoje, – pridūrė mergaitė. – Ir liepė nedvejojant šauti į kiekvieną, kuris pamėgins prie manęs kibti.

Merili sumurmėjo:

– Situacija tampa grėsminga.

Suprasdama mergaičių nekantravimą tęsti savo vakarinį užsiėmimą, ji palinkėjo joms geros sniego dienos, jeigu tokia išauš, ir atsigręžė atgal į prekystalį kaip tik tuo momentu, kai Linda ant jo dėjo kakavą.

– Atsargiai, brangute, ji – karšta.

Žvelgdama į mergaites pridūrė:

– Žmonės jau visiškai išsikraustė iš proto.

– Hmmm... – nutęsė Merili ir atsargiai paragavo karšto šokolado. – Net nežinau, kas kelia daugiau nerimo, ar penkios be žinios dingusios moterys, ar tėvai, ginkluojantys pistoletais paaugles dukras.

Visi Klieryje nervinosi dėl tų pradingusių moterų. Žmonės dabar jau rakino duris, kurių anksčiau net neužsklęsdavo. Visos moterys buvo įspėtos, kad atidžiai stebėtų supančią aplinką, kai kur nors eidavo vienos, bei vengtų tamsių, nuošalių vietų. Joms buvo patarta nepasitikėti niekuo, ko gerai nepažinojo. Po Milisentės dingimo visiems vyrams buvo patarta pasitikti po darbo žmonas ar drauges ir lydėti jas namo.

– Negalėčiau smerkti mergaites apginkluojančių tėvų, – pasakė Linda tylesniu balsu. – Įsidėmėk mano žodžius, Merili. Ta Gan arba netrukus mirs, arba jau yra mirusi.

Nors taip galvoti buvo pesimistiška, Merili buvo linkusi su tuo sutikti.

– Kada važiuosi namo, Linda? – paklausė Merili.

– Tada, kada jūsų vergvaldys brolis išleis.

– Gal aš galiu jį paveikti, kad išleistų jus anksčiau?

– Nepanašu, kad taip galėtų atsitikti, nes biznis šiandien neša gerą pelną. Žmonės daug perka manydami, jog negalės niekur nuvažiuoti daugelį dienų.

Vaistinė buvo įsikūrusi Maino ir Hemlocko gatvių kampe taip seniai, kiek tik Merili galėjo prisiminti. Kai ji dar buvo visai maža ir su šeima atsikraustė į miestą, visada norėdavo užeiti į šią vaistinę.

Viljamas tikriausiai taip pat šiltai atsiminė apie šią vaistinę, nes vos tik baigė farmacijos mokyklą, grįžo į Klierį ir

pradėjo joje dirbti. Kai jo darbdavys nutarė eiti į pensiją, jis nupirko iš jo vaistinę ir paėmė banko paskolą, kad galėtų ją išplėsti.

Viljamas nupirko greta esantį pastatą ir sujungė jį su vaistine – taip išplėtė Lindos darbo vietą ir padidino vietų prie baro skaičių. Jis taip pat turėjo pakankamai įžvalgos skirti vietos videotekai bei knygoms ir žurnalams, todėl kaip tik čia buvo didžiausias jų pasirinkimas. Moterys čia sustodavo tam, kad nusipirktų kosmetikos bei sveikinimo atvirukų. Vyrai – tabako gaminių. Be to, čia buvo galima išgirsti visas miestelio paskalas. Jeigu Klieris turėjo epicentrą, jis neabejotinai buvo Rito vaistinė.

Viljamas išduodavo ne tik receptinius vaistus, bet ir dalydavo patarimus, sveikinimus, užuojautas, viską, ko tik reikėdavo jo klientams. Nors Merili manė, kad šiek tiek pretenzinga, jog brolis darbe dėvi baltą chalatą, neatrodė, kad tai kliudytų jo klientams.

Žinoma, tarp jų buvo ir tokių, kurie svarstydavo, kodėl nei brolis, nei sesuo nesukūrė savo šeimų, o vis dar gyvena kartu. Žmonės manė, kad toks glaudus brolio ir sesers bendravimas yra keistas. Arba dar blogiau. Tačiau Merili stengėsi nekreipti dėmesio į žmones, kurie turėjo tokių purvinų minčių.

Durų varpelis vėl suskambėjo. Tačiau šį kartą Merili neatsisuko, o tik pažvelgė į veidrodinę sieną už Lindos. Joje atsispindėjo Vesas Hameris ir jo sūnus Skotas.

Linda šūktelėjo jiems:

– Sveiki, Vesai, Skotai! Kaip laikotės?

Vesas atsakė į pasveikinimą, bet iš tikrųjų mėgino veidrodyje užmegzti akių kontaktą su Merili. Jis iš lėto priėjo prie jos, pasilenkė per petį ir įkvėpė kakavos aromato.

– Po velnių, iš tikro gerai kvepia! Žinai, Linda, ir aš išgersiu to paties. Labai tinkama diena karštai kakavai.

– Sveiki, Vesai, Skotai, – pasisveikino Merili.

Skotas į pasveikinimą atsakė sumurmėdamas:

– Panele Rit.

Vesas įsitaisė ant kėdutės šalia jos. Sėsdamasis keliu užkliudė Merili kojas.

– Ar neprieštarausite? – pasiteiravo jis jos.

– Nė kiek.

– Jums nederėtų keiktis, Vesai Hameri, – įsiterpė Linda. – Juk turite rodyti pavyzdį vaikams.

– O ką blogo aš pasakiau?

– Jūs pasakėte „po velnių".

– Nuo kada tapote tokia opi? Aš prisimenu, kad ne kartą girdėjau keiksmažodžius iš jūsų pačios lūpų.

Ji purkštelėjo, bet tuo pat metu plačiai šypsojosi. Vesas patiko moterims.

– Ar ir tau paruošti karštos kakavos, meiluti? – paklausė Linda Skoto, kuris mindžikavo nuo kojos ant kojos už tėvo nugaros.

– Žinoma, – atsiliepė šis. – Būtų puiku.

– Bet jam padarykite be plaktos grietinėlės, – įsiterpė Vesas. – Jis neįmuš įvarčių per skautų futbolo varžybas, jei užsiaugins pilvą.

– Na, neatrodo, kad jam gresia užsiauginti didelį pilvą artimiausiu metu, – pastebėjo Linda. Bet plaktos grietinėlės ant kakavos nedėjo, kaip ir buvo prašęs Vesas. Kažkodėl žmonės paklusdavo Vesui.

Vesas pasisuko į Merili ir paklausė:

– Kaip Skotui sekasi amerikiečių literatūra?

– Puikiai. Neseniai iš testo apie amerikiečių rašytoją Hotorną jis gavo aštuoniasdešimt du balus.

– Aštuoniasdešimt du, ar ne? Tai – neblogai. Aišku, galėtų būti geriau. Bet neblogai. Per petį kreipdamasis į Skotą tarė:

– Eik ir pasikalbėk su jaunosiomis panelėmis. Jos nerimsta nuo to momento, kai tu čia įėjai. Taip pat pasirodyk Viljamui, kad žinotų, jog čia esi.

Skotas nužingsniavo pasiėmęs kakavą.

– Mergaitės neatstoja nuo šio vaikino, – pasakė Vesas žiūrėdamas, kaip Skotas eina į videoteką.

– Nenuostabu, – pasakė Linda. – Juk jis gražus, velniūkštis!

– Turbūt ir jos taip mano, todėl skambinėja mums bet kuriuo laiku ir numeta ragelį, jei atsiliepia ne jis. Varo Dorą iš proto.

– O ką jūs galvojate apie jo populiarumą tarp mergaičių? – pasiteiravo Merili.

Vesas nukreipė žvilgsnį į ją ir mirktelėjo.

– Obuolys nuo obels netoli terieda.

Merili sutelkė žvilgsnį į puodelį ir nervingai mąstė, ką čia pasakius.

– Skotas gerai atlieka ir papildomas užduotis. Jis rašo vis geriau.

– Jei jūs su juo papildomai dirbate, kaipgi jis gali nieko neišmokti?

Praėjus porai savaičių nuo rudens semestro pradžios, Vesas paprašė, kad Merili papildomai padirbėtų su Skotu šeštadienio rytais ir sekmadienio vakarais. Už pagalbą pasiūlė nedidelį užmokestį, kurio ji mėgino atsisakyti. Tačiau jis siūlė primygtinai. Galų gale Merili sutiko su siūlomu užmokesčiu ir ėmėsi mokyti Skotą ne tik dėl to, kad suprato, jog jam reikės aukštų balų stojant į koledžą, bet ir dėl to, kad mažai kam pasisekdavo pasakyti „ne“ Vesui Hameriui.

– Tikiuosi, jus tenkina tai, ką gaunate už savo pinigus, – pasakė dabar Merili.

– Jeigu kada nors bus kitaip, jūs pirma tai sužinosite, Merili, – jis pažvelgė į ją žibančiomis akimis ir nusišiepė.

– Sveikas, Vesai! – šūktelėjo jam Viljamas iš vaikų priežiūros prekių skyriaus. – Gal nori ateiti čia? Aš turiu laisvą minutėlę.

Vesas dar keletą minučių laikė Merili žvilgsnį, paskui paprašė Lindos, kad ji įskaičiuotų du puodelius kakavos į jo sąskaitą, ir nuėjo pas Viljamą ir Skotą.

– Tai įdomu, – pasakė Merili svarstydama, ką bendro gali turėti Hameriai ir jos brolis.

Bet Linda atliko kito kliento užsakymą ir jos neišgirdo.

Lilė vis dar stebėjosi, iš kur Benas Tirnis žino apie jos trobelę Klierio viršukalnėje, kai jis atsargiai paklausė:

– O ar jums į galvą ateina kokia geresnė už šią mintis?

Kadangi į ją pūtė be galo stiprus vėjas, ji neilgai svarstė.

– Ne, neateina, – pasakė. – Traukime į trobelę.

– Gerai, tik pirmiau apžiūrėkime jūsų mašiną.

Jiems pasisekė sėkmingai nueiti iki Lilės automobilio, nors Benas ant kojų laikėsi netvirtai. Ji įlipo į vidų iš vairuotojo pusės. Jis pastūmė jos lagaminą ir įsispraudė į galinę sėdynę, nes dešinė priekinė mašinos pusė buvo sulankstyta, o prietaisų skydelis rėmėsi į keleivio sėdynę. Kai jam pasisekė uždaryti duris, jis nusimovė pirštines ir kakta atsirėmė į dešinės rankos krumplius.

– Ar tik nesiruošiat vėl nualpti? – paklausė Lilė.

– Ne. Nes mes neturime tam laiko.

Jis nuleido ranką ir atidžiai ją nužvelgė.

– Jūs nepakankamai šiltai apsirengusi, – pastebėjo.

– Nereikia nė sakyti, – atsakė Lilė kalendama dantimis.

– Ką turite savo lagamine? Ką nors naudingo?

– Nieko šiltesnio už tai, ką esu apsivilkusi.

Turbūt norėdamas pats tuo įsitikinti, Benas atidarė lagaminą, gulintį šalia jo ant sėdynės. Jis rausėsi po jos drabužius, nerūpestingai numesdamas į šalį kelnaites ir liemenėles, naktinukus, puskojines, kelnes bei įvairias viršutines aprangos dalis. Tada paklausė:

– Ar neturite šiltų apatinių?

– Ne.

Jis pametėjo jai vilnonį megztinį.

– Apsivilkite šitą ant viršaus to, ką dėvite.

Ji nusivilko paltą, o po juo pasivilko megztinį.

– Leiskite apžiūrėti jūsų batus, – pasakė Benas.

– Mano...

– Batus, – jis pakartojo nekantriai.

Lilė patraukė aukštyn kelnių klešnę ir ištiesė koją taip, kad jis gerai matytų jos pėdą. Jis susiraukė. Paėmė kelias poras kojinių iš lagamino ir mestelėjo jai.

– Įsidėkite jas į kišenes. Taip pat paimkite šitą. Galėsite visa tai apsivilkti, kai pasieksime trobelę.

Ir jis numetė jai ploną šilkinį golfą, kurį ji buvo nusipirkusi dėvėti po slidinėjimo kostiumu.

Tada apstulbindamas ją persilenkė per sėdynę ir palietė jos plaukus.

– Šlapi, – nustatė.

Paskui skubiai paleido iš rankų drėgną plaukų sruogą, bet ne pundą kelnaičių, kurį laikė kitoje saujoje.

– Ar turite kokią kepurę ar skrybėlę? – paklausė.

– Neketinau daug laiko praleisti lauke šios kelionės metu, – paaiškino Lilė.

– Bet ką nors juk reikia užsidėti ant galvos.

Jis sumetė apatines kelnaites atgal į lagaminą ir nuo pečių nusitraukė pledą.

– Pasilenkite prie manęs, – pasakė.

Ji atsiklaupė ant kelių ir atsisuko į galinę sėdynę. Iš pledo jis padarė gobtuvą, kurį užmovė jai ant galvos ir sukryžiavo ant krūtinės. Tada užsegė paltą ir ranka viską išlygino.

– Štai taip. Prieš lipdama iš mašinos laisvą pledo gabalą užsitraukite ant burnos ir nosies. Ar bagažinėje turite ką nors daugiau, be atsarginės padangos?

Jo familiarus prisilietimas nustebino ją ir sulėtino mąstymą. Ji mėgino suvokti, ko jis klausė.

– Taip, ten dar yra pirmosios pagalbos rinkinys.

– Gerai.

– Taip pat maistas, kurį pasiėmiau iš trobelės.

– Dar geriau.

Jis greitomis apžvelgė mašinos vidų.

– Gal dar yra žibintuvėlis? Kas nors pirštinių dėžutėje?

– Tik automobilio vartotojo vadovas.

– Tegu sau guli. Vargu ar jis ką padės, kai mašina taip sudaužyta.

Jis nusibraukė nuo skruosto varvantį kraują ir užsitraukė pirštines.

– Eime, – pasakė.

– Palaukit. Dar mano rankinė. Man jos reikės.

Apsižvalgiusi pamatė, kad jos rankinukas guli ant grindų keleivio pusėje. Matyt, nulėkė ten, kai automobilis trenkėsi į medį. Nors ir nelengvai, bet jai pasisekė jį ištraukti iš po nuolaužų.

– Užsimeskit rankinuko dirželį per kaklą, kad rankos būtų laisvos, taip bus lengviau balansuoti.

Ji padarė, kaip patarta, o tada siekė durelių rankenos. Paskui akimirksnį stabtelėjo ir susirūpinusi tarė:

– Galbūt mums vertėtų likti, kur esame, ir laukti pagalbos.

– Galėtume, bet niekas šiuo keliu šį vakarą nevažiuos, o aš abejoju, kad išgyvensime iki ryto.

– Tada tikriausiai neturime pasirinkimo?

– Ne, neturime.

Ji vėl ištiesė ranką prie durelių, bet šį kartą jis ją sulaikė uždėdamas savąją ant peties.

– Aš nenorėjau būti šiurkštus.

– Ak, suprantu, kad turime skubėti.

– Taip, turime pasiekti prieglobstį prieš tai, kol oras dar labiau pablogės.

Ji linktelėjo galvą sutikdama. Jų žvilgsniai trumpai susitiko, tada jis atitraukė ranką nuo jos peties, atidarė užpakalines dureles ir išlipo. Lilė nuėjo prie mašinos galo, kur Tirnis apžiūrinėjo bagažinės turinį. Atradęs pirmosios pagalbos vaistinėlę, liepė Lilei ją įsidėti į kišenę.

– Taip pat paimkite kelias dėžutes konservų. Ir krekerius, – pasakė.

Jis taip pat kimšo į savo kišenes skardines konservų, kurių svorį ypač pajuto, kai nuo kelio pasiėmė dar ir savo kuprinę.

– Pasiruošusi? – paklausė šnairuodamas į ją pro į veidą bloškiamą ledėjantį sniegą.

– Geriau nebepasiruošiu.

Smakru parodė jai, kad eitų priekyje. Jie buvo nukėblinę vos porą jardų, kai įsitikino, kad mėginimas užkopti į viršų ap-

ledėjusiu keliu yra bergždžias. Po kiekvieno žingsnio į priekį jie tris nuslysdavo žemyn. Tirnis stumtelėjo ją prie kelkraščio. Kelkraštis buvo siauras ir dažnai jie buvo priversti žingsniuoti vienas paskui kitą, glausdamiesi arčiau pylimo ir vengdami uolienos riedulių. Žemės grumstai padėjo eiti. Akmenys ir pro ledą išlindę augalai tapo jiems atrama ir leido laikytis.

Įkalnė buvo stati. Gražią dieną idealiomis oro sąlygomis kopimas į ją būtų buvęs įtempta treniruote net fiziškai stipriems žmonėms. O Lilei ir Benui beveik visą laiką reikėjo eiti prieš vėją, kuris juos vertė nuleisti galvas ir kabarotis beveik aklai. Į veidus, lyg stiklo šukės, smigo ledo adatos. Per sniego sūkurius nesimatė kelio.

Jiems reikėdavo dažnai sustoti, kad atgautų kvapą. Kartą Tirnis sustojo labai staigiai, nusigręžė nuo jos ir pradėjo vemti. Lilė pamanė, kad galbūt jam smegenų sutrenkimas. Geriausiu atveju. Ji taip pat pastebėjo, kad jis labai saugo kairę koją, ir išsigando, kad ji gali būti lūžusi.

Galų gale ėjimas jam tapo toks sunkus, kad Lilė pasiūlė viena ranka apkabinti jos pečius ir taip remtis į ją. Jis tą padarė nenoriai, verčiamas būtinybės. Su kiekvienu žingsniu jis vis stipriau rėmėsi į ją. Ji vos vilkosi.

Jie buvo visiškai išsekę ir kepėstojosi pirmyn tik todėl, kad kito pasirinkimo neturėjo. Atstumą, kurį automobiliu Lilė įveikdavo per tris minutes, dabar jie sukorė per valandą. Jie ėjo kliuvinėdami vienas už kito, kol galiausiai pasiekė trobelės prieangio laiptelius.

Lilė atrėmė Tirnį į prieangio stogą laikantį stulpą, pati atrakino duris. Tada padėjo jam įeiti į vidų. Ji sustojo tik tam, kad uždarytų duris ir numestų ant grindų rankinę, o paskui sudribo ant vienos iš sofų. Tirnis nusimetė kuprinę ir išsitiesė ant sofos priešais ją. Juos skyrė tik kavos stalelis.

Keletą minučių jie taip ir drybsojo tylėdami, tamsoje girdėjosi tik jų garsus kvėpavimas. Kadangi prieš išvažiuodama ji buvo išjungusi šildymą, kambarys buvo šaltas. Bet, palyginti su lauku, jis buvo nuostabus.

Lilei atrodė, kad ji jau niekada nepajėgs pajudėti, bet pagaliau sukrutėjo ir atsisėdo. Tada pasiekė gale sofos stovinčią lempą ir ją uždegė.

– Ačiū Dievui, – pasakė mirksėdama nuo ryškios šviesos. – Bijojau, kad elektra gali būti jau išjungta.

Iš kišenių ji ištraukė skardines konservų, sudėjo jas ant kavos staliuko, tada kišenėje sužvejojo telefoną ir paspaudė kažkokį numerį.

Staiga atsipeikėjęs Tirnis pašoko ir paklausė:

– Kam jūs skambinate?

– Dačui.

5 SKYRIUS

LILĖS NUOJAUTA APIE MIESTE KILSIANTĮ CHAOSĄ buvo pranašinga.

Dar tik kelios valandos tepraėjo nuo to, kai jis čia grįžo, o jau ilgėjosi savo kalnų trobelės ramybės. *Buvusios trobelės,* karčiai pamanė.

Eismas Atlantoje piko valandą niekada taip neužtvindydavo gatvių, kaip užkimšo jas šį vakarą Klieryje. Mašinos stovėjo buferis prie buferio abiejose kelio juostose. Vienoje pusėje buvo nusidriekęs raudonų galinių šviesų kaspinas, priešingoje – baltas priekinių žibintų kaspinas. Atrodė, visiems tiesiog būtina nusigauti į priešingą miesto pusę iš tos, kurioje jie yra.

Šerifo tarnyba rūpinosi atokesnėmis apygardos vietomis, o Dačui ir jo poskyriui paliko patį miestelį. Dabar buvo puikus laikas įsilaužėliams brautis į kieno nors būstą, nes atrodė, kad nieko nėra namuose, kaip tik kaip ir turėjo būti. Policijos pareigūnai stengėsi kaip nors sureguliuoti chaosą, kuris kilo dėl besiartinančios sniego audros.

Šviesoforas prie Moultrie ir Maino gatvių vėl sugedo. Bet kurią kitą dieną tas nebūtų turėję didelės reikšmės. Vairuotojai būtų praleidę vieni kitus mandagiai mosuodami sankryžoje ir juokaudami dėl nepatogumų, bet šiandien, kai visų kantry-

bė seko, blogai veikiantis šviesoforas sukėlė tokią automobilių kamšatį, kuri vairuotojus darė nepaprastai irzlius.

Tie pareigūnai, kurie nereguliavo eismo gatvėse, buvo užsiėmę minios tramdymu parduotuvėse, nes galėjo kilti kumštynės dėl riboto prekių kiekio, likusio lentynose. Jau buvo įsiplieskęs vienas kivirčas dėl paskutinės dėžutės sardinių.

Kadangi krušos granulės buvo stambesnės už rupią druską, buvo aišku, jog žemė labai greitai bus padengta storu kritulių sluoksniu. Vėjas nuo rytinės kalno pusės nešė sniegą žemyn į slėnį ir pakeliui prisigerdavo drėgmės, tad buvo aišku, jog oro sąlygos tik prastės. Kol nepasibaigs ši sniego audra ir nenutirps sniegas bei ledas, Dačas negalėjo tikėtis bent kiek pailsėsiąs.

Pažvelgęs į Klierio viršukalnę, Dačas pamatė, kad ji visa skendėja debesyje. Jis pasidžiaugė, kad laiku nusileido nuo kalno ir kad Lilė, turėjusi išvykti iš trobelės iš karto po jo, jau tikriausiai yra nukeliavusi nemažą kelio galą į pietus, į Atlantą. Jei gerai seksis, galbūt ji net spės grįžti namo taip ir nepapuolusi į audrą.

Jis vis dar nuolat apie ją galvojo – kur ji dabar, ką daro. Tai buvo įprotis, kurio negalėjo išrauti net ir prakeikta skyrybų nutartis. Tas žvilgsnis, kuriuo ji palydėjo jį, kai jis ėjo iš trobelės, prislėgė krūtinę lyg koks presas. Ji jo bijojo. Ir tai buvo jo paties kaltė. Jis davė pagrindo tai baimei.

– Sveikas, šefe! – pašaukė jį Vesas Hameris iš kitos gatvės pusės. Jis stovėjo prie Rito vaistinės. – Ateikite čia. Aš esu tvarkingai mokesčius mokantis pilietis ir noriu pasiskųsti.

Dačas išsuko savo bronko iš mašinų eilės tiesiai į neįgaliesiems skirtą stovėjimo aikštelę priešais vaistinę. Jis nuleido mašinos langelį drauge įsileisdamas į vidų šalto oro srovę.

Vesas priėjo prie jo būdinga buvusiam futbolo žaidėjui eisena. Abu jo keliai ir vienas klubo sąnarys buvo apimti artrito, bet jis mėgino to neparodyti. Jis būtų padaręs viską, kad tik nereikėtų pripažinti savo silpnumo kurioje nors srityje.

– Turite nusiskundimų, treneri? – paklausė rimtu veidu.

– Jūs esate svarbiausias tvarkdarys šiame miestelyje. Ar negalėtumėte išvaikyti šių bukagalvių iš gatvių?

– Pradėsiu nuo jūsų.

Vesas nusikvatojo, bet akimirksniu pajutęs niūrią Dačo nuotaiką, pasiteiravo:

– Ei drauguži, kodėl tavo mina tokia ištįsusi?

– Ką tik paskutinį kartą atsisveikinau su Lile. Prieš porą valandų. Kalnų trobelėje. Ji mane paliko, Vesai.

Vesas pasisuko ir tarė sūnui:

– Skotai, eik pašildyk automobilį. Aš tuoj ateisiu.

Skotas, kuris stovėjo po tentu prie Rito vaistinės, pagavo tėvo mestą mašinos raktų ryšulį, kita ranka atsisveikindamas pamojavo Dačui ir lėtai nusliūkino šaligatviu automobilio link.

– Ar jis gavo kokių nors žinių iš Klemsono? – paklausė Dačas.

– Apie tai galime ir vėliau pakalbėti. Dabar kalbėkime apie tavo žmoną.

– Buvusią žmoną. Pabrėžti reikia žodį *buvusią*. Ji man tą labai aiškiai išdėstė šią popietę.

– Maniau, tu ruošeisi su ja pasikalbėti.

– Aš mėginau.

– Bet nieko neišėjo?

– Nieko. Skyrybos oficialiai įteisintos ir ji tuo patenkinta. Ji nebenori turėti jokių reikalų su manimi. Viskas baigta.

Dačas pasitrynė antakį pirštinėta ranka.

– Ar tu ruošiesi verkti, ar ką? Jėzau, Dačai, nesielk taip, kad man būtų gėda vadinti tave savo geriausiu draugu.

Dačas pažvelgė į jį ir iškošė:

– Eik tu po velnių!

Vesas ramiai tęsė:

– Neverkšlenk, jei Lilė nesugeba atskirti gero daikto nuo blogo. Pasiųsk ją velniop. Mano nuomonė apie ją visada buvo...

Bet Dačas jį nutraukė:

– Aš nenoriu girdėti tavo nuomonės apie ją.

– Ji mano, kad jos šūdas nesmirda.

– Sakiau, užsičiaupk! Nenoriu to girdėti, gerai?

Vesas iškėlė aukštyn abi rankas, lyg pasiduodamas.

– Gerai, jau gerai, – sutiko. – Bet nemanau, kad ji mane labai gerbia.

– Ji mano, kad tu tikras subingalvis.

– Na, manęs neapims nemiga dėl to, ką ponia Lilė Martin Berton galvoja apie mane.

Kreivai šyptelėjęs, jis paplekšnojo Dačui per petį.

– Tu per daug sureikšmini šį išsiskyrimą. Praradai tik žmoną, o ne savo vyriškumą. Nagi, apsidairyk aplinkui, – patarė jis plačiu mostu rodydamas į moteris. – Jų visur pilna.

– Aš turėjau kitų moterų, – sumurmėjo Dačas.

Vesas pakreipė galvą.

– Iš tikro? Pastaruoju metu? Ar visą laiką, kai buvote kartu?

Ir tada, ir tada, pagalvojo Dačas. Pirmajam nukrypimui į šalį jis turėjo krūvą pasiteisinimų. Darbe patirdavo didžiulę įtampą. Lilė kopė karjeros laiptais. Jų pasimylėjimai tapo nuobodūs ir be jokios ugnelės. Ir taip toliau, ir taip toliau.

Tačiau Lilė visus jo pasiteisinimus sugriovė taip lengvai, lyg būtų šaudžiusi į ančiukus tire. Jis pripažino savo silpnybę ir pažadėjo daugiau nenukrypti į šoną.

Bet po pirmojo nuotykio sekė antras, po šio – dar vienas. Greitai Dačas nebesugebėdavo sugalvoti net ir nevykusių pasiteisinimų. Dabar jis suvokė, kad ne *paskutinysis* meilės nuotykis lėmė jo santuokos pabaigą, o *pirmasis.* Jam reikėjo suprasti, kad tokia moteris kaip Lilė neištikimybės netoleruos.

Vesas žvelgė į jį laukdamas atsakymo.

– Kurį laiką, žinai, po Eimės. Kai aš blogai jaučiausi, ieškojau palengvėjimo bet kur, kur tik galėjau rasti. Eidavau su kiekviena moterimi, kuri tik sutikdavo. Turėjau jų daugybę. Tačiau nė viena jų negalėjo pakeisti Lilės.

– Nesąmonės! Tiesiog dar nepakankamai ilgai ieškojai. Ar dabar turi nuolatinę sugulovę?

– Vesai...

– Gerai, gerai, aš nieko neklausiau, tu nesakei. Bet kokia gi moteris šiomis dienomis į tave du kartus pažiūrėtų? Jei nesupyksi, galiu tau pasakyti, kad atrodai sumautai.

– Taip ir jaučiuosi.

– Taigi, ir tai matyti. Atsispindi tavo veide, tavo eisenoje. Tu velki užpakalį, mano drauge. Turi tik tiek patrauklumo, kiek nuolat pasikartojanti pūslelinė. Tokia laikysena tikrai nepatrauks moters, kokios tau dabar reikia.

– O kokios man reikia?

– Tikros Lilės priešingybės. Laikykis nuošaliau nuo brunečių rudomis akimis.

– Rusvomis. Iš tikro jos akys yra žalios su rudais taškeliais.

Žvilgsniu Vesas suniekino šį patikslinimą.

– Žinai, susirask peroksidinę blondinę. Mažaūgę, ne aukštą. Su dideliais papais ir tokiu užpakaliu, už kurio būtų galima pasilaikyti. Mergelę, ne per daug protingą, be savo nuomonės apie visus kitus dalykus, išskyrus tavo galą, kuris jai turėtų atrodyti kaip stebuklinga dulkinimo lazdelė.

Atrodė, pačiam Vesui baisiai patiko tobulos moterytės apibūdinimas, nes jo veidas nušvito plačiausia šypsena.

– Žinai, ką tau pasakysiu, – pridūrė Vesas. – Užeik pas mane truputį vėliau ir mes ištuštinsime butelį viskio, besvarstydami tavo galimą pasirinkimą. Taip pat turiu vieną kitą pornofilmą, kuriuos galėsime pažiūrėti. Tai pakeis tavo pažiūras arba tu – ne žmogus. Ką į tai atsakysi?

– Man negalima gerti, ar neatmeni?

– Taisyklės negalioja per ledo ir sniego audrą.

– Kas taip pasakė?

– Aš pasakiau.

Buvo tiesiog neįmanoma atsispirti Vesui, kai jis būdavo itin meilus, bet Dačas labai nuoširdžiai stengėsi. Jis įjungė atbulinį automobilio bėgį.

– Žiūrėk, kad užsuktum pas mane, – Vesas griežtai pagrūmojo pirštu. Aš tavęs lauksiu.

Dačas įsiliejo į eismo srovę ir nuvažiavo prie vienaaukščio policijos poskyrio mūrinuko, kuris buvo visai netoli nuo Maino gatvės.

Prieš tai, kol Dačą galutinai išmetė iš Atlantos policijos poskyrio, jam du kartus per savaitę reikėdavo lankytis pas poskyrio psichiatrą. Per vieną apsilankymų gydytojas pasakė Dačui, kad jam ribinė paranoja. Bet kaip ten tas senas anekdotas? Tai, kad tu paranojiškas, dar nereiškia, kad iš tikro ne visi tave medžioja.

Dačas jau pradėjo įtarti, kad visas prakeiktas pasaulis pasiruošęs jį šiandien pribaigti.

Kai įžengė į poskyrį, ta nuojauta dar sustiprėjo, nes pamatė laukiamajame sėdinčius poną ir ponią Gan. Dačas pasijuto taip, lyg ant jo nugaros būtų nupieštas taikinys. Lilė, Milisentės Gan tėvai, Klierio žmonės, netgi oras – viskas buvo prieš jį. Ir pavertė šią dieną blogiausia jo gyvenime. Na, gerai, sakykim, viena blogiausių.

Ponia Gan, kuri ir taip visada atrodydavo kaip liesas žvirbliukas, dabar atrodė, lyg būtų nei miegojusi, nei valgiusi nuo Milisentės dingimo prieš savaitę. Jos maža galvytė kyšojo iš dygsniuoto paltuko apykaklės, tarsi vėžlio kaklas iš šarvo. Kai Dačas įėjo, ji desperatiškai pažvelgė į jį.

Dačas puikiai žinojo šį jausmą. Jį suprato. Tik jis nenorėjo turėti jokių reikalų su ponios Gan neviltimi šį vakarą, kadangi jam per akis buvo savosios.

Ponas Ganas buvo storulis, o kadangi vilkėjo vilnonį paltą raudonais ir juodais langais, atrodė dar storesnis. Jo paltas Dačui priminė medkirčius. Ir iš tikrųjų Ganas dirbo su medžiu. Jis buvo dailidė. Jo rankos, šiurkščios nuo dešimtmečius dirbamo rankų darbo bei suskerdėjusios nuo šalčio, buvo raudonos lyg kumpis. Randuotais pirštais jis minkė skrybėlę žvelgdamas į rudą, dėmėtą fetrą nieko nematančiu žvilgsniu. Tik gavęs nuo žmonos alkūne į pašonę, pakėlė akis ir savo tuščią žvilgsnį nukreipė į Dačą. Po to atsistojo ir pasakė:

– Sveikas, Dačai!

– Sveiki, Erni, ponia Gan, – linktelėjo jiems Dačas. – Oras darosi vis blogesnis. Jums reikėtų būti namuose.

– Mes tik užsukome paklausti, ar nėra kokių nors naujienų.

Dačas žinojo šios pasalos priežastį. Jis jau buvo gavęs iš Ganų keletą telefoninių žinučių tą dieną, bet į jas neatsakė. Troško, kad kuris nors iš jo vyrų būtų jį perspėjęs, jog Ganai laukia nuovadoje, tada jis būtų pasistengęs grįžti į ją vėliau. Gal jie būtų pavargę laukti ir išvykę namo. O dabar ir jis čia, ir jie čia. Reikia kuo greičiau su jais pasikalbėti.

– Eime į mano kabinetą. Ar jums kas nors pasiūlė kavos? Ji tiršta lyg smala, bet paprastai karšta.

– Ne, ačiū, – už abu atsakė Ernis Ganas.

Kai jie jau sėdėjo priešais Dačą jo kabinete, jis suraukė kaktą apgailestaudamas ir tarė:

– Deja, nieko naujo negaliu pasakyti. Turėjau šiandien atšaukti paieškas dėl objektyvių priežasčių, – jis mostelėjo į langą.

– Dar prieš prasidedant audrai, mes nutempėme Milisentės automobilį į aptvarą. Apžiūrėjome jį labai kruopščiai, ieškodami kokių nors pėdsakų. Jame nematyti jokių grumtynių ženklų.

– Kokių?

Dačas pasimuistė kėdėje ir žvilgtelėjo į ponią Gan prieš atsakydamas į jos vyro klausimą.

– Nulūžusių nagų, plaukų kuokštų, kraujo.

Ponios Gan galva susvyravo ant laibo kaklo.

– Iš tikrųjų tai – labai geros žinios. Mano vyrai ir aš vis dar mėginame atkurti Milisentės veiksmus paskutinį jos vakarą darbe. Kalbamės su kiekvienu, kuris matė ją tą vakarą parduotuvėje ar išeinant iš jos. Bet šią popietę turėjome apklausą nutraukti dėl tos pačios priežasties – blogo oro.

– Aš taip pat nieko naujo neišgirdau iš specialiojo agento Vaizo, – pridūrė Dačas užbėgdamas už akių kitam Ganų klausimui. – Jis buvo iškviestas atgal į Šarlotą prieš kelias dienas. Ten nagrinėja dar vieną bylą. Bet prieš išvykdamas jis paminėjo,

kad ir toliau aktyviai dirba ieškodamas Milisentės pėdsakų ir prašė manęs leisti jam pasinaudoti kompiuteriais čia, mūsų poskyryje, kad galėtų patikslinti kai kuriuos dalykus.

– Ar jis pasakė, kokius?

Dačui nesinorėjo sakyti jiems, kad Vaizas, kaip ir kiti šunsnukiai iš Federalinio tyrimų biuro, pateikia labai mažai informacijos apie tyrimo eigą. Ypač tiems policininkams, kuriuos laiko žemesniais už save, nekompetentingais ir išsikvėpusiais. Tokiais jis ir laikė Dačo žmones.

– Tikiuosi, jūs davėte Vaizui Milisentės dienoraštį, – pasakė Dačas nukreipdamas kalbą.

– Taip, žinoma, – atsakė Ganas ir atsisukęs į žmoną drąsinamai suspaudė jai ranką. – Galbūt ponas Vaizas pastebės jame ką nors, kas padės rasti Milisentę.

Dačas pasinaudojo šia mintimi ir pasakė:

– Tai labai tikėtina. Gal paaiškės, kad Milisentė pati kur nors išvyko.

Jis pakėlė ranką, kad prigesintų jų protestus.

– Atsimenu, tai buvo pirmas dalykas, kurio jūsų paklausiau, kai pranešėte apie Milisentės dingimą. Jūs nekreipėte į tai dėmesio, bet išklausykite mane.

Jis pažvelgė į juos abu labai rimto policininko žvilgsniu.

– Visiškai įmanoma, kad Milisentė panoro kur nors pabūti viena. Gal jos dingimas nėra susijęs su kitų moterų dingimu.

Pats Dačas žinojo, kad tai mažai įtikima, tačiau reikėjo pasakyti jiems ką nors, kas suteiktų vilties.

– Bet jos automobilis, – pasakė ponia Gan tokiu silpnu balsu, kad Dačas vos ją išgirdo. – Jis taip ir liko stovėti automobilių aikštelėje prie parduotuvės. Kaip ji galėjo kur nors išvykti be savo mašinos?

– Gal jos draugas ar draugė kur nors ją nusivežė, – tarė Dačas. – O dėl kilusios didžiulės panikos jis ar ji dabar bijo ateiti ir prisipažinti, kad abu su Milisente nenukentėtų už tai, kad beprotiškai mus išgąsdino.

Ponas Ganas abejodamas suraukė kaktą.

– Žinoma, mes turėjome sunkumų su Milisente paauglystėje, kaip ir dauguma tėvų, bet abejoju, kad ji mums iškrėstų tokį pokštą iš keršto.

Ponia Gan pridūrė:

– Ji žino, kaip mes ją mylime ir kaip jaudinsimės, jeigu ji ims ir netikėtai dings.

Tariant paskutinius žodžius jos balsas sudrebėjo, ji prispaudė permirkusią popierinę nosinę prie lūpų, kad užgniaužtų kūkčiojimą.

Buvo skaudu stebėti jos kančią. Dačas nukreipė žvilgsnį į savo užrašų knygelę ant stalo leisdamas poniai Gan šiek tiek aprimti. Po to švelniai pasakė:

– Ponia Gan, aš nė kiek neabejoju, kad širdies gilumoje ji žino, kaip labai jūs ją mylite. Bet, kiek aš žinau, ji ne per daug norėjo gultis į tą ligoninę, į kurią ją nusiuntėte praėjusiais metais. Jūs paguldėte Milisentę ten prieš jos valią, ar ne taip?

– Ji nesutiko gultis į ligoninę gera valia, – pasakė ponas Ganas. – Mes turėjome tą padaryti, antraip ji būtų mirusi.

– Suprantu, – tarė Dačas. – Kažkiek tą supranta pati Milisentė, bet ar ji negali jausti ir pagiežos?

Mergaitei buvo diagnozuota anoreksija ir bulimija. Jos tėvų garbei reikėtų pasakyti, jog iškilus grėsmei Milisentės gyvybei jie skolinosi pinigų, kur tik galėjo, užstatė savo turtą, kad tik galėtų nuvežti ją į Ralio ligoninę gydymui ir psichiatro konsultacijai.

Milisentė praleido ten tris mėnesius, kol buvo pasakyta, kad ji sveika ir gali vykti namo. Vos jai parvažiavus po miestelį pasklido gandai, kad ji ir vėl grįžo prie savo įpročių – vėmimo ir vidurių laisvinimo, kad tik nepastorėtų ir neiškristų iš mokyklos lyderių. Nuo pat šeštos klasės ji buvo tarp lyderių ir jai nesinorėjo prarasti savo pozicijų baigiamojoje klasėje.

– Ji laikėsi puikiai, – pareiškė jos tėvas. – Kasdien darėsi sveikesnė ir sveikesnė.

Jis pažvelgė į Dačą įdėmiu žvilgsniu.

– Be to, jūs ne blogiau už mane žinote, kad ji ne pabėgo, o buvo *pagrobta*. Juk prie jos mašinos vairo buvo pririštas mėlynas kaspinas.

– Jums nereikėtų apie tai kalbėti, – priminė jam Dačas.

Mėlynas kaspinas buvo paliktas visose vietose, kur, kaip manoma, buvo pagrobtos moterys, bet šis faktas nuslėptas nuo žiniasklaidos. Kaip tik dėl kaspino spalvos nežinomas pagrobėjas buvo pramintas Mėlynuoju.

Suvibravo mobilusis telefonas prie Dačo diržo, bet jis neatsiliepė. Jis čia sprendė svarbius reikalus. Jeigu jau nutekėjo informacija apie mėlynąjį kaspiną, tie iš Federalinio biuro, aišku, apkaltins Dačo žmones. Tikriausiai tą ir padarė Dačo žmonės. Žinoma, jie. Bet Dačas pasistengs padaryti viską, kad informacija nepasklistų ir kad jis išvengtų kaltinimų.

– Po velnių, Dačai, kone kiekvienas jau tą žino, – atsikirto ponas Ganas. – Neįmanoma tokių dalykų išlaikyti paslaptyje, ypač kai tas kalės vaikas jau penkis kartus paliko tokį kaspiną.

– Na, jei visi tą žino, tai, be abejonės, ir Milisentė tą žinojo. Ji galėjo užrišti kaspiną tik tam, kad mus suklaidintų...

– Kokias čia nesąmones paistote, – šį kartą piktai atkirto Ernis Ganas. – Ji tikrai taip žiauriai nepasielgtų ir mūsų taip negąsdintų. Ne, pone, Mėlynasis ją pagrobė. Jūs ir pats tą žinote. Jums reikėtų ją surasti, kol jis... Ernio balsas užlūžo, o akyse susitvenkė ašaros.

Ponia Gan pamėgino užgniaužti dar vieną kūkčiojimą ir prabilo. Jos išraiška tapo kandi.

– Jūs atvykote pas mus iš Atlantos, todėl tikėjomės, kad pagausite tą niekšą prieš tai, kai jis pagrobs Milisentę ar kurią kitą mergaitę.

– Aš dirbau žmogžudysčių, o ne dingusių asmenų skyriuje, – trumpai patikslino Dačas.

Jis būtų jautęs tik užuojautą šiems žmonėms ir nieko daugiau, ir būtų padaręs viską, kad atrastų jų dukrą, bet jam pasirodė, kad jie jį nepakankamai vertina. Jie tikėjosi iš jo stebuklo vien jau dėl to, kad jis buvo dirbęs detektyvu didmiestyje.

Mąstydamas, kaip jaučiasi šią akimirką, Dačas pradėjo nebesuprasti, kam jis apskritai įsidarbino Klierio policijoje. Kai miestelio taryba, kurios pirmininkas buvo Vesas Hameris, pasiūlė jam šį darbą, reikėjo pasakyti, kad jis sutiks tapti miestelio policijos viršininku tik po to, kai jie sugaus serijinį pagrobėją.

Bet jam reikėjo darbo. Jam reikėjo dingti iš Atlantos, kur jį kaip žmogų žemino Lilė, o kaip profesionalą – darbovietė. Jo skyrybos sutapo su atleidimu iš darbo. Aišku, tie du dalykai buvo susiję.

Kaip tik tada, kai jis jautėsi visiškai žlugęs, Vesas atvažiavo į Atlantą ir pasiūlė jam šį darbą. Jis atgaivino bliūkštančią Dačo savigarbą – pasakė, kad jo gimtajam miesteliui reikia kieto, patyrusio policininko.

Tai buvo paprasčiausiai tušti plepalai. Šioje srityje Vesas buvo nepranokstamas. Taip jis taukšdavo per varžybų pertraukėles, kad pažadintų savo komandos energiją ir įkvėptų ją pergalei. Nors Dačas tą suprato, *siūlymas jam* vis vien buvo malonus. Dar nespėjus jam atsipeikėti jie jau spaudė vienas kitam ranką patvirtindami sandėrį.

Klieryje jį visi pažinojo ir gerbė. O jis pažinojo miestelį ir jo žmones kaip savo penkis pirštus. Grįžimas į Klierį prilygo senų patogių batų apsiavimui. Bet turėjo ir vieną trūkumą. Jis įkrito į makalynę, sukurtą pirmtako, kuris neturėjo žalio supratimo, kaip atskleisti nusikaltimus ir sugebėjo tik išrašyti šaukimus tiems, kurie nesumokėdavo už mašinų stovėjimą aikštelėse.

Jau pačią pirmą darbo dieną Dačui buvo pakištos keturios neišspręstos dingusių asmenų bylos, o dabar prisidėjo ir penktoji moteris. Tuo tarpu policijos biudžetas buvo ribotas, personalas – turintis minimalų pasiruošimą bei patirtį. Be to, į tyrimą maloningai įsikišo Federalinis tyrimų biuras, nes paaiškėjo, kad tai buvo pagrobimai, o ne paprasti dingimai. Tokius nusikaltimus tiria federalai.

Dabar, praėjus dviem su puse metų po pirmosios mergaitės dingimo iš populiarios iškylavimo vietos, policija vis dar

neturėjo įtariamojo. Nors tai nebuvo Dačo kaltė, tačiau ši byla jau buvo tapusi Dačo kūdikiu, o kūdikis pamažu darėsi vis bjauresnis.

Taigi Dačas visai nebuvo linkęs klausytis kritikos, nors ji ir sklido iš tokių žmonių, kurie patys ėjo per pragarą, lūpų.

– Dar turiu ilgoką Milisentės pažįstamų sąrašą, su jais reikia pasikalbėti, – pasakė Dačas. – Prisiekiu jums, kad kai tik oras truputį pagerės, aš ir mano žmonės dėsime visas pastangas surasti Milisentę.

Dačas atsistojo leisdamas suprasti, kad pokalbis baigtas.

– Gal norėtumėte, kad kas nors jus parvežtų namo policijos patruliniu automobiliu? Važiuoti gatvėmis pavojinga, – pasiūlė Dačas.

– Ne, ačiū, – atsisakė ponas Ganas ir pavydėtinai oriai padėjo žmonai pakilti nuo kėdės bei palydėjo ją prie laukujų durų.

– Nors ir labai sunku, pamėginkite į viską žvelgti pozityviai, – tarė Dačas lydėdamas juos koridoriumi.

Ponas Ganas tik linktelėjo, užsidėjo skrybėlę ir išėjo su žmona pro duris tiesiai į staugiantį vėją.

– Šefe, mes turime...

– Tuoj, minutėlę, – nutraukė Dačas policininką, budintį prie telefono skambučių linijų, jos visos blyksėjo raudonai. Jis atsegė nuo diržo mobilųjį telefoną norėdamas patikrinti, kas skambino.

Lilė. Ji paliko jam pranešimą. Skubėdamas Dačas spaudinėjo telefono mygtukus, kad pasiektų balso paštą. Balsas telefone trūkčiojo:

– Dačai, aš nežinau, ar... pasiseks... ar ne. Aš... avariją leisdamasi nuo kalno... Benas Tirnis... sužeistas. Mes esame... trobelėje. Jam reikia med... pagalbos. Jei... gali... padėk. Kuo greičiau... gali.

6 SKYRIUS

LILĖ PASISTENGĖ, KAD BALSO PAŠTO PRANEŠIMAS būtų trumpas ir aiškus, nes bijojo, kad nutrūks ir taip silpnas telefono ryšys. Taip ir atsitiko. Vos tik ji baigė kalbėti, ryšys dingo.

– Neįsivaizduoju, kiek iš to, ką pasakiau, jį pasieks, – tarė ji Tirniui. – Bet, tikiuosi, kad to užteks, kad Dačas galėtų atspėti likusius žodžius.

Lilė jau buvo nusitraukusi pledą nuo galvos ir dabar jis gulėjo susigarankščiavęs ant jos pečių. Vilna buvo šlapia ir apledėjusi, todėl Lilei buvo šalta, drėgna ir nemalonu.

Bet ji negalėjo skųstis, juk Tirniui buvo dar blogiau. Jis sėdėjo tiesiai, bet svyruodamas taip, kad galėjo nuvirsti bet kuriuo momentu. Kraujas jau buvo permerkęs juodą kepurę. Antakiai ir blakstienos apledėję, todėl jis atrodė panašus į vaiduoklį.

Lilė parodė į jo akis.

– Jums ant akių

– Šerkšnas? – nutraukė ją Tirnis. – Ant jūsų akių taip pat. Jis netrukus ištirps.

Ji nusibraukė ledo kristalus nuo akių ir šnervių.

– Man niekada nėra tekę sudurti su tokia stichija. Niekada. Nesu patyrusi nieko blogesnio, kaip būti užkluptai lietaus be skėčio.

Lilė atsistojo ir nuėjo prie ant sienos kabančio termostato. Nustačiusi norimą temperatūrą, išgirdo raminantį judančio oro ūžimą iš angos lubose.

– Tuoj čia bus šilta, – pasakė, o grįžusi prie sofos pridūrė: – Nejaučiu nei rankų, nei kojų pirštų.

Jis įkišo savo didįjį pirštą tarp dantų ir nusitraukė nuo rankos pirštinę. Tada mostelėjo Lilei, kad ji atsisėstų ant sofos šalia jo.

– Sėskite čia ir nusiaukite batus.

Ji atsisėdo šalia ir pirmiausia nusimovė pirštines, paskui nusitraukė šlapius batus.

– Jūs žinojote, kad jie neapsaugos mano kojų nuo drėgmės.

– Buvo galima tą atspėti.

Ne tik jos puskojinės buvo šlapios, bet ir kelnės iki pat kelių. Ji išsirinko šiuos drabužius, nes buvo madingi, o ne tam, kad apsaugotų nuo pūgos.

Jis paplekšnojo sau per šlaunį.

– Padėkite savo koją čia.

Šiek tiek padvejojusi Lilė padėjo savo koją jam ant šlaunų. Jis nutraukė nuo jos pėdos ploną puskojinę. Ji vargiai atpažino savo pėdą. Pėda buvo balta lyg kaulas, atrodė, kad joje neliko kraujo. Iš pradžių jis ją suspaudė tarp savo delnų, po to ėmė vikriai trinti.

– Skaudės, – įspėjo Lilę.

– Jau skauda.

– Reikia atgaivinti kraujotaką.

– Gal esate kada nors rašęs, kaip išgyventi per pūgą?

– Taip, bet ne iš savo patirties. Tik dabar iš tikrųjų suvokiu, koks neinformatyvus tas straipsnis buvo. Ar jums geriau?

– Kojų pirštai dilgčioja.

– Labai gerai. Vadinasi, kraujas grįžta į juos. Ar matote? Jie po truputį rausvėja. Duokite kitą koją.

– O kaip jūsų kojos?

– Jos gali palaukti. Mano batai neperšlampantys.

Lilė ištiesė kitą koją. Jis nutraukė puskojinę, suspaudė pėdą tarp plaštakų ir pradėjo masažuoti, kad vėl taptų jautri. Bet masažavo jau ne taip energingai kaip pirmąją. Jis lengvai pažnaibė kiekvieną pirštą, tada nykščiu perbraukė per pėdos lanką – iš pradžių į priekį kojos nykščio link, paskui atgal – kulno link.

Lilė stebėjo jo rankas. Jis pats irgi stebėjo savo rankas. Nė vienas iš jų nekalbėjo.

Galiausiai jis švelniai suspaudė jos pėdą tarp savo delnų ir pasisuko į ją veidu. Jo veidas buvo taip arti, kad Lilė galėjo įžvelgti kiekvieną blakstieną. Jos vis dar buvo drėgnos nuo tirpstančio sniego.

– Ar geriau? – vėl paklausė jis.

– Kur kas. Ačiū.

– Nėra už ką.

Jis sėdėjo nejudėdamas, palikdamas jai pačiai galimybę patraukti pėdą. Ji nuleido savo koją nuo jo šlaunų. Būtinybė pasiimti porą sausų puskojinių iš palto kišenės pavertė šią sceną visiškai natūralia.

Akies kampu Lilė stebėjo, kaip Tirnis pasilenkė ir atsirišo batus. Nors batai jau buvo atrišti, jis liko sėdėti susilenkęs. Alkūne atsirėmęs į kelius, ant rankos padėjo galvą.

– Ar jums vėl darosi bloga? – paklausė Lilė.

– Nemanau. Tiesiog šiek tiek svaigsta galva, bet tai praeis.

– Jums tikriausiai smegenų sutrenkimas.

– Ne tikriausiai, o tikrai.

– Man labai gaila.

Jos atsiprašomas tonas privertė jį pakelti galvą.

– Kodėl jums turėtų būti gaila? Jeigu ne aš, nebūtumėte sudaužiusi savo mašinos.

– Buvo blogas matomumas, nemačiau toliau savo kapoto ir staiga išvydau jus prie pat automobilio, ir...

– Jūs nesate kaltesnė už mane. Juk mačiau jūsų mašinos šviesas, artėjančias iš už posūkio. Kadangi nenorėjau prarasti paskutinio šanso nuvažiuoti į miestelį, pradėjau bėgti taip grei-

tai, kiek įstengiau. Įgijau per didelį pagreitį lėkdamas nuolydžiu. Paskutinę akimirką suvokiau, kad jau esu ne prie, o ant kelio.

– Man nereikėjo taip kvailai staigiai stabdyti.

– Refleksas, – pasakė Tirnis atlaidžiai gūžtelėjęs pečiais. – Nėra dėl ko savęs kaltinti. Galbūt aš atsidūriau prieš jūsų mašiną dėl tam tikros priežasties.

– Gal net išgelbėjote man gyvybę. Jei būčiau buvusi viena, būčiau likusi mašinoje ir iki ryto mirtinai sušalusi.

– Tada jums pasisekė, kad aš pasimaišiau.

– Ką gi jūs veikėte viršukalnėje?

– Žvalgiausi, – jis pasilenkė ir pradėjo traukti batą nuo dešinės kojos.

– Šiandien?

– Buvau nutaręs paiškylauti.

– Artėjant pūgai?

– Žiemos mėnesiais kalnai turi ypatingą žavesį.

Jis nusitraukė antrąjį batą ir numetė jį į šalį. Tada pradėjo masažuoti kojų pirštus.

– Kai nusprendžiau grįžti į miestą, mano mašina neužsivedė. Išsikrovė akumuliatorius, taip manau. Užuot ėjęs keliu, kad išvengčiau visokių posūkių, aš nutariau traukti tiesiai per mišką.

– Tamsoje?

– Dabar suvokiu, kad tai nebuvo išmintingiausias sprendimas. Bet viskas būtų buvę gerai, jei pūga nebūtų artėjusi taip greitai.

– Aš taip pat neteisingai apskaičiavau jos greitį. Kaip paskutinė kvailė užmigau...

Ji nutilo pastebėjusi, kaip jis greitai mirksi, lyg bandydamas apsiginti nuo svaigulio.

– Ar vėl ruošiatės nualpti? – paklausė.

– Galbūt. Tas prakeiktas galvos svaigulys.

Ji atsistojo ir uždėjo rankas jam ant pečių.

– Atsigulkite.

– Jeigu atsijungsiu, pažadinkite mane. Man nereikėtų užmigti patyrus smegenų sukrėtimą.

– Prižadu, kad neleisiu jums užmigti. Gulkitės.

Jis vis dar priešinosi.

– Aš sukruvinsiu jūsų sofą.

– Nemanau, kad tai svarbu, pone Tirni. Be to, tai jau ne mano sofa.

Jis nusileido ir nesipriešino, kai ji spaudė jo galvą tol, kol ši atsirėmė į pagalvę.

– Ar dabar patogu?

– Taip, ačiū.

Ji nuėjo prie kitos sofos ir ant palto dar užsimetė megztą lovos užklotą, nes jai vis vien buvo šalta.

Nors Tirnis gulėjo užsimerkęs, paklausė:

– Jau ne jūsų sofa? Pardavėt trobelę? Aš girdėjau, kad ją pardavinėjate.

– Taip, vakar galutinai viską sutvarkėme.

– Kas ją nupirko? Kas nors iš miestelio?

– Ne, pensininkų pora iš Džeksonvilio Floridoje. Jie nori čia praleisti vasaras.

Jis atsimerkė ir apsižvalgė po pagrindinį kambarį. Trobelė turėjo visus šiuolaikinius patogumus, bet buvo įrengta taip, kad atrodytų kaimiškai ir derintųsi su kalnų peizažu. Baldai buvo per dideli ir paprasti, greičiau patogūs, nei skirti pasirodyti.

– Jie nusipirko puikius antruosius namus.

– Taip, iš tikrųjų, – pasakė Lilė ir apsižvalgė po kambarį įvertindama trobelės tvirtumą. – Mes čia būsime saugūs per pūgą, ar ne? – dar paklausė.

– Iš kur čia ateina vanduo? – pasiteiravo Tirnis.

– Iš rezervuaro plynaukštėje, esančio maždaug pusiaukelėje tarp šios vietos ir miestelio.

– Tikiuosi, vamzdžiai dar neužšalo.

Lilė atsistojo ir nuėjo aplink barą, kuris skyrė kambarį nuo virtuvės.

– Mes turime vandenį, – pranešė ji, kai iš atsukto čiaupo ėmė purkšti vanduo.

– Ar turite į ką jo prisileisti atsargai?

– Virtuvės rakandai buvo parduoti kartu su trobele.

– Tai pradėkite pilti vandenį į visus puodus ir troškintuvus. Mes turime prisirinkti kuo daugiau geriamojo vandens, nes gali užšalti vamzdžiai. Kaip gerai, kad turėjote maisto. Mums nereikės badauti.

Lilė surado troškintuvą, kurį naudojo per Padėkos šventę, įdėjo jį į kriauklę ir atsuko čiaupą. Grįžusi į kambarį mostelėjo židinio pusėn ir pasakė:

– Prieangyje yra malkų.

– Taip, bet įeidamas pastebėjau, kad dauguma iš jų šlapios arba nesuskaldytos.

– Jūs labai pastabus.

– Taip, turiu sugebėjimų greitai fiksuoti visas detales.

– Taigi, aš tą pastebėjau.

– Kada?

– Kada? – pakartojo Lilė.

– Taip, kada įžvelgėte mano sugebėjimą įsiminti smulkiausias detales? Šį vakarą ar tą dieną praėjusią vasarą?

– Ir tada, ir dabar. Bent jau pasąmonėje.

Lilė ėmė svarstyti, kokias detales jo aštrios mėlynos akys pastebėjo joje tiek šį vakarą, tiek praėjusį birželį.

– Kodėl jam skambinote? – staiga paklausė Tirnis.

Jo stačiokiškas klausimas atrodė neprasmingas, tačiau taip nebuvo. Lilė pažvelgė į savo mobilųjį telefoną, kuris gulėjo čia pat, ant kavos stalelio, kad būtų lengvai pasiekiamas.

Dar prieš jai atsakant į klausimą Tirnis pridūrė:

– Girdėjau, jūs išsiskyrėte.

– Taip, išsiskyrėme.

– Tai kodėl skambinote jam šį vakarą?

– Dačas dabar yra Klierio policijos viršininkas.

– Tą irgi esu girdėjęs.

– Jis organizuos pagalbą nukentėjusiems nuo pūgos. Atsiųs pagalbą ir mums, jei tik galės.

Tirnis kurį laiką mąstė. Tada pasakė, pažvelgęs į duris.

– Šį vakarą čia tikrai niekas neatvyks. Tikiuosi, suvokiate tą?

Ji linktelėjo.

– Šią naktį mums teks manytis patiems.

Kad nuslėptų nervingumą, ji giliau sugrūdo rankas į palto kišenes.

Staiga sušuko:

– O, pirmosios pagalbos vaistinėlė! Aš visai ją pamiršau.

Išsitraukė ją iš kišenės. Tai buvo maža, balta plastikinė dėžutė su raudonu kryžiumi ant dangtelio, kokią rūpestinga mama įsimestų į savo pirkinių krepšį eidama su vaiku į žaidimų aikštelę. Ji atidarė vaistinėlę ir patikrino jos turinį.

– Ne kažkas, tačiau bent jau turėtume išvalyti galvos žaizdą dezinfekuojančiais tamponais.

Lilė pažvelgė į jį dvejodama.

– Ar jūs pats nusiimsite kepurę, ar patikėsite tą man? Šiaip ar taip, manau, jums skaudės, pone Tirni.

– Lile?

– Ką?

– Kodėl aš staiga tapau *ponu* Tirniu?

Ji suglumusi gūžtelėjo pečiais.

– Na, nežinau. Tiesiog man atrodo, kad tai tinkamiau šiomis aplinkybėmis.

– Na, aplinkybės tokios, kad mes abu čia įstrigome neribotam laikui ir priklausome vienas nuo kito.

– Kas yra gana keblu.

– Kodėl keblu?

Jo nesupratingumas privertė ją susiraukti.

– Todėl, kad išskyrus tą dieną, kai buvome prie upės, mes esame svetimi.

Atsistojęs jis pradėjo smarkiai svyruoti. Bet gana tvirtai priėjo prie jos ir pasakė:

– Jeigu manote, kad mes svetimi, tai jūs ne taip, kaip aš, atsimenate tą dieną.

Lilė žengė žingsnį atgal ir papurtė galvą. Arba tam, kad iškratytų tos saulėtos dienos prisiminimus, arba kad išlaikytų atstumą.

– Palaukite, Tirni...

– Dėkui, Dievui, – jis nušvito patrauklia šypsena, kurią ji blankiai prisiminė. – Aš ir vėl Tirnis.

– Tirnis? – pakartojo specialusis agentas Kentas Beglis.

– Taip, sere, pavardė – T – I – R – N – I – S. Vardas – Benas, – atsakė specialusis agentas Čarlis Vaizas.

Visi Šarlotos federaliniame tyrimų biure vadino Vaizą pravarde – Ūbautojas. Kažkas, niekas tiksliai neatsiminė, kas, susiejo jo pavardę su ūbaujančia pelėda. Pravardė dvigubai tiko, nes Vaizas nešiojo vėžlinius akinius dideliais apskritais stiklais, todėl dar labiau priminė pelėdą.

Beglis dabar kaip tik spoksojo pro tuos stiklus tiesiai į nemirksinčias Ūbautojo akis vienu iš tų aštrių žvilgsnių, kuriuos pavaldiniai vadino „riešutų spaustukais“. Aišku, už Beglio nugaros.

Beglis buvo atsivertęs į katalikybę ir dabar giliai tikintis. Jam po ranka visą laiką gulėjo Biblija su auksu išgraviruota Beglio pavarde ant juodo viršelio. Ji atrodė „suskaityta“, nes jis nuolat ją vartė ir mėgdavo cituoti. Viena padala Beglio moralės liniuotėje buvo keiksmažodžių ir dviprasmybių vartojimas. Jis visiškai negalėjo to pakęsti ir neleido savo pavaldiniams, nei vyrams, nei moterims, šiurkščiai kalbėti. Pats keiksmažodžius vartodavo tik tuo atveju, jei žinodavo, kad nebus suprastas, o tai atsitikdavo maždaug kas dešimt sekundžių.

Ūbautojas buvo patikimas, gabus ir šaltakraujis agentas. Jis mažiau už kitus bijojo Beglio „riešutų spaustukų“. Niekas tiksliai nežinojo, kaip taikliai jis šaudo, bet kompiuteriu naudojosi meistriškai. Jo niekas negalėjo pralenkti tiriant nusikaltimus. Jeigu Ūbautojas negalėjo iškasti iš po žemių reikiamų duomenų, vadinasi, tie duomenys neegzistavo.

Jis sutiko šefo žvilgsnį ramiai, pasitikėdamas savimi.

– Aš jau keletą dienų renku duomenis apie Beną Tirnį, sere, – pasakė jis. – Ir pastebėjau keletą įdomių faktų.

– Aš klausau.

Beglis mostelėjo į priešais jį stovinčią kėdę. Bet kadangi vis dar žiūrėjo į Ūbautoją žvilgsniu, kuris sakė, kad šis verčiau tuščiai negaišintų laiko, Ūbautojas pradėjo kalbėti dar neatsisėdęs.

– Per pastaruosius kelerius metus Benas Tirnis tai atvažiuodavo į Klierį, tai išvykdavo iš jo kas kelis mėnesius. Kartais jis Klieryje praleisdavo kelias savaites, kartais mėnesį ir vėl išvykdavo.

– Į Klierį daug poilsiautojų atkeliauja savaitgaliais.

– Žinau tą, sere.

– Tai kas čia keisto?Ar jo vizitai į Klierį sutampa su moterų dingimu?

– Taip, sere, tikrai taip. Jis paprastai apsistoja gyvenvietėje, kuri yra už dviejų mylių nuo miestelio centro. Na, jūs žinote tuos privačius namelius su virtuvėlėmis ir atviromis verandomis į vandens krioklį bei privatų ežerą.

Beglis linktelėjo. Jam buvo pažįstamos tokios vietos, apie kokią kalbėjo Ūbautojas. Jų buvo šimtai šioje valstijos vietoje, kur turizmas buvo pagrindinis mažų kalnų bendruomenių pajamų šaltinis. Turistus pritraukdavo žvejyba, galimybė stovyklauti, iškylauti bei plaukioti baidarėmis.

– Gyvenvietės prižiūrėtojas sako, kad ponas Tirnis visada užsisako didžiausią namelį. Aštuntą numerį. Su dviem miegamaisiais ir gyvenamuoju kambariu su židiniu. Tai, ką pasakysiu dabar, manau, yra reikšminga – jis pats valo namelį. Nepriklausomai nuo to, kaip ilgam apsistoja, pats du kartus per savaitę pasiima švarią patalynę registratūroje ir atsisako kasdienio valymo paslaugų.

– Tai nelabai panašu į paraku kvepiantį šautuvą, Ūbautojau.

– Bet tai – keista.

Beglis pakilo iš už stalo ir nuėjo prie stovo, ant kurio buvo kamštinė lenta, atnešta Ūbautojo į kabinetą dar prieš jų susitikimą. Prie lentos buvo pritvirtintos visų penkių Klierio apylinkėse pradingusių moterų nuotraukos. Taip pat pateik-

ti duomenys apie kiekvieną jų: gimimo datos, vairuotojo bei socialinio draudimo pažymėjimų numeriai, dingimo datos, išvaizdos aprašymai, šeimos nariai bei draugai, mėgstami užsiėmimai ir hobi, religiniai įsitikinimai, išsilavinimas, banko sąskaitos ir kiti pajamų šaltiniai. Tačiau ten nebuvo tikslių duomenų apie vietą, kurioje paskutinį kartą moterį kas nors matė, ar ko nors, už ko būtų galima užsikabinti nustatant nežinomą asmenį, kuris jas pagrobė, šioje byloje vadinamą Mėlynuoju.

– Ar to Tirnio duomenys panašūs į prievartautojo?

Nors nebuvo nustatyta, kad pagrobtos moterys buvo išprievartautos, buvo manoma, kad jos dingo kaip tik dėl tos priežasties.

– Taip, sere. Jis – baltasis. Vienišius. Trumpai buvo vedęs, dabar išsiskyręs.

– Buvusi žmona?

– Vėl ištekėjo.

– Ką žinai apie jų santuokinį gyvenimą ir skyrybas?

– Perkinsas knaisiojasi šiame reikale. Renka man duomenis.

– Tęsk.

– Jam keturiasdešimt vieneri metai. Turi Jungtinių Amerikos Valstijų pasą ir vairuotojo pažymėjimą, išduotą Virdžinijos valstijoje. Jo ūgis – šešios pėdos ir trys coliai. Svoris – šimtas aštuoniasdešimt penki svarai. Bent jau tiek jis svėrė, kai pratęsė vairuotojo pažymėjimą prieš dvejus metus. Plaukai rudi. Akys mėlynos. Be barzdos, tatuiruočių ar matomų randų. Gyvenvietės prižiūrėtojas sako, kad jis yra mandagus ir nereiklus. Be to, visada palieka arbatpinigių namelių tvarkytojai, nors ji jo namelio nevalo. Turi vieną pagrindinę kreditinę kortelę. Naudoja ją visur ir apmoka visas sąskaitas. Neturi didelių skolų. Jokių duomenų Tarptautinėje duomenų bazėje. Vairuoja visureigį čerokį. Automobilis registruotas ir apdraustas.

– Atrodo – labai padorus pilietis. Tikras princas tarp paprastų mirtingųjų.

Nepaisant šios pastabos, pats Beglis gerai žinojo, kad po tokia išore ir elgesiu gali slypėti kriminalinis nusikaltėlis, beprotis ar asocialus asmuo. Per savo ilgą karjerą jis sutiko tiek visokių iškrypėlių!

Pavyzdžiui, moteris, kuri tapo našle net šešis kartus, kol buvo imta domėtis keistais sutapimais. Jos pasiteisinimas dėl šešių nepaprastai išradingų žmogžudysčių buvo tas, kad jai tiesiog labai patiko organizuoti laidotuves. Ji buvo riebi lyg kurapka ir graži kaip persikas. Atrodė, ir musės negalėtų užmušti.

Arba tas vyrukas, kuris vaidindavo Kalėdų Senelį kaimyninėje parduotuvėje per kiekvienas Kalėdas. Linksmas ir mielas, mylimas visų, kurie jį pažinojo, jis pasisodindavo vaikus ant kelių, klausinėdavo, kokių dovanų jie norėtų, dalydavo jiems saldainius, primindavo jiems, kad nebūtų išdykę, o po to, išsirinkęs vieną jų, išprievartaudavo, supjaustydavo kūną dalimis ir sudėliodavo jas į kalėdines kojines, kurias pakabindavo prie savo židinio. Oho ho!

Beglio jau niekas nebegalėjo nustebinti, juo labiau moterų grobikas, kuris buvo mandagus, palikdavo dosnių arbatpinigių ir laiku apmokėdavo sąskaitas.

– O kaip jo draugai? Ar kas nors pas jį užsukdavo į tą namelį?

– Niekas. „Jis laikosi vienas“, – gyvenvietės savininko Guso Elmerio žodžiais.

Beglis įsispoksojo į Lorin Eliot, trečios pradingusios moters, nuotrauką. Jos cheminė šukuosena buvo prastai padaryta, bet šypsena miela. Jos mašina buvo surasta prie restorano, pakeliui į jos namus iš klinikos, kurioje dirbo sesele. Ji nebeatsiliepė telefonu, kai jai norėta pranešti, kad jos užsakyti kepti šonkauliukai paruošti.

– Ką Benas Tirnis vadina namais?

– Jo korespondencija ateina į nuosavą butą Virdžinijoje, – atsakė Ūbautojas. – Bet jis retai ten būna. Daug keliauja.

Beglis atsipeikėjo ir paklausė:

– O ar žinoma, kodėl tiek keliauja?

Ūbautojas pradėjo vartyti krūvą spausdintos medžiagos, kurią buvo atsinešęs su savimi, ir rado joje populiarų žurnalą apie sportą.

– Puslapis trisdešimt septintas.

Beglis pasiekė žurnalą ir nykščiu sklaidydamas puslapius surado minėtąjį puslapį, o jame istoriją apie plaukimą plaustais Kolorado upe.

– Jis yra laisvas rašytojas, – paaiškino Ūbautojas. – Pats vyksta įdomių ir jaudinančių atostogų, paskui aprašo savo nuotykius ir parduoda tuos straipsnius žurnalams, kurie skirti ekstremalių pojūčių mėgėjams. Laipiojimas po kalnus, iškylavimas, skraidyklės, nardymas, važiavimas šunų tempiamomis rogėmis ir panašiai. Jis visa tai yra išbandęs.

Prie straipsnio buvo spalvota dviejų vyrų, stovinčių akmenuotoje upės seklumoje, nuotrauka, už jų matėsi putotas vanduo. Vienas vyrų buvo su barzda, kresnas ir tikrai žemesnis nei šešios pėdos ir trys coliai. Po nuotrauka jis buvo įvardytas kelionės gidu.

Kitas besišypsantis plaustininkas atitiko Tirnio apibūdinimą. Liesame, įdegusiame veide švietė plati, akinama šypsena. Vėjo sutaršyti plaukai. Blauzdos kietos lyg beisbolo kamuoliai. Tobulos rankos. Tikras Mikelandželo Dovydas, mūvintis kelioninius šortus.

Beglis pažvelgė į Ūbautoją rūsčiu žvilgsniu ir tarė:

– Ar tu tyčiojiesi iš manęs? Tai toks vyras, į kurį moterys mėto savo kelnaites.

– Tedas Bandis taip pat buvo labai populiarus tarp moterų.

Beglis šnarpštė mąstydamas apie tai, kas jam buvo pasakyta.

– O jo santykiai su moterimis? – paklausė.

– Meilės ryšiai?

– Visokie.

– Kaimynai Virdžinijoje jį menkai pažįsta, nes jis retai ten būna. Bet jie visi vieningai tvirtino niekada nematę pas jį moters.

– Pas taip gerai atrodantį viengungį?

Ūbautojas trūktelėjo pečiais.

– Galbūt jis – gėjus, nors ir nėra jokių įrodymų.

– Gal jis turi slaptą meilužę kur nors kitur, – pamėgino spėlioti Beglis.

– Jeigu ir turi, mes neradome įrodymų. Jokių ilgalaikių ryšių. Ir jokių trumpalaikių, tik seksui. Bet, kaip sakiau, jis daug keliauja. Gal tose kelionėse, kai pasitaiko proga, užmezga kokius romanus.

Beglis gromuliavo faktus. Serijiniai prievartautojai bei žudikai retai kada palaiko normalius, ilgalaikius ryšius su moterimis. Paprastai jie labai nemėgsta moterų. Priklausomai nuo nusikaltėlio psichikos priešiškumas būna arba giliai slepiamas, arba atviras. Abiem atvejais jis išreiškiamas prievartos aktais prieš moteris.

– Gerai, tu mane sudominai, – pasakė Beglis. – Bet, tikiuosi, turi ką nors dar labiau intriguojamo.

Ūbautojas vėl pavartė popierius. Suradęs tai, ko ieškojo, tarė:

– Štai ištrauka iš Milisentės Gan dienoraščio: „Šiandien vėl mačiau B. T. Antrą kartą per pastarąsias tris dienas. Jis keistai žavus. Visada *labai* malonus man“.

– Žodis „labai“ pabrauktas, sere. Cituoju toliau: „Manau, aš jam patinku. Jis kalbasi su manimi, nors aš ir stora“. – Šis įrašas dienoraštyje atsirado trys dienos prieš Milisentės dingimą. Jos tėvai sakė, kad tarp jos draugų nėra tokio, kurio inicialai būtų B. T.

– Stora? – perklausė Beglis.

– Iš tikro panelė Gan yra anorektikė ir bulimikė.

Beglis linktelėjo. Jis buvo skaitęs apie jos hospitalizaciją praėjusiais metais.

– Ar mes žinome, kur ji susitiko su tuo B. T. du kartus per tris dienas?

– Tas mane ir atvedė prie Beno Tirnio. Aš pradėjau landžioti visur mėgindamas išknisti, kas galėtų būti tas B. T. Pirma logiška paieškų vieta man pasirodė vidurinė mokykla. Tačiau ten

nieko nepešiau. Visi B. T. buvo mergaičių inicialai. Antra logiška vieta man pasirodė Milisentės darbovietė. Ji dirbo pardavėja nepilną darbo dieną savo dėdės parduotuvėje. Be visokių ūkinių prekių ir sodininkystės įrankių, jis pardavinėja... – Ūbautojas minutę nutilo ir pasitaisė akinius, – sportinius reikmenis bei aprangą.

Beglis vėl atsisuko į lentą ir pradėjo tyrinėti penkių galimų aukų nuotraukas. Susimąstęs jis timpčiojo apatinę lūpą. Sutelkė dėmesį į pirmąją ir paklausė:

– Ar jis buvo Klieryje, kai turistinėje trasoje dingo Torė Lambert?

– Nežinau, – atsakė Ūbautojas. – Kol kas nėra jokių įrodymų, kad jis buvo ten jos dingimo dieną. Bet netrukus jis tikrai buvo miestelyje. Tą patvirtina gyvenvietės registracijos įrašas.

– Gal po Torės Lambert jis nusprendė, kad „žuvelės" čia gerai kimba, ir grįžo vėl. Ir paskui dar ne kartą.

– Ir aš taip manau, sere.

– ViCAP, NCIC? – paklausė Beglis turėdamas mintyje informacijos tinklus, kuriais naudojosi įstatymų vykdymo institucijos.

- Nieko.

Po trumpos pauzės Ūbautojas tęsė:

– Mes dar nežinome visų vietų, kuriose jis lankėsi. Reikia patikrinti jo kreditinės kortelės ataskaitas, kad pamatytumėme, kokiose vietose jis buvo per pastaruosius kelerius metus. O tada gautus duomenis sugretinti su neišaiškintais nusikaltimais tose vietose. Tai varginantis ir laiką ryjantis darbas.

– Ar jis buvo Klierio apylinkėse, kai pradingo Milisentė Gan?

– Jis atvyko į gyvenvietę savaitę prieš tai, kai jos tėvai pranešė apie dingimą.

– Ką apie tai mano vaikinai iš gyventojų poskyrio?

– Aš su jais nesidalijau šia informacija.

Beglis tarė:

– Tada paklausiu kitaip. Ką jie mano apie tai, kad tu užsiimi šia byla?

Vienas gyventojų poskyris buvo arčiau Klierio negu Šarlotas. Ūbautojas buvo pervestas iš jo į faktinės medžiagos rinkimo iš pirmųjų šaltinių poskyrį Šarlote prieš trylika mėnesių, bet tyrimas dėl Torės Lambert dingimo ir galimo pagrobimo prasidėjo dar senajame poskyryje, kuriam ši teritorija ir buvo pavaldi.

– Nuo pat pradžių byla buvo mano, sere. Vyrai tame poskyryje pripažįsta tai ir nuoširdžiai džiaugiasi, kad aš tuo užsiimu. Norėčiau, kad man pasisektų.

Prabėgo dvidešimt tylos sekundžių, per kurias Beglis atidžiai spoksojo į nuotraukas ant lentos. Paskui staiga atsisuko ir tarė:

– Ūbautojau, manau, verta nuvykti pasišnekėti su ponu Tirniu.

Ūbautojas buvo priblokštas.

– Jums ir man, sere?

– Aš jau senokai nesu rinkęs faktinės medžiagos iš pirmųjų šaltinių.

Beglis taip pažvelgė į savo kabineto sienas, lyg jos staiga būtų pradėjusios jį slėgti.

– Man tai išeis į naudą.

Kartą apsisprendęs jis nedelsdamas pradėjo planuoti būsimų veiksmų eigą.

– Aš nenoriu, kad po Klierį pasklistų kalbos, jog mes ieškome Beno Tirnio. Kaip tu paaiškinai, kodėl juo domiesi tam... na, kaip ten jo vardas, gyvenvietės savininkui?

– Gusas Elmeris. Pasakiau jam, kad Tirnis yra pretendentas gauti humanitarinį apdovanojimą iš savosios *alma mater,* todėl peržiūrimi visi jo duomenys.

– Ir jis užkibo?

– Jis turi tik tris dantis, sere.

Beglis išsiblaškęs linktelėjo, nes jo mintys jau bėgo į priekį.

– Kiek galėdami ilgiau išlaikykime nežinioje ir vietinę policijos nuovadą. Aš nenoriu jų sukelti ant kojų ir išbaidyti jį, jeigu jis iš tikrųjų yra Mėlynasis. Kokia to šikniaus pavardė?

– Tirnis.

– Ne šito šikniaus, o to policijos viršininko.

– Dačas Bertonas.

– Taip, taip. Kokia jo istorija?

– Jis anksčiau dirbo Atlantos policijoje, – paaiškino Ūbautojas. – Žymus žmogžudysčių tyrėjas. Padėkos už gerą darbą. Nepriekaištinga charakteristika. Staiga jis pakvaišo ir pradėjo smarkiai gerti.

– Kaip tai galėjo atsitikti?

– Šeimos problemos, manau.

– Kad ir kaip ten būtų, jis buvo išmestas iš darbo. Dabar prisimenu.

Beglis susirinko asmeninius daiktus, tarp jų – mobilųjį telefoną, savo žmonos, kurią buvo vedęs jau trisdešimt metų, ir trijų vaikų nuotrauką rėmeliuose bei Bibliją. Trūktelėjo apsiaustą nuo pastatomos kabyklos ir apsivilko jį.

– Paimk visa tai su savimi, – jis parodė bylas ant Ūbautojo kelių, – aš jas paskaitinėsiu pakeliui, kol tu vairuosi.

Ūbautojas atsistojo ir nepatikliu žvilgsniu dėbtelėjo pro langą. Ant miesto leidosi tamsa.

– Jūs turite galvoje, jūs norite... Ar mes ten važiuosime šį vakarą?

– Mes, po velnių, važiuosime tuoj pat.

– Bet, sere, orų prognozė.

Beglis į jį pažvelgė nė kiek nepraskiestu, stipriu „riešutų spaustuko“ žvilgsniu.

Ūbautojas nesusigūžė iš baimės, tik atsikrenkštė prieš tęsdamas.

– Meteorologai žada labai žemą temperatūrą, ledą, sniegą bei stiprią pūgą, ypač toje valstijos dalyje. Mes važiuosime tiesiai į sniego audrą.

Beglis pirštu parodė į kamštinę lentą.

– Gal norėtum pamėginti atspėti, kas atsitiko šioms panelėms, Ūbautojau? Kokį iškrypėlio kankinimą jos turėjo iškentėti, kol tas niekšas jas nužudė?

– Aš suprantu, suprantu, sere. Bet mes tiksliai nežinome, kad jos buvo nužudytos, nes kūnų nerasta. Norėčiau tikėti, kad jas rasime gyvas ir sveikas, bet kadangi turiu daugiau nei trisdešimt metų patirties dirbdamas su visu šiuo mėšlu...

– Ūbautojau, pažvelkime realybei į akis. Didelė tikimybė, kad mes rasime jų kaulelius ir tai bus viskas, kas bus likę iš šių panelių, kurios turėjo ateitį, svajonių ir jas mylinčių žmonių. Ar gali žvelgti į jų nuotraukas ir verkšlenti dėl ne itin gero oro? Ką?

– Ne, sere.

– Aš taip ir maniau, – pasakė Beglis plačiais žingsniais žengdamas pro duris.

Tirnis vienu greitu judesiu nusitraukė kepurę nuo galvos. Lilė stovėjo šalia laikydama rankšluostį. Jau buvo praėję penkiolika minučių nuo to momento, o žaizda galvoje vis dar kraujavo. Rankšluostis buvo beveik visas permirkęs.

– Galvos odos žaizdos visada smarkiai kraujuoja, – paaiškino Tirnis, kai Lilė išreiškė susirūpinimą. – Ten tiek daug kapiliarų.

– Štai kitas rankšluostis, – pasakė ji paduodama rankšluostį ir paimdama sukruvintą.

Jis sustabdė ją.

– Jums nereikia jo liesti. Aš pats nunešiu jį į vonią. Ar šios durys į vonią? – paklausė rodydamas į miegamojo duris.

– Durys bus į dešinę nuo jūsų.

– Pamėginsiu nuplauti kraują nuo plaukų. Gal tai pristabdys kraujavimą.

Siūbuodamas, lyg būtų girtas, jis nulingavo miegamojo durų link ir įsitvėrė durų staktos. Tada priminė:

– Nesiliaukite pylusi vandenį į įvairias talpas. Vamzdžiai tuoj užšals, o mums reikės geriamojo vandens.

Jis dingo vonios kambaryje ir ten užsidegė šviesą. Ji pastebėjo kraujo pėdsakus ant durų staktos. Tada, kai jis pasakė: „Dėkui Dievui, aš ir vėl esu Tirnis“, – jis šypsojosi ta laisva,

lengvabūdiška šypsena, kurią ji prisiminė iš praėjusios vasaros. Ji išsklaidė tą nepatogumo atmosferą, kuri pačiai Lilei dabar atrodė jaunatviškai kvaila.

Ji nedaug apie jį žinojo, bet ir visiškai svetimas jis nebuvo. Praleido su juo visą dieną. Jie kalbėjo. Jie juokėsi kartu. Nuo to laiko ji skaito jo straipsnius ir žino, kad jis yra gerbiamas rašytojas, kurio straipsniai dažnai spausdinami.

Tai kodėl ji elgėsi lyg kokia bukaprotė?

Taip, viena vertus, situacija buvo keista. Tokie nelaimingi atsitikimai yra ištikę ir kitus žmones. Spaudoje ji ne kartą yra skaičiusi straipsnių apie stebuklingus išsigelbėjimus. Bet nieko panašaus dar nebuvo nutikę Lilei Martin.

Tačiau dabar nutiko. Ir štai ji slankioja po virtuvę, kuri jai daugiau nebepriklauso, rankiodama indus, į kuriuos galėtų pripilti gyvybei būtino vandens. Gyvybei jos ir vyro, kurio beveik nepažįsta, su kuriuo ji čia įstrigo keletui dienų.

Ji turėjo prisipažinti pati sau, kad jei Tirnis nebūtų toks patrauklus ir vyriškas, ji tikriausiai nesijaustų tokia įsitempusi dėl to, kad pakliuvo į tokią padėtį. Jeigu jie nebūtų praėjusią vasarą praleidę drauge tos dienos prie upės, buvimas kartu taip arti vienas kito neatrodytų toks keblus.

– Ar vanduo vis dar bėga?

Ji net stryktelėjo, kai išgirdo jo balsą čia pat, už savo nugaros.

– Taip, laimė.

Ji atsisuko nuo kriauklės, kurioje pylė vandenį į dar vieną virimo puodą. Tirnis laikė prispaudęs rankšluostį prie pakaušio. Jo plaukai buvo šlapi.

– Kaip jaučiatės? – paklausė Lilė.

– Skaudėjo, kai vanduo bėgo ant žaizdos, iš dalies dėl to, kad vanduo toks šaltas. Bet tas pats šaltis ir apmarino žaizdą.

Jis atitraukė rankšluostį, ant jo buvo šviežių kraujo dėmių, bet kraujavimas gerokai susilpnėjo.

– Atrodo, ir kraujuoja mažiau. Gal galite pažiūrėti?

– Kaip tik norėjau prašyti, kad parodytumėte žaizdą.

Jis apžergė vieną baro kėdutę, atsisukęs veidu į jos nugarėlę. Ji pasidėjo ant baro pirmosios pagalbos vaistinėlę, atsistojo už Tirnio ir minutę paabejojusi švelniai praskyrė jo plaukus prie pat viršugalvio.

– Na, kaip? – paklausė jis.

Žaizdą plati, ilga ir gili. Jos nepatyrusioms akims ji atrodė pavojinga. Lilė atsiduso.

Jis trumpai nusijuokė.

– Taip blogai?

– Ar esate matęs nuo pernokimo sprogusius arbūzus?

– Ak!

– Aplink žaizdą gerokai patinę.

– Taip, jaučiau tą, kai ploviau žaizdą.

– Manau, prireiks bent tuzino siūlių.

Rankšluosčiu jis buvo apsivyniojęs kaklą. Lilė paėmė rankšluosčio kampą ir labai atsargiai nusausino žaizdą.

– Gera žinia ta, kad kraujas nebebėga pulsuojančia srove iš žaizdos, o tik šiek tiek sunkiasi iš jos.

Vaistinėlėje tebuvo keturi sterilūs tamponai, kiekvienas atskirai supakuotas. Lilė atplėšė vieną pakelį ir ištraukė marlinį kvadratą, sudrėkintą dezinfekuojančiu tirpalu. Jis buvo neką didesnis už krekerį. Tačiau sprendžiant pagal kvapo stiprumą žaizdą turės gerokai graužti. Jai net suspaudė skrandį pagalvojus, kaip reikės pridėti tamponą prie žaizdos.

– Pasiremkite, – tarė Lilė, pati nežinodama, ar įspėja Tirnį, ar save.

Jis rankomis įsitvėrė į kėdės nugarėlę, o smakrą padėjo ant rankų.

– Pasiruošęs, – pasakė.

Bet vos tik ji prilietė tamponu atvirą žaizdą, jis krūptelėjo. Švilpdamas įkvėpė. Kad jį prablaškytų, Lilė pradėjo kalbėti:

– Stebiuosi, kad jūs kuprinėje nesinešiojate pirmosios pagalbos vaistinėlės, turint galvoje, kur ir kiek iškylaujate.

– Didžiulis neapsižiūrėjimas. Kitą kartą tikrai ją pasiimsiu.

– Ar dar ką nors turite kuprinėje?

– Pavyzdžiui?

– Na, ką nors naudingo.

– Ne. Šiandien keliavau neapsikrovęs daiktais. Turėjau energinį batonėlį. Butelį vandens. Bet abu suvartojau.

– Tada kodėl ją pasiėmėte iš mašinos?

– Atsiprašau?

– Na, kuprinę! Jeigu joje nėra nieko naudingo, kodėl ją pasiėmėte su savimi?

– Nenorėčiau, kad pagalvotumėte, jog esu lepūnėlis, Dieve saugok! Bet gal greitai jau baigsit? Pragariškai degina.

Ji švelniai papūtė į žaizdą, tada atsitiesė ir apžiūrėjo ją iš toliau.

– Visą žaizdą apdorojau antiseptikais. Ji atrodo grėsmingai.

– Jaučiu.

Jis paėmė į rankas vaistinėlę ir ištyrė jos varganą turinį.

– Meskim burtus dėl aspirino tablečių, – pasakė.

– Galite jas pasiimti.

– Ačiū. Gal turite nedidelį siuvimo reikmenų rinkinį? Pavyzdžiui, degtukų dėžutėje. Skubiems atvejams. Tokiems kaip ištrūkusi saga.

Lilei suspaudė skrandį.

– Tik neprašykite manęs to daryti.

– Ko?

– Siūti žaizdą.

– O ką? Negalėtumėte?

– Neturiu siuvimo reikmenų.

– Jums pasisekė. O gal turite manikiūrines žirklutes?

– Turiu.

Kol jis rijo dvi aspirino tabletes, ji išsitraukė iš krepšio kosmetinę, o iš jos – mažas žirklutes.

– Gerai, – pasakė jis. Tarp kitko, tas puodas jau pilnas.

Ji pakeitė puodą kriauklėje plastikiniu ąsočiu. Jis praplėšė pleistrų pakuotę ir tarė:

– Sukarpysime juos juostelėmis ir jūs skersai sulipinsite jais žaizdą. Tai ne tas pat, kas siūlės, bet šiek tiek sukabins plyšį.

Jo pirštai nelindo į mažų žirklučių ąsas.

– Gerai, leiskite man, – pasisiūlė Lilė.

Ji paėmė iš jo žirklutes bei pleistrus ir apklijavo žaizdą taip, kaip jis buvo prašęs.

– Dabar beveik iš viso nekraujuoja, – pasakė baigusi.

– Apibintuokite vienu iš tų bintų.

Ji pasistengė uždėti sterilų tvarstį ant žaizdos taip švelniai, kaip tik galėjo.

– Jums peš plaukus, kai reikės jį nuimti, – pastebėjo.

– Išgyvensiu, – pasakė jis. Po to, jau tyliau, pridūrė. – Tikiuosi.

7 SKYRIUS

APSTULBINTA JO LIŪDNŲ ŽODŽIŲ JI PAKLAUSĖ:

– Kodėl taip sakote?Ar turite dar kokių nors sužeidimų, apie kuriuos nežinau?

– Galbūt. Man skauda visą kairį šoną, jis nusėtas mėlynėmis. Atrodo, šonkaulius kas nors mėgino atskirti laužtuvu. Bet, tikiuosi, kaulai nelūžę.

– Tai gerai, ar ne?

– Taip, bet kas nors gali būti plyšę viduje. Inkstai, kepenys, blužnis.

– Argi nejaustumėte vidinio kraujavimo?

– Manau, turėčiau jausti. Bet esu girdėjęs apie nuo vidinio kraujavimo mirusius žmones, kol niekas dar nebuvo jo pastebėjęs. Jei mano pilvas pradės pūstis, tai rodys, kad prasidėjo vidinis kraujavimas.

– Ar jaučiate kokį tempimą, jautrumą?

– Ne.

Ji prikando apatinę lūpą.

– Jei yra tokio kraujavimo tikimybė, ar reikėjo gerti aspiriną?

– Pagal tai, kaip jaučiasi mano galva, manau, vertėjo rizikuoti.

Jis pasikėlė nuo kėdutės, nuėjo prie virtuvės kriauklės ir ištraukė iš po čiaupo ąsotį.

– Jei tikėsime, kad išgyvensiu, mums reikės daug geriamojo vandens nežinia kuriam laikui. Dar turite kokių nors indų?

Kartu jie išnaršė trobelę ir užpildė vandeniu viską, į ką tik buvo galima jį supilti.

– Gaila, kad čia turite tiktai dušą, – pasakė Tirnis. – Antraip galėtume prisileisti vonią.

Kai jie pagaliau prisipylė vandens į viską, ką galėjo, net grindų plovimo kibirą, tada pradėjo galvoti apie kitus dalykus.

– Kas yra jūsų šilumos ir elektros šaltinis?

– Propanas. Turime požeminį rezervuarą.

– Kada jis buvo užpildytas paskutinį kartą?

– Kiek žinau, praėjusią žiemą. Kadangi ketinau parduoti trobelę, neužsisakiau, kad jį vėl pripildytų šį rudenį. Dačas taip pat to nedarė.

– Vadinasi, jis gali greitai pasibaigti.

– Tikriausiai. Priklauso nuo to, kiek Dačas jo išnaudojo, kai manęs čia nebuvo.

– O kaip ilgai jūsų čia nebuvo?

– Neskaitant šios savaitės, daugybę mėnesių.

– Ar jūs čia praleidote pastarąją savaitę?

– Taip.

– Ir Dačas?

Jie nukrypo nuo pokalbio apie tai, kiek propano gali būti likę rezervuare.

– Tai nederamas klausimas, Tirni.

– Kitaip sakant, jis čia buvo.

– Iš tikrųjų – ne, – atsakė ji irzliai.

Jis keletą akimirksnių spoksojo į ją, tada apsisuko ir nuėjo prie termostato ant sienos.

– Aš nustatysiu žemesnę temperatūrą, kad propano užtektų ilgiau. Gerai?

– Puiku.

– Jeigu rezervuaras ištuštės, mums liks tik židinys. Tikiuosi, turite daugiau malkų, ne vien tas prieangyje?

Jai nepatiko Tirnio užuomina, kad ji vis dar miega su buvusiu vyru, bet atsižvelgdama į tai, kokioje mažoje erdvėje jiems tenka būti kartu, nutarė, kad pykčiui čia nėra likę vietos. Taigi nutarė patylėti ir neplėtoti tos temos.

– Stoginėje sukrauta daugiau malkų, – pasakė mostelėdama ranka. – Yra takas, vedantis į ją per...

Bet Tirnis ją nutraukė.

– Aš žinau, kur ji yra.

– Stoginė? Jūs žinote?

Mažas pastatėlis iš sausos medienos buvo suręstas taip, kad būtų matomas ir nuo kelio, ir iš trobelės. Jis taip gerai susiliejo su aplinka, kad buvo beveik nematomas. Bent jau Lilė taip manė.

– Iš kur jūs žinojote apie mūsų trobelę, Tirni?

– Pati papasakojote man apie ją praėjusią vasarą.

Ji puikiausiai atsiminė, ką buvo jam sakiusi, nes mintyse jau buvo tūkstančius kartų atkūrusi tą pokalbį.

– Aš jums sakiau, kad netoliese turiu trobelę, bet tiksliai nesakiau, kur.

– Ne, nesakėte.

– Taigi iš kur jūs tą žinote?

Jis ilgai žiūrėjo į ją. Paskui tarė:

– Aš esu išvaikščiojęs visą šį kalną. Vieną dieną užėjau trobelę ir stoginę. Net nežinojau, kad pakliuvau į privačią teritoriją. Taigi netyčia peržengiau leistinas ribas. Pamačiau skelbimą ant trobelės: „Parduodama“. Man patiko ši vieta, taigi nutariau susisiekti su nekilnojamojo turto agentu. Tada sužinojau, kad tai jūsų nuosavybė ir jūs ją parduodate dėl artėjančių skyrybų.

Jis pakėlė rankas aukštyn.

– Štai taip ir sužinojau, kur jūsų trobelė.

Jis pažvelgė į Lilę tokiu žvilgsniu, kad ji nebedrįso klausinėti toliau.

Tada jis paklausė:

– O kiek malkų yra stoginėje? Ar keturi kubai bus?

Nors Lilė nebuvo linkusi palikti temos apie tai, iš kur jis tiek daug apie ją žino, tačiau nematė galimybių ją tęsti nesukurdama nemalonios atmosferos. Todėl atsakė:

– Tikrai nebus.

– Na, belieka tikėtis, kad būsime išgelbėti anksčiau, nei pradėsime kapoti baldus kūrenimui.

– Kaip manote, kiek tai gali užtrukti? Turiu galvoje mūsų gelbėjimą.

Jis atsisėdo ant sofos. Kraujo dėmė ant sofos pagalvėlės dabar jau buvo uždengta rankšluosčiu. Jis atsirėmė į ją galva.

– Tikriausiai ne rytoj. Gal poryt. Priklausys nuo pūgos stiprumo ir apledėjimo. Gali ir ilgiau užtrukti.

Lilė prisiminė užpraėjusių metų žiemą, kai dėl ledo audros kalnų kelias buvo uždarytas daugeliui dienų. Labiausiai nuo miestelio nutolusiose vietose žmonės buvo įstrigę be elektros, nes nutrūko laidai. Kai kuriais atvejais prireikė net kelių savaičių viskam sutvarkyti. Šio vakaro audra turėjo būti daug stipresnė ir ilgiau trunkanti už aną.

Lilė atsisėdo ant sofos priešais ir užsitraukė apklotą ant pėdų ir kojų. Buvo labai patenkinta, kad Tirnis pagalvojo apie dar vieną porą kojinių. Šlapias puskojines ji pakabino ant vienos iš baro kėdžių. Jos kelnių klešnės dar buvo šlapios, bet tą buvo galima iškęsti, jei pėdos sausos ir pakankamai šiltos.

– Kokiai temperatūrai nustatėte termostatą? – paklausė ji.

– Šešiasdešimčiai.

– Hmm.

– Žinoma, labai šilta nebus, – pasakė jis. – Jums reikėtų apsivilkti dar tą kitą golfą dėl geresnės termoizoliacijos. Tai sulaikys jūsų kūno šilumą.

Ji linktelėjo, bet nepajudėjo iš vietos, tik pasiteiravo:

– Kiek, manote, dabar galėtų būti laipsnių lauke?

– Vėjyje, be abejonės, žemiau nulio, – pasakė jis.

– Tada aš tikrai nesiskųsiu dėl šešiasdešimties.

Ji pažvelgė į židinį.

– Gerai būtų užsikurti ugnį.

– Aišku, gerai. Bet jeigu atvirai, aš manau...

Lilė jį nutraukė:

– Taip, taip, jūs teisus, kad reikia taupyti kurą. Aš tiesiog garsiai pasvajojau. Mėgstu židinio skleidžiamą jaukumą.

– Aš taip pat.

– Židinio liepsna kiekvieną kambarį padaro jaukesnį.

– Taip.

Po kelių akimirkų ji paklausė:

– Ar jūs alkanas?

– Man vis dar šleikštu skrandyje. Bet jeigu jūs alkana, nepaisykite mandagumo. Valgykite.

– Aš taip pat dar nesu iš tikrųjų alkana.

– Nemanykite, kad privalote sėdėti su manimi, – pasakė jis. – Aš pats pasistengsiu neužmigti. Jeigu jaučiatės pavargusi ar mieguista...

– Tikrai ne, – nutraukė jį Lilė.

Ji jokiu būdu neis miegoti, kai yra pavojus, kad jis praras sąmonę, o gal net papuls į komą. Reikia išlaikyti jį nemiegantį dar bent porą valandų. Paskui galės miegoti. Be to, ji pakankamai nusnūdo šią popietę, kad dabar galėtų nemiegoti.

Ji visą laiką kalbėjo, kad nebūtų taip nykiai tylu. Dabar, kai jie nutilo, buvo girdėti tik vėjo švilpimas, šakų daužymasis į stogo pakraigę ir į stogą barbenanti kruša. Jų akys klaidžiojo po kambarį, kuriame, be baldų, nieko nebebuvo. Kadangi mažai į ką buvo galima žiūrėti, jie vėl pažvelgė vienas į kitą. Kai jų žvilgsniai susitiko, kambario tuštuma sumažėjo, o tarp jų radosi kupinas įtampos artumas.

Lilė pirmoji nugręžė akis. Pažvelgė į savo mobilųjį telefoną, gulintį ant kavos stalelio, kuris skyrė ją nuo Tirnio. Tada pasakė:

– Jeigu Dačas gavo mano pranešimą, jau galvoja, kaip atsiųsti ką nors pas mus.

– Aš neturėjau sakyti to, ką pasakiau apie jūsų ir jo buvimą čia kartu.

Gestu ji parodė, kad atsiprašyti nebūtina.

– Tik norėčiau žinoti, kiek dar esate su juo susijusi, Lile.

Ji norėjo užginčyti jo teisę tą žinoti, bet paskui nutarė, kad geriau paaiškinti ir baigti tą reikalą visam laikui. Jei nepaaiškins, jis tikriausiai vėl jos apie tai klausinės. Todėl prabilo:

– Paskambinau Dačui šį vakarą todėl, kad jis yra policijos viršininkas, o ne todėl, kad mus dar sieja kas nors asmeniško. Mūsų santuoka iširo, bet jis tikrai nepaliks manęs mirtinai sušalti, kaip ir aš neatsukčiau jam nugaros, jei jis atsidurtų tarp gyvybės ir mirties. Jeigu iš viso įmanoma mus išgelbėti, jis išgelbės.

– Aišku, jis lėkte atlėks gelbėti jūsų, – pasakė Tirnis. – Bet, abejoju, ar skubės gelbėti manęs.

– Kodėl taip manote?

– Todėl, kad jis manęs nemėgsta.

– Kas verčia jus taip galvoti?

– Ne tai, ką jis padarė, bet greičiau tai, ko jis nepadarė. Kartą netikėtai jį susitikau. Jis nepasivargino prisistatyti.

– Gal tiesiog buvo nepatogi situacija.

– Ne, manau, dėl kitų priežasčių.

– Kokių?

– Visų pirma dėl to, kad aš čia esu pašalietis. Nepatikimas jau vien todėl, kad mano prosenelių proseneliai nėra kilę iš šių kalnų.

Ji nusišypsojo pripažindama, kad jis taikliai apibūdino vietinių gyventojų požiūrį.

– Taip, žmonės šiose apylinkėse linkę sudaryti klanus.

– Taip, aš čia tik lankausi, bet pakankamai dažnai, kad dauguma žmonių žinotų mano vardą arba šnektelėtų su manimi susitikę. Pasveikintų mane grįžusį. Ar panašiai. Bet kada tiktai nueinu į Rito vaistinės bariuką išgerti rytinės kavos, man tenka sėdėti prie baro vienam. Niekada niekas nepakvietė prisidėti prie gerų senų „berniukų“ klubo, jie ten susirenka kiekvieną rytą. Dačas Bertonas, Vesas Hameris, dar keletas kitų, visi, kurie čia užaugo. Tai – uždara klika. Man nebūtina į ją pakliūti, bet jie net nepasisveikina su manimi.

– Tada aš atsiprašau už juos.

– Patikėkite, tai ne taip jau svarbu. Bet aš mąsčiau, kodėl, – pradėjo jis, paskui suabejojo.

– Kas – kodėl?

– Aš tiesiog manau, gal jis vengia manęs todėl, kad jūs jam mane minėjote.

Ji nuleido galvą.

– Ne, – pasakė, – nebuvau jūsų paminėjusi iki vakar dienos.

Jis nieko į tai neatsakė. Taigi po ilgokos pertraukos ji pati turėjo nutraukti sunkią tylą.

– Nustebau pamačiusi jus mieste. Ar čia dar neišseko temos, kuriomis galima rašyti?

– Aš čia neieškau medžiagos straipsniams, Lile.

Masalas, kurį jis metė, buvo pavojingas, bet gundantis. Sunku buvo atsispirti. Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. Jis tarė:

– Aš pardaviau straipsnį apie mūsų dieną prie upės.

– Žinau. Skaičiau jį.

– Tikrai? – paklausė jis aiškiai patenkintas.

Ji linktelėjo.

– Tą sporto žurnalą spausdina ta pati spaustuvė, kaip ir manąjį, taigi aš kartais gaunu nemokamus numerius. Kartą vartinėjau vieną jų ir netyčia užkliuvau už jūsų straipsnio.

Iš tikrųjų jau daug mėnesių ji kuo atidžiausiai skaitė tą ir visus kitus panašius žurnalus svarstydama, ar jis parašė ir pardavė straipsnį apie jų kelionę baidarėmis.

– Straipsnis labai gerai parašytas, Tirni.

– Ačiū.

– Tai – tikra teisybė. Aprašymas labai gyvas ir vaizdingas. Atskleistas visas jaudulys, kurį patyrėme. Intriguojantis pavadinimas: „Audringa Prancūzų Plačioji“.

Jis išsišiepė.

– Taip ir maniau, kad pavadinimas patrauks tuos, kurie nieko apie tai nežino. Reikia perskaityti straipsnį, kad suvoktum, jog tai – upės pavadinimas.

– Gerai parašyta.

– Gera buvo diena, – atsiliepė jis tyliu, kupinu jaudulio balsu.

Ankstyvas birželis. Praėjusi vasara. Jie buvo du iš to tuzino keliautojų, kurie užsirašė į vienos dienos ekskursiją baidarėmis. Pirmą kartą susitiko autobuse, jis vežė turistų grupę į upės aukštupį, iš kur jie turėjo pradėti savo laukinę kelionę trečios ir ketvirtos klasės slenksčiais.

Turėdami maždaug vienodus tokių kelionių įgūdžius, jie labai lengvai susidraugavo. Ypač po to, kai sužinojo, kad jų profesijos taip pat panašios. Kaip pareiškė Tirnis, „besibučiuojančios pusseserės“. Jis buvo laisvas rašytojas, pardavinėjantis straipsnius žurnalams, ji – žurnalo leidėja.

Kai grupė išlipo į krantą priešpiečių, jie atsiskyrė nuo visų ir įsitaisė ant didelio akmens, pakibusio virš apačioje srūvančios upės.

– Jūs esate to žurnalo leidėja?! – sušuko jis, kai ji įvardijo savo pareigas.

– Tuoj bus treji metai, kaip esu.

– Man tai daro įspūdį. Leidinys labai gražus, profesionalus.

– Pradėjome jį leisti kaip žurnalą pietinių valstijų moterims. Dabar jis pasklido po visas valstijas ir tiražas kasmet auga.

Žurnale *Smart* buvo skyriai apie namų dekoravimą, madas, maistą ir keliones. Jis skirtas moteriai, kuri yra ne tik namų šeimininkė, bet ir dirba bei sugeba visa tai suderinti. Jame galima rasti straipsnį apie tai, kaip pietus išsinešimui paversti gurmaniškais pietumis, paprasčiausiai pridėjus keletą prieskonių iš virtuvės spintelės bei patiekus gražiuose porceliano induose. Arba straipsnį apie tai, kokie batai bus madingi ateinantį sezoną.

– Žinoma, mes orientuojamės ir į visą dieną namuose praleidžiančią mamą, – paaiškino Lilė, – bet labiau į dirbančią moterį, kuri nori ir sėkmingai dirbti, ir suplanuoti puikias šeimos atostogas, ir paruošti nuostabius pietus per labai trumpą laiką.

– Ar tai įmanoma?

– Galite paskaityti liepos mėnesio numerį.

Juokdamasis jis pakėlė butelį vandens už jos sėkmę. Saulė buvo šilta, o pokalbis lengvas. Tarp jų taip pat užsimezgė lengvas – man patinka, kaip tu atrodai ir kalbi – ryšys. Jie taip smagiai leido laiką prie upės iki priešpiečių, kad kai gidas paskelbė priešpiečių pabaigą, nelabai norėjosi grįžti.

Visą popietę jie plepėjo, kai tik ištaikydavo progą, nors reikėjo sutelkti visą dėmesį, kadangi sportas buvo ganėtinai pavojingas. Bet jie visą laiką jautė vienas kito buvimą. Siuntė vienas kitam įvairius ženklus rankomis ir šypsojosi. Kai kuris nors iš jų apvirsdavo, susižavėjimas vienas kito įgūdžiais pasireikšdavo geraširdišku erzinimu.

Jis pasidalijo su ja apsauginiu kremu nuo saulės, kai paaiškėjo, kad savąjį ji pamiršo namuose. Bet jis taip pat pasidalijo juo ir su dviem koledžo studentėmis, kurios su Tirniu begėdiškai flirtavo ir visą dieną mėgino patraukti jo dėmesį.

Kai jie atplaukė ten, kur buvo palikę mašinas, Lilė patraukė savo keliu, jis savo. Bet, susikrovęs visus kelionės reikmenis į čerokį, jis pribėgo prie jos ir paklausė:

– Kur jūs apsistojusi?

– Klieryje. Aš jame praleidžiu beveik visus vasaros savaitgalius. Turiu savo trobelę.

– Kaip puiku!

– Taip, žinoma.

Koledžo studentės privažiavo savo atviru visureigiu, vairuotoja pasakė:

– Susitiksim vėliau, Tirni!

– Taip, žinoma!

– Ar atsimenate vietos pavadinimą? – paklausė kita, sėdinti keleivio vietoje.

Jis stuktelėjo sau į kaktą.

– Pasikliauju atmintimi, – pasakė.

Ignoruodamos Lilę, bet paslaptingai šypsodamosi jam jos nurūko, sukėlusios dulkių debesį.

Pamojavęs joms jis krestelėjo galvą.

– Pramogautojos, ieškančios problemų!

Tada atsisuko į Lilę ir tarė:

– Nors tai ir žeidžia mano vyrišką orumą, turiu pripažinti, kad jūs pranokot mane tais rodeo triukais plaukdama per ketvirtos klasės slenkstį.

Ji padarė apsimestinį reveransą.

– Labai ačiū. Tai tikras komplimentas, pasakytas iš žmogaus su tokia patirtimi.

– Mažiausia, ką galėčiau padaryti, tai nupirkti jums taurę gėrimo, kad tą atšvęstume. Gal galėtume kur nors susitikti?

Ji mostelėjo galva į dulkių debesį, sukeltą mergelių visureigio.

– Maniau, turite savo planų.

– Taip, turiu, – pasakė jis, – noriu susitikti su jumis.

Lilės šypsena pasidarė blankesnė. Ji pradėjo ieškoti mašinos raktelių.

– Ačiū, Tirni, bet turiu atmesti jūsų pasiūlymą.

– O kaip, jeigu rytoj vakare?

– Man labai gaila, bet negaliu.

Ji giliai įkvėpė, pažvelgė į jį ir pasakė:

– Rytoj pietauju kartu su vyru.

Jo šypsena ne tik išblėso, ji tiesiog pranyko.

– Jūs ištekėjusi, – ištarė konstatuodamas faktą, ne klausdamas.

Ji linktelėjo.

Jis pažvelgė į jos bevardį pirštą, ant kurio nebuvo žiedo. Jo sumišusi ir nusivylusi veido išraiška buvo labai iškalbinga.

Paskui jie labai ilgai tiesiog žiūrėjo vienas į kitą nieko nesakydami. Kalbėjo tik jų akys, kol besileidžianti saulė, šviečianti pro medžius, išmargino šešėliais jų nelaimingus veidus.

Pagaliau ji ištiesė jam savo dešiniąją ranką.

– Buvo nuostabu susitikti su jumis, Tirni.

– Man taip pat, – jis paspaudė jos ranką.

– Aš seksiu jūsų straipsnius, – pasakė ji lipdama į mašiną.

– Lile...

– Sudie. Būk atsargus.

Ji skubiai uždarė mašinos dureles ir nuvažiavo dar jam nespėjus nieko pasakyti.

Tai buvo jų paskutinis ir vienintelis pasimatymas iki vakar dienos, kai ji pamatė jį Maino gatvėje Klierio centre. Ji taip staiga sustojo prie šaligatvio, kad Dačas atsitrenkė į ją.

– Į ką taip žiūri? – paklausė.

Tirnis kaip tik ruošėsi lipti į savo čerokį, kai netyčia pažvelgė jos pusėn ir ją pamatė. Tada pažvelgė į ją atidžiau. Jų akys susitiko ir kurį laiką jie žvelgė vienas į kitą.

– Į Beną Tirnį, – išsiblaškiusi atsakė į Dačo klausimą. O gal tik garsiai ištarė vardą, kuris pastaruosius aštuonis mėnesius nuolat sukosi jos mintyse.

Dačas pasekė jos žvilgsnį per priešingas eismo juostas ir jas skiriančią liniją. Tirnis vis dar ten stovėjo, pusiau įlipęs į savo mašiną, ir žvelgė į Lilę, lyg lauktų signalo, ką jam daryti toliau.

– Tu pažįsti tą vyruką? – paklausė Dačas.

– Susipažinau su juo praėjusią vasarą. Ar atsimeni tą dieną, kai plaukiau baidare po Prancūzų Plačiąją? Jis buvo toje grupėje.

Dačas atidarė advokatų kontoros, kur jie turėjo pasirašyti paskutinius trobelės pardavimo popierius, duris.

– Mes vėluojame, – pasakė Lilei ir praleido ją pirmą.

Kai po pusvalandžio jie išėjo iš kontoros, ji pradėjo žvalgytis po gatvę tikėdamasi išvysti juodą čerokį. Ji norėjo bent jau pasisveikinti su Tirniu, bet niekur nesimatė nei jo, nei jo mašinos.

Dabar, kai jis sėdi tik per keturias pėdas nuo jos, jai sunku žiūrėti į jį, be to, ji nežino, ką jam pasakyti.

Pajutusi į save nukreiptą jo žvilgsnį ji savo ruožtu pažvelgė į jį. Jis pasakė:

– Po tos dienos upėje aš skambinau į jūsų redakcijos biurą keletą kartų.

– Jūsų straipsniai nebūtų tikę mūsų skaitytojoms.

– Skambinau ne tam, kad parduočiau jums straipsnį.

Ji pasuko galvą ir pažvelgė į tuščią židinį. Dar tik šį rytą sušlavė iš jo visus pelenus, o atrodo, kad tai buvo labai seniai. Ji švelniai paaiškino:

– Žinau, kodėl jūs skambinot, todėl ir negalėjau atsiliepti į jūsų skambučius. Dėl tos pačios priežasties negalėjau su jumis susitikti po kelionės baidarėmis. Aš buvau ištekėjusi.

Jis atsistojo, apėjo kavos staliuką ir prisėdo ant sofos šalia jos priversdamas ją pažvelgti į jį.

– Bet dabar jūs laisva.

Viljamas Ritas nusišypsojo savo sesei, kai ši ėmė nuo stalo jo tuščią lėkštę.

– Ačiū, Merili. Troškinys buvo tiesiog puikus.

– Džiaugiuosi, kad patiko.

– Aš esu galvojęs apie tai, kad reikėtų priešpiečiams siūlyti dienos patiekalą. Ką nors skirtingo kiekvienai savaitės dienai. Trečiadienį, pavyzdžiui, netikrą zuikį. Penktadienį – krabų pyragėlius. Ar sutiktum pasidalyti savo troškinio receptu su Linda?

– Tai mamos receptas.

– Na, ji jau negali gailėtis, kad tu juo pasidalysi su kitais.

Bet kieno kito ausims šie žodžiai būtų pasirodę šiurkštūs, bet Merili žinojo Viljamo nejautrumo priežastį, todėl negalėjo jo kaltinti. Jų tėvai buvo mirę, bet jie nė vieno iš jų nesiilgėjo. Vienas jų buvo absoliučiai abejingas, kitas – didžiulis savanaudis. Meilės kupinas elgesys su savo atžalomis jiems buvo visiškai svetimas.

Jų tėvas buvo rūstus ir nekalbus žmogus. Iš profesijos mechanikas, jis keldavosi kiekvieną rytą prieš aušrą ir nusileisdavo nuo kalno į miestą, kur dirbo automechaninėse dirbtuvėse. Namo jis grįždavo pietų, kuriuos tvarkingai suvalgydavo. Suburbėdavo atsakymus į tiesioginius klausimus, bet šiaip vien priekaištavo ar kritikavo. Po pietų išsimaudydavo, tada eidavo į miegamąjį ir užsidarydavo nuo šeimos.

Merili niekada nebuvo mačiusi, kad jam kas nors būtų suteikęs džiaugsmo, išskyrus daržoves, kurias jis augindavo kiekvieną vasarą. Tai buvo visas jo džiaugsmas ir pasididžiavimas. Jai buvo septyneri metai, kai tėvas aptiko, kad jos augintinis triušiukas apgraužė jo kopūstą. Jis nusuko tam triušiukui kaklą

čia pat jos akyse ir atidavė jį motinai, kad iškeptų vakarienei. Merili poetiškai įsivaizdavo, kad jis sulaukė atpildo už tai, kai vieną kartą parkrito, ištiktas širdies smūgio, kaupdamas lysvėje svogūnus.

Jų motina buvo hipochondrikė niurzga. Savo vyrą, jam negirdint, vadindavo netašytu prasčioku. Per visus keturiasdešimt santuokos metų ji stengėsi, kad visi sužinotų, kokia nelygiavertė jų santuoka. Jai rūpėjo tik jos pačios kančia ir vargas.

Kai silpnėjanti sveikata ją paguldė į lovą, Merili praleido vieną semestrą Klierio vidurinėje mokykloje tam, kad galėtų ją slaugyti. Kartą rytą, atėjusi pažadinti motinos, Merili pamatė, kad ji mirė miegodama. Vėliau, kai kunigas ją ramino banaliomis frazėmis, ji sau tyliai galvojo, kad tokia suirzusi ir egocentriška moteris neužsitarnavo tokio lengvo atsisveikinimo su šiuo pasauliu.

Abu šių emociškai sužalotų žmonių vaikai anksti išmoko būti savarankiški. Jų gimtieji namai buvo tolimame Klierio viršukalnės kampe, nutolę nuo miestelio, izoliuoti nuo kaimynų, tad vaikai negalėdavo žaisti su kitais vaikais. Kadangi patiems tėvams trūko socialinių įgūdžių, ir vaikų niekas jų neišmokė. Priemonės ir būdai, kuriais naudodamiesi žmonės bendrauja, buvo sunkiai perimti mokykloje.

Viljamas buvo geras mokinys ir atsidavė mokslui. Jo pastangos buvo įvertintos puikiais pažymiais ir apdovanojimais už pasiekimus. Susidraugauti su kuo nors jis mėgindavo taip pat ryžtingai, bet jo pernelyg uolios pastangos paprastai sukeldavo priešingą efektą.

Merili, kurios gyvenimas stokojo ugdymo, semdavosi jo iš knygų puslapių. Viljamas, keleriais metais vyresnis, pirmasis išmoko skaityti. Ji įkalbėjo jį išmokyti ir ją. Būdama vos penkerių ji jau skaitė tokias knygas, kurias būtų įveikęs ne kiekvienas suaugusysis.

Išskyrus tuos metus, kuriuos praleido studijuodami universitete, Merili ir Viljamas gyveno kartu vienuose namuose. Po to, kai mirė motina, Viljamas nusprendė, kad laikas keltis į miestą.

Jam niekada neatrodė, kad Merili gali turėti savo planų. O jai niekada neatėjo į galvą, kad ji galėtų gyventi atskirai nuo jo. Iš tikrųjų ji labai apsidžiaugė, kad galės palikti tą bjaurų, liūdną būstą ant kalno, kuris kėlė tiek sielvartingų prisiminimų.

Jie nusipirko mažą dailų namelį ramioje gatvėje. Merili pavertė jį patogiais namais, pilnais spalvų, šviesos ir augalų vazonuose, ko nebuvo tuose namuose, kuriuose ji užaugo.

Bet vėliau, kai buvo pakabinta paskutinė užuolaida ir sutvarkytas paskutinis kambarys, ji suvokė, kad niekas, išskyrus aplinką, jos gyvenime nepasikeitė. Jos gyvenimas nepasuko nauja, įdomia vaga. Jos įprastinis gyvenimas tapo gražesnis ir dailiau apstatytas, bet rutina liko.

Šeimos sodybą ant kalno ji buvo linkusi parduoti, kol neužžėlė laukiniais augalais ir nepavirto džiunglėmis. Bet Viljamas turėjo kitų sumanymų.

– Pūga kuriam laikui pristabdys tavo darbus prie namo, – pastebėjo ji braukdama į delną duonos trupinius nuo stalo krašto.

Jis atsiliepė iš už laikraščio:

– Teisybė. Gali praeiti ne viena diena, kol bus galima važiuoti pagrindiniu keliu. Atkampų kelią į mūsų namus nuvalys dar vėliau.

Kelias, apie kurį jis kalbėjo, vingiavo į kalną vakariniu šlaitu. Tas šlaitas visada buvo šaltesnis, tamsesnis, jame vėliau negu kitur pasirodydavo pavasario ženklai.

– Kai tik bus įmanoma, norėčiau, kad mane nuvežtum pasižiūrėti, ką nuveikei name.

– Darbai juda. Ne iki šios, bet iki kitos vasaros tikiuosi viską užbaigti.

Jis norėjo atnaujinti namą ir nuomoti jį atostogautojams. Klieryje buvo daug agentų, kurie rūpinosi, kad nuomojamos patalpos turėtų gyventojų vasarą ir rudenį. Viljamas didžiąją darbo dalį darė pats, o rangovus samdydavo tik iškilus būtinybei. Jis beveik visą laisvalaikį skyrė namo renovacijai. Merili manė, kad namą reikėtų sulyginti su žeme prieš ką nors prade-

dant, bet kadangi Viljamas žavėjosi savo projektu, tai ir ji brolį palaikė.

– Girdėjau, Smitsonai sugebėjo išnuomoti savo namą už penkiolika šimtų per savaitę praėjusią vasarą, – jis pasakė. – Ar gali tuo patikėti? Juk tas namas buvo apgriuvęs, kai jie pradėjo renovaciją. Mūsų bus daug populiaresnis.

– Ką tu veikei su Vesu ir Skotu Hameriu šią popietę aname parduotuvės gale?

Jis nuleido vieną laikraščio kampą žemiau ir skvarbiai pažvelgė į ją:

– Ar gali pakartoti? – paklausė.

– Šią popietę parduotuvės gale tu...

– Aš girdėjau šią dalį. Ką tu turi galvoje klausdama, ką aš su jais dariau?

– Nereikia pykti, Viljamai. Aš tiesiog paklausiau.

– Aš nepykstu. Tiesiog tai keistas klausimas, ir tiek. Visai ne į temą *ir* nederamas. Toliau gal pradėsi klausinėti apie mano klientų receptus, nors žinai, kad tokios asmeniškos informacijos neturiu teisės atskleisti.

Iš tikro Viljamas buvo nenuorama, kuris mėgo paplepėti, dažnai ir apie savo klientus bei jų sveikatos būklę.

– Ar aptarinėjai ką nors labai asmeniško su Vesu ir Skotu?

Jis atsiduso ir padėjo laikraštį į šalį, lyg ji būtų sutrukdžiusi jam skaityti.

– Tai buvo asmeniška, bet ne konfidencialu. Vesas jau buvo skambinęs man anksčiau ir sakęs, kad Dorai skauda galvą. Jis manęs klausė, kokį nereceptinį analgetiką galėčiau rekomenduoti. Dabar atvažiavo jo nusipirkti.

Viljamas atsistojo nuo staliuko ir nuėjo prie baro prisipilti dar vieno puodelio kavos. Žvelgdamas pro akinių viršų į sesę ir atsigėręs gurkšnelį kavos, paklausė:

– Kodėl manęs to klausinėji? Gal įsivaizduoji, kad Vesas užsuko paflirtuoti su tavimi?

– Jis visai su manimi neflirtavo.

Viljamas pažvelgė į ją pašaipiai.

– Taip, neflirtavo, – pakartojo Merili. – Mes tiesiog šnekučiavome.

– Tiesą sakant, Merili, negaliu patikėti, kad tu jautiesi pamaloninta Veso dėmesio, – su apgailestavimu pastebėjo Viljamas. – Juk jis flirtuoja su kiekviena, kuri tik turi kiaušides.

– Nebūk toks šiurkštus.

– Šiurkštus? – nuo juoko į šalis ištiško kava. – Nežinai, kas yra šiurkštu, kol negirdėjai, ką Vesas kalba apie moteris. Žinoma, kai jos negirdi. Jis naudoja padugnių leksikoną, kokio tu tikriausiai net nežinai. Jis giriasi savo seksualinėmis pergalėmis. Pasiklausęs jo kalbos, galėtum pamanyti, kad jis vis dar mokosi mokykloje. Jis giriasi savo meilės nuotykiais taip pasipūtęs, kaip nešdavo kamuolį per sporto salę po laimėtų varžybų.

Merili suprato, kad didžioji Viljamo priekaištų dalis kilo dėl pavydo. Jis pats norėjo būti toks patrauklus ir vyriškas kaip Vesas. Tiesos vardan reikėtų pasakyti, kad jis taip ir neatsikratė savo paaugliško pavydo populiariam klasės draugui. Tai, kad Viljamas buvo išrinktas pasakyti absolventų atsisveikinimo kalbą, nė iš tolo neprilygo buvimui futbolo komandos kapitonu. Bent jau ne ten, kur jie gyveno.

Bet ji taip pat žinojo, kad tai, ką jis sakė apie Vesą, nors ir šiek tiek perdėta, iš esmės yra tiesa. Ji mokėsi toje pačioje mokykloje su Vesu Hameriu. Pati savo akimis matė, kaip jis vaikščiojo mokyklos koridoriais, lyg būtų jų savininkas. Atrodė, jis mano, jog vadovavimas sportui jam suteikia nuosavybės teisę. Jis didžiavosi savo pareigomis bei ta šlove ir privilegijomis, kurias jos suteikė.

– Ar žinai, kad jis suvedžiodavo savo mokines?

– Tai – apkalbos, – švelniai ginčijosi Merili. – Jas skleidžia mergaitės, kurios pačios norėtų su juo pasimylėti.

Viljamas papurtė galvą taip, lyg jį liūdintų jos naivumas.

– Tu tokia nekalta ir naivi, Merili. Visai nepažįsti pasaulio. Jei nori save maitinti iliuzijomis apie Vesą Hamerį, maitinkis. Bet, kaip vyresnysis brolis, kuris rūpinasi tavo reikalais, siūlau tau susirasti kitą herojų.

Ir pasiėmęs kavą bei laikraštį jis nuėjo į gyvenamąjį kambarį. Kaip ir jo tėvas, Viljamas mėgo rutiną. Jis tikėjosi rasti paruoštus pietus kiekvieną vakarą, kai grįždavo iš vaistinės. Po pietų skaitydavo laikraščius, kol Merili tvarkydavo virtuvę ir atlikdavo kitus reikalingus ruošos darbus. Tuo metu, kai ji įsikurdavo kambaryje taisyti mokinių namų darbų, jis jau eidavo į savo miegamąjį, pažiūrėdavo ten televizorių ir užmigdavo.

Jie gyveno tame pačiame name, bet retai kada būdavo tame pačiame kambaryje.

Ji visada jo paklausdavo, kaip praėjo jo diena, bet jis labai retai klausdavo, kaip praėjo jos diena, lyg tai būtų visai nesvarbu.

Jis visada išsakydavo savo mintis, jausmus ir nuomonę, bet kai tą darydavo Merili, arba nekreipdavo jokio dėmesio, arba sukritikuodavo.

Jis galėdavo išeiti vakarais ir nepasakyti, kada grįš arba kur eina. O jei norėdavo išeiti Merili, turėdavo jam apie tai iš anksto pranešti, pasakyti, kur eis ir kada grįš.

Po to, kai Klierio apylinkėse dingo antroji moteris, jis pasidarė ypač budrus ir uoliai sekė, kada ji išeina ir pareina. Ji kartais ciniškai pagalvodavo, kad neaišku, ar jam taip rūpi jos saugumas, ar tiesiog svarbu demonstruoti savo autoritetą.

Ji atlikinėjo kasdienes žmonos pareigas, bet žmona nebuvo. Ji buvo senmergė, aptarnaujanti savo brolį, nes kito vyro jos gyvenime nebuvo. Nėra abejonės, kad žmonės žvelgdavo į ją su gailesčiu ir sakydavo:

– Viešpatie, palaimink jos gerą širdį.

Viljamas turėjo savo gyvenimą. Ji taip pat turėjo gyvenimą – jo gyvenimą.

Iki pastarųjų dienų, kai viskas maloniai, nuostabiai pasikeitė.

8 SKYRIUS

ĮTAMPA PRIE HAMERIŲ VIRTUVINIO STALO BUVO tokia kieta, kaip ir kepsnys, kurį pjaustė Vesas. Jis atsipjovė gabalą mėsos, pamirkė jį į kečupą lėkštėje ir įsikišo į burną.

– Tu man sakei, kad jau esi užpildęs ir išsiuntęs pareiškimų formas, – tarė jis kramtydamas. – Įeinu šiandien į tavo kambarį ir ką matau? Visos jos guli, daugybė jų, išmėtytos ant tavo stalo lyg paklotas paukščių narveliui. Negana, kad neturi atsakomybės jausmo, dar ir melavai man. Ir ne vieną kartą.

Skotas sėdėjo savo kėdėje sudribęs ir nuleidęs akis. Šakutės dantimis abejingai baksnojo bulvių košę lėkštėje.

– Aš ruošiausi semestro egzaminams, tėti. Paskui praleidome Kalėdų savaitę pas senelį. Nuo to laiko, kai vėl prasidėjo mokslai, aš visą laiką buvau užsiėmęs.

Vesas nuplovė kepsnio kąsnį gurkšniu alaus.

– Užsiėmęs viskuo, išskyrus savo ateitį.

– Nieko panašaus.

– Vesai!

Jis metė aštrų žvilgsnį į žmoną.

– Nesikišk į tai, Dora. Tai mano ir Skoto reikalas.

– Aš pradėsiu pildyti formas dar šį vakarą.

Skotas atstūmė savo kėdę ir padėjo servetėlę ant stalo prie lėkštės.

– Pradėsiu šį vakarą! – Vesas dūrė peiliu į Skoto lėkštę. – Pirmiau baik vakarieniauti.

– Aš nealkanas.

– Vis vien valgyk. Tau reikia baltymų.

Skotas vėl pasiklojo servetėlę ant kelių ir pradėjo atidžiai valgyti kepsnį šakute ir peiliu.

– Per atostogas aš tau leidau valgyti visokį šlamštą, – pasakė Vesas. – Bet nuo dabar, iki baigsis pavasarinės treniruotės, aš seksiu tavo mitybą. Daugiau jokių desertų.

– O aš kaip tik šį vakarą iškepiau obuolių pyragą, – įsiterpė Dora.

Tas užjaučiamas žvilgsnis, kuriuo ji pažvelgė į sūnų, suerzino Vesą labiau negu pats obuolių pyragas.

– Žinai, Dora, – pasakė Vesas, – pusė to, kas jame yra netikę, *tavo kaltė*. Tu jį sugadinai. Jeigu būtų buvusi tavo valia, jis net į koledžą nebūtų įstojęs. Būtum jį laikiusi čia ir lepinusi lyg kūdikį visą likusį gyvenimą.

Jie baigė valgyti tylėdami. Skotas nuleidęs galvą kimšo maistą į burną tol, kol jo lėkštė ištuštėjo. Tada paprašė leidimo pasišalinti.

– Žinai, ką tau pasakysiu, – tarė Vesas, kilniaširdiškai mirktelėjęs sūnui, – tegu skrandyje susiguli pietūs, o tada vienas gabalas pyrago tau nepakenks.

– Ačiū.

Skotas numetė servetėlę ir ištrepsėjo iš virtuvės. Po kelių sekundžių jie išgirdo, kaip užsitrenkė jo miegamojo durys ir pasigirdo garsi muzika.

– Aš eisiu su juo pasikalbėti, – pasakė Dora.

Vesas pagavo Dorą už rankos, kai ji mėgino atsistoti.

– Duok jam ramybę, – paprašė Vesas ir nutempė ją atgal į kėdę. – Leisk jam pabūti suniurusiam. Jis pats atsipeikės.

– Pastaruoju metu jis dažnai būna prastai nusiteikęs.

– O koks paauglys išvengia nuotaikų svyravimo?

– Bet Skoto anksčiau neapimdavo tokios niūrios nuotaikos. Jis tiesiog nepanašus į save. Kažkas jam negerai.

Perdėtai mandagiai Vesas pasakė:

– Aš dabar mielai suvalgyčiau pyrago.

Dora buvo atsisukusi į jį nugara, kai pjaustė pyragą, padėtą ataušti ant spintelės viršaus.

– Jis myli tave, Vesai. Jis labai stengiasi tau įtikti, bet tu retai kada jį už ką nors pagiri. Pagyrimas jį labiau paveiktų už kritiką.

Jis sudejavo:

– Ar negalėtume baigti nors vieno pokalbio, kad tu nesviestum man į veidą Opros įkvėptų nesąmonių?

Ji padavė jam gabalą pyrago ir paklausė:

– Ar nori ledų?

– O kada aš jų nenorėjau?

Ji atsinešė dėžutę ledų prie stalo ir uždėjo jų šaukštą ant pyrago. Po to nunešė ledus atgal į šaldiklį. Tada pradėjo krauti indus į krūvą.

– Tu nori atstumti nuo savęs Skotą.

– Ko aš noriu, tai ramiai suvalgyti desertą.

Kai ji atsisuko į jį, jis nustebo – prieš jo akis švystelėjo Dora studentė, kurią jis pirmą kartą pamatė grakščiai plaukiančią per koledžo kiemelį, su trumpu tenisininkės sijonėliu, rakečių maišeliu, permestu per petį, prakaitu permirkusiais marškinėliais, ką tik po mačo, kurį, kaip jis sužinojo vėliau, ji įspūdingai laimėjo.

Tą atmintiną popietę jos akys blyksėjo pykčiu dėl to, kad ji pamatė jį numetant saldainių popierėlį ant rūpestingai prižiūrimos pievelės priešais sportininkų bendrabutį, kur jis ir keletas jo draugų ilsėjosi plačioje verandoje.

– Bukas, nevalyvas sportininkas, – mestelėjo ji, lyg jis būtų prišikęs į vandens fontaną ar ką nors panašaus. Tada ji priėjo prie popierėlio, pakėlė jį ir nunešė į artimiausią šiukšlių dėžę. Paskui nuėjo toliau net neatsigręždama.

Jo draugeliai, tarp jų ir Dačas Bertonas, palydėjo ją švilpimu, nepadoriomis replikomis bei nešvankiais pasiūlymais, ypač kai ji pasilenkė pakelti popierėlio. Bet Vesas tik spoksojo į ją susimąstęs. Aišku, jam irgi patiko jos dailūs papukai bei stangrus užpakaliukas. Kaitino jį. Bet jį sutriuškino jos abejingas požiūris į jį.

Dauguma studenčių leipdavo, kai jis įeidavo į kambarį. Mergaitės darydavo rantus ant lovagalių žymėdamos su keliais vaikinais permiegojo, vaikinai irgi žymėdavo merginas. Permiegoti su sporto žvaigžde buvo prestižo reikalas. Tuo metu jis ir Dačas buvo futbolo komandos žvaigždės. Vesas buvo pagrindinis komandos puolėjas, Dačas – gynėjas. Mergaitės jiems nieko negailėjo ir paprastai jie gaudavo net daugiau, negu prašydavo. Jas buvo lengva pasiguldyti, o kas lengvai pasiekiama, praranda žavesį. Jam patiko ši mergaitė, nes ji įžūliai nekreipė į jį dėmesio.

Jis manė, kad po santuokos visas jos įžūlus neprieinamumas išgaravo, bet dabar vėl pamatė jį blykstelint jos veide.

– Ar obuolių pyrago valgymas tau svarbesnis už sūnų? – paklausė ji.

– Dėl Dievo meilės, Dora, aš tik turėjau galvoje...

– Vieną dieną tu jį spustelėsi per daug. Tada jis paprasčiausiai mus paliks ir mes jo daugiau niekada nebepamatysime.

– Žinai kokia tavo bėda, Dora? – paklausė jis piktai. – Tu paprasčiausiai neturi ką veikti. Tik sėdi visą dieną žiūrėdama tuos pokalbių šou, kuriuose kritikuojami vyrai, o vėliau pritaikai visus jų trūkumus *man*. Tada užsisvajoji apie visus tuos siužetus, kurie niekada netiks mūsų šeimai. Nors mano tėvas ir buvo labai griežtas man, nieko blogo dėl to neatsitiko.

– Ar tu myli jį?

– Ką?

– Savo tėvelį.

Vesas susigrūdo į burną didelį gabalą pyrago.

– Aš jį gerbiu.

– Tu jo paprasčiausiai *bijai.* Bijai iki apsišikimo to pikto seno žmogaus.

Vesas numetė šaukštą ir atsistojo taip staiga, kad jo kėdė girgždėdama nučiuožė grindimis. Kelias minutes jie įsitempę spoksojo vienas į kitą. Tada Vesas nusišypsojo ir tarė:

– Žinai, Dora, man patinka, kai tu nešvankiai kalbi.

Atgręžusi jam nugarą ji atsisuko į kriauklę ir paleido vandenį.

Vesas prislinko prie jos iš užpakalio, pasiekė čiaupus ir juos užsuko.

– Indai gali ir palaukti. Jis uždėjo rankas jai ant strėnų ir prisitraukė prie savęs. – Tu mane užvedei, – pasakė.

– Eik su tuo kur nors kitur, Vesai, – atsiliepė Dora

Jis paniekinamai prunkštelėjo:

– Galiu ir nueiti, – atrėžė.

– Žinau, – mestelėjo Dora ir vėl atsuko čiaupus.

Dačas pasibeldė į Hamerių duris kelis kartus. Pro langą jis galėjo matyti virtuvę, nes ten degė visos šviesos, tačiau joje nieko nebuvo.

Trepsėdamas kojomis iš nekantrumo ir šalčio, jis pasibeldė dar kartą, tada atidarė duris ir sušuko:

– Vesai, tai aš – Dačas.

Jis įžengė į vidų, su savimi įleisdamas ir šalto oro, uždarė duris, perėjo virtuvę ir pažvelgė į kambarį.

– Vesai, – šūktelėjo dar kartą tokiu balsu, kurį, tikėjosi, įmanoma bus išgirsti ir per dundančią roko muziką, ji sklido iš namo galo, tikriausiai iš Skoto miegamojo.

Staiga už jo atsidarė durys, jungiančios virtuvę su garažu. Jis laiku atsisuko ir išvydo pro jas įsmunkantį Vesą. Pamatęs virtuvėje stovintį Dačą, jis nusijuokė.

– Taigi, galų gale atėjai. Taip ir maniau, kad pasirodysi, kai pamąstysi apie tuos pornografinius filmus. Aš pyliau antifrizą į Doros mašiną. Turint galvoje, kaip šalta...

Staiga jo šypsena nublanko ir jis paklausė:

– Ar kas nors atsitiko?

– Lilė pakliuvo į avariją.

– Jėzau! Ar ji sužeista?

– Nemanau, bet nesu tikras.

Vesas apkabino Dačą per pečius, nusivedė jį į kambarį ir pasodino ant sofos. Dačas nusiėmė skrybėlę ir nusimovė pirštines. Jo batai paliko tirpstančio ledo ir purvo žymes ant kilimo, bet nė vienas iš jų to nepastebėjo. Vesas įpylė į taurę viskio ir atnešė Dačui.

– Išgerk gurkšnį, o tada papasakosi, kas atsitiko.

Dačas susipylė viskį į gerklę, susiraukė ir giliai įkvėpė oro.

– Ji atsiuntė žinutę į mano mobilųjį telefoną. Aš kalbėjausi su Ganais ir neatsakiau į skambutį. Prakeikimas! Kad ir kaip ten būtų, įvyko kažkokia avarija leidžiantis nuo kalno. Velniai rautų! Kai palikau trobelę, maniau, kad ji iš karto išvažiavo man pavymui. Man jokiu būdu nereikėjo išvykti pirmam. Kelias jau traukėsi ledu, kai išvažiavau. Tikriausiai ją sumėtė ar įvyko kas panašaus. Tiesiog nežinau. Na, ji parašė, kad jai pasisekė grįžti į trobelę ir kad tas Benas Tirnis...

– Tirnis? Tas...

Ir Vesas ženklais imitavo spausdinimą.

– Taip, tas pats vyrukas. Tas nuotykių aprašinėtojas ar kas jis ten, po velnių, būtų. Lilė pranešė, kad jis sužeistas.

– Ar manai, kad susidūrė jų mašinos?

– Viskas, ką ji pasakė, viskas, ką aš galėjau suprasti, nes ryšys buvo šūdinas, kad jie yra trobelėje, kad Tirnis sužeistas ir jie prašo atsiųsti pagalbą.

– Kas atsitiko? – įėjusi paklausė Dora. Ji vilkėjo chalatą aukšta apykakle, tvirtai suruištą diržu per liemenį. Jos veido išraiška Dačui visada priminė lyno akrobato, kuris ką tik žengė klaidingą žingsnį, išraišką.

Vesas jai trumpai nusakė padėtį. Dora išreiškė susirūpinimą ir paklausė:

– Ar Lilė pasakė ką nors apie Tirnio sužeidimą? Ar jis sunkiai sužeistas?

Dačas papurtė galvą. Jis ištiesė tuščią taurę Vesui, o Vesas ją vėl pripylė. Šį kartą Dačas išgėrė mažesnį gurkšnį.

– Neturiu supratimo, ar jis tik nusibrozdinęs, ar jo būklė kritiška ir gyvybė kabo ant plauko. Tiesą sakant, man tas visai nesvarbu. Aš rūpinuosi Lile. Man reikia būtinai nusigauti ten dar šį vakarą.

– Šį vakarą? – pakartojo Dora.

Vesas pažvelgė pro langą.

– Vis dar sninga, Dačai. Ir dar smarkiau.

– Nereikia nė sakyti. Juk ką tik atvažiavau.

Visi lauko keliai jau buvo apledėję, atrodė, kad snigti niekada nesiliaus. Oro temperatūra krito.

– Kaip manai ten patekti, Dačai? Juk nepasiseks užvažiuoti keliu į kalną. Tavo keturi ratai šiuo atveju nepadės.

– Žinau, – piktai ir nusivylęs pasakė Dačas. – Jau mėginau tai padaryti.

– Ar išprotėjai?

– Ko gero. Arba bent jau buvau kurį laiką. Kai išklausiau tą pranešimą savo telefone, sureagavau iš karto, nieko negalvodamas. Įšokau į keturratį, pradėjau važiuoti keliu, bet...

Jis ištuštino antrąją taurę.

– Mane taip sumėtė, kad vos suvaldžiau mašiną.

– Paruošiu kavos, – pasakė Dora ir grįžo į virtuvę.

– Galėjai užsimušti darydamas tokią kvailystę, – pareiškė Vesas.

Dačas pakilo nuo sofos ir pradėjo žingsniuoti.

– O ką, tavo manymu, Vesai, aš turėjau daryti? Sėdėti susikišęs pirštus į užpakalį ir laukti, kol keliai bus pravažiuojami? Tai gali užtrukti keletą dienų. Aš negaliu sėdėti sudėjęs rankų ir laukti. Gal ir Lilė sužeista. Gal tik nieko man nesakė. Ji mėgsta nutylėti tokius dalykus.

– Aš suprantu tavo susirūpinimą, bet tu daugiau nesi už ją atsakingas.

Dačas apėjo Vesą ratu sugniaužęs kumščius, ir vos nepargriovė savo draugo. Nors objektyviai Vesas kalbėjo tiesą, jis ne-

norėjo jos girdėti. Tik jau ne iš Veso. Amžinai jį pranokstančio Veso. Veso, kuris niekada niekam nėra pralaimėjęs ar suabejojęs savo sėkme. Vesas visada viską kontroliavo.

– Aš – policijos viršininkas. Bent jau dėl šios priežasties esu atsakingas už Lilę.

Vesas ramindamas pamojavo ranka.

– Gerai, gerai. Nusiramink. Jei pyksi ant manęs, tas nieko nepakeis.

Dora įnešė ant padėklo kavą ir Dačas pasiėmė vieną puodelį. Jis nugėrė porą gurkšnių, kurie jam buvo reikalingi po dviejų taurių gryno viskio. Viskis paveikė jį lyg nektaras. Aromatas, skonis, šiluma, kuri pasklido pilve, ir tas lengvas apsvaigimas, kraujo pulsavimas leido jam suvokti, kaip labai trūko kas valandą išgeriamos taurelės viskio. Jis paklausė:

– Kelis Hokinsas vis dar turi smėlio barstytuvo monopolį, ar ne?

– Miestas atnaujino sutartį su juo praėjusiais metais, – atsakė Vesas. – Bet tik dėl to, kad tas niekam tikęs kalės vaikas turi reikiamą techniką.

– Aš buvau pasiuntęs vyrus jį surasti. Paskui nuvykau į jo namus pats. Namas tamsus ir užrakintas. Niekas neatsiliepia telefonu. Jeigu jis nebarsto kelių, tai kur, po velnių, yra?

– Manyčiau, bare, – atsakė Vesas. – Dėl to jis ir mėgsta savo darbą, kad jam reikia dirbti tik kelias dienas per metus. Visas kitas jis gali gerti iki sąmonės netekimo.

– Mes jau patikrinome barus.

– Tuos, kuriuose parduodamas apmokestintas alkoholis iš butelių su etiketėmis? – Vesas pašaipiai kilstelėjo antakius. – Jo ten nerasite.

Jis nuėjo prie koridoriaus spintos, pasiėmė apsiaustą, skrybėlę ir pirštines, tada tarė:

– Tu vairuok. Aš parodysiu, kur važiuoti.

– Ačiū už kavą, Dora, – padėkojo Dačas eidamas pro ją.

– Būkit atsargūs, – tarė Dora.

Veso atsakymas buvo trumpas.

– Nelauk manęs grįžtant. Eik miegoti.

Kai jie išėjo į lauką ir papuolė į smarkiausią pastarųjų metų pūgą, Vesas trinktelėjo Dačui į nugarą tarp menčių.

– Nesirūpink, drauguži! Vienaip ar antraip mes išgelbėsime tavo ponią.

Skoto miegamojo langai išėjo į galinį kiemą. Jis matė, kaip jo tėvas ir Dačas beveik nučiuožė prie juodo bronko, ant kurio stogo švietė plafonas, o ant durų buvo policijos ženklas. Dačas nebuvo išjungęs mašinos variklio. Išmetamosios dujos, sklindančios iš vamzdžio, atrodė lyg šokantis baltas vaiduoklis. Kai jie mėgino atbuli išvažiuoti taku, mašinos ratai prasisuko mėgindami sukibti su keliu.

Skotas vis dar spoksojo į tolstančias automobilio galines šviesas, kai mama pasibeldė į jo miegamojo duris.

– Skotai?

– Įeik, – jis sumažino muzikos garsą.

– Ar norėtum dabar suvalgyti pyragą?

– O ar negalėčiau jo pasilikti pusryčiams? Suvalgiau per daug kepsnio. Mačiau, kaip tėtis išvažiuoja su ponu Bertonu.

Mama papasakojo jam, kas atsitiko.

– Turbūt Lilė nesuskubo laiku nusileisti nuo kalno ir pakliuvo į spąstus dėl blogo oro. Ji bent jau turėjo rimtą priežastį ten būti. O ką viršukalnėje veikė ponas Tirnis, neįmanoma įsivaizduoti.

– Na, jis juk mėgsta iškylauti.

– Taip, bet iškylauti žinant, kad artėja pūga?

Skotas taip pat pradėjo abejoti, ar verta tokiu oru iškylauti. Jis pats buvo patyręs iškylautojas ir skaitė Tirnio straipsnius apie regiono turistines trasas. Jis užaugo tyrinėdamas aplinkinius miškus bei juose stovyklaudamas. Iš pradžių su skautais, paskui – ir pats vienas. Nors jam be galo patiko tyrinėti Klierio viršukalnę, kuri ir gražią dieną buvo pavojinga, visiškai nesinorėjo ten būti tokią popietę kaip ši, šėlstant stichijai.

– Net jeigu jie ras Kelį Hokinsą, abejoju, ar bus įmanoma užvažiuoti į kalną Lorelio keliu, – pastebėjo Skotas.

– Aš taip pat nemanau, kad tai įmanoma, bet jie juk nebūtų manęs paklausę. Jeigu kas nors yra labiau užsispyręs už tavo tėvą, tai Dačas Bertonas. Gal tau ko nors atnešti? Gal puodelį karštos kakavos?

– Ne, ačiū, mama. Aš dar truputį padirbėsiu prie tų pareiškimų, kaip pažadėjau tėvui, o tada gulsiu.

– Gerai. Tada labanaktis. Miegok kietai.

– Neužmiršk užrakinti durų ir įjungti signalizacijos, kai eisi gulti, – priminė Skotas.

Ji nusišypsojo jam.

– Nepamiršiu. Vesas ne kartą įspėjo mane, kad neužmirščiau uždaryti langų ir durų, ypač po to, kai dingo Milisentė. Bet aš nebijau įsilaužimo.

O kodėl turėtum? – pagalvojo Skotas. Spintelėje prie lovos ji turėjo užtaisytą pistoletą. Skotas neturėjo to žinoti, bet žinojo. Aptiko jį, kai buvo šeštoje klasėje, įslinkęs į tėvų miegamąjį tam, kad nugvelbtų keletą prezervatyvų, kuriais norėjo nustebinti draugus. Jį kur kas labiau išgąsdino pistoletas stalčiuje negu spermatozoidus žudančio lubrikanto tūbelė.

– Neatrodo, kad Milisentė ar kitos buvo pagrobtos jėga, – tęsė ji. – Kad ir kas tas nusikaltėlis būtų, atrodo, moterys jį pažinojo arba bent jau laikė nepavojingu. Ko gero, jos pačios mielai su juo ėjo.

– Šiaip ar taip, būk atsargi, mama!

Ji nusiuntė jam oro bučinį.

– Pažadu.

Kai tik ji uždarė duris, Skotas vėl paleido muziką garsiau ir nustatė taimerį taip, kad ji išsijungtų po dvidešimties minučių. Tada šiltai apsitūlojo viršutiniais drabužiais ir patraukė į slaptą žygį.

Miegamojo langas atsidarydavo be jokio garso, nes Skotas buvo gerai sutepęs visas slankiojančias lango dalis. Akimirksniu jis atsidūrė lauke ir vėl uždarė langą. Nenorėjo, kad mama pajustų skersvėjį ir ateitų pažiūrėti, iš kur jis sklinda.

Šaltas oras degino akis ir privertė nosį lašėti. Jis susikūprino nuo į veidą bloškiamo sniego ir susikišo pirštinėtas rankas giliau į kišenes. Tada stengdamasis laikytis šešėlyje pėsčiomis sliūkino tolyn nuo namų.

Kartais, ypač išklausęs tėvo pamokymų, kad nesistengia, kai iš tikro nerdavosi iš kailio, kad tik padarytų viską, kas jam buvo liepta, jis tiesiog turėdavo kuriam laikui palikti namus.

Žinoma, tai, ką jis darydavo, niekada netenkino jo tėvo. Joks mėlynas kaspinas nebuvo pakankamai mėlynas, joks sidabrinis trofėjus nepakankamai žvilgėjo Veso Hamerio vaikui. Net jeigu jis iškovotų olimpinį medalį, tėvas paklaustų, kodėl nelaimėjo dviejų.

Pamatęs artėjant automobilio šviesas ir bijodamas, kad tai gali būti Dačo Bertono bronko, jis pasilenkė už gyvatvorės, kol pravažiuos mašina. Kadangi automobilis judėjo ne greičiau kaip dešimt mylių per valandą, atrodė, praeis amžinybė, kol jis privažiuos Skotą, kuriam nuo šalčio stingo kojos.

Bet jo atsargumas buvo nereikalingas. Pro jį praslinkusi mašina nebuvo bronko. Jis vėl pradėjo eiti. Skruostus dengė pastatyta apykaklė, kepurė buvo užtraukta ant akių taip, kad jo niekas neatpažintų, jei kartais žiūrėtų pro langą į pūgą.

Šio miestelio žmonės buvo liežuvautojai. Jeigu kas nors pastebėtų jį šį vakarą, o paskui papasakotų jo tėvui, Skotas žiauriai nukentėtų. Kas būtų, jeigu jis paslystų ant ledo ir susižalotų? Tėvas gautų insultą. Bet prieš tai užmuštų Skotą.

Ar dėl to, kad buvo paskendęs mintyse, ar dėl to, kad labai to bijojo, jis iš tikrųjų paslydo. Kojos pakilo į orą, o jis pats smarkiai trenkėsi užpakaliu į žemę. Jausmas buvo toks, lyg jo uodegikaulis būtų atsitrenkęs į pakaušį. Nuo smūgio prisikando liežuvį.

Kelias minutes jis tiesiog mėgino atsigauti, po to pasistengė atsistoti. Po kelių juokingų pastangų jam galiausiai pasisekė atsistoti ant kojų. Jis nušlubavo prie statinių tvoros ir atsirėmė į ją.

– Jėzau, – sudejavo Skotas, įsivaizdavęs, ką jo tėvas darytų, jei jis įšlubuotų į namus vilkdamas sutrupintą čiurną ar sulaužytą blauzdikaulį.

Suprask, tėti, viskas įvyko štai taip. Aš vogčiomis išslinkau iš namo. Eidamas miestelio gatve paslydau ir nukritau ant ledo. Tau reikėtų išgirsti, koks buvo garsas, kai tas kaulas triokštelėjo. Lyg kas būtų trenkęs du storus medžio tašus vieną į kitą. Atsidūstu. Manau, aš vis dėlto nevažiuosiu į tas varžybas Alabamoje. Manau, mūsų komandai teks laimėti Nacionalinės studentų sporto asociacijos čempionatą be manęs.

Slinkdamas šaligatviu palei tvorą, jis net sudrebėjo, pagalvojęs, kad toks atsitikimas jo gyvenime prilygtų atominės bombos sprogimui. Jis mokėtų už tai iki pat savo mirties dienos, kai tėvas palinkęs virš jo karsto ištartų: *Koks mėšlas buvo tavo galvoje tada, Skotai?* Nebūtų galo Veso šūkavimams, tik ateitų galas didiesiems Skoto siekiams.

Jis vėl pažvelgė į tą apledėjusį plotą, ant kurio nugriuvo. Juk buvo tik per plauką nuo didžiulės nelaimės. Tiesiog pasisekė, kad nenusisuko sprando.

O gal nepasisekė?

Be jokio įspėjimo ši mintis stryktelėjo iš Skoto pasąmonės, jis net stabtelėjo. Iš kur atėjo tokia maištinga mintis? Stebėjosi pats.

Tai buvo tokia mintis, nuo kurios galėjo nutrenkti žaibas. Skotas pastaruoju metu buvo padaręs tokių dalykų, kurie būtų verti pasmerkimo pagal moralės ar religijos normas. Bet jis kažkodėl nebijojo už tai amžinai degti pragare. Iki dabar, kai sekundę dingtelėjo ši išdavikiška mintis. Bet kas gali būti pasmerktas už mintis? Kas gali žinoti kitų žmonių mintis?

Praėjo dar keletas minučių, kol Skotas pajudėjo. Tęsė savo kelionę.

Bet dabar jau labai atsargiai.

9 SKYRIUS

KAI TIRNIS PRIMINĖ JAI, KAD JI NEBĖRA IŠTEKĖjusi, Lilė nusimetė apklotą ir nusiropštė nuo sofos. Ji tikėjosi, kad jis pamėgins ją sulaikyti, bet jo sužeidimai neleido jam taip greitai judėti. Jam tik pasisekė šiaip taip atsistoti.

– Lile, – kreipėsi jis.

– Paklausyk, Tirni!

Nors jis net nebuvo jos palietęs, ji ištiesė ranką, kad jį sustabdytų.

– Mūsų dabartinė padėtis ir taip ganėtinai įtempta...

Tirnis ją nutraukė:

– Ko jūs nervinatės? Ar nesijaučiate saugi su manimi?

– Saugi? Žinoma, saugi. Ar aš ką nors sakiau apie *saugumą?* Tai tiesiog...

– Kas? – jo antakiai klausiamai pakilo.

– Mes per daug viską suasmeniname. Kol esame čia, nereikia jokių asmeniškumų. Prašau susitelkti į praktinius dalykus.

Jis jau buvo benorįs ginčytis, bet jos ištartas „prašau" suminkštino jos balso toną.

Jis nenoriai sutiko.

– Gerai, būkime praktiški. Ar jūs pasirengusi projektui?

– Kokiam?

– Maitėdų medžioklei.

Jis pasiūlė apieškoti kambarius ir įsitikinti, ar ji kartais ko nors nepamiršo trobelėje, kai tvarkė ją anksčiau. Nutarė pradėti nuo virtuvės. Tirnis nusisuko ir nušlubčiojo ta kryptimi.

– Tirni? – kreipėsi Lilė.

Jis vėl atsisuko. Kol dar neprarado drąsos ar neperkalbėjo savęs, Lilė paklausė:

– Ar susitikot su jomis vėliau?

Jis klausiamai susiraukė.

– Su kuo? – pasiteiravo.

– Su tom dviem koledžo studentėm, kurios važiavo visureigiu ir ieškojo problemų. Kai aš atmečiau jūsų pasiūlymą eiti išgerti, ar nuėjot su jomis?

Jis pažvelgė į ją ilgu, tiriamu žvilgsniu, tada apsisuko ir patraukė prie virtuvės.

– Pažiūrėkit, ką galit rasti miegamajame ir vonioje.

Miegamajame ji rado tik tris tiesius smeigtukus, įstrigusius komodos stalčiaus plyšyje. Padavė juos Tirniui.

– Tai viskas, išskyrus du negyvus tarakonus po lova. Bet juos ten ir palikau.

– Mums jų gali prireikti kaip baltymų šaltinio, – pasakė Tirnis pusiau juokais.

Jis surado dvi išblukusias, susisukusias žvakes, kurios galėjo būti labai reikalingos, jei pradingtų elektra.

– Jas radau pačiame stalo stalčiaus gale.

Tirnis sunkiai rėmėsi ranka į granitinį baro stalviršį virtuvėje. Jo akys buvo užmerktos.

– Jums reikėtų atsigulti, – patarė Lilė

– Ne, man viskas gerai, – atsiliepė Tirnis ir atsimerkė.

– Atrodo, jūs tuoj nualpsite.

– Tai tik dar viena svaigulio banga.

Jis nuėjo nuo baro prie vieno iš langų, esančio prie paradinių durų, ir atitraukė užuolaidą.

– Aš mąsčiau...

Lilė laukė, kol jis išsakys savo mintį, nors jautė, kad ji nebus gera.

– Jei po šios šlapdribos ir krušos pradės smarkiai snigti, kas labai tikėtina tokiame aukštyje, mūsų padėtis taps dar pavojingesnė. Bijau, kad gali baigtis propano atsargos, tada mums reikės kuro, – jis atsisuko į ją. – Kadangi vėliau padėtis gali pablogėti, man reikėtų nueiti į pašiūrę ir atnešti iš ten malkų, kiek tik galiu.

Ji pažvelgė pro jo petį į lauką, tada vėl į jį.

– Jums negalima ten eiti, – pasakė. – Juk vos pastovite ant kojų. Jums smegenų sutrenkimas.

– Tas neturės jokios reikšmės, jeigu mes mirtinai sušalsime.

– Gerai, užmirškite tai. Jums negalima ten eiti, ir viskas. Aš jūsų neišleisiu.

Jos užsispyrimas privertė jį nusišypsoti.

– Aš neprašau leidimo, Lile.

– Aš pati nueisiu, – pasisiūlė Lilė, nors mintis, kad reikės iškelti koją į lauką iš reliatyviai šiltos ir saugios trobelės, vertė ją susigūžti.

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Jūs nepajėgsite atnešti tiek malkų, kiek reikia. Gal ir aš daug neatnešiu, bet tikrai daugiau už jus. Be to, jūsų batai šlapi. Jūs galite nušalti kojas. Eiti reikia man.

Jie ginčijosi dar penkias minutes. Gana beprasmiškai – nepaisydamas argumentų jis vis vien ruošėsi tą padaryti pats.

– Ar pašiūrėje yra kas nors, kuo galėčiau pasinaudoti? Pavyzdžiui, rogės? Ant ko galėčiau sukrauti malkas ir jas atvežti?

Ji mintimis perbėgo daiktus pašiūrėje ir papurtė galvą.

– Nelaimė, Dačas ir aš išnešėme iš jos viską, išskyrus keletą įrankių. Kai tik įžengsite į pašiūrę, dešinėje išvysite didelę medinę komodą, kurią naudojome įrankiams laikyti. Gal joje rasite ką nors naudingo. Žinau, kad ten yra kirvis. Jis didesnis už tą, kuris guli prieangyje. Sakėte, kad rąstgalius reikia sukapoti. Taigi jei pajėgsite, atneškite ir kirvį.

– Kai tik nusileisiu prieangio laiptais, man reikės eiti į tą pusę, ar ne?

Jis mostelėjo ranka.

– Teisingai, – pritarė Lilė.

– Ar yra kas nors pakeliui, į ką turėčiau atkreipti dėmesį? Kelmas, kanalizacijos šulinys, didelis akmuo?

Lilė pasistengė įsivaizduoti galimas kliūtis jo kelyje.

– Nemanau. Keliukas pakankamai tiesus, bet kai pereisite laukymę ir įeisite į mišką...

– Taip... – nutęsė jis niūriai. – Tada jau bus sunkiau?

– Kaip matysite kelią?

Iš palto kišenės jis išsitraukė nedidelį žibintuvėlį.

Jis neatrodė patikimas.

– Kas, jeigu pasibaigs jo baterija? Galite pasiklysti.

– Na, aš dar turiu šeštąjį jausmą, kuris man parodys kryptį. Jei pasiseks nusigauti iki ten, pasiseks ir parsigauti. Bet jeigu trobelėje užgestų šviesos, to tikiuosi bet kurią minutę, nes ledas kaupiasi ant elektros laidų, tada uždekite vieną iš žvakių ir pastatykite ją lange.

– Aš neturiu degtukų.

Jis ištraukė degtukų dėžutę iš kitos palto kišenės ir padavė jai.

– Pasidėkite degtukus ir žvakes į vieną vietą, kad žinotumėte, kur jų ieškoti, jei prireiks.

Staiga ji suvokė visą beprotybės, kurią jis ruošėsi daryti, dydį.

– Tirni, prašau pergalvoti viską iš naujo. Galime suskaldyti baldus ir deginti juos. Knygų lentynas, kavos staliuką, spintos duris. Kol baigsis kuras, būsime išgelbėti. O propano gali užtekti ilgesniam laikui, negu mes tikimės.

– Nenoriu taip rizikuoti. Be to, nėra reikalo naikinti trobelę iki tol, kol būsime galutinai priversti. Viskas bus gerai. Aš esu keliavęs blogesnėmis sąlygomis.

– Per pūgą?

Jis nieko neatsakė, tik pasiėmė kepurę. Ją palietęs susiraukė.

– Ji sukietėjusi nuo sudžiūvusio kraujo. Ar galiu pasiskolinti jūsų stadiono pledą?

Ji padėjo jam suformuoti gobtuvą iš pledo, kaip anksčiau jis buvo padėjęs jai. Lilė pateikė savo paskutinį argumentą.

– Žmonės su smegenų sutrenkimu neturėtų persitempti. Juk galite apalpti, galite prarasti savo šeštąjį krypties pojūčio jausmą ir pasiklysti arba nukristi kur nors nuo uolos ir mirtinai sušalti.

– Mes, einantys į mirtį...

– Nejuokaukit, – pasakė Lilė.

– Norėčiau, kad tai būtų tik juokas.

Jis užsitraukė šaliką ant veido ir palietė durų rankeną. Bet šiek tiek ją palaikęs suabejojo, vėl atsisuko, nusitraukė šaliką nuo burnos ir pasakė:

– Jeigu kartais nepasisektų grįžti, velniškai gailėčiausi, kad nė karto tavęs nepabučiavau.

Jo akys buvo lyg mėlyna liepsna ir tokios pat žavingos. Lilė negalėjo atitraukti akių nuo jo, o jis tuo tarpu užsitraukė šaliką atgal ant nosies. Kai atidarė duris, ledinio oro gūsis buvo lyg trumpas smūgis į veidą. Tik išsmukęs pro duris, jis iš karto jas rūpestingai uždarė.

Pribėgusi prie lango, Lilė atitraukė užuolaidas, kad jis geriau matytų, kur eiti. Jis atsisuko ir iškėlė nykščius į viršų atsidėkodamas, kad ji apie tai pagalvojo. Ji priėjo prie kito lango ir padarė tą patį, tada prisidėjo rankas prie akių ir stebėjo jį pro apledėjusį stiklą. Sulig kiekvienu žingsniu jis atsargiai nuleisdavo koją, prieš tai įsitikinęs, kad atsistos ant kieto paviršiaus.

Šviesa pro langus apšvietė nedidelį plotą prie pat trobelės, todėl Tirnis gana greitai iš jo išėjo. Nekantriai Lilė nutrynė šaltą langą, kuris apsinešė jai kvėpuojant. Ji dar matė silpną žibintuvėlio šviesą, šokinėjančią pūgos sūkuriuose.

Greitai ir to nebegalėjo matyti.

Jie rado Kelį Hokinsą ten, kur ir buvo numatęs Vesas.

Ta vieta buvo giliai miške, kur purvinas kelias baigėsi ties dviejų šimtų pėdų aukščio akmens uola. Pakištas po kalno ketera belangis vienaaukštis pastatas atrodė lyg krekerių dėžė.

Fasado centre buvo metalinės durys. Virš jų švietė elektros lemputė be gaubto. Priešais pastatą stovėjo trys pikapai. Pagal tai, kiek sniego buvo pridrėbta ant jų langų, buvo galima spręsti, kad jie čia stovi jau ilgai.

Dačas meistriškai atvairavo savo bronko dvi mylias tamsiu, siauru, pavojingu keliu iki šios vietos, taigi jo nuotaika buvo niūri, kai jie su Vesu įėjo į vidų. Apšvietimas patalpoje buvo blankus. Kambarys skendėjo dūmuose, tvyrojo šlapios vilnos ir nešvaraus kūno kvapai. Eidami baro, esančio prie galinės sienos, link jie turėjo žengti tabako tirščių prispjaudytomis grindimis.

Neaušindamas veltui burnos, Dačas paklausė:

– Kur Kelis Hokinsas?

Barmenas galva, riebaluotais, sulipusiais sruogomis plaukais, mostelėjo į kampą. Hokinsas sėdėjo prie vieno išklibusio staliuko, padėjęs ant jo galvą, jo rankos bejėgiškai karojo prie šonų. Jis knarkė.

– Tokios būsenos jis jau maždaug valandą, – pasakė barmenas ir pro nešvarius flanelinius marškinius pasikasė pažastį.

– O ko iš jo norite?

– Ką jis gėrė? – paklausė Dačas.

– Kažką, ką jie patys atsinešė, – jis parodė pirštu į dar vieną ir vienintelį užimtą stalą, prie kurio trys niūrūs barzdoti vyrai žaidė kortomis. Virš jų kabėjo juodosios meškos galvos iškamša.

– Iš visos šios šutvės meška turi aukščiausią intelekto koeficientą, – sušnibždėjo Vesas Dačui. – Tikiuosi, tavo ginklas tikras, nes negalėčiau lažintis, kad jų netikri.

Dačas jau buvo pastebėjęs jų šratinius šautuvus, atremtus į kėdes.

– Pridenk mane iš nugaros.

– Trys prieš vieną? Ačiū.

Dačas prisiartino prie stalo, kur miegojo Hokinsas. Pro jo praviras lūpas ant stalo buvo pritekėję seilių. Dačas patraukė jį už kojos ir išspyrė iš po jo kėdę.

Hokinsas nudribo ant grindų.

– Po velnių! – jis pakilo nuo grindų sugniaužtais kumščiais. Bet pastebėjęs Dačo policininko ženklelio blizgesį atsitraukė ir suglumęs ėmė mirkčioti. Tada išsišiepė:

– Sveikas, Dačai! Kai buvau vaikas, stebėdavau futbolo varžybas, kuriose tu dalyvaudavai.

– Man reikėtų įkišti tavo subinę į kalėjimą, – atkirto Dačas. – Bet jei tu esi pakankamai blaivas, kad būtum kvailas, vadinasi, esi pakankamai blaivas, kad dirbtum. Man reikia tavo pagalbos.

Hokinsas atgalia ranka nusivalė seiles.

– O kam tau jos reikia? – paklausė.

– O kam tu manai? – Dačas pasilenkė arčiau, bet atšoko, pajutęs smarvę.

– Tu esi pasirašęs sutartį su miestu, kad barstysi kelius smėliu. Dabar, genijau, spėk ką turiu mintyje. Mums mirtinai reikia pravažiuoti vienu iš kelių. O kur esi tu? Tavęs niekur neįmanoma rasti. Pasirodo, geri, pasmirdęs girtuokli. Aš praradau keletą brangių valandų mėgindamas tave surasti.

Dačas pagriebė tą apsiaustą, kurį manė esant Kelio, nuo kėdės atkaltės ir numetė jam. Kelis pagavo jį ir prispaudė prie krūtinės. Dačas apsidžiaugė, kad jis dar ne visiškai girtas, jei sugebėjo sugauti apsiaustą.

– Greitai iš čia nešdiniesi, supratai?! Mes tave palydėsime iki garažo. Tavo smėlio barstytuvas jau pakrautas smėliu ir laukia tavęs. Ar turi raktus?

Hokinsas pasiknaisiojo tepaluotų mėlynų džinsų kišenėje, ištraukė ryšulį raktų ir ištiesė juos Dačui.

– Kodėl tau pačiam jų nepaėmus ir...

– Aš paimčiau, bet niekas, be tavęs, neturi supratimo apie smėlio barstytuvo mechanizmą ir tik tau patikėta jį vairuoti. Aš neprisiimsiu atsakomybės ir niekas Klierio miestelyje ne-

prisiims. Tau teks važiuoti, Hokinsai. Ir nesitikėk, kad tau pasiseks nuo manęs pabėgti pakeliui į miestą. Aš būsiu taip arti, kad galėsiu įkąsti tau į šikną pro mašinos išmetamąjį vamzdį. Važiuojam!

– Iš to nieko gero neišeis, – protestavo Hokinsas, kai Dačas pastūmė jį durų link.

– Gerai, jau gerai, važiuosiu su jumis, šefe, – pagaliau nusileido Kelis. Bet, turint galvoje, kaip smarkiai sninga, viskas, ką šiandien išbarstysiu, bus tik gero smėlio praradimas. Miestui tai bus dvigubos išlaidos, nes vėl reikės barstyti, vos tik baigsis pūga.

– Tai mano bėdos. Tavo problema yra pasistengti, kad tavęs neprikulčiau iki sąmonės netekimo po to, kai padarysi tai, ką reikia padaryti.

Lilė susirūpinusi laukė, kol grįš Tirnis, ir džiaugsmingai šūktelėjo, kai pamatė jį kėblinantį iš tamsos. Jis kažką tempė paskui save. Kai priartėjo, ji pamatė, kad tai brezentas, prikrautas malkų.

Jis paliko jį prie laiptelių, o pats klupdamas užlipo jais. Ji atidarė trobelės duris, nustvėrė jį už apsiausto rankovės ir įtraukė į vidų. Jis susmuko prie durų staktos ir nusitraukė nuo galvos netikrą gobtuvą. Jo antakiai ir blakstienos ir vėl buvo apšerkšniję. Instinktyviai ji nubraukė šerkšną jam nuo akių.

– Prašau paduoti stiklinę vandens, – paprašė Tirnis.

Lilė nuskubėjo į virtuvę ir pripylė vandens iš ąsočio. Jau anksčiau buvo pastebėjusi, kad čiurkšlelė iš čiaupo liovėsi tekėti. Jie labai gerai padarė, kad pripildė vandens visas talpas, kol dar galėjo.

Tirnis nuslydo siena žemyn ir sėdėjo ant grindų ištiesęs į priekį kojas. Nusimovė pirštines ir tai spaudė pirštus į kumštį, tai juos ištiesdavo, kad atgaivintų kraujotaką. Ji atsiklaupė prie jo. Tirnis dėkingas paėmė iš jos stiklinę vandens ir visą ją išgėrė.

– Ar be to, kas matyti, jums viskas gerai? – paklausė Lilė.

Jis linktelėjo, bet nieko neatsakė.

Normaliomis sąlygomis nueiti į pašiūrę būtų prireikę maždaug šešiasdešimties sekundžių. Pagal Lilės rankinį laikrodį Tirnis užtruko trisdešimt aštuonias minutes. Per tą ilgą laiką Lilė daug kartų barė save, kad leido jam eiti.

– Džiaugiuosi, kad jums pasisekė grįžti, – pasakė Lilė taip nuoširdžiai, kaip tik galėjo.

– Aš eisiu dar kartą.

– *Ką?!* – pasibaisėjo Lilė.

Dejuodamas ir remdamasis į sieną, jis šiaip taip atsistojo. Jis taip svyravo, kad atrodė, jog nenuvirsta tik dėl to, kad jo batų padai prikalti prie grindų.

– Tirni, jums negalima eiti.

– Jei man pasiseks atvilkti dar malkų, pajusime skirtumą. Nemanau, kad užtruksiu taip ilgai kaip pirmąjį kartą, – pasakė jis maudamasis pirštines. – Dabar jau žinau, kur viskas yra. Daug laiko sugaišau grabaliodamasis tamsioje pašiūrėje ir ieškodamas, kur kas yra.

Jis minutėlę abejingai spoksojo tiesiai priešais save, po to papurtė galvą, lyg norėdamas iš jos iškratyti viską, kas nereikalinga.

– Jūs ten negalite eiti ir neisite.

– Man viskas gerai, – pasakė Tirnis ir vėl užsimaukšlino gobtuvą iš pledo.

– Norėčiau įstengti atkalbėti jus nuo ėjimo.

Jis niūriai nusišypsojo.

– Aš taip pat to norėčiau.

Tada jis užsitraukė šaliką ant nosies ir išėjo. Lilė pro langą žiūrėjo, kaip jis perkrauna malkas nuo brezento po stogo kraigu. Stebėjo jį tol, kol jis vėl dingo tamsoje. Atsisukusi nuo lango į kambarį, ji nutarė nepasiduoti baimei.

Greičiau, negu tikėjosi, ji išgirdo Tirnio batus plumpinant laiptais. Kai pravėrė duris, pamatė jį tempiant pilną malkų brezentą į prieangį. Nebuvo lengva tai padaryti, nes rąstgaliai buvo sunkūs.

– Ar neužmiršot paimti kirvio? – paklausė Lilė.

– Jo ten nebuvo.

Iš po šaliko sklindantis Tirnio balsas buvo duslus.

– Tik prieš kelias dienas pati jį ten mačiau.

– Jo ten nebėra, – trumpai nukirto Tirnis, kad jai praeitų noras ginčytis.

Atsimink, pagalvojo Lilė. *Tirnis nemėgsta, kai abejojama jo žodžiais.*

Arba jo nurodymais. Jis pažvelgė į židinyje degančią ugnį ir susiraukė.

– Dabar jau per vėlu dėl to ginčytis, – pasakė Lilė.

Jis sukrovė krūvelę malkų viduje, kad jos galėtų išdžiūti, o brezentą ištiesė ant malkų krūvos, esančios prieangyje. Tada įėjo į kambarį. Lilė stumtelėjo jį prie židinio.

– Kadangi ugnis jau dega, galite ja pasidžiaugti.

Jis nusitraukė nuo galvos pledą, nuėjo prie židinio ir susmuko ant kelių, lyg atgailautojas prieš altorių. Nusitraukė pirštines ir ištiesė rankas į liepsną.

– Aš užuodžiau iš kamino kylančius dūmus, kai ėjau atgal. Kaip jums pasisekė įkurti ugnį?

– Radau keletą sausesnių rąstgalių netoli prieangio sienos.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

– Aš užuodžiu ir kavą.

– Buvau palikusi neatidarytą dėžutę šaldytuve, – paaiškino ji eidama į virtuvę. – Iššvaisčiau šiek tiek mūsų geriamojo vandens, bet padariau tik du puodelius. Tačiau neturime nei grietinėlės, nei cukraus.

– Aš jų ir taip niekada nevartoju.

Tirnis jau buvo nusivilkęs paltą, nusirišęs šaliką ir nusiavęs batus ir stovėjo atsisukęs nugara į ugnį, kai ji atnešė jam garuojantį puoduką.

– Ar jums nepasidarys bloga nuo kavos?

– Surizikuosiu, – jis apglėbė puodelį abiem rankom, pakėlė jį prie lūpų, tada stabtelėjo ir paklausė:

– O kur jūsų puodelis?

– Kava jums. Jūs ją užsidirbote.

Jis porą kartų sriūbtelėjo kavos, gardžiuodamasis skoniu bei šiluma, ir suniurzgė iš malonumo.

– Gal aš jus vesiu.

Lilė nervingai nusijuokė ir atsisėdo, pasikišusi pėdas po užpakaliu, tame sofos kampe, kuris buvo arčiausiai ugnies. Priglaudė prie savęs lovos apklotą, lyg norėdama apsiginti. Nuo ko, ji tiksliai nežinojo. Galbūt nuo Tirnio akių, kurios visą laiką ją sekė, kiaurai permatė ir atrodė, žino apie ją daugiau negu ji pati.

Jis atsisėdo prie židinio ir ištiesė kojas ugnies link.

Kad užpildytų tylą, ji paklausė:

– Kaip jūsų galva?

– Sukasi.

– Ar vis dar skauda?

– Truputį.

– Ant jūsų plaukų nebematau šviežio kraujo, bet kai truputį pailsėsit, norėčiau vėl apžiūrėti žaizdą.

Jis linktelėjo, bet nieko nepasakė. Galiausiai Lilė atsikėlė ir paėmė iš jo tuščią kavos puodelį. Paskui nuėjo į virtuvę, kad vėl jį pripiltų. Kai atnešė jį Tirniui, jis papurtė galvą.

– Šitas bus jums.

– Bet aš kavą išviriau jums.

– Noriu, kad ir jūs išgertumėte kavos.

Ji sriūbtelėjo porą gurkšnių, padėkojo ir vėl atidavė puodelį jam. Paduodant puodelį jų pirštai susilietė.

– Tai malonu, Lile. Ačiū.

– Ačiū, kad nuėjote malkų.

– Nėra už ką.

Ji vėl atsisėdo tame pačiame sofos kampe. Vos spėjo tai padaryti, jis pradėjo pokalbį tiesmuku teiginiu.

– Aš žinau apie jūsų dukterį.

Jos nustebimas buvo akivaizdus, todėl jis pridūrė gūžtelėjęs pečiais.

– Susirinkau informacijos nuotrupas iš įvairių šaltinių.

– Kokių?

– Klierio žmonių. Apie jus sklando daug kalbų, ypač nuo to laiko, kai Dačas vėl tapo policijos viršininku. Rito bare jūs esate pagrindinis apkalbų šaltinis.

– Ar jūs ten praleidžiate daug laiko?

– Kai būnu šiose vietose. Tai tinkama vieta atsipalaiduoti.

– Taip. Tai – miestelio centras, – tarė Lilė sarkastiškai. – Taip ir maniau, kad skyrybos su Daču sukels gandų ir spėlionių šuorą. Paskalos minta vestuvėmis, nėštumais, meilės istorijomis ir skyrybomis.

– Taip pat mirtimis, – pasakė jis tyliai.

– Taip.

Atsidususi ji pažvelgė į jį.

– Kas kalbama apie Eimės mirtį?

– Kad ji buvo tragiška.

– Tai ne gandas. Jai buvo tik treji, kai mirė. Ar jūs tą žinojote?

Jis linktelėjo.

– Ji mirė prieš ketverius metus. Man sunku patikėti, kad aš jos nebeturiu, kad iš viso ją turėjau.

– Ar jai buvo smegenų auglys?

– Jūs vėl teisus. Tikrai baisus auglys. Klastingas ir mirtinas. Labai ilgą laiką jis nepasireiškė. Nebuvo jokio paralyžiaus, dalinio aklumo ar kalbos sutrikimų. Jokio mažiausio įspėjimo, kas mūsų laukė. Eimė atrodė visiškai sveika maža mergaitė. Tai buvo geroji pusė, bet buvo ir blogoji. Kol suvokėme, kad Eimei kažkas negerai, auglys jau buvo apėmęs visą smegenų pusrutulį.

Lilė pešiojo apkloto kraštus.

– Iš pat pradžių mums buvo pasakyta, kad jis neoperuotinas ir neišgydomas. Gydytojai įtikinėjo, kad net naudojant agresyvią chemoterapiją bei radiacinį gydymą jos gyvenimas tebūtų pratęstas kelioms savaitėms, geriausiu atveju – mėnesiui ar keliems, bet ji nebūtų išgelbėta. Mes su Daču nusprendėme

jos nekankinti varginančiu gydymu. Pasiėmėme namo ir praleidome su ja šešias reliatyviai pakenčiamas savaites. Tada prakeiktas auglys ėmė augti labai sparčiai. Simptomai atsirado ir progresavo taip greitai, kad vieną rytą ji jau nebegalėjo nuryti apelsinų sulčių. Per priešpiečius ir kitos organizmo funkcijos pradėjo trikti. Vakarienę ji jau būtų valgiusi ligoninėje, bet iki to laiko atsidūrė komoje. Anksti rytą ji nustojo kvėpuoti, širdis suplakė dar vieną kartą ir Eimė mus paliko.

Lilės žvilgsnis nuslydo Tirniu ir sustojo ties židinio liepsnomis.

– Mes atidavėme jos kūną medicinos tyrimams. Pagalvojome, kad tai galbūt atneš naudos ir išgelbės kitus vaikus nuo kančių ir tokio baisaus likimo. Be to, aš negalėjau pakęsti minties, kad ji bus uždaryta karste. Suprantate, ji bijojo tamsos. Negalėdavo užmigti, jei nedegdavo naktinė lemputė. Lemputė buvo mažas, persišviečiantis angelas su išskleistais lyg Kalėdų pranašo sparnais. Aš ją vis dar turiu ir pati užsidegu kiekvieną vakarą. Negalėjau net įsivaizduoti, kad Eimė bus užkasta žemėje.

– Nekalbėkime apie tai, Lile.

– Viskas gerai. Galime kalbėti, – pasakė Lilė šluostydama ašaras nuo skruostų.

– Nereikėjo man pradėti šio pokalbio, – pasakė Tirnis.

– Džiaugiuosi, kad pradėjote. Man geriau, kai galiu kalbėti apie ją, apie *Eimę.* Mano psichoterapeutas pabrėžė, kad bus daug geriau, jei galėsiu apie tai išsikalbėti ir galėsiu minėti Eimės vardą.

Tirnio žvilgsnis buvo atidus.

– Keista, bet Eimei mirus mažai žmonių norėdavo su manimi apie ją kalbėtis. Nedrįsdami pažvelgti man į akis, jie kalbėdavo eufemizmais. Minėdavo mano netektį, mano skausmą, mano gedulą, bet niekas garsiai neištardavo Eimės vardo.

– O kaip Dačas?

– Ką – Dačas?

– Kaip jis susidorojo su netektimi?

– O ką sako liežuvautojai?

– Kad jis pradėjo gerti daug viskio.

Ji liūdnai nusijuokė.

– Klierio gandai gana teisingi. Jis tikrai pradėjo per daug gerti. Tai pradėjo kenkti jo darbui. Jis ėmė daryti tokias šiurkščias klaidas, kad galėjo pakenkti ne tik sau, bet ir savo bendradarbiams. Jis tapo nepatikimas. Jam porą kartų trinktelėjo per nagus, paskui jis gavo kelis viešus papeikimus, po to buvo pažemintas pareigose, kas jam sukėlė didesnę baimę ir privertė gerti dar daugiau. Jis pateko į užburtą žemyn vedančią spiralę. Galiausiai buvo išmestas iš darbo. Šiandien jis man vėl pasakė, kad jei ne Eimė, mūsų santuoka būtų tęsusis amžinai. Galbūt jis teisus. Mirtis mus išskyrė. *Jos* mirtis. Bijau, kad mes tapome šablonu, pora, kurios santuoka negalėjo atlaikyti vaiko praradimo. Mes pasikeitėme. Nebegalėjome būti tokie patys. Nei kaip pora, nei kaip individai.

Nuo žarijų Lilė pakėlė akis į Tirnį.

– Ar aš ką nors praleidau? Ar kietakakčiai, mėgstantys kištis į kitų reikalus, jau žino mūsų skyrybų datą?

– Jie mėgina ją nustatyti. Šiaip ar taip, jie džiaugiasi, kad Dačas vėl tarp jų.

– O ką jie sako apie mane?

Tirnis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Nagi, Tirni, klokit viską. Aš – storaodė. Atlaikysiu.

– Jie sako, kad skyrybų reikalavote jūs.

– Paversdami mane kietaširdiškiausia kale, iš visų kada nors buvusių.

– Negirdėjau, kad tai būtų pateikiama kaip tik tokiu būdu.

– Bet panašiai. Esu tikra. Galima tikėtis, kad klieriečiai palaikys saviškį.

Lilė vėl pradėjo spoksoti į ugnį garsiai reikšdama jai į galvą šaunančias mintis.

– Skirtis su Daču nutariau ne iš pykčio ar keršto. Skyriausi tam, kad pati išgyvenčiau. Jo nesugebėjimas atsigauti po Eimės mirties neleido atsigauti ir man.

Ji norėjo, kad Tirnis suprastų, ko niekas kitas nepajėgė suvokti.

– Aš tapau jo atrama. Jam lengviau buvo remtis į mane, negu pasiieškoti profesionalios pagalbos ir pačiam išsigydyti žaizdas. Jis tapo našta, kurios aš daugiau nebepajėgiau nešti, o dar reikėjo tvarkyti savo pačios gyvenimą. Mūsų ryšys tapo žalingas mums abiem. Mums bus geriau vienam be kito. Nors Dačas ir nenori pripažinti, kad mūsų santuoka galutinai iširo.

– Tą lengva suprasti.

Lilė taip sureagavo į šiuos žodžius, lyg jis ją būtų palietęs įkaitintu žarsteklio galu.

– Atsiprašau?

– Ar galite kaltinti jį, kad jis sutrikęs?

– O kodėl jis turėtų būti sutrikęs?

– Bet kuris vyras būtų. Jūs su juo išsiskyrėte. Jūs reikalavote skyrybų. Tačiau šiandien, kai papuolėte į bėdą, pirmiausia skambinote jam.

– Aš paaiškinau, kodėl skambinau jam.

– Bet jis tą gali įvairiai suprasti.

Ji pakankamai aiškiai išdėstė Tirniui, dėl ko skambino Dačui. Kodėl jai turi rūpėti, ar Tirnis ja patikėjo? Ji pati sau sakė, kad jai ir nerūpi, bet iš tikrųjų jo žodžiai ją skaudino. Ji žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį, bet laiko neužfiksavo.

– Jau vėlu, – pasakė.

– Jūs pykstate?

– Ne. Aš tik pavargusi.

Ji pasiėmė rankinę nuo kavos staliuko ir pradėjo knistis joje.

– Aš nusišnekėjau, – pasakė Tirnis.

Ji liovėsi kuistis rankinėje ir pritarė:

– Taip, Tirni. Ko gero.

Užuot mėginęs atsiprašyti ir taikytis, ko Lilė tikėjosi, kietai ištarė:

– Velniškai blogai, Lile. Gal norite sužinoti, kodėl aš likau prie židinio, užuot atsisėdęs ant sofos šalia jūsų? Gal norite su-

žinoti, kodėl aš neraminau jūsų, neatėjau ir neapkabinau, kai verkėte dėl Eimės? Tik todėl, kad aš, kaip ir Dačas, nežinau, ką man jaučiate.

Lilė prasižiojo, bet taip ir nesumojo ką atsakyti. Nuleidusi žvilgsnį knibinėjo rankinės užsegimą.

– Aš nenoriu, kad Dačas grįžtų į mano gyvenimą, – ji ištarė lėtai. – Jokiu pavidalu. Bet mano jausmai jam nėra vienareikšmiai. Aš linkiu jam gero. Kadaise jis buvo puikus futbolo žaidėjas. Įmušdavo tą paskutinį įvartį, kuris nulemdavo rungtynių baigtį. Ir dabar jam to linkiu.

– Sėkmingo įvarčio?

– Gero rezultato. Tas darbas Klieryje yra jam naujas startas. Jis gali čia vėl pasireikšti kaip geras policininkas. Labiau už viską norėčiau, kad jam čia sektųsi.

– Labiau už viską, – susimąstęs pakartojo Tirnis. – Tai rimtas teiginys.

– Aš tikrai turiu tai galvoje.

– Tada, manau, jūs padarytumėte viską, kad užtikrintumėte jo sėkmę.

– Taip. Tik, nelaimė, aš nieko negaliu padaryti.

– Gali būti, kad jums teks nustebti.

Ištaręs šį paslaptingą teiginį, jis atsistojo, atsiprašė turįs pasišalinti ir perėjo per miegamąjį, tikriausiai į vonią.

Lilė stebėjo jį nueinantį ir jautėsi šiek tiek nejaukiai ir nusivylusi. Lyg jos psichoterapeutas būtų ją palikęs staiga, nors ji dar ne viską pasakė. Ji džiaugėsi, kad Tirnis jau žinojo apie Eimę ir tai palengvino jų pokalbį. Būtų buvę sunku apie tai kalbėti su tuo, kurio beveik nepažįsti. Juk nepaskelbsi to be niekur nieko, nors ji dažnai buvo linkusi pati apie tai pasakyti, kad išvengtų klausimo: *Ar jūs turite vaikų?*, kuris priverstų viską paaiškinti, o paskui išgirsti privalomą frazę.

– Labai atsiprašau. Nieko apie tai nežinojau.

Tai versdavo pašnekovą pasijusti nejaukiai.

Su Tirniu jai pasisekė išvengti šio nepatogaus pokalbio. Ji buvo dėkinga už tai, kad jis neužvertė jos banaliais raminimais

ir klausimais, kaip ji jautėsi po Eimės mirties, nes ir taip turėtų būti aišku kaip ji jautėsi. Tirnis buvo ypač geras klausytojas.

Tačiau jo domėjimasis Dačo bei jos santykiais jau pradėjo Lilę erzinti. Dačas nebebuvo reikšmingas jos gyvenime. Bet Tirnis veikiausiai nebuvo tuo įsitikinęs.

Jeigu jam rūpi sužinoti, kaip ji reaguotų, jei jis ją apkabintų ir laikytų priglaudęs, tai kodėl jis to nepadaro ir nesužino, o tik naudoja Dačą kaip pretekstą to nedaryti.

– Jūs knisatės savo rankinėje jau penkias minutes, – sugrįžęs į kambarį pasakė Tirnis. Lilė net nebuvo pastebėjusi, kad jis stovi prie sofos galo ir stebi ją, kol jis prabilo:

– Ko ten ieškote?

– Vaistų.

– Vaistų?

– Taip, nuo astmos. Vakar nusipirkau juos Rito vaistinėje. Viljamas Ritas, beje, yra baisiausias liežuvautojas. Kol vakar buvau vaistinėje, kad pasiimčiau tuos receptinius vaistus, jis uždavė tuziną suktų klausimų apie Dačą ir mane, apie mūsų skyrybas ir apie trobelės pardavimą. Netgi paklausė, kiek gavome už savo namelį. Ar galite tuo patikėti? Aišku, gal jis visko klausinėjo iš draugiškumo, bet man kyla įtarimas, kad... ak...

Ji nutilo, nes per daug smarkiai ėmė knaisiotis po rankinuką, kol galiausiai apvertė jį ir viską iškratė ant kavos staliuko.

Tarp daiktų ant stalo buvo jos kosmetinė, kurioje anksčiau buvo radusi manikiūrines žirklutes, piniginė ir čekių knygelė, popierinių nosinių pakelis. Dar mėtinių saldainių pakelis, mobiliojo telefono įkroviklis, leidimas įeiti į biurą Atlantoje, raktų pakabukas ir akiniai nuo saulės.

Viskas, išskyrus tai, ko jai reikėjo.

Suglumusi ji pažvelgė į Tirnį.

– Jų čia nėra, – pasakė.

10 SKYRIUS

DAČAS BUVO BUDRUS VAŽIUODAMAS KELIO HOkinso smėlio barstytuvu pirmiausia dėl to, kad netikėjo, jog Kelis tikrai sąžiningai stengsis pakilti keliu į kalną. Antroji priežastis buvo ta, kad jis norėjo pirmas įžengti pro trobelės duris, kaip Lilės riteris žvilgančiais šarvais.

Kelionė atgal į miestą iš tos skylės, kurioje jis ir Vesas rado Hokinsą, buvo šiurpi. Tiltai buvo sunkiai pravažiuojami, keliai ne ką geresni. Kai tik jie pasiekė garažą, Dačas sugirdė Hokinsui kelis puodelius juodos kavos. Jis be paliovos niurzgėjo ir verkšleno, kol Dačas pagrasino, kad užkimš jam burną, jeigu jis tuoj pat neužsičiaups, pagaliau grūste įgrūdo jį į sunkvežimį.

Smėlio barstytuvo kabina atrodė kaip kiaulidė. Grindys nusėtos šiukšlėmis bei maisto pakuočių skiautėmis. Vinilinės sėdynės skylėtos, pro skyles lindo sėdynių kamšalas. Ant galinio vaizdo veidrodėlio, be poros didžiulių pūkuotų žaidimo kauliukų bei nuogos merginos su vibratoriumi hologramos, kabėjo pušies formos oro gaiviklis, bet jis prastai slopino įvairius kvapus.

Smėlio barstytuvas priklausė sunkvežimių, kuriuos senasis ponas Hokinsas nuomodavo municipalitetui, komunalinių paslaugų įstaigoms ir statyboms, parkui. Biznis klestėjo tol, kol senis numirė ir viską paveldėjo Kelis. Dabar jam priklausė tik šis smėlio barstytuvas.

Kelis jaunesnysis panaudojo tėvo lėšas, kad padengtų paskolas, kurių pats nesugebėjo sumokėti. Iš jo buvo paimta viskas, išskyrus šį sunkvežimį. Dačas buvo abejingas Kelio finansinėms bėdoms ir nesijaudino dėl to, ar smėlio barstytuvas nebus atimtas iš jo rytoj. Jam tik buvo svarbu patekti į kalno viršūnę šį vakarą.

Dačas pažvelgė į šoninį veidrodėlį ir pamatė savo bronko šviesas, sekančias iš paskos saugiu atstumu. Vienas jo policininkų, Samuelis Bulas, sėdėjo už vairo. Jis sugebėjo sėkmingai važiuoti tuo smėlio ir druskos mišiniu, kurį barstė Hokinsas. Nepaisant to, kelio paviršius vis tiek buvo slidus. Retkarčiais Dačas pastebėdavo bronko, slystantį griovio link ar slidinėjantį kelio viduriu.

Vesas važiavo kartu su Bulu. Išeinant iš garažo Dačas jam pasakė, kad tai jo paties problema ir Vesas neprivalo važiuoti kartu.

– Keliauk namo. Tai mano problema, ne tavo.

– Ne, aš vyksiu su tavimi kaip moralinė parama, – pasakė Vesas ir įlipo į bronko.

Dačui būtų prireikę moralinės pagalbos tik tuo atveju, jei pastangos išgelbėti Lilę būtų nesėkmingos. Tikriausiai Vesas manė, kad nesėkmė garantuota. Tą patį manė ir Bulas. Ir Hokinsas. Jų žodžiai slėpė aiškią ir rimtą abejonę. Jų žvilgsniuose jis pastebėjo užuojautą.

Tikriausiai aš jiems atrodau desperatiškai, pagalvojo Dačas. O desperacija visiškai netiko policijos viršininkui. Nei vyrui. Tai tikrai neįkvėpė pasitikėjimo kitiems. Vienintelis jausmas, kuris galėjo paveikti Kelį Hokinsą, buvo baimė.

Kai jie atsidūrė per maždaug penkiasdešimt jardų nuo posūkio į Lorelio kelią, Dačas pagrasino:

– Jei tik pajusiu, kad pats kuri kliūtis, įkišiu tave į kalėjimą.

– Kuo apkaltinsit?

– Tuo, kad mane kvailinai.

– To negalite padaryti.

– Siūlau nemėginti galiu ar ne. Pasistenk iš savo sunkvežimio išspausti viską, ką sugebi, supratai?

– Taip, bet...

– Jokių išsisukinėjimų.

Hokinsas nulaižė lūpas ir tvirčiau įsikibo į vairą burbėdamas:

– Nematau jokios prasmės, po velnių!

Jis perjungė pavarą artėdamas prie sankryžos. Tai buvo pavojinga vieta, nes posūkis buvo staigus, o kelias iš karto už jo – įkalnė. Kad neišlėktų iš posūkio, Hokinsas turėjo važiuoti lėtai, bet išlaikyti pakankamą pagreitį, kad užlėktų įkalnėn.

Dačas įjungė radijo siųstuvą ir pasakė:

– Šiek tiek atsilik nuo mūsų, Bulai. Neprivažiuok per arti.

– Nesijaudink dėl to, drauguži, – atsiliepė Vesas per garsiakalbį. – Ką tik jam tą pats pasakiau.

– Baisiai paprasta ir lengva, – sumurmėjo Hokinsas po nosimi kalbėdamas su savimi arba su savo sunkvežimiu.

– Nevažiuok ir per lėtai, nes tau reikia įveikti įkalnę.

– Na, man atrodo, kad aš geriausiai žinau, kaip vairuoti šį sunkvežimį.

– Tai vairuok, vairuok! Bet būk velniškai įsitikinęs, kad vairuoji teisingai. – Jis tyliai giliai įkvėpė ir sulaikė kvėpavimą.

Hokinsas atsargiai pradėjo sukti. Sunkvežimis sėkmingai padarė posūkį.

Dačas iškvėpė orą.

– Dabar truputį spustelėk.

– Nemokykit manęs mano dirbti, – atkirto Hokinsas. – O, šūdas, šitas kelias tamsesnis už Egiptą!

Autostrada, kuri pasiekusi Klierį tampa Maino gatve, buvo gerai apšviesta iki pat miestelio ribų iš abiejų jo pusių, bet iš karto už jų keliai buvo tamsūs ir kontrastas tiesiog rėžė akį. Sunkvežimio šviesos neapšvietė nieko daugiau, kaip tik besisukančių snaigių šokį. Tai išgąsdino Hokinsą. Jis atleido akceleratorių

– Ne! – sušuko Dačas, nes jis buvo važiavęs šiuo keliu daugybę kartų ir žinojo, kad šioje vietoje reikia padidinti greitį, kad užvažiuotum į pirmąją įkalnę.

– Duok šiek tiek garo!

– Aš nieko nematau! – suspiegė Hokinsas. Jis įjungė neutralią pavarą ir leido mašinai pastovėti, kol rankove nusišluostė veidą. Nors oras buvo šaltas, jo kaktą išpylė prakaito lašai. Jų kvapas buvo aitrus, kaip ir alkoholio, kuris tą prakaitavimą sukėlė.

– Įjunk bėgį, – pro sukąstus dantis iškošė Dačas.

– Minutėlę! Duokit priprasti mano akims. Tos besisukančios snaigės svaigina mane.

– Nė minutės! Pirmyn!

Hokinsas susiraukė.

– Ar jūs trokštate numirti?

– Ne, tai *tu* to trokšti. Nes aš tave užmušiu, jei šis sunkvežimis nepajudės per penkias sekundes.

– Nemanau, kad policijos šefas turėtų taip gąsdinti vargšus eilinius piliečius.

– Vienas, – pradėjo skaičiuoti Dačas.

– Kas ten pas jus darosi? – suspiegė Veso balsas iš siųstuvo.

– Du, – Dačas atleido imtuvo mygtuką ir atsiliepė: –Kelis svarsto, kaip geriau užvažiuoti įkalnėn.

Išjungęs siųstuvą skaičiavo.

– Trys.

– Dačai, ar tu tikras, kad mums verta ten važiuoti? – vėl pasigirdo susirūpinęs Veso balsas. – Gal tau reikėtų persigalvoti.

– Keturi, – toliau skaičiavo Dačas.

– Bulas sunkiai išlaiko bronko ant kelio, nors ir pabarstyto smėliu. Mes nematome nieko toliau savo kapoto...

– Penki, – tarė Dačas ir išsitraukė iš dėklo pistoletą.

– Šūdas! – nusikeikė Kelis ir įjungė pirmą bėgį.

– Viskas gerai, Vesai, – pasakė Dačas į radijo siųstuvą kaip galėdamas ramiau. – Mes jau važiuojame.

Kelis atleido sankabą ir paspaudė akceleratorių. Sunkvežimis pariedėjo į priekį keletą pėdų.

– Turėtum šiek tiek spustelėti, antraip mes niekada neužvažiuosime ant kalno.

– Neužmirškit, kad mes vežam sunkų krovinį.

– Tai kompensuok tą svorį.

Hokinsas linktelėjo ir įjungė antrą bėgį. Bet vos jis padidino greitį, užpakalinės padangos ėmė prasisukinėti.

– Nieko neišeis, – pasakė Hokinsas.

– Na, nepasiduok!

– Aš negaliu užvažiuoti...

– Tai mėgink! Nesustok!

Hokinsas sumurmėjo kažką apie Jėzų, Mariją ir Juozapą, bet po to padarė taip, kaip liepė Dačas. Ratai iš pradžių prasisuko, bet paskui sukibo su keliu ir sunkvežimis pajudėjo pirmyn.

– Matai? – pasakė Dačas su didesniu palengvėjimu, nei norėjo parodyti.

– Taip... bet mums reikia įveikti tą pirmąjį staigų posūkį.

– Tu gali tai padaryti.

– Aš taip pat galiu nuvežti mus abu tiesiai į pragarą, nes nė velnio nematau. Visiškai nenorėčiau kūlversčiom nusiristi nuo kalno šiame sunkvežimyje.

Dačas nepaisė jo kalbų. Prakaitas po jo paties drabužiais žliaugė dar smarkiau negu po Hokinso. Jis sutelkė žvilgsnį už kapoto žibintų. Atsižvelgdamas į Hokinsą, nutarė nediskutuoti apie tai, kaip pavojinga vairuoti tokį didelį sukvežimį aukštyn į kalną slidžiu keliu. Ypač kai matomumas – vos kelios pėdos. Snigo taip smarkiai, kad sniegas jau buvo nuklojęs ką tik išbarstytą smėlį. Jis pastebėjo, kad Bulas atvairavo bronko tik iki posūkio. Vyrai mašinos viduje – jo geriausias draugas ir vienas iš pavaldinių – tikriausiai svarstė, kiek siekia Dačo kvailums. Bet jam nebuvo galima jaudintis dėl jų nuomonės.

Burgzdamas ir ūždamas sunkvežimis po truputį kilo į dvidešimties laipsnių įkalnę. Tai buvo labai lėtas važiavimas, bet Dačas sakė sau, kad kiekvienas įveiktas colis artina jį prie Lilės ir Beno Tirnio.

Kodėl iš visų vyrų, su kuriais ji galėjo įstrigti, ten turėjo atsidurti Benas Tirnis? Dačą apskritai varė iš proto mintis, kad ji trobelėje viena su svetimu vyru. Ir dar su tuo, į kurį vakar žiopsojo.

Dačas buvo matęs, kaip ir kitos moterys, tiek jaunos, tiek senos, nužiūrinėjo Beną Tirnį bei alpo dėl jo tvirto kūno ir tarsi iš marmuro iškaltų žandikaulių. Galima buvo lažintis, kad jis lengvai sukeldavo sąmyšį tarp moterų.

Jis turbūt įsivaizduoja esąs tikras eržilas. Ieškantis įspūdžių, tyrinėjantis, dedantis savo nuotraukas į žurnalus. Ir visa tai baigiasi nemokamu leidimu atsidurti viename miegmaišyje su bet kuria iš moterų, kurią tik jis išsirinks.

Plaukiojimas baidarėmis, tik pamanyk!

Nustūmęs karčias mintis į šoną, Dačas pasakė:

– Galvas aukštyn, Hokinsai! Mes artėjame prie pirmojo staigaus posūkio.

– Taigi...

– Dar koks dešimt jardų.

– Turime mažiau šansų nei sniego gniūžtė užriedėti į kalną.

– Jei sugebi atskirti, kas tau naudinga, mes užvažiuosime.

Keletą akimirksnių pats Dačas tikėjo, kad jiems pasiseks. Gal jis taip labai norėjo, kad pasisektų, jog jau matė, kaip tai atsitinka. Tačiau pozityvus mąstymas buvo bejėgis prieš fizikos dėsnius. Kad sėkmingai įveiktų posūkį, Kelis turėjo įjungti žemesnę pavarą. Kai jis tą padarė, sunkvežimio greičio nebeužteko įkalnei įveikti. Atrodė, mašina įstrigo amžiams. Paskui sunkvežimis pradėjo riedėti atgal. Hokinsas suspiegė lyg moteris.

– Pridėk greičio, idiote! – sustaugė Dačas.

Hokinsas įvykdė paliepimą, bet Dačui pasirodė, kad jo pastangos nebuvo pakankamai ryžtingos, kad nugalėtų nepermaldaujamą traukos jėgą. Nors ir kaip ten būtų, visos Hokinso pastangos ėjo perniek. Jam vargais negalais pasisekė sustabdyti žemyn riedantį sunkvežimį ir nenuslysti nuo kelio.

Kai sunkvežimis pagaliau sustojo, Hokinsas nusikeikė:

– Velniop viską! Galėjome nuriedėti nuo kalno.

– Pamėgink vėl!

Hokinsas pasuko galvą taip staiga, kad jo kaklo slanksteliai trakštelėjo kaip kukurūzų spragėsiai.

– Jums galvoje negerai?

– Įjunk pavarą ir pamėgink vėl.

Hokinsas papurtė galvą lyg šlapias šuo.

– Jokiu būdu, – pasakė. – Galite išsitraukti pistoletą ir šauti man į tarpuakį. Tai bent jau bus staigi mirtis. Kur kas geriau, negu gulėti sutraiškytais viduriais tarp tonų smėlio ir sunkvežimio nuolaužų. Ačiū, sere. Arba laukite, kol pragiedrės, arba ieškokite kito vairuotojo, arba vairuokite pats. Man nusispjauti, ką jūs pasirinksite, bet aš to nedarysiu.

Dačas pamėgino žiūrėti į Hokinsą tokiu žvilgsniu, kad šis pasiduotų, bet Hokinsas pats kiaurai pervėrė Dačą žvilgsniu. Jo blogai nuskustas žandikaulis buvo karingai atkištas į priekį. Jie abu nustebo, kai kažkas pasibeldė į keleivio pusės langelį.

Pro langelį žvelgė Vesas.

– Ar jums viskas gerai?

– Taip, žinoma, – atsiliepė Dačas per stiklą.

– Kurgi ne! – sustaugė Hokinsas.

Vesas užšoko ant sunkvežimio laiptelio, atplėšė duris ir iš karto pajuto Hokinso baimę.

– Kas darosi? – paklausė.

Hokinsas drebančiu pirštu parodė į Dačą.

– Jis išsitraukė ginklą ir pažadėjo mane užmušti, jei neužvešiu jo į šitą kalną. Jis išprotėjęs lyg išvietės žiurkė.

Vesas pažvelgė nepatikliu žvilgsniu į Dačą, šis pavargusiu balsu tarė:

– Nesiruošiau jo nušauti. Tik norėjau pagąsdinti, kad pasistengtų iš visų jėgų.

Vesas keletą akimirkų atidžiai žvelgė į jį, paskui kreipėsi į Hokinsą tyliu, konfidencialiu tonu:

– Dačo žmona ten, viršuje, trobelėje, su svetimu vyru.

Hokinsas suvokė, kas buvo pasakyta, ir ištarė:

– O vaikine! Tas tai užveda!

Tokį dalyką Hokinsas pajėgė suprasti.

Vesas paklausė:

– Keli, ar galėtum nuvažiuoti atbulas iki pagrindinio kelio?

Hokinsas, įkvėptas jam parodytos užuojautos, tapo sukalbamesnis ir sutiko pamėginti. Padedamam vyrų jam pasisekė nuvairuoti sunkvežimį atgal iki pagrindinio kelio ir pasukti jį miesto kryptimi. Dačas įsakė Bului važiuoti kartu su Hokinsu ir įspėjo jį, kad akylai stebėtų Kelį, jog šis nepadarytų ko nors, kas trukdytų toliau naudoti sunkvežimį.

– Neleisk jam tyčia sugadinti sunkvežimio taip, kad rytoj jis negalėtų su juo važiuoti.

Sėdėdamas bronko ir važiuodamas iš paskos, Dačas griežė dantimis:

– Tas bailus, prisigėręs kalės vaikas!

– Tokio tipo, kaip Kelis Hokinsas jaunesnysis, galas nebūtų didelis nuostolis. Sutinku su tavimi, – pasakė Vesas. Bet, Jėzau, ar kiek nepersistengei, kai išsitraukei ginklą?

– O ar tau būtinai reikėjo jam pasakyti, kad Lilė ten, viršuje, yra su kitu vyru? Iki ryto tą jau žinos visas miestelis. Sunku ir apsakyti, ką žmonės paistys apie Lilę ir Beną Tirnį ir apie tai, ką jie daro trobelėje, kad apšiltų ir prastumtų nuobodžias valandas. Puikiai žinai, kaip mąsto šie žmonės.

– Aš matau, ką mąstai tu.

Dačas metė į jį piktą žvilgsnį.

– Be to, – tęsė Vesas, – aš neminėjau Beno Tirnio vardo. Viskas, ką žino Hokinsas, kad ji ten su kažkokiu senu kvėšena.

– Vargu.

– Klausyk, aš jam pasakiau todėl, kad jis pajėgus tą suvokti. Važiuoti į kalną per tokią pūgą, kad išgelbėtum kokį nors įstrigusį gyventoją? Hokinsas niekad nebus toks pareigingas, jei reikia važiuoti dėl savo žmonos, kuri ten su kitu vyru, galima imtis bet kokių skubių veiksmų. Netgi gąsdinti ką nors pistoletu.

Jie daugiau apie nieką nesikalbėjo, kol pasiekė garažą. Tada Dačas liepė Bului nuvažiuoti į policijos poskyrį ir sužinoti, ar kam nors nereikia jo pagalbos. Jeigu ne, jis galės važiuoti namo.

– Gerai, padarysiu tą, sere, – nejaukiai žvelgdamas į grindis, pasakė policininkas. – Man gaila, kad mums nepasisekė pasiekti jūsų žmonos.

– Pasimatysim rytoj, – trumpai tarstelėjo Dačas.

Policininkas nuėjo į poskyrio mašiną. Hokinsas jau rioglinosi į savo pikapą, kai Dačas priėjo ir pasakė:

– Ryt iš ryto aš pirmiausia ieškosiu tavęs. Žiūrėk, kad nebūtų sunku tave rasti.

– Aš būsiu namuose. Ar žinote, kur mano namas?

– Užvažiuosiu pas tave auštant. Kai atvažiuosiu, žiūrėk, kad nebūtum nei girtas, nei pagiriotas, nes pats prašysi, kad tave nušaučiau.

Jie išsekė paskui Hokinso pikapą iš garažo. Nelabai nustebo, kad neveikia viena iš galinių jo mašinos šviesų.

– Aš jam už tai turėčiau išrašyti šaukimą, – suburbėjo Dačas, kai jų keliai išsiskyrė ties sankryža.

Privažiavus Hamerių namus Vesas pasakė:

– Paleisk mane prie įvažiavimo į namą. Nėra reikalo važiuoti prie jo.

Dačas sustabdė bronko. Kelias minutes abu vyrai tylėjo. Vesas niūriai spoksojo pro mašinos langą ir galų gale pasakė:

– Atrodo, niekad nesiliaus snigę.

Dačas keikė sniego ir krušos sūkurius.

– Aš ten rytoj nusigausiu, nors tam reikėtų išsiauginti sparnus ir pradėti skristi.

– Tau tikrai gali tekti tą padaryti, – atsiliepė Vesas. – Kur dabar keliausi?

– Truputį pasivažinėsiu po miestą. Pažiūrėsiu, kas dedasi.

– Kodėl tau nepastačius mašinos į vietą nakčiai ir truputį nepamiegojus?

– Negalėčiau užmigti, net jei ir mėginčiau. Mane dabar varinėja adrenalinas ir kofeinas.

Vesas kurį laiką jį atidžiai apžiūrinėjo, tada ištarė:

– Aš tave rekomendavau į šį darbą.

Dačas atsisuko ir niūriu žvilgsniu pažvelgė į draugą.

– O dabar abejoji, ar vertėjo?

– Tikrai ne. Bet man atrodo, galiu tau priminti, kaip smarkiai priklauso tavo ateitis nuo to, ar tau čia seksis.

– Luktelėk. Ar manai, kad aš nevykusiai atlieku savo darbą?

– Aš to nesakiau.

– Tada kas negerai?

– Aš tik sakau, kad tavo reputacija kaba ore, o drauge ir mano.

– O tu pripratęs gyventi saugiai, ar ne?

– Tu velniškai teisus, – atšovė Vesas.

Dačas sušnarpštė:

– Taip, tave visada dengė dideli, blogi puolėjai, o jei nedengė, tu jiems išrašydavai velnių. O aš būdavau paliekamas likimo valiai, mane galėjo triuškinti, svarbiausia, kad tu būtum saugus.

Suvokęs, kaip vaikiškai skamba tas grįžimas į jaunystės dienas, jis užsičiaupė. Tai, ką pasakė Vesas, buvo liūdna, karti tiesa. Jis pats tą žinojo. Jį tik erzino, kad tai buvo garsiai pasakyta.

– Dačai, – kreipėsi Vesas, rūpestingai rinkdamas žodžius. – Mes čia ne kokius girtuoklių žaidimus žaidžiame. Ir ne futbolą. Mūsų miestelyje siautėja kažkoks psichas, keistuolis, kuris grobia moteris. Jau penkios pagrobtos. Tik Dievas žino, ką jis joms padarė. Žmonės yra išgąsdinti, susierzinę, svarsto, kiek dar bus aukų, kol nusikaltėlis bus pagautas.

– Kur suki?

– Aš noriu pasakyti, kad tu mažiau jaudiniesi dėl miestelio krizės negu dėl Lilės, kuri įstrigo puikioje, jaukioje trobelėje prieš pat pūgą. Suprantu, kad tu dėl jos jaudiniesi. Iš dalies tai pateisinama. Bet pažvelk į viską šiek tiek objektyviau.

– Neskaityk man pamokslų, pone miestelio tarybos pirmininke, – švelniu balsu pasakė Dačas, nors virė įsiūčiu. – Vargu ar tu gali būti moralės kriterijumi, ypač kai tai susiję su moterimis, – pridūrė pabrėžtinai, kad Vesas viską geriau suvoktų.

11 SKYRIUS

ARJŪS SERGATE ASTMA?

– Chroniška, nealergine astma, – Lilė dar kartą patikrino ranka savo rankinės vidų, nors žinojo, kad jos pastangos bergždžios. Mažo maišelio, kuriame ji laikydavo vaistus, ten nebuvo. Ji susirūpinusi pirštais perbraukė plaukus, po to parėmė smakrą ranka. Tada garsiai ištarė:

– Kur jis galėtų būti?

– Bet jums nėra astmos priepuolio.

– Tik todėl, kad nuolat vartoju vaistus – geriu piliules ir naudoju inhaliatorių.

– Be jų...

– Mane gali ištikti priepuolis. Stiprus priepuolis, kadangi neturiu bronchus plečiančių vaistų.

– Bronchus...

– Plečiančiųjų, plečiančiųjų, – nekantriai pakartojo Lilė. – Inhaliatoriaus, kurį naudoju užėjus priepuoliui.

– Mačiau žmones juos naudojant.

– Be jo aš negaliu kvėpuoti.

Ji atsistojo ir pradėjo sukti nedideliu ratu.

– Kur mano maišelis? Jis maždaug tokio dydžio, – Lilė laikė delnus maždaug per šešis colius vieną nuo kito. – Žalio šilko

su krištoliniais karoliukais. Viena mano bendradarbių padovanojo jį per praėjusias Kalėdas. Ji pastebėjo, kad mano senasis maišelis jau beveik susidėvėjęs.

– Gal jį palikote...

Jis dar nespėjo baigti sakinio, o Lilė jau papurtė galvą ir neleido jam kalbėti:

– Jis visada būna mano rankinėje, Tirni. *Visada.* Šią popietę irgi ten buvo.

– Ar jūs tuo tikra?

– Absoliučiai. Kvėpavimas šaltu oru gali sukelti priepuolį, todėl aš panaudojau vieną inhaliatorių prieš išeidama iš trobelės. Vis labiau nervindamasi Lilė grąžė rankas. – Jis buvo mano rankinėje dar šią popietę, bet dabar jo ten nėra. Kur jis galėjo pasidėti?

– Nusiraminkit.

Lilė vėl jį nutraukė pykdama, kad jis nesugeba suprasti jos išgąsčio. Jis neturėjo supratimo, kas yra gaudyti orą ir nebūti tikram, kad neuždusi.

– Neliepkite man nusiraminti. Jūs nežinote...

– Taip, jūs teisi.

Jis paėmė ją už pečių ir lengvai papurtė.

– Aš nieko neišmanau apie astmą, išskyrus tai, kad isterija tokiu atveju nepadės. Jūs sau varote nervų priepuolį. Nusiraminkit.

Jai nepatiko griežtas jo balso tonas, tačiau jis, be abejo, buvo teisus. Ji linktelėjo ir išsivadavo iš jo gniaužtų.

– Gerai, gerai, aš rami.

– Grįžkime mintimis atgal. Jūs paskutinį kartą naudojote inhaliatorių prieš palikdama trobelę, ar ne?

– Taip. Eidama pro duris. Tikrai žinau, kad padėjau jį atgal į rankinę. Atsimenu, kaip vargau su užtrauktuku, nes mūvėjau pirštines. Bet net jeigu atsitiktinai būčiau jį pamiršusi, jis būtų šiame kambaryje. Mes peržiūrėjome kiekvieną šios trobelės centimetrą. Jo čia nėra, antraip vienas iš mūsų būtų jį radęs.

– Jūsų rankinė nukrito ant grindų, kai automobilis trenkėsi į medį. Ar atmenate?

Ne, ji buvo tai pamiršusi, kol jis priminė.

– Žinoma, – sudejavo Lilė. – Maišelis tikriausiai tada ir iškrito. Jis buvo viršuje, ant visų kitų daiktų, nes jį įdėjau paskutinį.

– Tada tai yra vienintelis logiškas paaiškinimas. Kai ištraukėte rankinę iš po prietaisų skydo, ar patikrinote, ar ten yra maišelis?

– Ne. Man neatėjo į galvą patikrinti, ar kas nors neiškrito. Aš tik galvojau apie mūsų keblią padėtį.

– Kada dabar jums reikėtų vartoti vaistus?

– Prieš einant gulti. Nebent atsitiktų taip, kad man tektų panaudoti vieną iš inhaliatorių nedelsiant.

Tirnis suvirškino informaciją ir pasakė:

– Tada mes turime padaryti viską, kad išvengtume priepuolio. Kas juos sukelia? Be kvėpavimo šaltu oru? Tarp kitko, kaip, po galais, jums pasisekė užkopti į kalną, beveik nešant mane ir nepatirti priepuolio?

– Mano vaistai gerai veikia ir padeda jų išvengti. Aš galiu daryti praktiškai viską, ką noriu. Pavyzdžiui, plaukioti baidarėmis po neramius vandenis, – pridūrė ji ir nedrąsiai nusišypsojo.

– Bet tas kopimas į viršų beveik pribaigė mane, tai kaipgi jums nieko neatsitiko?

– Gal įgijau antžmogiškos jėgos.

Kad Tirnis geriau suprastų humorą, Lilė paaiškino:

– Kai jūs gulėjote ant kelio, o aš laksčiau, kad paimčiau antklodę, ir taip toliau, mąsčiau, kodėl nejaučiau adrenalino antplūdžio, apie kurį pasakoja žmonės, atsidūrę krizinėse situacijose.

– Gal jautėte. Tik to nesuvokėte.

– Tikriausiai. Visada priepuolius sukelia persitempimas. Be to, tokios dirginančios medžiagos, kaip dulkės, pelėsiai ir užterštas oras. Šiuo atžvilgiu čia gana saugu, ypač žiemą. Bet, aiš-

ku, aš patiriu stresą, o tai gali sukelti priepuolį. Po to, kai mirė Eimė, mane ištikdavo priepuoliai dėl dažno verkimo. Laikui bėgant jie pasidarė retesni, bet, aišku, turiu vengti per didelio jaudinimosi.

Lilė nusišypsojo šypsena, kuri, jos manymu, buvo drąsi:

– Esu tikra, kad viskas bus gerai. Tikriausiai nieko tokio, kad praleisiu kelias dozes.

Tirnis pažiūrėjo į ją susimąstęs ir pažvelgė į duris.

– Nueisiu į mašiną jų paieškoti, – pasakė.

– Ne! – sušuko Lilė ir iš visų jėgų įsikibo į jo rankovę. Dar blogiau už tai, kad ji neturėjo vaistų po ranka, būtų buvę tai, kad ji neturėtų ir vaistų ir dar liktų viena.

Netrukus po Eimės mirties ją buvo ištikęs priepuolis naktį. Ji prabudo nuo savo pačios švokštimo ir pradėjo atkosėti bjauriausias gleives. Jos kvėpavimo takai jau buvo beveik užblokuoti, kai ji įkvėpė gyvybę gelbstinčius vaistus.

Tai buvo ypač bauginantis epizodas, nes ji tuo metu buvo viena. Dačas tą naktį negrįžo namo. Ir net nepaskambino, kad praneštų, jog vėluos. Kadangi jau buvo išsėmęs savo menkaverčių pasiteisinimų atsargas, nutarė, kad geriau bus visai neskambinti ir nemeluoti.

Ji galų gale nustojo jo laukusi ir susiruošė miegoti. Dabar Lilė prisiminė, kaip tada galvojo, kad jam būtų buvusi gera pamoka, jeigu jai nebūtų pasisekę įkvėpti vaistų arba jei jų nebūtų užtekę pravalyti kvėpavimo takams. Grįžtų ir rastų ją uždususią per tą laiką, kurį jis praleido su kita moterimi.

Suvokusi, kad vis dar laikosi desperatiškai įsikibusi į Tirnio rankovę, paleido ją.

– Jums nepasiseks nueiti iki mašinos ir atgal neapalpus, – pasakė Lilė. – Tada jūs liksite lauke paklydęs, sušalęs ar be sąmonės, o aš čia su savo negalia. Mums abiem nuo to bus tik blogiau.

Jis giliai įkvėpė, paskui iškvėpė ir tarė:

– Bijau, kad esate teisi. Atidėsiu ėjimą iki tol, kol neliks jokio kito pasirinkimo.

– Jeigu taip atsitiktų, neišeikite nieko man nepasakęs.

Ji gėdijosi jausmų, kuriuos vos pajėgė sutramdyti, bet jai buvo labai svarbu, kad jis viską teisingai suprastų.

– Aš gyvenu su astma visą gyvenimą, bet stiprus priepuolis vis dar kelia baimę. Viena saugiai jaučiuosi tik tada, kai inhaliatorius lengvai pasiekiamas. Bet dabar taip nėra. Aš nenoriu atsibusti viena ir žiopčioti gaudydama orą. Tirni, pažadėkite man, kad taip neatsitiks.

– Prižadu, – tyliai prisiekė jis.

Židinyje nukrito rąstas paskleisdamas žiežirbų sūkurį į kaminą. Lilė nusigręžė nuo Tirnio ir atsiklaupė prie židinio pažarstyti anglių.

– Lile?

– Taip?

Kai Tirnis neatsiliepė, ji atsigręžė į jį:

– Ką? – paklausė.

– Ką manai, jei miegotume kartu?

Merili Rit šį vakarą poilsiavo.

Nors oficialiai tas dar nebuvo paskelbta, ji žinojo, kad rytoj pamokų nebus. Net jei autobusai galėtų išvažiuoti į maršrutus, mokyklai per brangiai kainuotų apšildyti pastatus esant tokiai ekstremaliai temperatūrai.

Tačiau mokyklų inspektorius patologiškai džiūgavo galėdamas paskelbti apie pamokų atšaukimą pačiu paskutiniu momentu, kad tik niekas negalėtų ilgiau pamiegoti. Jis paprastai tą padarydavo rytą, maždaug valandą iki skambučio į pamokas.

Užuot tikrinusi mokinių darbus ir rašiusi pažymius, ką paprastai darydavo vakarais, šį kartą ji žiūrėjo videofilmą, kurį parsinešė iš vaistinės. Pagrindinė filmo veikėja buvo tikrai blanki. Pagrindinis veikėjas vyras buvo visiškas niekšas, neturintis jokių teigiamų savybių. Vieninteliai filmo privalumai buvo atmosfera, kuri tvyrojo tarp patrauklių aktorių, ir gera pasikartojanti daina, kurią atliko Stingas. Taigi nieko baisaus, kad siužetas buvo nevientisas, o dialogai kvailoki. Tai tikrai ne-

buvo Dostojevskis, bet malonus atotrūkis nuo visko, tad jai visai patiko.

Pažiūrėjusi filmą ji perėjo namą, išjungė visas šviesas ir patikrino, kad visos durys būtų užrakintos. Pažvelgusi tolyn į koridorių, vedantį Viljamo miegamojo link, ji pastebėjo, kad pro plyšį po durimis nesklinda šviesa. Nusprendė, kad jis jau seniai atsigulė. Viljamas paprastai eidavo anksti gulti ir anksti keldavosi.

Merili nuėjo į savo miegamąjį ir uždarė duris, bet neuždegė lempos. Jai užteko pro langą sklindančios gatvės šviesos, kad matytų, kur eiti. Ji nuėmė nuo savo lovos dekoratyvines pagalvėles ir sulankstė lovos užklotą.

Tada nuėjo į vonią ir pradėjo nusirenginėti. Ji neskubėdama nusivilkinėjo po vieną drabužį ir tvarkingai susidėjo juos šalia. Nors nuo vėsumos oda pašiurpo, ji vis tiek neskubėjo.

Kai jau buvo visiškai nuoga, nutraukė plaukus rišusią gumutę ir paleido juos. Tada pirštais perbraukė per kviečių spalvos sruogas, kuriomis slapta didžiavosi. Jai buvo malonu jausti palaidus plaukus, švelniai liečiančius jos pečius.

Jos naktinukai kabėjo ant kabliuko, įkalto duryse. Ji užsimetė juos. Naktinukai buvo per lengvi tokiam metų laikui, bet jai patiko šis mezginiuotas šilkinis drabužis ir ji vilkėjo juos kiaurus metus. Drebėdama nuo vėsumos nuėjo į miegamąjį.

Merili jau lipo į lovą, kai kažkas viena ranka sugriebė ją už liemens, o kita užspaudė burną. Ji mėgino rėkti ir išrietė nugarą, kad išsivaduotų iš gniaužtų.

– Ššš! – sušvokštė užpuolikas tiesiai jai į ausį, – tylėkite, antraip man teks jus nuskriausti.

Merili nustojo priešintis.

– Taip jau geriau, – pasakė jis ir paklausė:

– Ar jūsų brolis miega?

– Ką?

Jis stipriau suspaudė jos liemenį ir prisitraukė arčiau savęs. Ji jautė jo šiltą ir drėgną kvėpavimą ties ausimi ir kaklu. Tada jis pakartojo:

– Aš klausiau, ar jūsų brolis miega?

Ji akimirką abejojo, paskui linktelėjo galvą.

– Puiku. Tai gerai. Darykite tai, ką liepsiu, ir jums nieko neatsitiks. Supratote?

Nors jos širdis tiesiog daužėsi į šonkaulius, ji dar kartą linktelėjo pritardama.

– Jeigu atitrauksiu ranką nuo jūsų burnos, ar rėksite?

Ji papurtė galvą, gal net per greitai, kad tai atrodytų natūralu. Jis suurzgė:

– Na, jei tik pamėginsit...

Ji dar atkakliau papurtė galvą.

Jis lėtai atitraukė ranką nuo jos burnos. Ji suinkštė:

– Ką jūs man darysite?

Tada jis jai parodė.

12 SKYRIUS

ĮSIBROVĖLIS ŠIURKŠČIAI STVĖRĖ JĄ UŽ RANKOS. PAtraukė jos ranką jai už nugaros ir delną uždėjo sau ant varpos. Merili žioptelėjo iš netikėtumo. Tada jis užlenkė jos pirštus taip, kad Merili galėtų smaukyti jo erekcijos apimtą organą.

Merili galėjo matyti jų atspindį aukštame veidrodyje kitame kambario gale. Tai buvo senovinis veidrodis, kurį ji paveldėjo iš savo motinos, o ši – iš savo motinos. Platus ovalinis veidrodis kreminės spalvos mediniais rėmais, ant kurių buvo nupieštos rausvos rožės.

Tačiau nieko žavaus tame atspindyje, kurį ji matė dabar veidrodyje, nebuvo. Viskas grynai kūniška. Vulgaru. Erotiška. Prieblandoje ji regėjo save su trumpais, plonais naktinukais. Vyriškį slėpė šešėlis. Viskas, ką ji matė, tebuvo kepurė ir pora akių.

Liesdamas griovelį tarp jos sėdmenų, jis paliepė:

– Nusimesk naktinius.

Ji papurtė galvą. Iš pradžių lėtai, paskui energingiau ir ištarė:

– Ne.

Dar prieš spėjant jai sureaguoti jis nutraukė naktinukų petnešėles nuo pečių. Jie nukrito iki liemens atidengdami krūtis. Tuoj pat abiem rankom jis sugriebė jas ir pradėjo maigyti.

Merili sudejavo.

– Ššš, – sušnypštė jis.

Ji prikando dantimis apatinę lūpą. Jis perbraukė ranka per jos stuburą ir pamėgino ją įkišti tarp šlaunų.

– Praskėsk jas, – paliepė.

– Prašau...

– Praskėsk jas.

Ji truputį praskėtė kojas.

– Plačiau, – sukomandavo jis.

Merili kurį laiką abejojo. Po to padarė, kaip liepta. Jis įkišo į ją savo pirštus. Jų akys susitiko veidrodyje. Atrodė, jo akys dega.

– Atsiklaupk ant kelių ir nuleisk galvą ant čiužinio.

Ji atsiklaupė ant lovos krašto ir tol lenkėsi į priekį, kol skruostas palietė čiužinį. Jis ją glamonėjo karštomis rankomis, praskėtė taip, kad matytųsi lytiniai organai, ir jaudino varpos galiuku, kol galų gale ją įkišo į vidų.

Merili rankomis konvulsyviai sugriebė paklodę po savimi taip stipriai, kaip jos kūnas laikė suspaudęs jį. Jis sudejavo ir įsmuko dar giliau.

– Pasakyk garsiai, ką aš tau darau, – liepė jis.

Ji sumurmėjo atsakymą į čiužinį.

– Garsiau, – sukomandavo jis.

Ji pakartojo žodį ir pradėjo ritmiškai judėti.

– Tu tuoj pasitenkinsi, ar ne? – paklausė.

Jo judesiai tapo greitesni, trumpesni.

Trūkčiojamai atsidususi ji sudejavo:

– Taip.

Po orgazmo ji buvo sudrėkusi, nusilpusi ir beprotiškai laiminga. Kai jos pačios pojūčiai ėmė blankti, ji pajuto jo orgazmą. Jis laikė suspaudęs rankomis jos šlaunis, o jo paties kūnas buvo įsitempęs ir pulsavo. Jo jausmai persidavė jai ir ji vėl pajuto orgazmą, nors ir silpnesnį, bet keliantį nė kiek ne mažiau pasitenkinimo.

Sulaikiusi kvėpavimą ji paropojo lova pirmyn, tada atsivertė ant nugaros ir ištiesė rankas į jį.

– Tai buvo nuostabu! – pasakė.

Jis žinojo visas jos fantazijas, kadangi ji buvo jam jas pasakojusi. Jie ne visada elgėsi pagal jas, bet jai labai patikdavo, kai jie tą darydavo.

Jis suėmė jos krūtis rankomis, pirštais patrynė standžius spenelius ir sušnibždėjo:

– Tau patinka, kai kas nors tave išgąsdina.

– Man turi patikti, antraip tu čia paslapčiomis neatslinktum. – Jie pasibučiavo ilgu, lėtu bučiniu.

Kai pagaliau atsitraukė vienas nuo kito, ji meiliai palietė jo veidą.

– Ar tu stebėjai mane nusirenginėjančią vonioje?

– O ar tu to nejautei?

– Tiesą pasakius, jaučiau. Kai tik įžengiau į kambarį, iš karto pajutau tavo buvimą. Tačiau norėjau pratęsti striptizą, kad jis būtų kuo ilgesnis. Galbūt net liesti save.

– Man tas būtų patikę.

– Kitą kartą. Šį vakarą buvo per šalta. Iš tikrųjų nesitikėjau, kad tokiu oru ateisi.

Jis nusėjo bučiniais visą jos kūną, slinkdamas žemiau ir žemiau, kol atsiklaupė tarp jos šlaunų, panardino veidą į jos tarpukojį ir sudejavo:

– Negaliu be šito apsieiti.

Už Merili miegamojo durų Viljamas keletą minučių klausėsi, kas vyksta. Paskui patenkintas nusišypsojo ir slopindamas kikenimą tyliai nutipeno atgal į savo kambarį.

Tirnio klausimas apstulbino Lilę. Ji spoksojo į jį per daug pritrenkta, kad pajėgtų atsakyti.

– Galbūt man reikėjo elgtis subtiliau. Ne taip staiga tave užpulti, – paaiškino jis. – Paprastai aš būnu subtilesnis.

Subtilesnis, kai kviečia moterį su juo permiegoti. Įdomu, kaip dažnai tai atsitinka, mąstė Lilė, nors ir buvo tikra, kad daž-

nai. Lygiai taip pat ji buvo įsitikinusi, kad nedaug kas, kam jis tai siūlė, atsisakydavo.

Jos nerūpestingas juokas buvo nenuoširdus.

– Ar turiu jaustis pamaloninta, ar įžeista? Kodėl nemanai, kad subtilesnis priėjimas veiktų geriau?

– Todėl, kad tau, Lile, negalima taikyti jokių taisyklių.

– Kodėl ne?

– Todėl, kad tu per daug protinga ir per daug graži.

– Aš nesu graži. Patraukli, galbūt, bet ne graži.

– Taip, graži. Aš taip pamaniau pirmą kartą, kai pamačiau tave lipančią į autobusą.

Lilė prisiminė, kaip tą kartą ji vėlavo į autobusą ir paskutinė į jį įlipo. Ji stovėjo atsigręžusi į visus ir žvalgėsi, kur galėtų atsisėsti. Kaip tik buvo viena tuščia vieta prie Tirnio. Jų akys susitiko. Ji šypsena atsakė į jo šypseną, bet nepriėmė nebylaus kvietimo atsisėsti šalia. Praėjo pro jį ir atsisėdo už jo.

Autobuso durys užsidarė ir jis pajudėjo. Ekskursijos vadovas atsistojo tarp eilių, kad galėtų visus pasveikinti. Jis dešimt minučių gražbyliavo apie saugumą ir apie tai, ko galima tikėtis iš dienos, praleistos plaukiant Prancūzų Plačiąja. Jo juokeliai buvo banalūs, tikriausiai buvo juos pasakojęs tūkstančius kartų. Bet ji mandagiai juokėsi, kaip ir Tirnis.

Kai gidas baigė džiugią kalbą ir atsisėdo už vairuotojo, grupė pradėjo šnekėtis tarpusavyje. Tada Tirnis atsisuko į Lilę.

– *Aš esu Benas Tirnis.*

– *Lilė Martin.*

– *Malonu su jumis susipažinti, Lile Martin.*

– Tu gerai atrodei tą dieną, – pasakė Tirnis.

Ji žinojo, kad reikėtų šį pokalbį nutraukti. Jis žeidė pagrindinę taisyklę, kad jie susitelks tik į praktinius reikalus, o į asmeniškumus nesileis. Bet moteriškoji jos pusė norėjo išgirsti tai, ką jis turėjo pasakyti.

Ji susiraukė abejodama.

– Apsirengusi iškylavimo drabužiais?

– Niekas dar nėra atrodęs geriau su elastiniu juodu sportiniu kostiumu.

– Netiesa, bet vis tiek ačiū.

– Tu prisistatei tada savo mergautine pavarde. Aš iki pat kitos kelionės į Klierį nežinojau, kad ta Lilė Martin, kurią sutikau ekskursijoje, ta pati ponia Berton, buvusi Dačo, naujojo policijos viršininko, žmona.

– Aš visada naudojau savo mergautinę pavardę darbe, o kai išsiskyriau, pradėjau ją naudoti visur. Kas tau pasakė, kad Dačas ir aš buvome susituokę?

– Senas žmogus, Gusas Elmeris. Ar pažįsti jį?

Ji papurtė galvą.

– Jis tos gyvenvietės, kur aš paprastai apsistoju, kai atvykstu į Klierį, savininkas. Spalvingas charakteris. Visada mėgsta paplepėti su savo svečiais. Nenorėdamas per daug atkreipti jo dėmesio, atsargiai pasiteiravau, ar jis pažįsta Lilę Martin, kuri šiose apylinkėse turi trobelę.

– Ir jis užpylė tave informacija.

Tirnis kreivai šyptelėjo.

– Jeigu Gusas kada turėjo kokių nors skrupulų dėl liežuvavimo, viskis juos numalšino ir užmigdė jo sąžinę. Kol butelis ištuštėjo, aš jau žinojau pagrindinius faktus apie tave, taip pat ir apie Eimės mirtį. Tai daug ką paaiškino.

– Apie ką?

Jis gerai apgalvojo atsakymą.

– Tą dieną plaukdamas upe pastebėjau, kad kiekvieną kartą, kai pradėdavai juoktis, pati save sustabdydavai ir nutildavai. Staiga. Tavo šypsena išnykdavo, o iš akių pradingdavo žiburėliai. Tuo metu tai mane glumino. Spėliojau, kodėl neleidi sau džiaugtis. Atrodė, kad tu neturi teisės džiaugtis, lyg gerai leisti laiką būtų nusikaltimas.

– Taip ir buvo, Tirni.

– Geras laiko leidimas tave verčia jaustis kalta, nes Eimė negyva, o tu gyveni.

– Pagal mano psichoterapeutą taip ir yra.

Tirnis labai savotiškai suvokė Lilę. Atrodė, jis pažįsta kiekvieną slapčiausią jos širdies kampelį. Akivaizdu, kad jis gebėjo skaityti jos mintis dar tą dieną, kai jie susitiko. Aišku, gerai, kad su juo buvo galima laisvai pasikalbėti apie Eimę, bet jo įžvalga trikdė Lilę.

Jis atsisėdo šalia jos prie židinio.

– Šį vakarą, kai tu savais žodžiais papasakojai apie Eimės mirtį, aš atpažinau tą patį liūdesį, kurį pastebėjau mums plaukiant upe.

– Aš atsiprašau.

– Kodėl turėtum atsiprašinėti?

– Liūdesys verčia žmones nejaukiai jaustis.

– Gal kitus, bet ne mane.

Ji pažvelgė į jį susidomėjusi.

– Kaip galėtų taip būti?

– Aš žaviuosi tuo, kaip tu su juo kovoji.

– Man ne visada sekasi.

– Bet svarbiausia, kad tu nepasiduodi, – jis nepridūrė, *kaip tavo vyras,* bet kaip tik tai turėjo mintyje.

– Nors ir kaip ten būtų, niekas nenori bendrauti su nusiminusiu vargeta.

– Bet aš dar vis čia.

– Nes neturi, kur trauktis. Juk mes čia įstrigę.

– Aš tuo nesiskundžiu. Galiu netgi prisipažinti, kad džiaugiuosi, jog mes čia vieni, atkirsti nuo pasaulio.

Tada dar tylesniu balsu pridūrė:

– Šis pokalbis prasidėjo klausimu.

– Ne, aš nemiegosiu su tavimi.

– Išklausyk mane, Lile. Tokiu būdu mes galėtume išsaugoti šilumą, netgi perduoti ją vienas kitam, jei nusirengtume ir prisiglaustume vienas prie kito po antklodžių krūva. Susijungusi kūnų šiluma mus šildytų.

– Supratau. Tu tai siūlai spiriamas būtinybės.

– Ne taip jau ir spiriamas. Būtinybės, ko gero, yra septyniasdešimt penki procentai.

– Tie likę dvidešimt penki man kelia rūpestį.

Jis ištiesė ranką ir palietė Lilės plaukų sruogą, bet ne taip, kaip mašinoje, jos iš karto nepaleido. Patrynė tarp pirštų ir ištarė:

– Norėjau tavęs nuo pat pirmos dienos. Kam gaišti laiką subtilybėms, jei, manau, tu tą žinojai nuo pat pradžių. Noriu jausti tave po savimi. Bet – ir tai yra svarbu – nieko neatsitiks, kol nesužinosiu, kad ir tu to nori. Šiuo metu apsistokime ties tuo, kad mums reikia prisiglausti vienam prie kito dėl šilumos.

Jis išskėtė pirštus ir stebėjo, kaip jos plaukai praslydo tarp jų. Jų akys vėl susitiko.

– Aš prisiekiu, – pažadėjo Tirnis.

Žvelgdama į jo akis ir girdėdama nuoširdumą jo prikimusiame balse, Lilė patikėjo, kad jis laikysis žodžio. Na, bent iš dalies.

Tačiau ji nepasitikėjo pačia situacija. Ji pamėgino įsivaizduoti, kaip guli kartu su Tirniu pusiau nusirengę, apsikabinę, kad sušiltų, be jokių seksualinių tyrinėjimų ar eksperimentavimų. Ką jis ruošėsi apgauti? Gal nebent patį save, bet jau tikrai ne Lilę.

Žinoma, dangus jų neužgriūtų, jei jie pasiduotų fiziniam potraukiui. Lilės pojūčiai jau degė tam žalią šviesą. Bet kiekgi ji pažįsta Tirnį? Paskaičiavus tą dieną iškylaujant upe, išeitų gal penkiolika valandų. Netgi šiame visuotinės seksualinės laisvės bei savo norų tenkinimo amžiuje Lilei toks tempas buvo kiek per greitas.

Viskas, ką ji žinojo apie jį, kad jis yra geras klausytojas ir gali parašyti įdomų bei išsamų straipsnį žurnalui. Ar ji jau pasiruošusi tapti fiziškai artima su vyru, apie kurį žino tik tiek? Jaunesnės kartos moterys ją išvadintų senamadiška, puritoniška ir bailia. Tačiau pati Lilė manė esanti protingai atsargi.

– Ne, Tirni, – dar sykį pakartojo Lilė, – mano atsakymas yra neigiamas.

– Gerai, – jis kreivai šyptelėjo. – Teisybę pasakius, jei pasikeistume vaidmenimis, aš irgi manimi nepasitikėčiau.

Jis atsistojo. Tada pasakė:

– Pereiname prie plano B. Uždarysime ventiliacines angas miegamajame ir vonioje bei uždarysime tuos kambarius. Patys liksime čia, kur turime dar šiokią tokią šilumos atsargą. Aš galėčiau atnešti lovos čiužinį ir padėti jį prie židinio tau, o pats atsigulti ant vienos iš sofų per saugų pusantro metro atstumą nuo tavęs. Bet jeigu tau ir tai atrodo per intymu, aš, žinoma, suprasiu.

Ji atsistojo ir pasivalė kelnių užpakalį.

– Planas B skamba protingai.

– Džiaugiuosi, kad sutinki. Aš pradedu jį vykdyti.

Ir jis nuėjo į miegamąjį.

– Tirni?

Jis sustojo ir atsigręžė.

– Ačiū, kad sutikai su mano sprendimu ir daugiau nesiginčijai. Tu labai malonus.

Jis keletą akimirksnių žvelgė į Lilę, tada dviem dideliais žingsniais įveikė juos skiriantį atstumą ir pasakė:

– Aš nesu jau toks malonus.

13 SKYRIUS

AR TU KADA NORS SKAITEI JEREMIJO KNYGĄ, Ūbautojau?

– Jeremijo? Ne, sere. Ne visą. Tik kai kurias eilutes.

Specialusis agentas Beglis užvertė Bibliją. Jis ją skaitė pastarąsias dešimt mylių, kurias įveikti specialiajam agentui Vaizui prireikė dviejų valandų.

– Dievas Jeremijuje turėjo gerą žmogų, – pažymėjo Beglis.

– Taip, sere.

– Jis buvo įgaliotas Dievo Jehovos skelbti žmonėms tiesas, kurių tie nenorėjo nei girdėti, nei žinoti.

Ūbautojo žinios apie Senojo Testamento pranašus buvo miglotos, taigi jis sutiko su Beglio įvertinimu neįpareigojamai niurgztelėdamas.

– Žinai, jis jas žudo.

Desperatiškai mėgindamas nenuslysti nuo kelio, Vaizas nebūtų galėjęs pasakyti, kas tas *jis* – pranašas, Dievas ar nežinomas asmuo, kuris ieškojo aukų Klierio apylinkėse. Nutarė, kad tikriausiai tai – nežinomas nusikaltėlis, ir pasakė:

– Jūs turbūt teisus, sere. Tačiau jeigu jis apsiriboja šiomis apylinkėmis – o iki šiol mes įvykių negalėjome susieti su jo-

kiomis kitomis šalies vietomis – iki šiol jau turėtume būti radę kokius nors palaikus.

– Taigi, bet pasižvalgyk po *šias apylinkes*, – Beglis rankove patrynė apledėjusį keleivio langą, kad geriau matytų kraštovaizdį. – Čia yra šimtai kvadratinių mylių miškų. Tai nelygi, kalvota vietovė. Akmenuotos upės. Olos. Pati gamta jam padeda. Kiek žinau, jis sušeria tas merginas lokiams.

Tie žodžiai sukėlė Ūbautojui rėmenį. Jis pajuto rūgštų skonį gerklėje nuo paskutinio išgerto kavos puoduko.

– Tikėkimės, jis to nedaro, sere.

– Tai retai apgyventa vietovė. Tas kalės vaikas, kuris numetė bombą per Atlantos olimpines žaidynes, buvo ieškomas daugelį metų, kol jį pagaliau surado. Taigi, Ūbautojau, jei aš žudyčiau jaunas moteris, pasirinkčiau savo medžioklei vietovę, panašią į šią.

Rodydamas pirštu į viršų, jis paklausė:

– Ar mes jau atvažiavome į vietą?

– Taip, sere.

Ūbautojas per visą gyvenimą dar nė karto nebuvo toks laimingas, pasiekęs kelionės tikslą. Juk visą naktį jam teko važiuoti keliu, kuris buvo tikrai labiau pritaikytas rogėms. Vienoje iš sankryžų, ne per toliausiai nuo Šarloto, kelių patrulio mašina blokavo įvažiavimą. Iš jos išlipo policininkas ir parodė Ūbautojui, kad atsistotų šalikelėje. Begliui paliepus Ūbautojas sustojo.

Kelių patrulis priėjo prie jų piktai šaukdamas:

– Ar nematote, kad mosuoju jums? Šiuo keliu negalima važiuoti. Magistralė yra uždaryta.

Ūbautojas nuleido mašinos lango stiklą. Beglis išlindo pro langelį, ištiesė savo pažymėjimą patruliui ir paaiškino, kad jie seka karštomis sunkaus nusikaltėlio pėdomis. Paskui jam dar teko ginčytis su patruliu, aiškinti jam savo viršenybę, galų gale pagąsdinti, kad jo prakeikta mašina bus tiesiog nustumta nuo kelio, jei pats jos nepatrauks. Tada patrulis patraukė savo automobilį.

Ūbautojui pasisekė rampa užvažiuoti į magistralę nenuslydus, bet jo kaklo ir nugaros raumenys taip įsitempė, kad nebe-

galėjo atsileisti. Atrodė, Beglis visiškai nesuvokė, koks didžiulis pavojus gresia jų gyvybei. Arba tiesiog nesuvokė, arba per daug pasikliovė Ūbautojo vairavimo įgūdžiais. Daugiau negu pats Ūbautojas.

Beglis tik du kartus leido sustoti užkandžių ir kavos, kuriuos jie pasiėmė į automobilį. Kai sustojo nusišlapinti, Beglis taip ragino Ūbautoją, kad tas vargiai turėjo laiko užsitraukti kelnių antuką.

Aušra tik santykinai prasklaidė tamsą, nes dangų dengė storas žemų debesų sluoksnis. Rūkas ir iš priekio krintantis sniegas sumažino matomumą iki vos kelių pėdų. Ūbautojas įtempė regėjimą, kad matytų nors kiek toliau nei kapoto priekis. Maksimalus automobilio greitis tebuvo penkiolika mylių per valandą. Bent kiek greitesnis važiavimas būtų reiškęs savižudybę. Vakarykštį į ledą virstantį lietų ir krušą dabar papildė smarkus sniegas. Taip gausiai sningant savo trisdešimt septynerius gyvenimo metus Ūbautojas matė tik keletą kartų.

Prieš pokalbį su Benu Tirniu jam būtų patikę išsimaudyti duše, nusiskusti, išgerti puodą juodos kavos ir suvalgyti karštus sočius pusryčius. Bet kai jie priartėjo prie Klierio, Beglis jam liepė iš karto važiuoti į gyvenvietę miestelio pakraštyje.

„Švilpiančio Krioklio" gyvenvietė buvo keletas trobelių ant mažo ežerėlio, susiformavusio iš krintančio krioklio, kranto. Prie tvoros, juosiančios žaidimų aikštelę, riogsojo didžiulės sniego pusnys. Iš kontoros kilo dūmai. Tai buvo vienintelis žmonių buvimo ženklas, be jo gyvenvietė būtų atrodžiusi visų pamiršta ir užsnigta.

Ūbautojas atsargiai nuvairavo sedaną įsivaizduojamo įvažiavimo link. Jį buvo paslėpęs gilus sniegas.

– Kuri trobelė Tirnio? – paklausė Beglis.

– Aštunta, – Ūbautojas galvos linktelėjimu parodė kryptį. – Ta, kuri arčiausiai ežero.

– Ir jis vis dar užregistruotas, kaip ten gyvenantis?

– Dar vakar vakare buvo, bet dabar jo čerokio čia nematau, – pastebėjo Ūbautojas nusivylęs. Tik priešais vieną trobelę

stovėjo mašina ir ta pati pusiau skendėjo sniege. Nesimatė jokių padangų pėdsakų.

– Ar mums nereikėtų užeiti pas prižiūrėtoją? – paklausė Ūbautojas.

– Kurių galų? – klausimu atsakė Beglis. – Aš matau iš čia, kad trobelės Nr. 8 durys yra pusiau praviros, specialusis agente Vaizai. Garantuoju, kad jos atsidarys, kai į jas pabelsime.

– Bet, sere, jeigu tai vaikinas, kurio ieškome, aš nenorėčiau, kad jis išsisuktų nuo mūsų remdamasis pilietinių teisių pažeidimu.

– Jei tai tas vaikinas, aš pirmiau paleisiu jam į galvą kulką, negu jis išsisuks, remdamasis kokiomis nors procedūrinėmis nesąmonėmis.

Ūbautojas sustabdė automobilį prie trobelės Nr. 8. Kai išlipo iš mašinos, pajuto, kaip gera yra galėti atsistoti ir ištempti raumenis, nepaisant to, kad kojos iki čiurnų įsmuko į sniegą. Vėjas užėmė jam kvapą, o akys, rodos, akimirksniu užšalo, bet galimybė ištiesti nugarą visą tai atpirko.

Atrodė, Beglis nepastebi nei akis lipdančio sniego, nei atšiauraus vėjo. Jis nusikasė iki namą juosiančios verandos ir užkopė laipteliais. Pamėgino atidaryti duris į trobelės vidų, tačiau jos buvo užrakintos. Tada jis nerūpestingai kyštelėjo kreditinę kortelę į durų plyšį. Po kelių sekundžių jis ir Ūbautojas jau buvo viduje.

Viduje buvo šilčiau nei lauke, bet ne taip šilta, kad nesimatytų iš burnos virstančio garo. Pelenai židinyje buvo pilki ir atšalę. Su pagrindiniu kambariu sujungta virtuvėlė švari. Nesimatė jokio maisto. Indai buvo suplauti ir sustatyti džiovykloje. Jie jau buvo visiškai sausi. Beglis rankomis įsirėmė į šonus ir lėtai apsidairė fiksuodamas visas detales, o tada pasakė:

– Ko gero, jo jau kurį laiką čia nėra. Jis ne šį rytą išvažiavo iš čia čerokiu, nes matytume kokius nors pėdsakus net ir taip sningant. Ar turi nors kokią mintį, kur Tirnis būtų galėjęs praleisti naktį, Ūbautojau?

– Ne, sere.

– Jokios draugužės netoliese?

– Bent jau aš nežinau.

– Giminaičių?

– Ne. Esu tuo tikras. Jis buvo vienintelis vaikas šeimoje. Jo tėvai mirę.

– Tada kur, po velnių, jis galėjo praleisti naktį?

Ūbautojas į tai negalėjo atsakyti.

Jis nusekė paskui Beglį į miegamąjį. Prabėgomis apžvelgęs kambarį, Beglis pirštu parodė į dvigulę lovą.

– Ponia Begli tai pavadintų blogai paklota lova. Ji pasakytų, kad taip lovą gali pakloti tik vyras, jeigu jis iš viso ją kloja.

– Taip, sere.

Ūbautojas buvo vyras, bet jis niekada nepalikdavo nepaklotos lovos. Be to, visada patikrindavo, ar apklotas užtiestas lygiai. Taip pat jis nepalikdavo indų džiovykloje. Juos pats sušluostydavo ir sudėdavo į vietas. Netgi jo kompaktinės plokštelės buvo sudėtos abėcėlės tvarka pagal atlikėjų pavardes, o ne pagal dainų pavadinimus. Puskojinės jo stalčiuje buvo išdėliotos pagal spalvą – nuo šviesesnių iki tamsesnių, jeigu žiūrėsi iš kairės į dešinę.

Bet jis greičiau būtų nusikandęs liežuvį, negu prieštaravęs ponios Begli nuomonei.

Ne taip, kaip pagrindinis trobelės kambarys, miegamasis, kuriame miegojo Tirnis, atrodė gyvenamas. Kampe stovėjo purvinų kaubojiškų batų pora, kambario viduryje riogsojo praviras maišas su drabužiais, styrančiais per jo kraštus. Ant stalo prie lango gulėjo išmėtyti žurnalai. Ūbautojas, apžvelgęs spalvotus viršelius, vargiai atsispyrė norui juos tvarkingai sudėti į krūvą.

– Pornografija? – paklausė Beglis.

– Nuotykiai, sportas, iškylos, sveikata. Tokie žurnalai, į kokius jis rašo straipsnius.

– Mėšlas! – pasakė Beglis nusivylęs. – Tas kambarys rodo, kad Tirnis švarus keistuolis.

– Kas atitiktų to subjekto, kurio mes ieškome, apibūdinimą, – pastebėjo Ūbautojas.

– Taip. Bet šitas kambarys... Prakeikimas. Jis atrodo kaip mano vyriausio berniuko miegamasis. Taigi kas yra tas Tirnis?

Sumautas psichopatas, ar tas, kas ir atrodo? Normalus vaikinas, kuris mėgsta iškylauti, o ne varto pornografinius žurnalus tam, kad pasiektų lytinį pasitenkinimą.

Klausimas buvo retorinis, kuo Ūbautojas apsidžiaugė, nes jam atėmė žadą pornografinių žurnalų vadinimas pasitenkinimo įrankiu.

Spintos durys buvo praviros. Beglis pažvelgė į jos vidų.

– Kasdieniai drabužiai, bet geros kokybės, – įvertino jis pažvelgęs į etiketes.

– Jo kreditinių kortelių ataskaitos tai patvirtina. Jis neapsipirkinėja nukainotų drabužių parduotuvėse.

Beglis apsisuko ant kulno ir skubiai paliko miegamąjį. Dideliais žingsniais perėjo gyvenamąjį kambarį ir atidarė duris į antrą miegamąjį. Jis žengė ne daugiau kaip du žingsnius, kai staiga sustingo ir ištarė:

– Na štai, Ūbautojau!

Ūbautojas paskubėjo prisidėti prie Beglio.

– O, Viešpatie, – sumurmėjo jis sau po nosimi.

Visų penkių dingusių moterų nuotraukos kabėjo priklijuotos prie sienos virš stalo, kuris, Ūbautojo nuomone, turėjo būti virtuvėje. Jis nebuvo jo pasigedęs ten, kol pamatė čia.

Ant stalo buvo personalinis kompiuteris ir tikras įrodymų lobis – krūva spausdintos medžiagos. Pranešimai apie dingusias moteris buvo iškirpti iš Klierio laikraščio, taip pat net iš Ralio ir Nešvilio laikraščių. Kai kurios pastraipos pažymėtos spalvotais žymekliais.

Tarp kartotekos skirtukų buvo daug prirašinėtų lapelių. Juose pabrauktos ar kaip nors kitaip pažymėtos svarbios vietos. Kartoteka turėjo penkis skyrius, kiekvienas buvo skirtas vienai dingusių moterų. Ten viskas buvo sudėta kartu – prirašinėti lapeliai, laikraščių iškarpos ir nuotraukos, kurios būdavo skelbimuose ant stulpų. Apie dingusius asmenis.

Visos vietos, kuriose buvo rašoma apie neatpažintą įtariamąjį, buvo pabrauktos mėlynai.

Beglis parodė pirštu į vieną tokių pastraipų ir tarė:

– Mėlynasis.

– Aš tai pastebėjau, sere.

– Jo parašo spalva.

– Taip atrodo.

– Nuo pat to laiko, kai dingo Torė Lambert.

– Taip, sere.

– Kompiuteris...

– Be abejonės, turės vartotojo slaptažodį.

– Ar manai, kad sugebėsi jį nulaužti, Ūbautojau?

– Aš būtinai pamėginsiu, sere.

– Puiku, stovėkite ten, kur stovite, jei nenorite, kad jums nuskristų galvos, – pasigirdo girgždantis, lyg betono maišyklė, balsas. – Pakelkite rankas ir lėtai apsisukite.

Beglis ir Ūbautojas padarė kaip liepti ir atsisukę žvelgė tiesiai į dvivamzdžio šautuvo vamzdį.

Ūbautojas tarė:

– Sveiki, pone Elmeri! Ar atsimenate mane? Aš – Čarlis Vaizas.

Elmeris stovėjo viduryje kambario, įrėmęs šautuvą į krūtinę. Kai Ūbautojas jį pašaukė vardu, jis prisimerkė, kad geriau juos matytų. Jo veidas buvo raudonas ir susiraukšlėjęs lyg persimonas, kuris per ilgai išbuvo saulėje. Jis dėvėjo nutriušusią, kandžių sukapotą kepurę, iš po kurios kyšojo sulipusios žilstelėjusių plaukų sruogos. Jos buvo tokios pat spalvos kaip ir jo barzda. Jo lūpas juosė tabako sulčių dėmės, o burna prašvito bedante šypsena. Joje tebuvo trys parudavusios dantų liekanos.

– Dieve Aukščiausias, galėjau jus užmušti.

Jis nuleido šautuvą.

– Ar atvykote įteikti ponui Tirniui apdovanojimo?

Ūbautojui teko minutėlę pagalvoti, kol prisiminė, kokią versiją buvo sukūręs, kad paaiškintų savo domėjimąsi Tirniu.

– O, ne! – pasakė jis ir pridūrė:

– Čia – specialusis agentas Kentas Beglis. Mes...

– Gusai? Tu ten, viduje? – pasigirdo klausimas.

– Velnias! – nusikeikė Gusas. – Aš gi paskambinau į policiją, nes maniau, kad kažkas plėšia pono Tirnio trobelę, kol jo nėra.

Beglis tyliai nusikeikė.

Elmeris mostelėjo policininkui, kyštelėjusiam galvą į tarpdurį, kad įeitų į vidų. Laikydamas pistoletą rankoje, jis susidomėjęs apžiūrėjo FTB agentus.

– Ar tai jie įsilaužėliai?

– Mes – ne įsilaužėliai, – paaiškino Beglis.

Pagal Beglio balsą Ūbautojas galėjo nuspėti, kad jam jau gana šių nesąmonių ir kad jis pasiryžęs perimti susidariusios situacijos kontrolę. Jis stumtelėjo Ūbautoją į priekį ir sandariai uždarė miegamojo duris, kad kiti du vyrai nepastebėtų, ką jie su Ūbautoju buvo atradę.

– Mes esame FTB agentai, – tęsė jis, – ir aš norėčiau, kad padėtumėte pistoletą atgal į dėklą dar prieš tai, kol ką nors nušausite, konkrečiai mane.

Policininkas buvo jaunas, neturintis nė trisdešimties metų, nebent Ūbautojui nepasisekė atspėti jo amžiaus. Specialiojo atsakingojo agento Beglio „riešutų spaustuko" žvilgsnis bei autoritetingas tonas sutrikdė policininką. Jis pirmiau įdėjo pistoletą atgal į dėklą, o tik po to prisiminė, kad reikia paprašyti jų pažymėjimų. Pažymėjimus jie parodė.

Patenkintas, kad jie iš tikrųjų yra tie, kuo sakėsi esą, jis džiaugsmingai prisistatė:

– Haris iš Klierio policijos nuovados, – jis pridėjo ranką prie kepurės snapelio, kuris buvo apibiręs tirpstančiu sniegu. Jo uniforminės kelnės buvo sukištos į aukštus guminius batus. Avikailiu pamušta odinė striukė atrodė keliais dydžiais per maža, nes jo rankos nenatūraliai styrojo negalėdamos priglusti prie šonų.

Gusas Elmeris kasėsi barzdą spoksodamas į Ūbautoją:

– Jūs iš tikrųjų FTB agentas? Nemeluojate?

– Jokio melo, – už Ūbautoją atsakė Beglis.

– Tai ką gi jūs čia darote? Ko norite iš pono Tirnio?

– Pasikalbėti.

– Apie ką? Ar jis dėl ko nors ieškomas? Ką jis padarė?

– Aš irgi norėčiau tą sužinoti, – įsiterpė Haris. – Ar turite suėmimo orderį?

– Nieko panašaus. Mes tik norime jam užduoti keletą klausimų.

– Hmm... klausimų...

Haris mąstė apie tai kurį laiką, žvelgdamas į juos abejojančiu žvilgsniu.

– O ar turite kratos orderį?

„Taigi, – pamanė Ūbautojas, – tas Haris nėra jau toks nepatyręs, kaip pasirodė iš pirmo žvilgsnio“.

Ignoruodamas Hario klausimą, Ūbautojas pats paklausė:

– Jūsų viršininko pavardė Bertonas, ar ne?

– Taip, sere. Dačas Bertonas.

– Kur galėčiau jį rasti?

– Dabar? Tučtuojau?

Tai buvo toks kvailas klausimas, kad Beglis nesiteikė į jį atsakyti. Jo galvoje kitokio termino kaip *dabar, tučtuojau* nebuvo.

Kai Haris suvokė savo neapdairumą, sumikčiojo:

– Aš ką tik girdėjau pranešimą, kad šefas išvyko ieškoti Kelio Hokinso, kuris turi vienintelį miestelio smėlio barstytuvą. Paskui jie užvažiuos į vaistinę kavos.

– Ūbautojau, ar žinai, kur yra vaistinė? – paklausė Beglis. Ūbautojas linktelėjo. Beglis atsisuko į Harį.

– Praneškite savo šefui Bertonui, kad norėtume prisidėti prie jo po pusvalandžio. Supratote?

– Aš pranešiu, bet jam dabar rūpi...

– Nieko nėra svarbesnio už tai, ką aš turiu jam pasakyti. Informuokite jį.

– Taip, sere, – atsakė Haris. – O kaip orderis?

– Vėliau, – Beglis sulenkė pirštą, kviesdamas policininką prieiti arčiau. Kitaip negu striukė, policininko batai atrodė vienu dydžiu per dideli. Beglis pasilenkė prie jo ir konfidencialiu balsu paaiškino:

– Jeigu perdavinėsite mano pranešimą savo šefui Dačui Bertonui per policijos radiją, pasakykite jam, kad mums būtina susitikti dar šį rytą. Neminėkite jokių vardų. Ar supratote? Tai ypatingos svarbos, itin delikatus reikalas. Diskretiškumas būtinas. Ar galiu pasikliauti jūsų konfidencialumu?

– Žinoma, sere. Aš viską suprantu. – Jis vėl pridėjo ranką prie kepurės snapelio ir išskubėjo per duris.

Kai Ūbautojas buvo iš naujo paskirtas į Šarloto biurą, džiaugėsi, kad galės dirbti vadovaujamas garsaus viršininko. Tačiau iki šiol jam nebuvo tekę tiesiogiai susidurti su juo. Tai buvo pirma Ūbautojo proga pamatyti, kaip jis dirba, ir stebėti tuos jo įgūdžius, dėl kurių jis tapo gyva legenda tiek tarp agentų, tiek tarp nusikaltėlių.

Kolegos mokėsi iš jo. Nusikaltėliai taip pat, tik savo nenaudai. Nors jis niekada nekalbėdavo apie tarnybą Artimuosiuose Rytuose, buvo kalbama, kad jis išgelbėjo save ir dar tris kitus vyrus nuo egzekucijos už žvalgybinę operaciją prieš Sadamo Huseino režimą. Nors jie darė kaip tik tai, jis sugebėjo įtikinti pagrobėjus, kad jie pagavo ne tuos žmones. Tiesiog supainiojo tapatybes ir turės sumokėti siaubingą kainą, jeigu tiems žmonėms bus kaip nors pakenkta, jei jie bus sužaloti ar nužudyti.

Praėjus penkioms dienoms po pagrobimo keturių dulkėtų, ištroškusių vyrų būrelis įėjo į „Hiltono" viešbučio vestibiulį Bagdado centre, nustebindamas kolegas, diplomatus ir žurnalistus, kurie juos jau laikė žuvusiais.

Kiekvieną kartą perpasakojama istorija būdavo pagražinama, bet Ūbautojas nė kiek neabejojo, kad iš esmės ji tikra. Beglis buvo tiesus lyg strėlė, bet jo protė ir sieloje buvo savotiško suktumo ir jis lengvai manipuliuodavo žmonėmis.

Iš esmės jis neatskleidė jaunajam policininkui Hariui nieko svarbaus, bet paglostė jo savimeilę įtraukdamas į „ypatingos svarbos, ypač delikatų reikalą", kartu priversdamas jį pamiršti, kad jie neturi jokio kratos orderio, todėl iš tikrųjų yra įsilaužėliai.

Beglis akcentavo, kad Hariui reikia susisiekti su savo viršininku nedelsiant, kas leido atsikratyti juo ir apklausti Gusą Elmerį be liudytojų.

– Aš norėčiau kavos, o tu, Ūbautojau? – staiga paklausė Beglis. – Pone Elmeri, ar galėtume pasinaudoti jūsų svetingumu?

Senis nesupratingai pašnairavo į Beglį.

– Ką? – paklausė.

– Ar turite kavos? – paklausė Ūbautojas kitais žodžiais.

– O, taip, taip. Kontoroje. Ir ugnį, ant kurios galima išsivirti. Eikite atsargiai, nes šie laiptai tokie slidūs, lyg snarglys ant durų rankenos.

Po kelių minučių jie jau sėdėjo supamosiose kėdėse priešais traškančią židinyje ugnį. Ūbautojo batuose tirpo sniegas, nuo to jo kojos darėsi šaltos ir šlapios. Jausmas buvo nemalonus. Jis jas ištiesė, kad būtų kuo arčiau ugnies.

Kavos puodukai, kuriuos jiems padavė Gusas Elmeris, buvo tokie sutrūkinėję ir dėmėti, kaip ir jo trys dantys, bet pati kava buvo karšta, stipri ir skani. O gal ji buvo tokia skani tik dėl to, kad Ūbautojas taip labai jos norėjo.

Nepaisant didelio Guso noro padėti FTB agentams, jis galėjo suteikti nedaug papildomos informacijos. Benas Tirnis buvo ramus, gražios išvaizdos svečias, kuris visada už viską sumokėdavo. Vienintelė jo keistenybė buvo ta, kad jis neleisdavo valytojai valyti savo trobelės, kai ten apsigyvendavo. Tą keistenybę buvo lengva paaiškinti tuo, ką jie rado antrame miegamajame.

– Bet jei tai vienintelė jo keistenybė, aš nesiskundžiu, – pasakė jiems Gusas. – Paklauskit manęs ir aš pasakysiu, kad jis – idealus svečias. Visada palieka trobelę tvarkingą, išjungia šviesą, sumeta šiukšles į konteinerius, kad meškos ir meškėnai negalėtų jų ištampyti. O išvažiavimo dieną išvyksta iki vidurdienio. Taigi, sere, jis laikosi taisyklių.

– Tai įspūdingas elnias, pone Elmeri, – pastebėjo Beglis, rodydamas į elnio galvos iškamšą, kabančią ant akmeninės sienos virš židinio. – Ar jūs jį patiesėte?

Beglis naudojo taktiką, kuri jį išgarsino. Per apklausas jis periodiškai ištardavo kokią nors frazę, visiškai nesusijusią su nagrinėjamu reikalu. Jis sakė, kad tai padaro apklausą spontanišką. Staiga keisdamas temą jis neleidžia apklausiamajam numatyti kito klausimo ir mintyse paruošti atsakymo. Tai metodas, leidžiantis gauti neperfiltruotą atsakymą į įžūlų klausimą.

– Ar ponas Tirnis kada nors su jumis kalbėjo apie moteris?

Elmeris, kuris pats gėrėjosi savo medžioklės trofėjumi, staiga atsisuko ir klausiamai pažvelgė į Beglį.

– Moteris?

– Žmonas, buvusias žmonas, draugužes bei meilužes?

Tada dar tylesniu balsu paklausė:

– Ar jis apskritai kalbėdavo apie savo seksualinį gyvenimą?

Senis sukikeno.

– Negaliu prisiminti, o manau, kad tikrai prisiminčiau, jei taip būtų buvę. Kartą paklausiau jo, ar jo ponia prie jo prisidės, jis pasakė, kad ne, nes yra išsiskyręs.

– Ar manote, kad jis normalios seksualinės orientacijos?

Elmeris net išsižiojo iš nustebimo atverdamas nepatrauklius bedančius žabtus.

– Norite pasakyti, kad jis gėjus? *Jis?*

– Mes neturime priežasčių įtarti, kad jis homoseksualus, – atsiliepė Beglis. – Bet keista, kai taip gerai atrodantis vienišas vyriškis niekada nekalba apie gražiąją lytį.

Tai vėl padarė įspūdį Ūbautojui. Beglis zondavo Guso Elmerio atmintį neleisdamas jam to suvokti. Jis tikėjosi, kad Elmeris yra homofobas ir nekenčia gėjų. Toks vyras, kaip jis, aišku, nenorėtų, kad jo nuolatinis gyventojas būtų koks nors kitoks nei heteroseksualus iki kaulų čiulpų. Taigi jeigu Tirnis kada nors kalbėdamas minėjo kokios nors moters vardą, Elmeris dabar knaisiojasi savo smegenyse mėgindamas jį prisiminti.

Stengdamasis susikoncentruoti jis savo nešvarų pirštą įkišo pro iš ausų kyšančius plaukus į ausį ir pradėjo krapštyti iš jos sierą.

– Dabar, kai gerai pagalvojau, prisiminiau, kad vieną rytą jis paminėjo tą paskutinę dingusią merginą.

– Ar jūs neprieštarausite, jei aš dar įsipilsiu kavos? – paklausė Beglis ir nelaukdamas atsakymo atsistojo ir nuėjo prie kavos aparato, stovinčio ant stalo kitoje kambario pusėje.

– Jis tą rytą užėjo į kontorą pasiimti laikraščio ir pradėjo skaityti titulinį puslapį. Tada aš pasakiau, kad jei jis manęs paklaustų, tai aš atsakyčiau, kad šis miestelis prakeiktas, nes jame siautėja kažkoks beprotis. Tada jis pasakė, kad užjaučia merginos tėvus. Supranta, ką jie turi išgyventi.

Beglis grįžo į savo supamąją kėdę, pakeliui pūsdamas kavą, kad ji atvėstų.

– Puiki kava, pone Elmeri, – pagyrė jis. – Specialusis agente Vaizai, pasižymėkite, kokia tai kavos rūšis.

– Žinoma, pasižymėsiu.

– Norėčiau parsivežti jos į Šarlotą poniai Begli. Ar tai viskas, ką ponas Tirnis pasakė apie dingusią merginą? – paklausė jis Elmerio.

– Reikia pagalvoti, – atsakė senis. – O, ne. Jis minėjo, kad matė ją dieną ar dvi prieš dingstant.

– Ar jis pasakė, kur? – paklausė Ūbautojas.

– Parduotuvėje, kurioje jis perka, kas reikalinga iškyloms. Jis sakė sustojęs nusipirkti naujos poros puskojinių.

– Koks tai buvo laikas?

– Kai jis užsuko į parduotuvę? Na, jis nepasakė, kada. Tiesiog sulankstė laikraštį, pasiėmė žemėlapį ir pasakė, kad eina iškylauti į kalvos viršūnę. Aš dar jį įspėjau, kad nepakliūtų į nagus meškai. Jis nusijuokė ir atšovė, kad pamėgins neleisti tam atsitikti, be to meškos juk šiuo metu miega? Po to jis nusipirko keletą javainių batonėlių iš automato ir išėjo.

– Ar jis kada nors kalbėjo apie kitas dingusias moteris?

– Ne. Negalėčiau to pasakyti. Kiek prisimenu...

Staiga Elmeris užsičiaupė. Atidžiai pažvelgė į Beglį, tada nukreipė žvilgsnį į Ūbautoją, kuris stengėsi išlaikyti abejingą veido išraišką. Vėl pažvelgęs į Beglį, jis sunkiai nurijo seiles.

Ūbautojas tikėjosi, kad prieš tai jis jau buvo išspjovęs didžiąją dalį kramtomojo tabako.

– Ar jūs manote, kad ponas Tirnis yra tas moterų grobikas?

– Ne. Mes tik norime su juo pasikalbėti, kad galėtume jį galutinai išbraukti iš tikimybių sąrašo.

Beglis rodė mažiau emocijų, negu kalbėdamas apie Jeremijo knygą, bet jam savo nerūpestingumu nepasisekė apmulkinti Guso Elmerio. Šis papurtė galvą, o jo purvina barzda perbraukė krūtinę, tada pasakė:

– Tirnis – paskutinis žmogus, kurį būčiau galėjęs įtarti padarius tokią niekšybę.

Ūbautojas pasilenkė į priekį ir paklausė:

– Ar jūs kada nors girdėjote iš jo kokių žeminančių pastabų apie moteris?

– Žemin... že... ką?

– Kokių neigiamų apibūdinimų.

– O! Jūs sakot, apie moteris?

– Arba apie moteris apskritai, arba apie kokią nors konkrečią moterį? – paklausė Ūbautojas.

– Neee... Sakiau jums, kad vienintelis kartas, kai jis ką nors sakė apie, – jis nutilo, pasiekė tuščią gėrimo *Dr. Pepper* skardinę ir išspjovė į ją seiles. Staiga pasakė:

– Palaukit. Minutėlę. Dabar pagalvojau, – jis užsimerkė. – Taip, taip, dabar prisimenu. Tai atsitiko praėjusį rudenį. Aš prisimenu todėl, kad mes kartu sėdėjome verandoje ir grožėjomės rudenine lapija. Jis paklausė, ar aš nenorėčiau išgerti kartu su juo, aš atsakiau, kad, žinoma, norėčiau. Kad sušiltume vėsų rudens vakarą, suprantate? Ir mūsų pokalbis nukrypo į Dačą Bertoną.

– Policijos viršininką? – paklausė Ūbautojas rodydamas nustebimą.

– Taip, taip. Dačas dar neseniai buvo policijos viršininku, gal mėnesį ar panašiai. Mes su Tirniu kalbėjome, koks kąsnis jam nuskilo su tom dingusiom moterim.

– Ką konkrečiai jis apie tai pasakė?

– Nieko. Tik tiek.

Jis vėl nusispjovė į skardinę, atgalia ranka nusišluostė burną ir išsišiepė.

– Paklauskit manęs ir aš pasakysiu, kad jam labiau rūpėjo Dačo žmona. Dabar jau buvusi žmona.

Beglis pažvelgė į Ūbautoją, kad įsitikintų, jog jis atidžiai viską seka.

– O kas jam rūpėjo?

– Turbūt ponas Tirnis buvo ją sutikęs praėjusią vasarą, – Guso Elmerio šypsena išplatėjo. Matėsi, kad jam palengvėjo. – Galiu tikrai pasakyti, kad jis – ne homoseksualas. Greičiausiai jį traukė buvusi Dačo ponia.

Beglis nustojo suptis.

– Traukė jį?

Senis gašliai nusikvatojo.

– Vadinkit, kaip norit. Ji išvertė jį iš kojų. Jam nuo jos pasistodavo.

14 SKYRIUS

LILĖ PRABUDO SUŠALUSI. JAI PRIREIKĖ ŠIEK TIEK laiko, kol prisiminė, kur ji yra ir kodėl. Su visais drabužiais ji gulėjo po trigubu antklodžių sluoksniu, kelius buvo pritraukusi prie krūtinės. Tačiau kaulus stingdantis šaltis prasiskverbė pro visus sluoksnius.

Ji gulėjo priešais židinį, bet jis nebeskleidė šilumos. Žarijos, kurios dar žėravo, kai Tirnis išjungė šviesą, dabar buvo virtusios pelenais. Ji truktelėjo antklodę žemyn nuo veido ir iškvėpė orą pro burną. Iš jos burnos sklindantys garai atrodė kaip debesis.

Dujų balionas tikriausiai per naktį baigėsi. Vienintelis šilumos šaltinis liko židinys. Jai reikėtų atsikelti, pakrauti malkų į židinį ir vėl užkurti ugnį. Judėjimas ją šiek tiek sušildytų, bet ji negalėjo prisiversti palikti reliatyviai šilto kokono.

Kambaryje vis dar buvo tamsu, tik pro portjerų kraštus skverbėsi pilka šviesa. Vėjas buvo toks pat stiprus, kaip ir praėjusią naktį. Kartkartėmis į stogą atsitrenkdavo apledėjusi medžio šaka. Negalėjo būti tinkamesnės dienos jaukiai drybsoti lovoje.

Galbūt reikėjo priimti Tirnio pasiūlymą. Dabar nereikėtų drebėti nuo šalčio.

Bet ne. Jos sprendimas buvo teisingas. Per didelis artumas būtų dešimt kartų labiau sukomplikavęs situaciją. Ji susikomplikavo nuo paprasčiausio vienintelio pasibučiavimo.

Paprasčiausio pasibučiavimo? Vargu.

Jai tas trumpas bučinys užėmė kvapą. Tirnis ją greitai paleido iš glėbio. Vėl atsukęs nugarą, jis tęsė pokalbį taip, lyg jie niekada nebūtų bučiavęsi. Pasakė, kad jam saugiausia būtų pamiegoti, nes tik prieš kelias valandas patyrė smegenų sutrenkimą. Stengdamasi atrodyti tokia pat abejinga kaip ir jis, ji su tuo sutiko.

Jis ją vėl paragino ką nors suvalgyti, bet ji pasakė, kad nėra alkana, o jis irgi nebuvo išalkęs.

Jis jai pirmai pasiūlė pasinaudoti vonia. Kol ji buvo ten, jis nuo lovos nutraukė čiužinį ir nutempė į didįjį kambarį. Ji išdrožė jam pamokslą už tai, kad nepalaukė jos pagalbos, bet jis pasakė, kad tai būtų galėję sukelti jai astmos priepuolį. Tada ji priminė jam, kad jį patį buvo ištikęs smegenų sutrenkimas ir bet kokia įtampa nėjo į naudą. Bet viskas jau buvo padaryta, taigi neliko prasmės ginčytis.

Kai jis išėjo iš vonios, Lilė jau buvo susirangiusi po antklodžių krūva. Jis išjungė šviesą ir išsitiesė ant vienos iš sofų. Jis dar paklausė, ar jai pakankamai šilta ir pasiūlė vieną iš savo antklodžių, bet ji atsisakė.

Jis neramiai vartėsi ir praėjo nemažai laiko, kol nurimo. Ji paklausė, ar jam skauda galvą, jis atsakė, kad nelabai. Tada ji paklausė, ar jis nenorėtų, kad ji apžiūrėtų žaizdą, išdezinfekuotų ją ir pakeistų tvarsčius, bet jis pasakė, kad jam viskas gerai, jis pats apžiūrėjo žaizdą, kai buvo vonioje. Ji nusistebėjo, kaip jis galėjo pažvelgti į savo pakaušį vonioje, kurioje tebuvo vienas veidrodis, bet toliau neplėtojo šios minties.

Jis pasakė, kad nors jo kūnas nusėtas mėlynėmis, neatrodo, kad būtų pažeistas koks vidaus organas. Ji atsakė į tai bereikšmiu teiginiu: „Tai gerai". Jo sunkiai suprantamas pritariantis niurnėjimas reiškė pokalbio pabaigą.

Jai prireikė maždaug valandos, kol užmigo, ji buvo tikra, kad jis dar nemiegojo, kai ji pagaliau užsnūdo. Visą tą laiką nuo

šviesos užgesinimo iki užsnūstant ji gulėjo tyliai sustingusi ir... ką? Kažko laukė?

Po bučinio tarp jų radosi tokia tiršta įtampa, kad būtum galėjęs ją pjaustyti peiliu. Jų pokalbis tapo nenatūralus. Jie vengė pažvelgti vienas kitam į akis. Pasidarė pernelyg mandagūs.

Bučinio ignoravimas tik suteikė jam daugiau prasmės. Jei jie būtų pajuokavę, pasakę ką nors tokio, tarkim: „Na, bent tai mums nebekliudo. Dabar, kai patenkinome savo smalsumą, galime atsipalaiduoti ir sutelkti visą dėmesį į išlikimą“. Tuo atveju bučinys nebūtų buvęs reikšmingas.

Tačiau jie apsimetė, kad jokio bučinio nebuvo. Nė vienas jų nežinojo, kaip dėl to jaučiasi kitas. Abu bijodami suklysti, padaryti ar pasakyti ką nors, kas suardytų ir taip silpną pusiausvyrą, jie vaidino, kad nieko neatsitiko.

Tačiau, nepaisant visos jų negrabios savigynos ir apsimestinio abejingumo, Lilė smarkiai vylėsi, kad jis pasakys ką nors panašaus į: „Visa tai nesąmonė“. Tada pakils nuo sofos ir atsiguls šalia jos ant čiužinio, po antklodėmis. Todėl, kad tai nebuvo paprasčiausias bučinys. Tai buvo preliudija.

– Aš nesu jau toks malonus, – pasakė jis.

Ir jau po akimirksnio laikė jos veidą suspaudęs savo stipriomis rankomis. Rankomis, kuriomis ji visą vakarą žavėjosi. Jo burna prigludo prie jos. Jis nei prašė leidimo, nei dvejojo. Atsiprašantis? Bandantis? Nei tas, nei anas. Nuo pat to momento, kai jų lūpos susitiko, jo lūpos buvo alkanos ir reikalaujančios.

Jis prasegė jos paltą ir įkišo rankas į vidų. Apkabino ją, šiek tiek sulenkęs kelius kilstelėjo ir laikė prispaudęs taip, jog buvo visiškai aišku, kad *jis jos nori.*

Ją užliejo šiltas, drėgnas geismas. Jis pasklido pilve ir šlaunyse. Buvo nuostabu vėl jausti tokius pojūčius, kurių joks gėrimas ar narkotikai negalėjo atstoti. Niekas taip nesvaigino, kaip tvinkčiojimas, kurį kėlė seksualinis jaudulys.

Jau daugybę metų ji nebuvo to jutusi. Tikrai niekada po Eimės mirties. Nuo tų laikų nei ji, nei Dačas neturėjo tokių emocinių šaltinių, kurie leistų gerai mylėtis. Jie mėgino, bet pa-

sidarė taip sunku vaidinti, kad Lilė net nesistengė apsimesti, jog jaučia orgazmą.

Jos abejingumas buvo dar vienas smūgis Dačo savigarbai, kuri ir taip jau buvo žlugusi. Jis mėgino išgelbėti savo ego, leisdamasis į daugybę meilės nuotykių su kitomis moterimis. Lilė beveik galėjo jam tą atleisti. Jis ieškojo kitose moteryse to, ko ji jam jau nebegalėjo duoti.

Ji negalėjo jam atleisti tik to, kad jis ją apgaudinėjo dar iki Eimės pradėjimo.

Jai reikėjo labai ilgo laiko, kad galėtų suprasti, kodėl Dačas miegojo su kitomis moterimis jų vedybinio gyvenimo pradžioje, kai jų pačių seksualinis gyvenimas dar buvo aktyvus ir geras. Galų gale ji suvokė, kad jam nuolat reikėjo savo asmenybės patvirtinimo. Aišku, lovoje. Bet dar labiau už lovos ribų. Ji taip pat suprato, kaip sekina nuolatinis tokio patvirtinimo reikalavimas. Dačą nuolat reikėjo paremti. Jam to niekada nebuvo per daug.

Jie susitiko per iškilmingą Atlantos policijos departamento labdaros pokylį. Dačas kaip tik buvo ant populiarumo bangos keteros, nes sugebėjo išnarplioti sudėtingą daugelio žmogžudysčių bylą ir buvo virtęs departamento reklaminiu berniuku, dėl to buvo paprašytas pasakyti kalbą per banketą.

Ant podiumo jis atrodė gražus, žavus ir iškalbingas. Jis galėjo apakinti – buvusi koledžo futbolo žvaigždė, o dabar dar ir sumanus detektyvas. Jo kalba įkvėpė elitą dosniai aukoti, o Lilę prieiti prie jo vėliau ir prisistatyti. Iki vakaro pabaigos jie jau buvo susitarę nueiti kartu papietauti.

Praėjus šešiems mėnesiams jie susituokė. Metus po vedybų gyvenimas buvo tiesiog nuostabus! Jie abu daug dirbo siekdami karjeros, bet taip pat daug mylėjosi ir nuostabiai pramogavo. Jie nusipirko kalnų trobelę, į kurią vykdavo savaitgaliais, o joje kartais taip ir neišeidavo iš miegamojo.

Tais laikais lovoje jis pasitikėjo savimi. Tas pasitikėjimas atsiskleisdavo mylintis. Dačas buvo jautrus ir dosnus partneris. Karštas ir atidus meilužis. Vyras, kuriuo gali pasikliauti.

Paskui prasidėjo kivirčai dėl to, kad ji sugebėjo uždirbti daug daugiau negu jis. Ji tvirtino, jog neturi reikšmės kas daugiau uždirba, kad jis pasirinko tarnauti visuomenei, o tokie darbai, nors ir sunkiausi, nėra pakankamai mokami ir vertinami.

Ji kalbėjo tiesą. Jis girdėjo tik racionalų savo aiškiai pastebimų nesėkmių paaiškinimą. Jis bijojo, kad policijos poskyryje jam niekada nepasiseks įkopti į tokias aukštumas, kokių ji pasiekė žurnale.

Laikui bėgant įsitikinimas, kad jam nepasiseks, pradėjo pildytis savaime lyg pranašystė. Tuo pat metu Lilės žvaigždė kilo. Jos sėkmė po truputį griovė jo išdidumą. Jis mėgino atgauti jį su moterimis, kurios jį laikė šauniu herojumi. Tokiu, kokiu jis desperatiškai troško būti.

Kiekvieną kartą, kai Lilė jį prigriebdavo dėl neištikimybės, jis išreikšdavo nuoširdų apgailestavimą ir tvirtindavo, kad visi jo meilės nuotykiai tėra bereikšmiai šuoliai į šoną. Bet Lilę jie skaudino ir ji pagaliau pagrasino, kad jį paliks. Dačas pareiškė, kad jei ji paliks jį, jis mirs. Vėl prisiekė būti ištikimas, pakartojo, kad myli ją ir maldavo atleidimo. Ji atleido todėl, kad jau laukėsi Eimės.

Vaiko laukimas sutvirtino santuoką. Bet tik iki tol, kol gimė Eimė. Iš karto po jos gimimo Dačas pradėjo susitikinėti su policininke. Kai Lilė apkaltino jį remdamasi faktais, jis viską paneigė, o jos įtarumą pagrindė nuovargiu, depresija, kūdikio maitinimu ir hormonų disbalansu. Jo pajuoka įžeidė ją dar smarkiau negu lengvai atspėjamas melas.

Viduryje vedybinio mūšio lauko Eimė buvo neutralumo zona, kurioje jie galėjo sugyventi. Iš Eimės sklido pakankamai meilės, kad viskas atrodytų beveik normalu. Bendras džiaugsmas dėl vaiko padėjo užmiršti praeities nesutarimus. Jie vengė visko, kas galėjo sukelti trintį. Nors ir nebuvo tikrai laimingi, tačiau santuoka dar buvo pakankamai stabili.

Tada numirė Eimė. Susilpnėję santuokos pamatai sugniužo nuo jų sielvarto svorio. Jų tarpusavio santykiai nuolat blogėjo, kol Lilė nutarė, kad blogiau būti nebegali.

Bet tada viskas dar labiau komplikavosi.

Dabar, kai Lilė prisiminė įvykį, kuris jų santuokai sudavė mirtiną smūgį, sudrebėjo ir instinktyviai prisitraukė kelius prie krūtinės, o galvą įkniaubė giliau į pagalvę.

Tačiau po kelių sekundžių prisiminė, kad jos santuoka jau yra istorija. Jai nebereikia apie ją galvoti. Vakarykštė diena ją visiškai išlaisvino nuo Dačo. Daugiau su juo nesaistė nei teisiniai, nei emociniai saitai. Ji galėjo laisvai žvelgti į ateitį.

Tas laikas, kurį pasirinko Benas Tirnis, kad sugrįžtų į jos gyvenimą, buvo keistai ironiškas. Jis atsirado tą dieną, kai ji oficialiai išsilaisvino. Vakar vakare jis ne tik pažadino jos snaudžiančius erotinius troškimus, bet padarė tą muzikaliai. Nuo jo bučinio net skambėjo ausyse.

Juk jis ją traukė nuo pat to pirmo akimirksnio, kai pamatė jį besišypsantį tame girgždančiame, surūdijusiame autobuse. Per dieną, kurią jie praleido plaukdami upe, ji pamėgo jį visą. Ypač jo išvaizdą. Jai tikrai nieko nestigo. Bet jai taip pat patiko *jo protas* ir tas lengvumas, su kuriuo jis galėjo kalbėti bet kuria tema.

Jis patiko ir kitiems grupės nariams. Koledžo mergaitės neslėpė savo susižavėjimo. Netgi pagyrūnas, kuris iš pradžių niekino Tirnio gebėjimą plaukti baidarėmis, baigiantis dienai jau klausinėjo jo patarimų. Be jokių akivaizdžių pastangų Tirnis traukė žmones. Jam nebuvo svetimų.

Bet *jis* pats liko svetimas.

Jis susidraugaudavo su žmonėmis leisdamas jiems išsikalbėti, bet apie save nieko neatskleisdavo. Ar kaip tik tai darė jį paslaptingą ir gundantį?

Ją gąsdino vien mintis apie žodį *gundantis* dėl jo bloga lemiančios potekstės. Tačiau ji nerado geresnio žodžio apibūdinti Tirnio magnetizmui. Abu kartus, kai ji buvo su juo, atsiliepė į šią sunkiai apibrėžiamą jo savybę taip stipriai, kad tas kėlė nerimą.

Nuo pat pirmo pasisveikinimo jie judėjo vakarykščio bučinio link. Nors ir atskirai, bet nepaneigiamai. Taigi jo bučinys

atrodė kaip neišvengiamybė, kuri tik buvo atidėta keliems mėnesiams.

Bučinys buvo toks, kokio vertėjo laukti. Ji iki šiol labai gyvai prisimena jo nykščius ant savo skruostų, kai jis kilstelėjo jos veidą prie savojo, jo kvėpavimą ant savo lūpų ir jo geismą žadinantį liežuvį, besiskverbiantį į jos burną. Vien prisiminus tai ją užliedavo geismo banga.

Kaip galėdama tyliau ji atsisuko į jį ir nusišypsojo. Sofa jam buvo per trumpa. Jos ranktūris buvo ties jo blauzdų viduriu. Jis susuko pagalvę ir pasikišo ją po kaklu, kad būtų gera atrama galvai. Antklodes buvo užsitraukęs iki pat smakro, kuris per naktį pasidengė šereliais. Daugelį metų Tirnį gairino saulė ir vėjas, bet jie nelabai jam pakenkė. Lilei patiko raukšlelės prie jo akių kampų. Lūpos buvo šiek tiek suskeldėjusios. Ji galėjo tai pasakyti pagal bučinį.

Lilė būtų nesipriešinusi ir ilgesniam bučiniui. Arba antram bučiniui. Jos atsisakymas miegoti su juo neturėjo nieko bendro su bučiniais, bet tikriausiai jam pasirodė kitaip.

Arba tas, arba jam tai ne taip patiko kaip jai. Ne. Negali būti. Net jei ji nebūtų jutusi to sukietėjimo jo kirkšnyse, jo žemas niurnesys paleidžiant ją iš glėbio būtų pakankamai ją įtikinęs, kad jam tas patiko ne mažiau už ją, o gal ir daugiau. Jis netgi atrodė supykęs, kai nutraukė bučinį, paleido ją ir nusisuko.

Tai kodėl jis netęsia? Arba bent nepaklausia, ar viskas būtų gerai, jei tęstų? Juk ji aiškiai parodė, kad jos nebesieja jokie romantiški ryšiai su Daču. Jis turėtų suvokti, kad ji neturi jokių santykių su kuo nors kitu, bet...

Jos minčių traukinys nušoko nuo bėgių.

Ji neturi jokių santykių su kuo nors, bet kaip Tirnis?

Jis nemūvėjo vestuvinio žiedo. Jis niekada neminėjo žmonos ar ko nors kito svarbaus jam, bet Lilė iš tikrųjų to niekada ir neklausė. Juk nieko nereiškė, kad jis ją pakvietė į pasimatymą jau tą dieną, kai jie susitiko. Vedę vyrai dažnai susitikinėja su kitomis moterimis.

Vakar vakare jis neminėjo nei žmonos, nei kokios kitos moters, kuri jaudinsis, jei jis negrįš namo, bet tai nereiškia, kad jis tikrai neturi ko nors, kas dabar paniškai mina grindis, galvodamas, kur jis ir su kuo. Lygiai taip pat, kaip ji praleido daugiau, negu įmanoma suskaičiuoti, naktų begalvodama apie Dačą.

Kaip naivu buvo daryti prielaidą, kad jo gyvenime nėra moters. Vyro, kuris taip atrodo? *Atsipeikėk, Lile, žvelk į akis realybei.*

Jos žvilgsnis nukrypo į jo kuprinę, kuri vis dar gulėjo ant grindų, po stalo galu, ten jis ją pastūmė vakar vakare sakydamas, kad joje nieko naudingo nėra.

Tačiau joje galėjo būti kas nors informatyvaus.

– Skotai!

– Kąąą?

– Kelkis!

– Kąąą?

– Sakiau, kelkis.

Skotas apsivertė ant nugaros ir pravėrė akis. Jo miegamojo tarpduryje stovėjo Vesas ir susiraukęs žvelgė į jį. Skotas pasirėmė alkūne ir pažvelgė į absoliučią baltumą lauke. Nesimatė net kiemo tvoros.

– Negi pamokos neatšauktos? – paklausė.

– Žinoma, atšauktos. Bet jei manai, kad visą dieną galėsi gulėti lovoje ant savo tingaus užpakalio, tau teks nusivilti. Kelkis. Lauksiu tavęs virtuvėje. Turi tam tris minutes.

Išeidamas Vesas paliko duris praviras kartu parodydamas, kad Skotui nepasiseks miegoti ilgiau. Nusikeikęs Skotas nuvirto atgal ant pagalvės. Net tokią snieguotą dieną jam neleidžiama išsimiegoti. Bet kuriam kitam žmogui mieste šiandien leista atsipūsti, tik ne jam, trenerio sūnui.

Jam norėjosi užsitraukti antklodes ant galvos. Jeigu tik jam duotų ramybę, jis galėtų miegoti visą dieną. Bet dabar, jei neatsiras virtuvėje po trijų minučių, teks brangiai sumokėti. Dėl kelių akimirkų snaudulio nevertėjo to patirti.

Plūsdamasis jis nusimetė antklodes.

Jo tėvas, pasirodo, iš tikro skaičiavo laiką. Kai jis įžengė į virtuvę, Vesas pažvelgė į sieninį laikrodį, o tada pažiūrėjo į sūnų tokiu žvilgsniu, iš kurio buvo aišku, kad jis nesugebėjo ateiti į virtuvę per nurodytą laiką. Mama pasistengė jį išgelbėti.

– Labas rytas, mielasis! – sučiauškėjo ji. – Tau šoninės su kiaušiniais ar vaflių?

– Ką tau lengviau paruošti.

Jis atsisėdo prie stalo, įsipylė stiklinę apelsinų sulčių ir plačiai nusižiovavo.

– Kada vakar grįžai? – paklausė tėvas.

– Tiksliai nežinau. Tu dar nebuvai grįžęs.

– Aš buvau su Daču.

– Visą tą laiką?

– Daugelį valandų.

– Ar jums pasisekė užvažiuoti į kalną?

Kai tik Vesas baigė jiems pasakoti praėjusio vakaro įvykius, Dora padavė Skotui lėkštę su šonine, dviem keptais kiaušiniais ir dviem vafliais. Sūnus padėkojo jai šypsena.

– Tai buvo tikras nuotykis, – pasakė Vesas. – Ypač važiavimas iš tos skylės, kurioje aptikome Kelį Hokinsą. Pasisekė, kad mūsų nenušovė ar neišdulkino per užpakalį trys prasčiokai.

– *Vesai!* – pasipiktino Dora.

Vesą prajuokino žmonos pasibaisėjimas.

– Juk Skotas žino tokius dalykus, ar ne, sūnau?

Sutrikęs dėl motinos, Skotas, nuleidęs galvą, valgė toliau. Tėvas manė, kad labai šmaikštu vulgariai kalbėti girdint sūnui, lyg tuo pripažinti, kad jis jau suaugęs vyras, o suaugusiems vyrams tai atleistina. Aišku, tai buvo fiktyvus pripažinimas, nes visais kitais atžvilgiais su juo buvo elgiamasi kaip su dvimečiu vaiku. Nuo devynioliktos gimimo dienos Skotą skyrė vos du mėnesiai, bet jam buvo pasakoma, ką valgyti, kada gultis ir kada keltis.

Jis buvo vyriausias savo klasėje, nes tėvas privertė jį kartoti šeštos klasės kursą. Ne dėl to, kad jis būtų ko neišmokęs ar so-

cialiai nesubrendęs, ar dėl kokių kitų trūkumų, bet todėl, kad norėjo jam duoti papildomus metus kaip sportininkui.

Priverstinis buvimas toje pačioje klasėje žemino Skotą, bet Vesas taip nusprendė net nepasitaręs su Skotu ar jo mama ir atkakliai laikėsi savo sprendimo nepaisydamas jų protestų.

– Koledžo skautai pradeda žvalgyti į žaidėjus jau septintoje ar aštuntoje klasėje, – pasakė jis. – Papildomi augimo metai tau suteiks pranašumą. Kai ateini iš tokios mažos mokyklos kaip mūsų, pravers čia kiekvienas papildomas ramstis.

Vesas vis dar priimdavo visus sprendimus už jį. Pagal įstatymą Skotas jau buvo suaugęs. Jis galėjo eiti į karą ir mirti už tėvynę, bet prieštarauti savo tėvui negalėjo.

Lyg skaitydamas jo mintis Vesas tarė:

– Šiandien pat baik pildyti tas pareiškimo formas. Neturi jokio preteksto to nedaryti.

– Visi yra pakviesti į Gario namus prasiblaškyti.

Garis buvo vienas Skoto klasės draugų. Skotas nelabai jį mėgo, bet jis turėjo poilsio kambarį su biliardo stalu. Skotui labiau būtų patikusi diena su biliardo lazda rankoje nei koledžo pareiškimo formų pildymas.

– Pirmiausia pabaigsi pildyti formas, – pasakė tėvas. – Šį kartą aš pats patikrinsiu, kaip tu tą padarei. O po priešpiečių nuvešiu tave į sporto salę, kad nepraleistum treniruotės.

– Aš pats galiu nuvažiuoti į treniruotę, – atsakė Skotas.

Vesas papurtė galvą.

– Ne. Tave gali sumėtyti ant ledo, tu į ką nors atsitrenksi ir susilaužysi koją. Ne. Geriau aš tave nuvešiu.

Mama pasakė:

– Nieko neatsitiks, jei jis praleis vieną treniruotę.

– Toks tavo kalbėjimas tik parodo, kaip mažai apie tai išmanai, Dora.

Suskambėjo telefonas.

– Aš atsiliepsiu, – pasakė Skotas.

– Ne, *atsiliepsiu aš*, – Vesas išplėšė telefoną Skotui iš rankų. – Tu eik pildyti formų.

Skotas nunešė savo lėkštę prie kriauklės ir pasisiūlė padėti mamai sudėti indus į indaplovę. Ji papurtė galvą.

– Geriau daryk, ką liepė Vesas. Kuo greičiau baigsi, tuo greičiau pamatysi draugus.

Vesas padėjo telefono ragelį ir pasakė:

– Tai buvo Viljamas Ritas.

Ant Skoto kaklo pasišiaušė plaukeliai.

– Jis paprašė, kad atvykčiau į vaistinę tuojau pat.

– Kodėl? – paklausė Skotas.

Dora pažvelgė pro langą.

– Ar vaistinė šiandien atidaryta?

– Taip, atidaryta ir verslas puikiai einasi. Nepatikėsi, kai pasakysiu, kas dabar atvažiavo į vaistinę susitikti su Daču.

Kurį laiką jis palaikė Skotą ir Dorą nežinioje, o paskui tyliai sušnabždėjo:

– FTB agentai.

– Ko jie nori iš Dačo? – paklausė Dora.

Skotas galėjo atspėti, bet laukė, kol tėvas jiems pasakys.

– Galėčiau lažintis iš gerų pinigų, kad tai dėl Milisentės, – Vesas pasiekė paltą ir jį apsivilko.

– Kadangi esu miesto tarybos pirmininkas, Ritas pamanė, kad turėčiau žinoti, kaip klostosi įvykiai.

Jis atidarė lauko duris ir išeidamas pasakė:

– Gal jie jau aptiko kokį nors pėdsaką.

Skotas žvelgė į jį išeinantį, po to dar ilgai žiūrėjo į uždarytas duris.

15 SKYRIUS

PAPRASTAI LINDA VEKSLER ATVYKDAVO Į DARBĄ Rito vaistinėje lygiai šeštą valandą ir užkaisdavo kavą. Paskui pasiruošdavo atidaryti vaistinę septintą valandą, nes nuolatiniai lankytojai užsukdavo kas rytą valgyti kukurūzų košės ir kepto kumpio.

Tačiau šį rytą ji suprato, kad šeštą atvažiuoti nespės. Ji paskambino Viljamui dar prieš auštant ir pranešė, kad jos namai atrodo, lyg būtų Aliaskoje.

– Vis dar pasiutusiai sninga, – pasakė ji. – Kol smėlio barstytuvas nepabarstys kelių, negaliu niekur važiuoti.

Viljamas tą pranešė Merili, kuri mėgino jį įkalbėti, kad jis irgi nevažiuotų iš namų ir neatidarinėtų vaistinės.

– Kas gi išdrįs važiuoti į vaistinę šį rytą? Bent jau palauk keletą valandų, kol pabarstys kelius.

Bet jis užsispyrė atidaryti vaistinę laiku.

– Aš jau nukasiau išvažiavimą iš namo. Be to, mano klientai tikisi, kad ten būsiu.

Namo pastogė dengė jų automobilius. Ji pro virtuvės langą matė, kaip Viljamas įlipo į savąjį, užvedė variklį ir iškėlė nykščius į viršų. Jis atsargiai galu išvairavo automobilį į kelią.

Nors Merili ir mėgino jį atkalbėti nuo važiavimo, apsidžiaugė likusi viena namuose. Visa diena namuose, kurią gali skirti sau, ją nuteikė linksmai ir nerūpestingai. Ji grįžo į miegamąjį, nusivilko chalatą ir vėl atsigulė į šiltą lovą, kur galėjo prisiminti savo erotinę nuotaiką, kurią susikūrė kartu su meilužiu vakar vakare.

Jis niekada nepasilikdavo visai nakčiai, bet ir niekada neišeidavo iš karto po pasimylėjimo. Trumpą, bet žavingą akimirksnį jie gulėdavo kartu ir užsiimdavo nemoraliu flirtu. Galva prie galvos jie šnibždėdavo, vartodami tiek poetišką, tiek ir padugnių kalbą savo fantazijoms, kurios šokiruotų net ir visko mačiusius meilužius. Ir labai dažnai viskas baigdavosi tų žodinių fantazijų įgyvendinimu.

Ji jam nieko nedrausdavo. Jam buvo leista naudotis jos kūnu be apribojimų. Iki jo jos seksualumas buvo neištyrinėta dykynė. Patį pirmą kartą be jokios gėdos ir apribojimų ji pakvietė jį ne tik tyrinėti jos kūną, bet ir iki valios juo naudotis.

Ėjimas į tą pirmąjį kartą buvo laipsniškas. Jie daugelį metų buvo pažįstami, bet ėmė kitaip suvokti vienas antrą. Atrodė, abu tuo pat metu pradėjo matyti vienas antrą kitoje šviesoje. Abu nebuvo tikri, kad šis naujas suvokimas abipusis, todėl judėjo vienas prie kito atsargiai, kol seksualinis susidomėjimas tyliai buvo pripažintas.

Kai tai įvyko, jie pradėjo ieškoti priežasčių, kad jų keliai susikirstų. Jų pokalbiuose buvo galima justi užuominą, nors pašaliečiui jie būtų atrodę nekalti ir padorūs. Jei jų akys netyčia susitikdavo, tegu ir pilnoje žmonių viešoje vietoje, jose buvo matyti žodžiais neišsakytas troškimas. Vėliau jie vienas antram prisipažino, kad po to juos išmušdavo karštis ir apimdavo silpnumas.

Tada vieną vakarą atsitiko tai, ko jie kiekvienas širdyje troško – jie liko vieni du. Viljamas nuvyko į kalną tvarkyti senųjų namų, todėl Merili neturėjo priežasties skubėti namo. Ji liko klasėje nutarusi geriau tikrinti mokinių darbus mokykloje, negu neštis juos namo tik tam, kad kitą dieną juos vėl parneštų atgal.

Jis pastebėjo jos automobilį fakulteto stovėjimo aikštelėje ir nuėjo į pastatą prisimetęs, kad kažko ieško.

Jis išdygo klasės tarpduryje ir ją išgąsdino, nes ji manė esanti pastate viena. Jie suvaidino mandagią, padorią, gerai išmoktą scenelę. Jis paklausė, ar ji nematė jo tariamai ieškomo žmogaus, o ji atsakė, kad ne, bet abu puikiai suvokė, kad pokalbis yra apsimestinis.

Jis lūkuriavo. Ji paėmė į rankas segtuvą ir pradėjo jį tyrinėti, lyg jis būtų buvęs naujas ir nežinomas išradimas, paskui padėjo jį į tą pačią vietą. Jis nusivilko švarką ir persimetė jį per ranką. Ji pirštu knebinėjo savo perlinį auskarą. Jie pasikeitė nereikšmingomis frazėmis.

Greitai nebesumojo, ką nebanalaus pasakyti vienas kitam. Bet jis vis vien niekur nėjo. Jis pasiliko ir žiūrėjo į ją akimis, kuriose atsispindėjo ilgesys, laukdamas iš jos signalo veikti, juk jie abu jautė fizinį troškulį, kai buvo šalia.

Tiesą sakant, jis perdavė iniciatyvą jai. Juk jis nebuvo laisvas, kad galėtų turėti meilužę. Merili tai žinojo, bet sutiko su tuo, nekreipė į tai dėmesio. Nors kartą gyvenime ji nutarė būti egoistė ir paimti tai, ko norėjo, nekreipdama jokio dėmesio į kitų nuomonę. Velniop visas pasekmes.

Drąsiausias dalykas, kokį ji padarė, buvo tai, kad paklausė, ar jis negalėtų jos palydėti į knygų saugyklą, nukelti dėžę knygų ir atnešti ją į klasę.

– Mano penktokai turės pradėti skaityti „Aivenhą“ kitą savaitę, – pasakė ji jam beeinant į saugyklą. Jie ėjo koridoriumi ir jų žingsnių aidas atsimušė į metalines drabužių spinteles.

– Knygos yra laikomos ten, – pridūrė.

Ji atrakino saugyklos duris ir pirma įėjo į patalpą. Ten patraukė už virvutės, kuri buvo nutįsusi nuo lempos, ir uždegė šviesą. Tada uždarė ir užrakino duris. Ji stovėjo priešais jį nuleidusi rankas. Ji tiek daug padarė. Dabar buvo jo eilė.

Jis palaukė gal kokias tris sekundes, paskui prisitraukė ją ir pradėjo bučiuoti su nežabotu įkarščiu. Jis maigė jos užpakalį. Glamonėjo krūtis. Nutraukė elastinį raištį, paleido jos plaukus, suėmė juos į rankas ir suko apie pirštus.

Merili tik grožinėje literatūroje buvo skaičiusi apie tokią ugningą aistrą. Ji sunkiai galėjo patikėti, kad pati tapo tokios aistros objektu.

Jis grabaliojo ranka po jos megztiniu, o ji, kad jam būtų patogiau, nusitraukė megztinį pro galvą, nusisegė liemenėlę ir pirmą kartą atidengė jam savo krūtis. Paskui iš po sijono ištraukė pėdkelnes ir kelnaites, o tada kviesdama atsirėmė į krūvą dėžių ir sušnibždėjo:

– Daryk su manimi viską, apie ką esi fantazavęs ar svajojęs. Aš noriu, kad tavo svajonės pildytųsi su manimi. Liesk mane, kiek tik nori.

Jo ranka nuslinko jos šlaunimis aukštyn. Ji jau buvo šlapia. Kai jo pirštai įslinko į ją, ji atmetė galvą ir sušnibždėjo dar kartą:

– Ką tiktai tu nori. Viską.

Jo akys žvilgėjo geismu, bet kai prasisegė kelnes ir užsimovė prezervatyvą, dar turėjo proto paklausti, ar ji yra nekalta. Tada ji papasakojo jam apie savo vienintelę patirtį. Paskutiniaisiais metais koledže. Su filosofijos studentu. Tai atsitiko vienintelį kartą. Ir prieš tą kartą buvo vienintelis sausas bučinys.

– Be to, priekinė mašinos sėdynė gali užtikrinti tik labai nepatogų dulkinimąsi.

Panelė Merili Rit buvo paskutinis žmogus, iš kurio jis galėjo tikėtis išgirsti tokį žodį. Sklindantis iš jos mandagių lūpų jis taip jį sužadino, kad nebebuvo įmanoma valdytis. Be to, tai išvadavo jo sąžinę nuo bet kokių būgštavimų. Jis ją užvaldė greitai ir įnirtingai bei pasitenkino greičiau už ją.

Išeidamas iš jos pasiteiravo:

– Tu nepasitenkinai, ar ne?

– Viskas gerai.

– Negali būti gerai.

Jis panaudojo savo pirštus.

Kai viskas baigėsi, ji taip virpėjo, kad jai net buvo sunku apsirengti. Jis jai padėjo. Ji juokėsi iš to, kaip nevikriai jis elgiasi su jos drabužiais. Dūsavo, kai jis sustodavo, kad paglamonėtų kurią nors jos kūno dalį. Žaismingai priekaištavo dėl jo gašlių

komentarų. Jis padėjo jai užsimauti kelnaites, tada glostė ją per drėgną audinį, kol ji vėl patyrė audringą orgazmą įsikibusi jam į pečius, sunkiai gaudydama orą jam prie krūtinės.

Saugyklos kambary oras pasidarė troškus ir prisodrintas muskuso kvapo. Jiems išeinant Merili svarstė, ar kitas žmogus, užėjęs į šią patalpą, užuos sekso kvapą ar ne. Ji tikėjosi, kad taip. Ši nuodėminga mintis privertė ją nusišypsoti.

Slapta saugyklos atmosfera pridėjo jaudulio jų pirmajam pasimylėjimui, bet žvelgiant iš praktinės pusės jie negalėjo toliau ja naudotis. Ne tik dėl to, kad juos ten kas nors galėjo lengvai aptikti, bet romantiškai kalbant ten daug ko trūko.

– Šiaurinėje mano miegamojo pusėje yra prancūziški langai, – pasakė ji jam. – Aš paliksiu juos neuždarytus vakarais, kad tu galėtum įeiti. Ateik pas mane, kai tik galėsi.

Jam toks planas pasirodė abejotinas, bet ji nuramino jį, kad Viljamas nieko nepastebės.

– Jis anksti gulasi ir neišeina iš savo miegamojo iki ryto.

Kai jis įsmuko į jos namą pirmą kartą, jie abu nutarė, kad vertėjo rizikuoti dėl galimybės mylėtis nuogiems lovoje. Žodžiais, kurie vertė Merili rausti, jis gyrė kiekvieną jos kūno lopinėlį. Ji nustebino jį tuo, kad be jokio gėdos jausmo tyrinėjo jo kūną.

– Mano žavingasis meiluži, – sušnibždėjo ji dabar, pakartodama tai, ką sakė jam praėjusį vakarą, kai paėmė jo varpą tarp savo lūpų. Jam tai patiko. Patiko, kai ji apžiojo burna patį varpos galiuką, kuris buvo lygus ir kietas lyg slyva.

Telefonas suskambėjo ir atitraukė ją nuo puikių prisiminimų. Pasivertusi ant šono ji pažvelgė į skambučių registrą ir pamatė, kad tai Viljamas, jis skambino iš vaistinės. Ji neatsakė į skambutį. Galės pasiteisinti, kad buvo duše. Bet jeigu jam iš tikro reikia jos pagalbos, ar ji nejaus kaltės, kad neatsiliepė į jo skambutį todėl, jog norėjo pasvajoti apie slaptą meilužį? Kaltės jausmas nugalėjo.

* * *

– Kas atsitiko, Viljamai?

Merili balsas buvo silpnas ir suirzęs. Ar ji buvo vėl sugrįžusi į lovą, kai jis paliko namus? Viljamas svarstė. Tikriausiai. Jai nedaug teko pamiegoti praėjusią naktį. Taip, tokia buvo aistros kaina. Tik į naudą bus, jei ji negalės visą dieną dykinėti, kaip turbūt tikėjosi po praėjusios nakties.

Iš tikrųjų reikia žavėtis jos ištverme. Jam atrodė tikras stebuklas, kad jo sesuo dar gali pašliaužti po tokio sanguliavimo maratono. Jos meilužio ištvermė taip pat kėlė žavesį.

Jam dažnai kildavo pagunda nutykoti vieną jų ar abu sykiu ir parodyti, kad žino apie jų neteisėtą ryšį. Jis netvėrė savame kailyje įsivaizduodamas tą momentą, kai jis jiems atskleis, kad žino apie jų karštligišką dulkinimąsi Merili buduare. Jie spoksos į jį sustingę iš siaubo, kai supras, kad jų ateitis priklauso nuo jo užgaidos.

Tai bus triumfo momentas. Žinoma, didelį malonumą teikė jau pats žinojimas, kad toks momentas neišvengiamas, todėl galima ir palūkėti.

Jis pajus, kai ateis tinkamas laikas, o tada paspęs spąstus. Kol kas tegu jie dulkinasi savo malonumui.

Jis vos susitvardė, kad šypsena nepasigirstų balse.

– Merili, man reikia, kad tu tuoj pat atvyktum į parduotuvę.

– Kodėl? Kas atsitiko?

– Nieko *neatsitiko*. Aš turiu klientų. Svarbių klientų, – jis pasakė patylomis. – Du FTB agentus. Jie jau laukė mašinoje, kai aš atvažiavau. Jie nori susitikti su Daču dėl Ganų dukters dingimo. Turėčiau pasiūlyti jiems pusryčius, o, kaip žinai, Linda negali atvažiuoti.

– Aš nemoku naudotis ta viryklе.

– Ar tai labai sunku? Manau, sugalvosi kaip. Negaišk tuščiai laiko. Man reikia tavęs čia. Aš paskambinau Vesui...

– Kodėl Vesui?

– Manau, jis turėtų tai žinoti, nes yra miestelio tarybos pirmininkas. Kad ir kaip ten būtų, jis jau yra pakeliui. Kaip greitai gali čia atsirasti?

– Duok man dešimt minučių.

Viljamas pakabino ragelį šnarpšdamas ir šypsodamasis iš pasitenkinimo.

Dačui įeinant į vaistinę virš durų suskambėjo varpelis. Nuo jo linksmo garso Dačas sukando dantis.

Stipriai sugriebęs Kelį Hokinsą už alkūnės, Dačas beveik nutempė jį prie baro ir be ceremonijų nudrėbė ant kėdutės tikėdamasis, kad staigūs judesiai pažadins kretiną.

– Prašau duoti jam kavos, – pasakė jis Viljamui Ritui, kurio džiugi šypsena jį sunervino lygiai taip pat, kaip ir varpelis virš durų. – Padaryk ją karštą ir stiprią. Ir man tokią pat.

– Tuoj išvirs, – Ritas mostelėjo į burbuliuojantį kavos aparatą.

Dačas visai nenustebo, kad Hokinsas neatsikėlęs ir netrokšta niekur važiuoti, kai atvyko į jo aptriušusį namelį. Kadangi Hokinsas neatsiliepė į beldimą, Dačas įėjo pats. Trobelė buvo prigrūsta visokio šlamšto, kuris kėlė gaisro pavojų. Smirdėjo santechnika ir prarūgusiu pienu. Jis rado Hokinsą miegantį su visais drabužiais tokioje lovoje, kokioje ir nususęs šuo nenorėtų nustipti. Jis ištraukė jį iš lovos ir nutempė tiesiai į laukiantį bronko.

Važiuodamas į miesto centrą jis kartojo Hokinsui, kaip gyvybiškai svarbu, kad jis susiimtų ir kaip nors užvažiuotų smėlio barstytuvu į kalną. Nors Hokinsas į viską atsiliepė linkčiojimu ir niurzgėjimu, Dačas nebuvo įsitikinęs, kad jo protas veikia.

Ir lyg bendravimo su Hokinsu dar nebūtų buvę gana, jam teks maloniai elgtis su tais FTB agentais. Jam niekada nepatiko su jais bendrauti, o po tokios nakties, tai ypač vargins.

Išleidęs Vesą prie namų, jis nenuvažiavo tiesiai į policiją. Ten jis pasirodė vėlai ir dispečeris jam padavė daugelio skambučių suvestinę.

Visi skambučiai buvo skundai, kurių jis negalėjo patenkinti, kol oras pagerės. Tokie, kaip užšalęs fontanas priešais banko pastatą, prapuolusi karvė arba nuo sniego ir ledo svorio nulūžusi medžio šaka. Ji nukrito ant savininko lauko pirtelės ir suskaldė jos stogą.

Ir tai jam turėjo rūpėti? Kodėl?

Tada jis sulaukė skambučio iš ponios Kramer, kuri turėjo daugiau pinigų už Dievą. Juos atnešė *Coca-Cola* kompanijos akcijos, kurias pigiai nupirko jos išmintingasis prosenelis. Bet negalėtumėte rasti bjauresnio ir šykštesnio už ją seno šikšnosparnio. Ji paskambino, kad praneštų apie bastūną, slampinėjantį jos priekiniame kiemelyje. Dačas dar kartą perskaitė dispečerio pranešimą.

– Ar reikia suprasti, kad tai – Skotas Hameris?

– Taip. Hamerių vaikas. Ji sako, kad jis praslinko pro jos namus taip, lyg būtų buvęs gegužės vakaras. Ji pasakytų, kad jis buvo sumanęs ką nors bloga, jei jos paklaustumėte.

– Taip, bet aš neklausiau, – pasakė Dačas. – Kartais ji mato, ko nėra. Aš buvau namuose pas Hamerius. Skotas kiurksojo savo kambaryje ir klausėsi garsios muzikos. Be to, Vesas jam neleistų niekur eiti tokį vakarą.

Dispečeris gūžtelėjo stambiais pečiais neatitraukdamas akių nuo Džono Veino šaudyk-gaudyk filmo per nespalvotą televizorių.

– Ko galima norėti iš pakvaišėlės, kuri rausiasi šiukšlių dėžėse? – pasakė.

Buvo žinoma, kad ponia Kramer užsitraukdavo gumines pirštines ir knisdavosi po šiukšlių dėžes patamsyje. Tik pamanykite.

Dačas suvyniojo pranešimą į kamuoliuką ir nušveitė į perpildytą šiukšlių dėžę. Kitus raštelius susikišo į marškinių kišenę, kad peržiūrėtų vėliau, kai Lilė bus sėkmingai pargabenta nuo Klierio viršukalnės. Tai buvo viskas, kas jam šį rytą rūpėjo – priversti Kelį Hokinsą užvažiuoti į kalną ir ją išgelbėti.

Tiesa, vis dar velniškai snigo, o po sniegu buvo colio storumo ledo sluoksnis. Tai buvo kliūtys, kurias blaiviai išdėstė Hokinsas ir jos iš tikrųjų buvo rimtos. Bet neturėtų būti taip sunku, kaip vakar vakare, kai jiems kliudė ir tamsa. Bent jau Dačas taip manė.

Pažvelgęs į savo atspindį baro veidrodžiuose, kabančiuose ant galinės sienos, jis pamatė tai, ką matys FTB agentai – iš-

sekusį nevykėlį. Jis visą naktį prasnaudė kėdėje prie rašomojo stalo, o jo miegą dažnai nutraukdavo neramios mintys apie Lilę ir apie tai, ką ji galėtų tuo metu daryti. Ką galėtų daryti Benas Tirnis. Ką jie abu *kartu* daro.

Prieš išeidamas iš policijos jis nusiprausė ir nusiskuto vyrų tualete naudodamasis atšipusiu skustuvu, muilo gabalu ir drungnu vandeniu negilioje kriauklėje. Jei būtų žinojęs, kad netrukus teks susitikti su FTB agentais, būtų parvykęs namo išsimaudyti duše ir apsivilkti nauja uniforma.

Dabar jau per vėlu ką nors keisti.

– Kaip ta kava, ar greit užvirs? – paklausė jis Rito.

– Dar minutė ar dvi ir aš ją jums atnešiu.

Išsėmęs visas priežastis, dėl kurių būtų galėjęs dar atitolinti susitikimą, Dačas atsisuko ten, kur sėdėjo abu FTB agentai, lyg plėšrieji paukščiai laukdami, kol nugaiš mirštantis gyvulys. Vyresnis iš jų nuolat žvilgčiojo į rankinį laikrodį.

Šiknaskylė, pamanė Dačas. Ar jie galvoja, kad jis turi atlėkti vos jiems pamojus pirštu? Tikriausiai taip, sprendžiant iš to, kaip jie pareikalavo šio susitikimo jo iš anksto neįspėję.

Jis buvo ką tik sustojęs prie Hokinso namų, kai sulaukė skambučio iš Hario. Jaunasis policininkas buvo uždusęs ir susijaudinęs kalbėjo labai greitai, bet Dačas pagaliau šiaip taip suprato, kad FTB agentai jo lauks vaistinėje.

– Po pusvalandžio. Taip jis sakė.

– Kas sakė? Specialusis agentas Vaizas?

– Ne, – atsakė Haris. Tas vyresnis, kuris prisistatė specialiuoju atsakinguoju agentu.

Velniškai nuostabu.

– Kaip tu su jais susidūrei?

– Nemanau, kad turėčiau sakyti. Jis manęs prašė neminėti pavardžių per radiją.

– Dėl ko jis nori mane matyti?

– Tai dar vienas dalykas, kurio neturėčiau sakyti per radiją.

Dačas nusikeikė po nosimi. Kas tam Hariui atsitiko? Ar jį kas užbūrė?

– Jeigu jie bus vaistinėje, kai ten nuvažiuosiu, tada gerai. Bet aš nesiruošiu ten stypsoti ir jų laukti.

– Nemanau, kad jūs norėtumėte supykdyti tą vaikiną.

Dačas nemėgo, kai būdavo metamas iššūkis jo autoritetui, ypač, kai tą darydavo policijos pareigūnai, todėl atsakė:

– Nemanau, kad ir jis norėtų mane supykdyti.

– Aišku, ne, sere, – pasakė Haris. – Bet specialusis atsakingasis agentas pasakė man, kad yra labai svarbu, kad jūs šį rytą susitiktumėte. Ir tai, kaip jis tą pasakė... atrodė, kad jis labai supyks, jei jūs ten nepasirodysite. Tai tik mano nuomonė, sere.

Dabar, kai Dačas pats pamatė specialųjį atsakingąjį agentą, jo nuomonė sutapo su Hario. Vienas žvilgsnis ir Dačas suprato, kad priešais jį tikrai sunkus atvejis. Jis turėjo daug patirties su tokiais griežtais, puritoniškais veikėjais Atlantos policijos poskyryje. Jam iš karto susidarė neigiamas įspūdis.

Neskubėdamas jis nužingsniavo prie jų staliuko ir atsisėdo priešais.

– Labas rytas! – pasakė.

Vaizas juos supažindino.

– Čia policijos viršininkas Dačas Bertonas, o čia – specialusis atsakingasis agentas Kentas Beglis.

Beglio šiurkštumą ir ūmumą atskleidė jau jo prisistatymas.

– Beglis, – pasakė jis ištiesdamas Dačui ranką virš plastikinės staltiesės. Vien tas judesys rodė, ką jis mano apie Dačą. Dar neištarus frazės: „Kaip laikotės?" buvo aišku, kad jis laiko Dačą menkysta. Aišku, kad specialusis atsakingasis agentas į tai žiūrėjo kaip į būtiną formalumą prieš išstumiant iš veiklos buką vietinį policininką.

Tie kalės vaikai federalai žadėjo, kad skaitysis su vietiniais įstatymų sergėtojais. Žadėjo gerbti kiekvieną, kuris nešioja policininko ženkliuką. Nesąmonė! Gal tarp jų ir būtų galima rasti kokią išimtį, gerai paieškojus, bet apskritai jie visi tarėsi esą visa žinantys, visko pradžia ir pabaiga. Taškas. Istorijos pabaiga.

– Mes atsiprašome, kad neįspėjome iš anksto, – pasakė Vaizas.

Su Vaizu Dačas buvo supažindintas netrukus po to, kai persikėlė atgal į Klierį ir tapo policijos viršininku. Kai jie paspaudė vienas kitam rankas pirmąjį kartą, Vaizas pasakė, kad jam palengvėjo nuo minties, kad dingusių asmenų bylomis dabar užsiims patyręs žmogus. Bet Dačas suprato, kad tai tik geros manieros. Vaizas norėjo pakelti jam nuotaiką ir žaidė politinį žaidimą.

Ritas atnešė tris puodelius kavos. Beglis nekreipė dėmesio į savąjį. Vaizas atplėšė saldiklio pakelį. Dačas siurbtelėjo iš savojo puodelio ir paklausė:

– Kas neatidėliotino atsitiko?

– Ar turite galvoje, kas atsitiko dar, be tų penkių moterų dingimo? – paklausė Beglis.

Jis lyg švitrinis popierius braukė per nuogas Dačo nervų viršūnėles. Dačui norėjosi jam trenkti. Bet jie tik sukryžiavo žvilgsnius, kuriuose aiškiai atsispindėjo panieka vienas kitam.

Vaizas lengvai nusikosėjo į kumštį ir pastūmė aukštyn smunkančius akinius.

– Sere, aš tikrai nemanau, kad viršininkas Dačas norėjo sumenkinti penkių dingusių moterų paieškų svarbą.

– Šis oras tiesiog sukliudė mano tyrimui, – paaiškino Dačas.

– Ką tai reikštų? – paklausė Beglis.

Būdamas apsigimęs diplomatas Vaizas skubiai pataisė Beglio klausimą.

– Galbūt galėtumėte mus supažindinti su naujausiomis savo tyrimų detalėmis?

Dačo kantrybė jau seko, bet jis suprato, kad kuo greičiau atsakys į jų klausimus, tuo greičiau galės važiuoti.

– Kai aš pirmą kartą išgirdau apie Milisentės Gan dingimą, pasitelkiau į pagalbą visus vyrus, kuriuos tik galėjau – iš savo poskyrio, iš valstijos policijos, iš apskrities šerifo kontoros ir gerą būrį savanorių, kad jie iššukuotų apylinkes. Bet ši teritorija tokia, kad viskas vyksta lėtai, ypač kai jiems buvo liepta apžiūrėti kiekvieną šakelę. Vakar, kilus audrai, turėjau įsakyti nutraukti paieškas. Mes nieko negalime padaryti, kol oras pa-

sikeis. Manau, nereikia aiškinti, kad toks oras gali sunaikinti įkalčius.

Mostelėjęs ranka į pastato priekį, jis pastebėjo, kad iš skirtingų pusių prie įėjimo artėja Merili Rit ir Vesas Hameris ir kad jie tuo pat metu paliečia duris. Vesas palaikė jas, kad Merili galėtų įeiti, o paskui skubiai įėjo pats. Jie kikeno dėl ant jų drabužių prilipusio sniego. Vos įėję pro duris, jie patrypė kojomis, kad jį nusipurtytų.

Vesas nusiėmė skrybėlę ir nusimovė pirštines. Merili nusimaukšlino kepurę ir juokėsi iš to, kaip statinis krūvis pašiaušė jos plaukus. Jos nosies galiukas buvo raudonas, bet Dačą pribloškė tai, kokia žavi ir gyvybinga ji atrodė šį rytą.

Viljamas šūktelėjo ją ir ji nuskubėjo pas jį, į barą. Vesas pažvelgė į staliuką, prie kurio sėdėjo Dačas ir FTB agentai. Neatrodė, kad jis nustebo juos čia matydamas. Turbūt Viljamas, prisiėmęs visa žinančio vaidmenį, bus paskambinęs Vesui, kad informuotų apie susitikimą.

Praėjusį vakarą jis su Vesu pasikeitė keliais aštriais žodžiais ir išsiskyrė, įpykę viens ant kito. Po Dačo juokelių apie jį ir moteris Vesas atidarė bronko keleivio dureles, išlipo ir pasakė:

– Nenusibosk man, Dačai, nes aš likau praktiškai vienintelis tavo draugas ir sąjungininkas.

Tada jis trinktelėjo durelėmis ir dingo sniego sūkuryje.

Dabar jie vienas kitam trumpai linktelėjo, po to Dačas nukreipė dėmesį į Vaizą ir Beglį.

– Vakar vakare aš kalbėjausi su ponia ir ponu Ganais, – tęsė jis. Jis nepaminėjo, kad Milisentės tėvai patys jį susirado. Jis džiaugėsi, kad bent tiek turėjo pasakyti. Tai rodė, kad jis užsiima byla ir yra aktyvus.

– Aš supažindinau juos su apklausa tų žmonių, su kuriais Milisentė bendravo tą dieną, kai dingo. Pirmiausia apklausėme žmones mokykloje, paskui – darbe. Mes sudarėme tų žmonių sąrašą, bet nespėjome su visais pasikalbėti iki pūgos. Mano poskyris nedidelis, jame nedaug darbuotojų. Mūsų biudžetas taip pat skurdus.

Kad pasiteisinimai nepradėtų skambėti kaip skundai, jis nutilo ir vėl sriūbtelėjo kavos.

Tada pažvelgė į barą. Hokinsas sėdėjo prie jo susikūprinęs, nusitvėręs kavos puodelį abiem rankom, lyg viena negalėtų jo stabiliai išlaikyti. Vesas kažką įdomaus pasakojo Viljamui ir Merili. Nors jis kalbėjo tyliai, bet buvo sutelkęs jų dėmesį į save. Dačas svarstė, ką įdomaus jis ten galėjo pasakoti. Grįždamas prie reikalo, jis kreipėsi į Vaizą:

– Ar sužinojote ką nors įdomaus iš Milisentės dienoraščio?

„Tegu ir jiems paspirga užpakaliai, – pamanė Dačas. – Jie taip pat sprendžia šią bylą. Ir su visomis priemonėmis, kurias turi, jie nepasistūmėjo į priekį".

– Vienas kitas įrašas patraukė mano dėmesį, – atsakė Vaizas. Jis susipylė į kavą dar vieną saldiklio pakelį ir ją išmaišė. – Tačiau yra tikimybė, kad jie nėra susiję su jos dingimu, nėra svarbūs.

– Nėra svarbūs? – pasišaipė Dačas. – Jei jie nebūtų svarbūs, jūs nebūtumėte čia. Kas jus sudomino?

Vaizas žvilgtelėjo į Beglį. Beglis tylėdamas spoksojo į Dačą. Vaizas atsikrenkštė ir vėl pasižiūrėjo į Dačą pro savo didelius akinius.

– Ar jūs pažįstate žmogų, vardu Benas Tirnis?

Tirnis staiga pašoko iš miegų.

Dar prieš sekundę jis skendėjo giliame, be sapnų miege. O po sekundės jau buvo visiškai atsibudęs, jo jutimai buvo tokie jautrūs, lyg kas jį būtų staiga perliejęs botagu.

Instinktyviai jis nusimetė antklodes ir pamėgino atsisėsti. Daugybė skausmų, kuriuos pajuto, privertė jį gaudyti orą, iš akių pasipylė ašaros. Užplūdo svaigulys. Jis liovėsi judėti, negiliai kvėpavo, kol skausmas tapo pakenčiamas ir jis šiek tiek atgavo pusiausvyrą. Tada nuleido kojas ant grindų ir atsisėdo.

Lilė jau buvo atsikėlusi anksčiau ir tikriausiai prausėsi vonioje.

Nors kambaryje buvo tamsu, jis žinojo, kad jau prašvitę. Pamėgino uždegti lempą prie lovos, ji užsidegė. Trobelėje vis dar

buvo elektra. Bet joje buvo taip šalta, kad jis visas drebėjo. Turbūt naktį baigėsi dujos. Taigi pirmasis uždavinys šiandien – užkurti ugnį.

Įprastomis sąlygomis jis būtų to ėmęsis iš karto. Tačiau šį rytą vien sėdėjimas išsitiesus jau atrodė neįveikiamas uždavinys. Jam skaudėjo raumenis, o sąnariai buvo sustingę nuo miegojimo vienoje padėtyje, antraip ant tos sofos nebūtų galėjęs gulėti. Netgi kvėpavimas buvo skausmingas.

Pasikėlęs paltą ir megztinį, jis apžiūrėjo savo kūną. Visas kairys šonas buvo baklažano spalvos. Atsargiai apčiuopė kiekvieną šonkaulį. Neatrodė, kad kuris nors iš jų lūžęs, bet prisiekti nebūtų galėjęs. Laimė, joks organas nebuvo pradurtas, o jei buvo, kraujas iš jo tekėjo labai nežymiai. Šiaip ar taip, jis per naktį mirtinai nenukraujavo.

Galvos žaizda paliko kraujo dėmių ant pagalvės užvalkalo, bet jos nebuvo didelės. Jo kaukolės daugiau nebevarstė aštrus skausmas. Galvą skaudėjo bukai, užeidavo svaigulys, jei jis per staigiai pasijudindavo.

Laimė, jo nebekankino toks šleikštulys kaip praėjusį vakarą. Iš tikrųjų jis jautėsi išalkęs, tas jam pasirodė geras ženklas. Nuo minties apie kavą burnoje susirinko seilės. Jis nutarė, kad galima pasiimti tiek vandens iš jų rezervų, kad kiekvienas pasidarytų po puodelį kavos.

Jis pažvelgė į uždarytas miegamojo duris. Lilė visiškai neskubėjo išeiti iš vonios, o juk ten turėjo būti dar šalčiau nei čia. Ką gi ji ten gali taip ilgai daryti? Delikatus klausimas, kokio neužduosi moteriai.

Velniškas reikalas įstrigti čia su ja trobelėje. Velniškas reikalas. Nuslinkęs nuo sofos, jis nušlubavo lango link. Vėjas vis dar buvo stiprus, nors ir ne toks, kaip praėjusį vakarą. Tai buvo vienintelis pagerėjimas. Snigo taip smarkiai, kad prie vertikalių paviršių formavosi pusnys. Sniego sluoksnis tikriausiai jau siektų kelius. Jiems nepasiseks šiandien nusileisti nuo kalno. Jam velniškai nepatiko kelionės į malkų pašiūrę, bet gerai, kad jis ten nuėjo. Jiems pravers papildomas kuras.

Jis nuleido portjerą ant lango, nuėjo prie miegamojo durų ir tyliai pasibeldė.

– Lile? – pašaukė.

Po to pridėjo ausį prie durų ir pasiklausė, bet neišgirdo jokio garso nei judesio.

Kažkas ne taip.

Jis tą ne tik jautė, jis tą žinojo. Jis tą žinojo taip gerai, kaip kad jautė, jog pėdos yra šaltos. Arba kad jam vėl pradeda skaudėti galvą, galbūt dėl pakilusio kraujospūdžio.

Jis vėl pabeldė į duris. Šį kartą garsiau.

– Lile?

Tada pastūmė duris ir pažvelgė į vidų. Miegamajame jos nebuvo. Vonios durys buvo uždarytos. Jis greitai nuėjo prie jų ir taip pabeldė, kad net suskaudo šaltus krumplius. Vėl pašaukė:

– Lile?

Kai niekas neatsiliepė, jis atidarė duris.

Vonia buvo tuščia.

Susirūpinęs apsisuko ir sustojo lyg įbestas, kai pamatė ją stovinčią už miegamojo durų, kur ji tikriausiai slėpėsi, kai jis įėjo.

Velnias!

Ant grindų gulėjo išverstas visas jo kuprinės turinys. O Lilės rankose, nutaikytas tiesiai į jį, buvo jo paties pistoletas.

16 SKYRIUS

JIS ŽENGĖ ŽINGSNĮ PRIE JOS.

– Stovėk, kur stovi, arba šausiu.

Jis parodė į savo daiktus ant grindų.

– Aš galiu viską paaiškinti, bet ne tada, kai taikaisi į mane.

Jis žengė dar vieną žingsnį jos link.

– Sustok, nes šausiu!

– Lile, nuleisk ginklą, – pasakė jis siutinamai ramiai. – Tu manęs nenušausi. Bent jau sąmoningai.

– Galiu prisiekti Dievu, kad nušausiu.

Jos drebanti ranka ginklą laikė taip, kaip Dačas buvo išmokęs. Nors ji ir prieštaravo, jis ją išmokė naudotis pistoletu. Sakė, kad turi priešų tarp nusikaltėlių, jie gali pradėti jo ieškoti, išėję iš įkalinimo įstaigų, į kurias jis juos įkišo. Jis ją nusivežė į šaudyklą ir tol mokė, kol nutarė, kad ji sugebės apsiginti kritinėje situacijoje.

Jis ją mokė greičiau dėl savo negu dėl jos ramybės. Ji nemanė, kad jai gali tekti šiuos įgūdžius panaudoti ir jau tikrai ne dėl Beno Tirnio.

– Kas tu esi? – paklausė ji.

– Tu žinai, kas aš esu.

– Aš tik maniau, kad žinau, – pasakė ji šiurkščiai.

– Kiekvienas vyresnis negu dvylikos metų vyras šioje šalies dalyje nešiojasi ginklą.

– Tiesa. Pistoletas iškylautojo kuprinėje nėra mano nerimo priežastis.

– Tada paaiškink, kodėl taikaisi į mane.

– Pats žinai, Tirni. Juk tu – ne kvailys. Bet aš buvau kvaila.

Daug kas iš to, ką jis sakė ir darė per pastarąsias aštuoniolika valandų, jai atrodė keista, bet ji nemanė, kad turi bijoti. Tačiau sudėjus viską į krūvą su tuo, ką rado jo kuprinėje, jos požiūris dramatiškai pasikeitė.

– Lile, nuleisk ginklą...

– Nejudėk! – Lilė dar per kokį colį labiau ištiesė ranką, kai jis pamėgino žengti žingsnį prie jos. – Aš žinau, kaip šaudyti, ir šausiu.

Jos balse nebuvo pakankamai įkarščio, kad jį įtikintų. Todėl, kad ji buvo spąstuose, be jokios vilties išsigelbėti, su žmogumi, kurį įtarė pagrobus penkias moteris, o galbūt ir nužudžius jas. Be to, ji dusyk laiku neišgėrė vaistų ir jos kvėpavimas darėsi vis sunkesnis. Tai nepraslinko nepastebėta.

– Turi problemų, – pastebėjo Tirnis.

– Tai *tu* turi problemų.

– Tu pradedi švokšti.

– Man viskas gerai.

– Neilgai bus gerai.

– Man nieko neatsitiks.

– Sakei, kad emocinė įtampa gali sukelti priepuolį. Baimė tikrai tą padarys.

– Mano rankose ginklas, kodėl turėčiau bijoti?

– Tau ir nereikia manęs bijoti.

Ji pašaipiai prunkštelėjo ir palinkėjo sau atsispirti jo skvarbiam mėlynų akių žvilgsniui.

– Manai, patikėsiu tavo žodžiais?

– Tau nepadarysiu nieko blogo. Galiu prisiekti.

– Atsiprašau, Tirni, bet tau reikės labiau pasistengti. Ką veikei vakar ant kalno?

– Aš tau sakiau...

– Neknisk man smegenų. Tai nebuvo tinkamiausia diena iškyloms. Kas gi vyksta iškylauti į viršukalnę, kai numatoma pūga? Juo labiau toks patyręs žmogus kaip tu.

– Sutinku, tai buvo neapdairu.

– Neapdairus? Tu? Nesiderina su tavimi! Mėgink dar.

Jis sučiaupė lūpas taip, kad jos atrodė kaip plona linija. Tas jai priminė, kad jis nemėgsta, kai abejojama jo žodžiais.

– Pūga prasidėjo anksčiau, negu tikėjausi. Mano mašina niekaip neužsivedė. Aš neturėjau kito pasirinkimo, kaip tik leistis žemyn pėsčiomis.

– Tuo aš galiu patikėti.

– Pamėginau eiti tiesiausiu keliu, kad išvengčiau vingių. Bet pasiklydau.

– Pasiklydai? – ji pabrėžė žodį. – Pasiklydai, nors turi šeštąjį krypties pojūtį?

Pagautas meluojant jis šiek tiek suglumo. Paskui ėmėsi kitos taktikos.

– Žinai, tave, matyt, užvaldžiusi manija.

– Manija?

– Dėl tų dingimų. Kiekviena Klierio moteris bijo, kad bus kita auka. Baimė apėmė visą bendruomenę. Tu čia praleidai visą savaitę. Persisunkei ta panika. Žvelgi su įtarimu į kiekvieną vyrą.

– Ne į kiekvieną vyrą. Tiktai į vieną. Tą, kuris neturi logiško paaiškinimo, ko jis bastėsi miške per pūgą. Kuris nežinia kodėl žinojo, kur ir kokia yra mano trobelė, nors aš jam to nepasakojau. Kuris atsisakė atidaryti savo kuprinę ir parodyti jos turinį. Dabar man aišku, dėl kokių priežasčių.

– Pažadu, kad viską paaiškinsiu, bet ne tada, kai laikai atstačiusi į mane ginklą.

– Galėsi tą viską paaiškinti Dačui.

Jo veido bruožai staiga įsitempė ir išryškėjo, lyg kas būtų įtempęs odą.

Ji išsitraukė mobilųjį telefoną iš kišenės. Ryšio nebuvo.

Žodžiai ir tas žemas, gerai apskaičiuotas tonas, kuriuo jis juos tarė, stingdė jos kraują.

– Jeigu duosi valią vaizduotei, tai tau brangiai kainuos.

Jai nebuvo galima jo klausytis. Negalima buvo leisti nukreipti dėmesio. Jis jai melavo nuo pat pirmojo momento autobuse, kai nuginklavo savo šypsena. Jis tik atliko savo vaidmenį, kuris turbūt anksčiau buvo pasiteisinęs. Viskas, ką jis buvo sakęs ar daręs, buvo melas. *Jis pats* buvo melas.

– Gal galėtum manimi patikėti?

– Gerai, patikėsiu, jei paaiškinsi man tai.

Prie jos kojų gulėjo antrankiai, kuriuos ji rado viename iš užtrauktų kuprinės skyrių. Ji paspyrė juos į priekį. Antrankiai nučiuožė vien kojinėmis apmautų Tirnio kojų link. Jis ilgai spoksojo į juos, paskui pažvelgė į Lilę nepermaldaujamu žvilgsniu.

– Aš taip ir maniau.

Laikydama pistoletą dešinėje rankoje, kairiąją Lilė panaudojo tam, kad surinktų žinutę Dačui. Telefonas vis dar buvo numiręs, bet ji apsimetė, kad pasiekė balso paštą.

– Dačai, aš esu baisiame pavojuje, kurį kelia Tirnis, – pasakė.

– Tu labai klysti, Lile.

Ji įsikišo telefoną atgal į palto kišenę, o tada jau abiem rankom sugriebė pistoletą ir tarė:

– Aš taip nemanau.

– Prašau manęs išklausyti.

– Jau išklausiau. Pakelk antrankius.

– Kaip gali manyti, kad aš – Mėlynasis? Vien dėl tų antrankių ir kaspino?

Ji atsiminė, kaip Dačas Mėlynuoju vadino nežinomą nusikaltėlį. Kai ji išgirdo tą patį vardą, taip nerūpestingai sklindantį iš Tirnio lūpų, jos širdis ėmė daužytis į šonkaulius. Bet ne dėl to ją apėmė siaubas. Tikriausiai jis atsispindėjo ir jos veide, nes Tirnis švelniai pasakė:

– Nagi, Lile! Nėra ko stebėtis, kad aš žinau, kaip policininkai vadina nusikaltėlį. Tai mažas miestelis. Visi Klieryje tą žino.

– Ne tai, – ištarė ji švokšdama. – Aš nebuvau paminėjusi kaspino.

Specialiojo agento Vaizo klausimas buvo iškritęs iš konteksto. Bent jau taip pasirodė Dačui. Kurį laiką jis tylėjo suglumęs.

– Ar aš pažįstu Beną Tirnį?

Jie kalbėjosi apie Milisentės Gan dingimo tyrimą, kai nei iš šio, nei iš to Vaizas paklausė, ar jis pažįsta Beną Tirnį. Sumišęs jis nužvelgė abu – Vaizą ir Beglį, bet būtų buvę tas pat, jei būtų žvelgęs į dviejų lėlių akis. Jos buvo nepermatomos.

– Kokį ryšį gali turėti Benas Tirnis su arbatos kaina Kinijoje?

– Ar jūs jį pažįstate?

– Galiu susieti pavardę su veidu.

Jį nupurtė šaltis, visai nesusijęs su lauko temperatūra. Jis taip nemaloniai pasijusdavo, kai įeidavo į pastatą, kuriame slėpdavosi įtariamasis. Tiesiog jausdavo, kad kažkas blogo turės atsitikti, tik nežinodavo, kokia forma ir stiprumu pasireikš blogis. Nežinodavai, ko bijoti, bet žinodavai, kad reikia bijoti.

– Ką norite sužinoti apie Beną Tirnį?

Vaizas pažvelgė į savo kavą, paskui atsargiai padėjo šaukštelį ant lėkštutės po puodeliu.

Jo tylėjimas pasakė daugiau, negu būtų pasakę žodžiai. Dačui sugniaužė širdį.

– Klausykit, jeigu jis susijęs su šiuo...

– Kaip gerai jį pažįsta jūsų buvusi žmona?

Dačo žvilgsnis nukrypo į Beglį, kuris uždavė šį klausimą. Kraujas suplūdo Dačui į galvą.

– Apie ką, po velnių, jūs kalbate?

– Mes žinome, kad jie yra pažįstami.

– Iš kur žinote?

– Mes norime sužinoti, kaip gerai jie pažįstami. Koks ryšys juos sieja?

– Joks ryšys, – piktai atsakė Dačas. – Ji buvo kartą su juo susitikusi. Kodėl klausiate?

– Tiesiog domimės. Mes tikriname kelias versijas...

Dačas taip trinktelėjo kumščiu į stalą, kad subarškėjo ir įrankiai, ir indai. Vaizo šaukštelis nukrito nuo lėkštutės ir taukštelėjo į stalą.

– Liaukitės tauškę nesąmones ir pasakykit, ką žinote apie tą vaikiną. Jūs esat svarbūs FTB agentai, bet aš esu policininkas, po velnių, ir jūs turėtumėte mane gerbti bei pasakyti viską, kas susiję su tyrimu, kuriam vadovauju. Ką jūs žinote apie Beną Tirnį?

– Nusiraminkite, – sukomandavo Beglis. – Kaip žinote, aš nepakenčiu keiksmažodžių ir nereikalingo Dievo vardo minėjimo. Todėl nustokite tą daręs mano akivaizdoje.

Dačas išslinko iš už stalo, pasiekė savo pirštines bei paltą, užsimovė jas bei apsivilko paltą staigiais, piktais judesiais. Tada pasilenkė prie Beglio ir pasakė:

– Visų pirma, eikit velniop! Visų antra, įsikalkit į galvą, jūs, nelabas šventeiva, kad jei jums reikia sužinoti, kaip Benas Tirnis susijęs su šių moterų dingimu, tai man taip pat tą reikia žinoti, nes mano žmona beviltiškai įstrigusi kalnų trobelėje su juo.

Pagaliau jie sureagavo. Jų veiduose išryškėjo ir nustebimas, ir nerimas, kas privertė Dačą atsitraukti per žingsnį.

– Dieve brangus, ar tik nenorite pasakyti, kad Benas Tirnis yra Mėlynasis?

Atsargiai žvilgtelėjęs į grupę žmonių prie baro, Vaizas tyliai pasakė:

– Mes atskleidėme kelias aplinkybes, kurios reikalauja tolesnio tyrimo...

Agentas kalbėjo užuolankomis, kaip ir pats Dačas dažnai darydavo, kai tirdavo žmogžudystes. Kaip tik taip kalbama, kai žinoma, kad įtariamasis kaltas, ir trūksta labai nedaug įrodymų, kad būtų galima prikirpti jam uodegą.

Dačas dūrė pirštu į Beglį.

– Man nereikia tolesnio tyrimo, kad sužinočiau, jog tas šmikis praleido praėjusią naktį su mano žmona. Jeigu jis palietė bent vieną jos galvos plauką, prašykite Dievo, kad padėtų jums ten atsirasti greičiau už mane.

Ir atsukęs jiems nugarą, jis nužingsniavo prie baro. Ten griebė už apykaklės Kelį Hokinsą ir nutraukė jį nuo baro kėdutės.

– Laikas pasirodyti, – pasakė.

– Jeigu šio sumauto niekšo pavydas sugriaus mano bylos tyrimą, nusuksiu jo prakeiktą sprandą!

Tą pasakė FTB agentas, kuris mažiau kaip prieš šešiasdešimt sekundžių pareiškė nepakenčiąs keiksmažodžių.

Kai jis ir jaunesnysis agentas priėjo prie baro, jų abiejų išraiškos buvo tokios ryžtingos, laikysena tokia bauginanti, kad Merili panoro pasitraukti nuo jų toliau. Vyresnysis šūktelėjo:

– Ar kas nors iš jūsų žino, kur jis nuvažiavo?

– Į kalną gelbėti Lilės, – pasakė Vesas ir atsistojęs ištiesė ranką.

– Vesas Hameris, miesto tarybos pirmininkas, mokyklos futbolo komandos kapitonas.

Jis abiem iš eilės paspaudė rankas, o jie jam prisistatė. Vesas numojo ranka į jų rodomus pažymėjimus odiniuose aplankaluose.

– Man nereikia jūsų asmens pažymėjimų. Žinau, kad jūs – pareigūnai. Kartą ar du mačiau jus miestelyje, – pasakė Vesas Vaizui. Mostelėjęs ranka į Viljamą ir Merili, jis pristatė juos.

– Viljamas Ritas ir jo sesuo Merili Rit.

– Gal ko nors pageidautumėte? – paklausė Viljamas. – Dar kavos? Ko nors pusryčiams?

– Ne, ačiū.

Merili pastebėjo, kad tam, kurį vadino Begliu, jau nusibodo tuščios mandagumo frazės.

– Aš supratau, kad Bertonas ir jo žmona išsiskyrė, kad ji save dabar vadina Lile Martin.

– Jam sunku tą pripažinti, – paaiškino Viljamas.

– Jie prarado vaiką, dukrą, prieš keletą metų, – paaiškino Vesas. – Žmonės labai skirtingai reaguoja į tokią tragediją.

Beglis pažvelgė į savo partnerį tokiu žvilgsniu, lyg lieptų jam mintyse viską žymėtis. Merili dingtelėjo, kad jis jau tą daro.

– Ką žinote apie jos įstrigimą trobelėje su Tirniu? – paklausė Beglis. – Ar jų susitikimas buvo planuotas?

– Nežinau tiksliai, bet rimtai abejoju, ar tai galėjo būti pasimatymas.

Vesas papasakojo jiems, kad trobelė anksčiau priklausė Bertonams, bet neseniai jie ją pardavė.

– Vakar po pietų Bertonai ten buvo, kad pasiimtų paskutinius daiktus. Dačas išvyko į miestą anksčiau už ją. Turbūt kai ji leidosi kalnu žemyn, įvyko kažkoks nelaimingas atsitikimas, susijęs su Tirniu. Ji paliko nelabai aiškų pranešimą Dačo mobiliajame telefone, pranešė, kad Tirnis sužeistas ir kad jie yra trobelėje, klausė, ar Dačas negalėtų kuo greičiau atsiųsti pagalbos.

– Kaip sužeistas?

– Ji nepasakė nei kaip, nei kaip smarkiai. Ryšys su ja nutrūko. Trobelės telefono linija jau buvo anksčiau atjungta, o mobilusis ryšys tame kalne yra šūdinas. Oi, atsiprašau, pone Begli. Net gražiomis dienomis ryšys prastas, o blogu oru jį apskritai galima pamiršti.

Beglio tylėjimą Vesas suprato kaip ženklą tęsti.

– Dačas paskambino man vakar vakare prašydamas padėti jam rasti Kelį Hokinsą. Tą vaikiną, kurį jis ką tik iš čia išsitempė. Jis turi vienintelį smėlio barstytuvą mieste.

Vesas papasakojo apie nesėkmingą mėginimą užvažiuoti į kalną vakar.

– Galų gale net Dačas turėjo pripažinti, kad tai neįmanoma. Jis žūtbūt pasiryžęs užvažiuoti į tą kalną šį rytą. Štai kur jis dabar išvyko.

Vaizas pastebėjo:

– Nemanau, kad jiems labai seksis ir šį rytą.

– Pamėginkit tą pasakyti jam.

– Norėčiau pats patekti į tą trobelę, – pasakė Beglis vilkdamasis paltą. – Mums tikrai nereikia, kad ten pirmiausia patektų įpykęs Bertonas.

– Ar jūs tikrai manote, kad Benas Tirnis yra Mėlynasis?

– Kur jūs tą girdėjote?

Žvilgsnis, kurį Beglis nukreipė į neapgalvotą klausimą pateikusį Viljamą, būtų sustabdęs bėgantį raganosį. Vaistinės savininkui nebereikėjo aiškinti to, kas buvo akivaizdu – jis turėjo būti kurčias, kad neišgirstų jų pokalbio su Daču. Jis nervingai aplaižė lūpas ir pridūrė:

– Tai tiesiog kelia keistą jausmą.

– Taip? Kokį keistą jausmą, pone Ritai?

– Visi kiti miestelyje yra gerai mums pažįstami, tik ponas Tirnis – pašalietis. Mes labai mažai žinome apie jį.

– O ką jūs žinote apie jį? – paklausė specialusis agentas Vaizas.

– Tik tą, ką pastebėjau, kai jis ateina į vaistinę.

– O kaip dažnai jis ateina?

– Kai tik būna mieste, jis užeina dažnai. Jis visada... – Viljamas atsargiu žvilgsniu apžvelgė klausytojus. – O, tai tikriausiai nesvarbu.

– Kas nesvarbu, pone Ritai? – Beglis nekantriai daužė pirštinėmis į delną. – Leiskite mums nuspręsti, ar tai, ką pastebėjote, yra svarbu ar ne.

– Tiesiog, kai jis čia būna, patraukia dėmesį.

– Dėmesį? Kieno?

– Moterų, – paprastai atsakė Viljamas. – Jis jas traukia lyg magnetas.

Žvelgdamas į Vesą pridūrė:

– Aš girdėjau, kaip Dačas ir jūs su draugu kalbėjote apie jį. Kažkuris jį pavadino povu.

– Kaltas, – pasakė Vesas, iškėlęs į viršų dešiniąją ranką. – Aš manau, kad jis žino, jog moterys alpsta dėl tokių vėjo nugairintų, mėgstančių laiką leisti lauke tipų.

Visų akys nukrypo į Merili, kuri sumišusi nuraudo.

– Aš tik keletą kartų mačiau poną Tirnį, bet esu skaičiusi jo straipsnių. Jie yra geri, aišku, jei jus domina tokie dalykai.

Beglio tas aiškiai nedomino. Jis vėl atsisuko į Viljamą.

– Ar jis kada nors įtraukia moteris į pokalbį?

– Nuolat.

– Apie ką jie kalba?

– Na, aš neįpratęs paslapčiomis klausytis, ką kalba mano klientai.

Visi įrodymai prieš jį, pamanė Merili. Jis ką tik pats pripažino, kad klausėsi Veso ir Dačo pokalbio.

Beglis taip pat skeptiškai išklausė Viljamo pastebėjimą, bet nieko nepasakė.

– Ką perka Tirnis, kai čia ateina? Aišku, jei galite pasakyti man tai nepažeisdamas profesinės etikos, – pridūrė jis apsimestinai.

Viljamas nusišypsojo jam.

– Nieko nepažeisiu, nes jis čia niekada nebuvo atėjęs su receptu. Jis perka balzamą lūpoms, apsauginį kremą nuo saulės, dantų pastą bei vienkartinius skustuvus. Nieko neįprasto, jeigu tai turite mintyje.

– Kaip tik tai.

– Nieko neįprasto. Keista nebent tai, kad jis visada vienu kartu perka tik vieną pirkinį. Vieną dieną jis perka pleistrus, antrą advilo tabletes, trečią – knygą plonais viršeliais.

– Lyg ieškotų priežasčių čia užeiti? – zondavo Beglis.

– Kai pagalvoju, greičiausiai taip. Ir jis visad ateina tada, kai čia pilna klientų. Pradedant vidurdieniu ir vėliau. Daug žmonių čia sustoja po pietų pakeliui į namus.

– Milisentė Gan?

– Žinoma. Ir ji. Daug mokinių užsuka čia pasėdėti prie baro po pamokų. Tol, kol jie normaliai elgiasi, aš jiems leidžiu...

– Ar kada nors Milisentė Gan ir Benas Tirnis buvo vaistinėje tuo pat metu?

Viljamas jau buvo beatsakąs į klausimą, kai suvokė jo svarbą ir staiga užsičiaupė. Jis apžvelgė visus iš eilės. Atrodė sutrikęs, kai pritariamai linktelėjo galvą.

– Užpraėjusią savaitę. Kelios dienos prieš dingimą.

– Ar jie kalbėjosi? – paklausė Vaizas.

Viljamas vėl linktelėjo.

Beglis atsigręžė į Vesą.

– Kur mes galime rasti tą smėlio barstytuvą?

– Jeigu seksite paskui mane, parodysiu kelią.

Beglis nelaukė, kol Vesas parodys kelią. Apsisukęs jis vikriai nužingsniavo prie durų. Beeidamas užsimovė pirštines.

– Ar jis visada toks staigus? – paklausė Viljamas Vaizo, kuris naršė po savo drabužių sluoksnius ieškodamas piniginės.

– Ne. Jis nemiegojo visą naktį, todėl jo reakcija šį rytą lėtesnė nei paprastai. Kiek mes skolingi?

Viljamas mostelėjo ranka leisdamas suprasti, kad mokėti nereikės.

– Mes jus vaišiname.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Vaizas linktelėjo Viljamui, pridėjo pirštus prie įsivaizduojamos skrybėlės, tada išėjo, kad pasivytų Beglį.

Vesas jau ruošėsi eiti jiems iš paskos, kai Merili pašaukė jį ir padavė porą odinių pirštinių, kurias jis paliko ant prekystalio.

– Jums jų prireiks.

Jis paėmė pirštines ir žaismingai pokštelėjo jomis į Merili nosies galiuką.

– Ačiū, pasimatysime vėliau!

Žiūrėdama, kaip išeina Vesas, Merili pastebėjo visa žinančią Viljamo šypseną veidrodyje. Ji ignoravo ją ir pasakė:

– Tikriausiai niekas nenorėjo pusryčių.

– Iškepsiu kelis kiaušinius, – Viljamas užkaitė keptuvę. – Ar tu valgysi?

– Ne, ačiū. Tau nereikėjo minėti Mėlynojo.

– Ką?

– Kodinio nusikaltėlio pavadinimo. Esu tikra, kad tu pastebėjai Beglio reakciją. Niekas, be pareigūnų, neturi žinoti apie mėlynąjį kaspiną. Tu pasakei apie jį man. Vesas pasakė tau. O kas pasakė Vesui?

Viljamas užmetė truputį sviesto ant keptuvės ir šis tirpdamas pradėjo čirkšti.

– Aišku jis tą sužinojo tiesiai iš pirmų lūpų.

– Dačo?

– Žinoma, Dačo.

– Jis yra policijos viršininkas, – sušuko ji. – Jam nereikėtų pasakoti Vesui apie įrodymus, kurie laikomi paslaptimi.

– Jie yra geriausi draugai. Labai artimi.

Jis įmušė į keptuvę du kiaušinius.

– Jie neturi jokių paslapčių vienas nuo kito, – pridūrė. – Be to, kas čia blogo?

– Tai gali pakenkti tyrimui, kurį jis vykdo.

– Nesuprantu, kaip.

– Jeigu tu tą žinai ir aš tą žinau, kiek dar žmonių tą žino?

Jis pasiekė druskinę ir pabarstė druska kiaušinius.

– O koks dabar skirtumas, jei jie jau nustatė, kas yra Mėlynasis?

– Manau, jokio.

– Tačiau, – pasakė jis plakdamas kiaušinius, – iš to galima pasimokyti, Merili.

– Pasimokyti ko?

– Kad šiame miestelyje neįmanoma išlaikyti paslapties.

Jis jai nusišypsojo, bet ją apėmė nemalonus jausmas, kad ta šypsena nėra tokia nuoširdi, kaip jis apsimeta.

17 SKYRIUS

LILĖ KOJOS PIRŠTU STUMDĖ SUSIVIJUSĮ ANT GRINdų mėlyną aksominį kaspiną. Rado jį užtrauktame Tirnio kuprinės skyriuje, kai ieškojo kitos moters buvimo jo gyvenime įrodymų. Kai ji pakėlė žvilgsnį, žodžiai tapo nereikalingi.

– Aš jį radau, – pasakė jis.

– Radai?

– Vakar.

– Kur?

Jis smakru parodė Klierio viršukalnės kryptimi.

– Tiesiog gulintį miške ant žemės? Visu ilgiu?

– Jis buvo užkliuvęs už krūmo, – pasakė Tirnis, – ir virpėjo vėjyje. Taip jis ir patraukė mano dėmesį. Žinau, ką jis reiškia.

– *Iš kur* žinai?

– Visi žino apie kaspiną, Lile.

Ji papurtė galvą.

– Tik policija ir nusikaltėlis.

– Ne, – ramiai pasakė Tirnis, – žino visi. Dačo policijos poskyris nėra hermetiška įstaiga. Kažkas nutekino informaciją, kad mėlynas aksominis kaspinas visada paliekamas spėjamoje pagrobimo vietoje.

Tai buvo tas, ką ji konfidencialiai sužinojo iš Dačo.

– Policija tikslingai slėpė šią informaciją.

– Nelabai, nes aš girdėjau tą aptarinėjant vaistinėje, – paaiškino Tirnis. – Vieną kartą, kai atsiiminėjau išvalytus drabužius, valyklos savininkė man girdint pasakojo vienai klientei, kad reikia saugotis Mėlynojo. Ir ji žinojo, apie ką kalba. Visi žino.

Jis mostelėjo galva į kaspiną.

– Nežinau, ar tai tas pats kaspinas, kurį palieka Mėlynasis, bet tai tikrai neįprastas daiktas, kurį gali rasti laukinėje gamtoje. Taigi aš jį paėmiau nuo krūmo, įsikišau į kuprinę ir norėjau nunešti į policiją.

– Neminėjai to vakar vakare.

– Nemaniau, kad reikia.

– Jau daugiau kaip dvejus metus Klieryje kalbama apie tas dingusias moteris. Jeigu aš rasčiau svarbių įkalčių, manau, nedelsdama praneščiau.

– Aš apie tai nesusimąsčiau.

– Klausiau tavęs, ar kuprinėje yra kas nors naudingo. Pasakei, kad ne. Kodėl tada nepaminėjai kaspino? Kodėl nepasakei, kad kuprinėje nėra nieko naudingo, bet, pažvelk, ką šiandien radau siūbuojantį ant krūmo.

– O jei būčiau tą kaspiną parodęs? Pagalvok apie tai, Lile. Jei būčiau parodęs kaspiną vakar vakare, ar tu būtum mane išbraukusi iš įtariamųjų sąrašo? Ar būtum patikėjusi, kad aš – ne Mėlynasis?

Ji nieko negalėjo atsakyti. Negalėjo paaiškinti daugelio dalykų. Ji desperatiškai norėjo patikėti, kad jis buvo tas, kuo dėjosi: žavus, talentingas, protingas, įdomus ir jautrus vyriškis. Tačiau nė viena šių savybių negalėjo jo išbraukti iš įtariamųjų, padariusių nusikaltimus prieš moteris, sąrašo. Greičiau atvirkščiai.

Jis vis dar nieko nepaaiškino apie antrankius. Jie tiko ne vien teisėtvarkai ir seksui, bet galėjo atlikti ir kitokį vaidmenį. Tiesiog bloga darėsi pagalvojus.

– Apie Milisentės Gan dingimą pranešta prieš savaitę.

– Taip, aš sekiau pranešimus.

– Ar ji dar gyva, Tirni?

– Nežinau. Iš kur galėčiau žinoti?

– Jeigu tu ją pagrobei...

– Nepagrobiau.

– O aš manau, kad pagrobei. Manau, kad todėl ir laikai savo kuprinėje antrankius ir kaspiną.

– Beje, ko tu naršei po mano kuprinę?

Ignoruodama klausimą ji tarė:

– Vakar viršukalnėje tu darei tą, ką norėjai spėti padaryti iki pūgos. Galbūt atsikratyti kūno. Kasei kapą Milisentei?

Jo veido oda vėl įsitempė ir išryškino bruožus.

– Praėjusią naktį miegojai tik kelių pėdų atstumu nuo manęs ir visą laiką manei, kad vos prieš porą valandų aš kasiau kapą?

Nenorėdama prisiminti, kaip klaidingai vertino situaciją ir kokia pažeidžiama buvo praėjusią naktį, ji tik tvirčiau sugniaužė pistoletą.

– Pakelk antrankius, – paliepė.

Jis akimirksnį dvejojo, po to pasilenkė ir pakėlė antrankius.

– Pirmiausia užsek antrankį ant savo dešinio riešo.

– Tu darai siaubingą klaidą.

– Jeigu ją darau, tu praleisi popietę nepatogiai ir nuobodžiai. O jei aš teisi ir tu esi Mėlynasis, tai man padės išsaugoti gyvybę. Turėdama pasirinkimą geriau leisiu tau panuobodžiauti.

Ji kilstelėjo pistoletą truputį aukščiau.

– Užrakink antrankį ant savo dešiniojo riešo. Tučtuojau.

Slinko sunkios sekundės. Galų gale jis padarė, kaip lieptas.

– Jeigu trobelė netyčia užsidegtų arba tu pradėtum dusti nuo astmos, ar turėsi antrankių raktą po ranka?

– Savo kišenėje. Bet aš tavęs neišlaisvinsiu tol, kol atvyks pagalba.

– Tai gali užtrukti keletą dienų. Ar tau pasiseks taip ilgai išgyventi be vaistų?

– Tai mano rūpestis.

– Man irgi tas rūpi, po velnių!

Jo balsas tapo kimus ir šiurkštus.

– Aš nerimauju dėl to, kas gali tau atsitikti, Lile. Maniau, supratai tą iš mano bučinio.

Ji pajuto širdies permušimus, bet stengėsi nekreipti į tai dėmesio.

– Prakišk savo dešinę ranką pro lovos galvūgalio virbus.

Tarpai buvo pakankamai platūs, kad jis galėtų tą padaryti.

– Kai aš tave bučiavau...

– Nesiruošiu apie tai kalbėti.

– Kodėl?

– Užrakink antrankį.

– Tave tas bučinys sujaudino ne mažiau nei mane.

– Aš įspėju tave, jeigu tu ne...

– Todėl, kad jis patenkino mūsų smalsumą. Aš įsivaizdavau, kaip bučiuosiu tave, bet...

– Sakau, užrakink antrankį!

– Tai buvo milijoną kartų geriau, nei mano fantazijos.

– Aš įspėju paskutinį kartą.

– Aš nesiruošiu savęs rakinti prie tos lovos! – sušuko įpykęs Tirnis.

– Aš daugiau neprašysiu.

– Tu ilgai vakar gulėjai negalėdama užmigti, ar ne? Aš žinojau, kad tu nemiegi. Tu žinojai, kad aš nemiegu. Mes abu galvojome apie tą patį. Apie tą patį bučinį ir norėjome...

– *Užsičiaupk* arba aš tave nušausiu.

– ...kad viskas nesibaigtų tuo vienu bučiniu.

Ji nuspaudė gaiduką. Kulka įsmigo į sieną, pralėkusi pro pat jo žandą, jis net juto vėją, kai ji skriejo pro šalį. Jis buvo labiau pritrenktas, negu išsigandęs.

– Buvau gera, – pasakė ji. – Bet kitą kartą šausiu ne pro šalį.

– Tu negalėtum manęs užmušti.

– Jei sutraiškysiu tau kelio girnelę, pats trokši mirties. Lipk ant lovos, – pasakė ji pabrėždama kiekvieną žodį.

Žvelgdamas į ją su atsinaujinusia pagarba, jis tol traukėsi atbulas, kol blauzdomis atsitrenkė į spyruoklinį čiužinį. Tada atsisėdo ir pasislinko atgal. Ji žinojo, kad jo skausmingos grimasos yra nuoširdžios, bet neleido joms paveikti savo sprendimo. Atsidūręs lovos galvūgalyje, prisisegė antrankiu prie virbų.

– Dabar užrakink apyrankę ant kairiojo riešo.

– Lile, maldauju, neversk manęs to daryti.

Ji nieko neatsakė, tik žiūrėjo į jį pro trumpą pistoleto vamzdį, kol jis nusileido ir užsidėjo ir kairįjį antrankį.

– Stipriai trūktelėk juos, kad įsitikinčiau, ar jie užrakinti.

Jis porą kartų stipriai trūktelėjo antrankius, kad net metalas žvangtelėjo į metalą. Buvo aišku, kad jie užrakinti.

Lilės rankos nusileido prie šonų, lyg būtų svėrusios tūkstančius svarų. Ji atsirėmė į sieną už nugaros ir tol slinko žemyn, kol atsisėdo ant grindų. Tada nuleido galvą ant kelių. Iki pat šio momento nejautė, kaip jai šalta. O galbūt ją krėtė baimės šaltis.

Ji pati bijojo, kad jos prielaida, jog Tirnis yra Mėlynasis, gali būti teisinga. Lygiai taip pat ji bijojo, kad prielaida yra neteisinga. Laikydama Tirnį prirakintą ji galėjo pasmerkti save mirčiai nuo astmos.

Ne. Ji nenorėjo galvoti apie nieką kitą. Tik apie išlikimą. Mirtis – ne pasirinkimas. Užtenka, kad ji neleido jos dukrai nugyventi ilgo gyvenimo. Ji nesileis nugalima.

Po kelių minučių Lilė atsistojo. Net nežvilgtelėjusi į Tirnį ji nuėjo į didįjį kambarį.

– Tau reikia atsinešti daugiau malkų, kol dar turi pakankamai jėgų, – įspėjo ją Tirnis.

Ji nenorėjo veltis į pokalbį su juo. Tačiau jis garsiai išsakė jos pačios mintį. Jos batų oda buvo drėgna ir šalta, bet ji vis vien juos užsitraukė ant kojų.

Tirnio kepurė traškėjo nuo sudžiūvusio kraujo, bet buvo lengviau užsimaukšlinti ją, negu mūturiuotis stadiono pledu. Ji užsitraukė kepurę ant ausų ir nuleido žemyn iki antakių. Užsivyniojo jo šaliką ant kaklo ir veido. Kašmyro sluoksniu iš vi-

daus padengtos pirštinės buvo per vėsios tokiam šalčiui, bet vis geriau negu nieko. Kai pasiruošė, nuėjo prie durų.

Nuo lovos stebėdamas jos pasiruošimus, Tirnis pasakė:

– Dėl Dievo meilės, Lile, leisk man tą padaryti.

– Ne.

– Tas šaltas oras...

– Nutilk!

– Jėzau, – pasakė jis. – Nors neišeik iš prieangio. Įtrauk malkas į vidų ir skaldyk jas prieangyje.

„Geras patarimas. Jis puikiai žinojo, kaip išgyventi. Ar jam taip pat gerai sekėsi pelnyti moterų pasitikėjimą? – svarstė Lilė. – Ko gero, taip. Penkios juo pasitikėjo. Iš tikrųjų šešios, jeigu skaičiuotume ją pačią".

Trobelės vidus buvo šaltas, bet nė iš tolo negalėjo lygintis su lauko šalčiu. Šaltas oras čaižė jos nepridengtus skruostus. Akis teko primerkti taip, kad liko tik siauri plyšeliai. Ant brezento, kuriuo Tirnis buvo pridengęs malkas pastogėje, jau buvo susikaupęs kelių colių sniego sluoksnis.

Ji pakišo ranką po brezentu ir iš po jo ištraukė malką nuo krūvos viršaus. Ji buvo tokia sunki, kad išslydo Lilei iš rankų ir atsitrenkė į prieangio grindis. Nedaug trūko, kad būtų trenkusi jai per kojų pirštus. Ji nerangiai pakėlė malką ir laikydama ją glėbyje atidarė duris. Įėjusi į vidų koja uždarė duris.

Padėjo rąstgalį prie židinio, tada sustojo ir giliai įkvėpė pro burną mėgindama užpildyti plaučius oru ir įtikinti save, kad kvėpavimas nėra sunkus.

– Lile, ar tau viskas gerai? – paklausė Tirnis.

Ji apsimetė negirdinti ir pamėgino susikoncentruoti į kvėpavimą. Reikėjo prastumti orą per spazmuojančius bronchus.

– Lile?

Jo susirūpinimas skambėjo nuoširdžiai. Antrankiai, kai jis mėgino juos nutraukti, barškėjo į kaltinį lovos plieną. Ji pasitraukė nuo židinio ir įžengė į jo matymo lauką.

– Nustok šaukęs. Man viskas gerai.

– Velniškai panašu!

– Man viskas gerai, išskyrus tai, kad įkliuvau į spąstus su serijiniu žudiku. Ką joms darai po to, kai uždedi antrankius, Tirni? Ar tu jas kankini ir prievartauji prieš nužudydamas?

– Jeigu aš tą darau, tai kodėl nekankinau, neprievartavau ir nenužudžiau tavęs?

– Todėl, kad aš buvau paskambinusi Dačui ir palikusi pranešimą, kad esu čia su tavimi.

Staiga jai nušvito protas.

– Dabar suprantu, kodėl tu krūptelėdavai kiekvieną kartą, kai tik paminėdavau Dačo vardą. Kodėl jis tau taip rūpėjo ir kodėl tu mane užvertei klausimais apie mūsų dabartinius santykius.

– Todėl, kad norėjau žinoti, ar tu jį vis dar myli.

Ji buvo priėjusi prie lygiai tokios pat išvados. Jis mėgino ją priversti manyti, kad už jo įkyrių klausimų apie jos buvusį vyrą slepiasi pavydas. Ji ne mažiau pyko ant savęs negu ant jo, kad užkibo ant šio kabliuko.

– Daugiau nė minutės su tavimi nekalbėsiu, – pasakė Lilė.

Jis porą kartų piktai trūktelėjo antrankius. Laimė, jie jį tvirtai laikė.

Ji vėl išėjo į lauką. Vargo apie valandą, kol prinešė malkų. Vienu kartu atnešdavo tik po vieną rąstgalį. Kiekvienas jų atrodė sunkesnis už prieš tai įneštą. Darbas vis sunkėjo ir sunkėjo. Poilsio periodai tarp išėjimų į lauką vis ilgėjo.

Laimė, kai kurios malkos buvo pakankamai plonos ir tiko prakurams. Ji apsidžiaugė, kai iš židinio pasklido šiluma.

Kirvukas, kaip ji ir bijojo, buvo per menkas, kad sukapotų didesnius rąstgalius.

Ji svarstė, ar verta eiti į pašiūrę atsinešti to kirvio, kurį ten buvo mačiusi. Bet nutarė neiti, nes nežinojo, ar pajėgs grįžti. Kirvuku pasiskaldė šiek tiek malkų. Jų turėtų užtekti kelioms valandoms.

Bet nebuvo aišku, ar *ji pati* tas kelias valandas išgyvens.

* * *

– Lile?

Jau visą pusvalandį ji sėdėjo atsirėmusi į sofos atlošą mėgindama atgauti kvapą.

– Lile, atsiliepk!

Lilė atrėmė galvą į atlošą ir užsimerkė.

– Ką? – paklausė.

– Kaip laikaisi?

Ją ėmė pagunda iš viso neatsiliepti, bet jis protarpiais ją šaukė jau penkias minutes. Buvo aišku, kad nesiliaus, kol ji atsilieps.

Nusimetusi pledą ji atsistojo ir nužingsniavo prie pravirų miegamojo durų.

– Ko tu nori?

– Jėzau, Lile, – jo veide atsispindėjo sukrėtimas, kuris tik patvirtino jos nuogąstavimą, kad ji atrodo lyg zombis. Ji buvo mačiusi save, ištiktą astmos priepuolio. Tai nebuvo gražiausias vaizdas.

– Ar tau pakankamai šilta? – paklausė ji šiurkščiai.

– Tau trūksta deguonies.

Ji jau buvo benusisukanti, kai jis pasakė:

– Galėtum apkloti man kojas pledu.

Ji paėmė vieną nuo sofos. Pledo vilna buvo sušilusi nuo židinio. Atsistojusi prie lovos galo, Lilė jį išskleidė ir užklojo Tirnio ištiestas kojas.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Ji pastebėjo, kad jo riešai nubrozdinti stengiantis išsivaduoti iš antrankių.

– Tai tau nepadės. Tik susižalosi, – pasakė Lilė.

Jis žvilgtelėjo į nubrozdintą odą.

– Aš priėjau prie tokios išvados, – pasakė ir keletą kartų sulenkė ir ištiesė pirštus, – man nutirpsta rankos dėl blogos kraujotakos. Aš nelabai gerai padariau, kad prisirakinau prie galvūgalio. Reikėjo rankas laikyti žemiau. Ties liemeniu. Tada nesijausčiau taip keistai ir nepatogiai.

– Blogai suplanavai.

– Aš nesitikiu, kad tu atrakinsi antrankius...

– Žinoma, ne.

– Taip ir maniau.

Keisdamas padėtį jis susiraukė, bet ji nepasidavė jo mėginimams sukelti gailestį.

– Ar tu alkanas? – paklausė.

– Mano skrandis urzgia.

– Atnešiu tau ko nors.

– Kavos?

– Gerai.

– Reikia taupyti vandenį.

Jis buvo tikras skautas. Nuolat viskam pasirengęs.

Po penkių minučių ji grįžo į miegamąjį nešdama didelį puodelį šviežiai užplikytos kavos ir lėkštę krekerių, užteptų riešutų sviestu. Tai buvo pagrindiniai jų produktai, kuriuos atsinešė iš mašinos.

Ji pasakė:

– Palikau pistoletą kartu su antrankių raktu svetainėje.

Ji pasitraukė taip, kad jis galėtų matyti stalą.

– Jeigu ketini mane apipilti karšta kava ar pargriauti kojomis, ar dar kaip nors mane nugalėti, žinok, kad iš to tau neišeis nieko gero. Tau vis vien nepasiseks pasiekti ginklo ir rakto.

– Labai protinga.

Padėjusi kavą ir lėkštę ant grindų, ji nusivyniojo šaliką ir numetė jį į ranka nepasiekiamą vietą.

Jis susiraukė.

– Ar tai įžeidimas man?

– Tu galėtum jį panaudoti kaip ginklą.

– Tave pasmaugti nebūtų labai išmintinga, ar ne? Tu būtum negyva, o aš bejėgis, nes prirakintas antrankiais.

– Nenoriu rizikuoti.

– Kodėl ryšėjai mano šaliką?

– Ar sugebėsi laikyti puoduką?

– Pamėginsiu, bet negaliu pažadėti, kad neprivarvinsiu. Kodėl ryšėjai mano šaliką?

– Kad būtų šilčiau, Tirni. Be jokios kitos priežasties.

Ji padavė puoduką jam į rankas. Jis pirštais apglėbė jį, tada pasilenkė prie jo, kad atsigertų.

– Manau, gal ir gerai, kad mano rankos nėra ties liemeniu. Negalėčiau nei valgyti, nei gerti.

– Aš neleisčiau tau numirti nei iš alkio, nei iš troškulio.

– Tu švelnus kalėjimo prižiūrėtojas, Lile. Nesigriebi žiaurių ir neįprastų bausmių. Nors... – jis palaukė, kol ji skirs visą dėmesį jam, – bus žiauru, jei čia dėl manęs numirsi.

– Nesirengiu pasiduoti.

– Taigi žiūrėk, kad taip nenutiktų.

Jis tikrai turėjo galvoje tai, ką sakė. Jo žvilgsnis, nukreiptas į ją, taip pat buvo prasmingas. Ji atsispyrė prieš abu.

– Ar tu pasiruošęs valgyti krekerius?

– Pirmiausia baigsiu kavą.

Ji pasitraukė atbula ir atsisėdo į supamąją kėdę, esančią saugiu atstumu nuo lovos, nukreipė žvilgsnį į šalį.

– Ar Dačas dažnai kalbėdavo su tavimi apie dingusius asmenis?

Nustebinta klausimo ji aštriai pažvelgė į jį.

– Tikriausiai jis tau pasakė apie mėlynąjį kaspiną ir pravardę Mėlynasis.

– Aš niekada jo neprašiau pasakoti apie bylas, kurias jis nagrinėja, bet klausydavausi, kai jis pats pradėdavo pasakoti.

– Ką dar jis tau pasakojo apie žmonių dingimus Klieryje?

Ji atsakė jam šaltu, tvirtu žvilgsniu.

– Nagi, Lile, jei tu įsitikinusi, kad aš – Mėlynasis, neatskleisi nieko, ko aš nežinau. Ar Dačas žinojo mėlyno aksominio kaspino reikšmę?

– Turi galvoje jo reikšmę Mėlynajam?

Jis linktelėjo.

– Na, jis turėjo savo teoriją apie tai.

– Kokią?

Ji abejojo, ar verta su Tirniu aptarinėti, ką ji žino apie tuos atvejus. Bet jeigu ji kalbės, gal sužinos ką nors naujo.

– Pirma dingusioji, Torė Lambert, yra vienintelė ne iš šių apylinkių.

– Ji su tėvais atostogavo Klieryje, – pasakė Tirnis. – Jie dalyvavo turistinėje iškyloje norėdami pasidžiaugti rudeninėmis lapų spalvomis. Ji susipyko su motina. Kaip būdinga penkiolikos metų paaugliams, atsiskyrė nuo grupės, kad galėtų pabūti viena. Nuo to laiko jos niekas daugiau nebematė.

– Tikrai.

– Nustok taip į mane žiūrėjusi, Lile. Aš atvykau į Klierį netrukus po mergaitės dingimo. Istorija ne vieną savaitę buvo aprašinėjama pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Aš skaičiau įvykių suvestines, kaip ir visi kiti. Kiekvienas tau galėtų papasakoti, ką aš dabar papasakojau. Ką Dačas žinojo apie kaspiną?

– Tai buvo viskas, kas buvo rasta po mergaitės dingimo, – pasakė Lilė. – Iškylautojai, tarp jų ir Torės tėvai, manė, kad ji galų gale juos prisivys. Kai taip neatsitiko, jie susirūpino. Prasidėjus temti jie puolė į paniką. Po dvidešimt keturių valandų jie nutarė, kad tai šis tas daugiau negu vien paauglės susierzinimas ir kad ji tikriausiai dingo ne savo valia. Galbūt susižeidė ir nebegali jų pasivyti arba pasiklydo. Arba ją kas nors pagrobė.

– Gelbėjimo komandos ieškojo mergaitės daugelį savaičių. Tačiau tais metais žiema buvo ankstyva, – pratęsė jos pasakojimą Tirnis. – Mergaitė...

– Liaukis vadinęs ją „mergaite“, – pasakė Lilė irzliai. – Jos vardas – Torė Lambert.

– Torė Lambert lyg kiaurai žemę prasmego. Nebuvo rasta jokių pėdsakų.

– Išskyrus mėlyną aksominį kaspiną, – pasakė Lilė, – jis buvo rastas kažkur po krūmu. Šalia Tenesio valstijos ribos.

– Tai privertė pareigūnus įtarti, kad ją pagrobė. Nes norėdama pasiekti tą vietą, kurioje buvo rastas kaspinas, Torė būtų turėjusi nueiti dešimt mylių labai kalnuota vietove į rytus nuo Misisipės, – pridūrė Tirnis.

– Jos mama atpažino kaspiną kaip tą, kurį dukra buvo įsirišusi į plaukus tą dieną, – minutę Lilė spoksojo nieko nematančiu žvilgsniu, paskui tyliai tarė:

– Ponia Lambert turėjo pereiti tikrą pragarą, kai pamatė kaspiną. Torės labai ilgi plaukai, beveik iki juosmens. Nuostabūs plaukai. Tą rytą ji buvo supynusi juos į vieną kasą ir įsirišusi tą kaspiną.

Vėl nukreipusi žvilgsnį į Tirnį ji pasakė:

– Taigi nors ir ką būtum jai padaręs, tu dar išpynei jai plaukus ir paėmei kaspiną.

– Tą padarė Mėlynasis.

– Aš svarstau, – tęsė, Lilė lyg nebūtų girdėjusi jo prieštaravimo, – ar tai atsitiko per neatsargumą, ar tu palikai tą kaspiną specialiai?

– Kodėl jis turėtų būti paliktas specialiai?

– Kad nukreiptų paieškų grupes ne ta kryptimi. Suklaidintų jas. Jeigu taip, tas pasiteisino. Kai buvo rastas kaspinas, į pagalbą buvo pasitelkti pėdsekiai šunys. Tačiau jie greitai pametė pėdsakus.

Lilė minutėlę galvojo, tada pasakė:

– Aš klausiu savęs, kodėl tu nepasiėmei kaspino kaip trofėjaus.

– Mėlynasis turėjo trofėjų. Jis turėjo Torę Lambert.

Jo balso tonas privertė Lilę sudrebėti.

– Taigi kaspinas tėra sėkmės simbolis, – pridūrė Tirnis.

Tirnis paskubom išgėrė paskutinį kavos gurkšnį.

– Viską išgėriau. Ačiū.

Ji paėmė puoduką ir padavė jam du krekerius – po vieną į abi rankas. Jis sunaikino pirmąjį vienu kąsniu. Kai pasilenkė valgyti antrojo, Lilė atkreipė dėmesį į tvarstį.

– Ar tau skauda galvos žaizdą? – paklausė.

– Pakenčiamai.

– Neatrodo, kad ji kraujuotų.

Ji ištiesė jam dar vieną krekerį. Bet, užuot jį paėmęs, jis tvirtai sugriebė ją už riešo.

– Aš išgyvensiu, Lile, – pasakė. – Mane labiau jaudina, ar išgyvensi tu.

Ji pamėgino ištraukti ranką, bet jis laikė stipriai.

– Paleisk mano ranką, – paprašė ji.

– Atrakink antrankius.

– Ne!

Ji tuščiai mėgino išsivaduoti.

– Aš nueisiu iki tavo mašinos ir atnešiu vaistus, – pasisiūlė Tirnis.

– Kitaip sakant, pabėgsi.

– Pabėgsiu? – Tirnis trumpai nusijuokė. – Juk buvai lauke. Matei, koks ten oras. Kaip toli, manai, man pasisektų nubėgti, jei ir norėčiau? Aš noriu išgelbėti gyvybę tau.

– Aš išgyvensiu.

– Tavo veidas papilkėjęs. Aš girdėjau kiekvieną tavo kvėpsnį, kai buvai svetainėje. Tu kovoji.

– Aš kovoju su *tavimi.*

Šį kartą, kai ji trūktelėjo ranką, jis ją paleido. Ji porą kartų švokšdama įkvėpė.

– Ar nori šito? – paklausė ji tiesdama jam paskutinį krekerį.

– Taip.

Užuot laikiusi krekerį taip, kad jis galėtų pasiekti ranka, ji laikė jį per keletą colių nuo jo burnos.

– Neįkąsk man, – pasakė.

Raukydamasis, lyg ji būtų jį vėl įžeidusi, jis palenkė galvą į priekį ir dantimis sugriebė krekerį taip, kad nepaliestų jos pirštų. Ji skubiai atitraukė ranką. Jis susikimšo krekerį į burną. Ji paėmė tuščią lėkštę, puoduką ir nunešė juos į svetainę.

– Jeigu nesiruoši manęs paleisti, bent jau perkelk ten, kur galėsiu tave stebėti.

– Ne.

– Jeigu aš ten būsiu, tu pati galėsi mane geriau stebėti.

– Pasakiau, ne!

– Lile.

– Ne!

– Tu man taip ir nepapasakojai Dačo teorijos apie kaspiną. Kokią reikšmę jis turi Mėlynajam.

Akimirksnį paabejojusi ji prabilo:

– Dačas sako, kad jis jį naudoja kaip sėkmės simbolį ir tam, kad pasityčiotų iš pareigūnų.

– Aš sutinku. Tikriausiai tai vienintelis dalykas, dėl kurio mano ir Dačo nuomonės sutampa. Žmogelis yra kvailas dėl daugelio priežasčių, viena iš jų ta, kad jis paliko tave čia vieną ant kalno, nors artinosi sniego audra. Ką jis manė?

– Tai nebuvo vien jo kaltė. Aš jam pasiūliau išvykti anksčiau už mane.

– Kodėl?

– Nesiruošiu su tavimi kalbėti apie save ir Dačą.

Tirnis ilgai žiūrėjo į ją, tada pasakė:

– Gerbiu tave už tai. Iš tikrųjų gerbiu. Aš taip pat nenorėčiau, kad svarstytum mūsų santykius su juo.

– Nėra jokių *mūsų* santykių.

– Netiesa. Nieko panašaus. Ir tu tą žinai. Kol nenusprendei, kad aš esu iškrypėlis, viskas klostėsi taip, kad būtume *mes.*

– Neteik per daug reikšmės vieninteliam bučiniui.

– Paprastai ir neteikiu. Bet tai nebuvo eilinis bučinys.

Lilė žinojo, kad kuo skubiau turi nuo jo atsiriboti. Užsikimšti ausis. Nežiūrėti jam į akis. Tačiau tos akys laikė ją prirakinusios vienoje vietoje, lyg būtų užbūrusios.

– Gali neigti viską, ką nori, Lile, bet tu puikiai žinai, kad viskas, ką aš sakau, yra tiesa. Ir tai neprasidėjo vakar vakare. Tai prasidėjo tą minutę, kai tu įžengei į autobusą. Kiekvieną kiekvienos dienos sekundę nuo to laiko aš svajojau apglėbti tave.

Ji mėgino nekreipti dėmesio į tvinkčiojimą žemutinėje kūno dalyje.

– Ar kaip tik nuo to tu visada pradedi?

– Ką pradedu?

– Na, ar tu visada taip meilikauji, kai nori prisikalbinti moteris, jog eitų su tavimi nesipriešindamos?

– Tu manai, aš saldžialiežuvauju?

– Taip.

– Stengiuosi nusipelnyti tavo palankumą?

– Taip.

– Taigi jei atrakinsi antrankius, aš užpulsiu tave?

– Turbūt.

– Tada paaiškink, kodėl pasitenkinau vieninteliu bučiniu vakar vakare.

Jis tyrinėjo ją akimis laukdamas atsakymo, kurio taip niekada ir neišgirdo.

Galų gale jis pats atsakė į klausimą:

– Pasielgiau taip todėl, kad nenorėjau pasinaudoti situacija. Mūsų padėtis pavojinga. Esame atkirsti nuo likusios žmonijos. Mes kalbėjomės apie Eimę. Tu buvai emociškai pažeidžiama, reikalinga švelnumo ir nuraminimo. Taip pat mes troškome vienas kito. Jeigu būtume toliau bučiavęsi, nežinau, kuo tas būtų pasibaigę. Aš taip pat žinojau, kad galbūt vėliau tu to gailėsiesi arba suabejosi mano motyvais. Nenorėjau, kad tu turėtum kokių nors būgštavimų. Tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios neatsiguliau prie tavęs ant čiužinio.

Jis atrodė nuoširdus. Dieve, nuoširdesnis nei kada nors.

– Tai buvo didelis pasiaukojimas, Šventasis Tirni.

– Ne.

Jo akys įsmigo į jos, lyg du smeigtukai.

– Jei būtum paprašiusi tave išdulkinti, būčiau tą akimirksniu padaręs.

Staigiai įkvėptas oras privertė švokšti jos plaučius.

– Tu meistriškai viską darai, Tirni.

Jos balsas kvarkė ne vien tik nuo astmos.

– Vieną minutę tu švelnus, kitą – erotiškas. Sakai vien tinkamus dalykus.

– Atrakink antrankius, Lile, – sušnibždėjo jis.

– Eik po velnių!

Vakar jos gyvybė priklausė nuo to, kiek ji juo pasitikėjo.

Šiandien – nuo to, kiek nepasitikėjo.

18 SKYRIUS

KAS ČIA PO VELNIŲ DAROSI, VESAI?

– Prieš niršdamas sustok ir pagalvok apie tai.

Vesas prisidėjo prie Dačo, stovinčio šalia elektrinio šildytuvo. Jis nebuvo labai naudingas didžiuliame garaže, bet šviečiančios raudonos spiralės sudarė įspūdį, kad stovint šalia jo galima šiek tiek apsiginti nuo geliančio šalčio. Tačiau tai buvo tik įspūdis. Šaltis nuo cementinių grindų skverbėsi pro Dačo batų padus, vilnones kojines ir pasiekė pėdas bei kojas.

Jis trypčiojo, kad pagyvintų kraujotaką. Taip pat dėl to, kad nekantravo. Kelis Hokinsas buvo vyrų tualete nuo to momento, kai jie čia atvažiavo. Kai Dačas tikrino jį paskutinį kartą, jis vis dar vėmė į bjaurų klozetą.

– Šiaip ar taip, jie seka paskui tave, – pasakė Vesas apie du FTB agentus, kurie važiavo savo mašina jiems įkandin iki pat garažo. Jie pasiliko sėdėti savo sedane, neišjungę variklio. Iš jų mašinos išmetamojo vamzdžio rūko debesys dujų, kurios Dačui atrodė kaip garas, virstantis iš juos besivejančio žvėries nasrų.

– Tas Beglis nori nusigauti iki Tirnio ne mažiau už tave, – tęsė Vesas, – taigi, užuot veržęsi į kalno viršūnę vieni, gal pasidalykime atsakomybe su jais?

Nors Dačas ir nenorėjo to pripažinti, Vesas kalbėjo protingai. Jeigu kas blogo atsitiks ten, viršuje, pavyzdžiui, Tirnis gaus mirtiną šautinę žaizdą, kai mėgins pabėgti, po to seks apklausos ir visokių popierių pildymas. Tai kodėl nepasidalijus šiuo kąsniu su FTB agentais?

– Be to, jei nieko neišeis, – pasakė Vesas linktelėdamas galva į Hokinso, kuris išlindo iš tualeto atrodydamas kaip lavonas, pusę, – tie iš Federalinio biuro turi sraigtasparnius, parengtas gelbėjimo komandas, modernius stebėjimo prietaisus, viską, ko reikia.

– Bet jei aš jais pasinaudosiu, vadinasi, būsiu jiems atsakingas, – ginčijosi Dačas. – Be to, tai mane erzina. Sėkmė bus jų. Kai aš pasieksiu Tirnį...

– Aš girdžiu, ką sakai, ir sutinku su tavimi šimtu procentų, drauguži, – pasakė Vesas tyliai, – ypač jeigu Tirnis iš tikrųjų yra mūsų moterų grobikas. Viskas, ką noriu pasakyti... Pasinaudok FTB agentais, kol tau bus reikalinga.

Vesas paplekšnojo jam per nugarą ir nusišypsojo taip, kaip šypsodavosi, kai jie sutardavo žaisti taip, kad priešininkų komanda būtų priblokšta ir sutriuškinta. Tada tarė:

– Leiskimės į kelią.

Tačiau beeinant prie smėlio barstytuvo jis susiraukė ir paklausė:

– Manai, Keliui viskas gerai?

Hokinsas sėdėjo vairuotojo sėdynėje, rankomis taip įsikibęs į vairą, lyg šis būtų gelbėjimosi ratas.

– Jau verčiau jaustųsi normaliai. Jeigu jis viską sugadins, aš jį užmušiu arba įkišiu į kalėjimą, kur jis praleis visą likusį gyvenimą.

Dačas atidarė keleivio dureles ir įlipo į mašinos vidų.

– Aš važiuosiu iš paskos, jei tau kartais manęs prireiktų.

Kai Vesas užtrenkė keleivio dureles, Hokinsas krūptelėjo.

– Nėra reikalo trankytis, – suburbėjo jis.

– Užvesk ją, – paliepė Dačas.

Jis pasuko uždegimo spynos raktelį.

– Aš ją užvesiu, bet iš to nebus nieko gero. Kartojau tą jau tūkstantį sykių ir galiu dar pakartoti. Tai – visiška beprotybė.

Dačas nužvelgė jį įtariai.

– Ar aš užuodžiu alkoholį? – paklausė.

– Tai vakarykštis alkoholis. Jau perdirbtas, – atsakė Kelis tikrindamas šoninius veidrodėlius.

Dačas pažvelgė į keleivio pusėje esantį veidrodėlį. Pamatė, kaip specialusis agentas Vaizas varo sedaną atbulą. Tada Vesas nuvairavo savo mašiną atbulą į gatvelę, kad Kelis galėtų pravažiuoti.

Buvo praėję ne daugiau kaip dešimt sekundžių po išvažiavimo iš garažo, o priekinis mašinos stiklas jau buvo apklotas sniegu. Hokinso žvilgsnis, nukreiptas į Dačą, reiškė *sakiau, kad taip bus.* Burbėdamas po nosimi jis įjungė valytuvus ir bėgį. Labai nenoriai – bent jau taip pasirodė Dačui – mašina pajudėjo.

Sniego valytuvas mašinos priekyje padarė laikiną taką iš paskos važiuojančioms mašinoms. Hokinsas taip pat barstė smėlio ir druskos mišinį. Tai truputį padėjo, tačiau kiekvieną kartą, kai Dačas pažvelgdavo į šoninį veidrodį, matė, kaip Vaizas ir Vesas slidinėja. Todėl nutarė nebežiūrėti.

Savo mobilųjį telefoną jis nustatė vibraciniu, o ne garso režimu. Nors ir žinojo, kad balso paštas neveikia, vis patikrindavo telefoną. Balso paštas vis dar neveikė. Dėl visa ko jis surinko Lilės numerį tikėdamasis, kad per kokį nors stebuklą pasigirs signalas. Tačiau ekranėlyje, kaip ir buvo galima tikėtis, pamatė tik užrašą „Nėra ryšio“.

„Lilė pati paskambins, jei tik galės“, – pasakė pats sau. Tačiau iš jos mobiliojo telefono tebuvo tiek pat naudos, kiek ir iš jo. Antraip ji būtų su juo susisiekusi.

Jis pasilenkė arčiau priekinio stiklo ir užvertė galvą, kad pamatytų Klierio viršukalnę. Tačiau toliau, kaip per kelias pėdas nuo sunkvežimio stogo, nieko negalėjo įžvelgti. Buvo galima išskirti tik tas snaiges – kamikadzes, kurios atsimušdavo į mašinos priekinį stiklą. Jeigu apačioje jau buvo taip blogai, tai reikėjo įsivaizduoti, kas darėsi viršuje. Nenorėdamas gąsdinti

vairuotojo jis to nesakė garsiai, bet Hokinsas pats perskaitė jo mintis.

– Kuo aukščiau užvažiuosime, tuo blogiau bus, – pasakė jis.

– Važiuosime labai lėtai, po pėdą.

– Greičiau – po colį.

Truputį patylėjęs pridūrė:

– Kai pagalvoju...

Dačas pažvelgė į jį.

– Ką?

– Ar tavo ponia nori būti išgelbėta?

– Ką tu manai, Ūbautojau?

– Apie ką konkrečiai, sere?

Ūbautojo žvilgsnis buvo sutelktas į kapoto centrą. Jis stengėsi išlaikyti mašiną viduryje to pravažiavimo, kurį jiems atvėrė smėlio barstytuvas.

– Dačas Bertonas. Ką tu apie jį skaitei?

– Ypač jautrus kritikai. Net jei ji netiesioginė, jis iš karto pasišiaušia.

– Įprastinė reakcija tų, kuriems amžinai nesiseka, arba tų, kurie save menkai vertina. Ką dar apie jį žinai, Ūbautojau?

– Jis nori kuo greičiau pasiimti savo buvusią žmoną iš Beno Tirnio, veikiau dėl didelio pavydo, o ne iš įsitikinimo, kad Tirnis yra Mėlynasis. Jo reakcija yra greičiau įžeisto vyro, ne įstatymų saugotojo.

Beglis jam taip nusišypsojo, lyg jis būtų vunderkindas, sugebėjęs atsakyti į painų klausimą.

– Ką Perkinsas iškasė apie ponią?

Kai jie laukė, kol policijos viršininkas Bertonas atvažiuos į Rito vaistinę, Ūbautojas pasinaudojo taksofonu, kad paskambintų į Šarloto poskyrį. Nors turėjo nešiojamąjį kompiuterį su savimi, kompiuteriai Šarloto poskyryje naudojosi platesniais informaciniais tinklais. Jis paprašė Perkinso pažiūrėti, ką šis gali rasti apie buvusią Bertono žmoną, ir perspėjo jį, kad Beglis laukia informacijos skubiai.

Perkinsas nusikeikė:

– Po velnių! Duok nors dešimt minučių.

Tačiau jis paskambino jau po penkių.

– Ji yra vyriausioji žurnalo *Smart* redaktorė, – dabar atsakė Begliui Ūbautojas.

– Tyčiojiesi iš manęs?

– Ne, sere!

– Ponia Begli be galo tiki tuo žurnalu. Aš mačiau ją praleidžiant visą savaitgalį su juo. Ji iš naujo pertvarkė mūsų svetainę pagal žurnalo rekomendacijas. Ar tu vedęs, Ūbautojau?

Netikėtas klausimas pribloškė Ūbautoją.

– Sere? Ne, sere.

– Kodėl?

Ūbautojui patiko pati idėja. Iš tikrųjų jis net žavėjosi ja. Visa bėda buvo, kur rasti tokią moterį, kuriai nenusibostų jis pats ir jo sutvarkytas gyvenimas. Paprastai viskas baigdavosi keliais pasimatymais, kurie kartais užsitęsdavo ir visą naktį. Paskui jie patraukdavo kiekvienas savais keliais, nes neužtekdavo entuziazmo likti kartu.

Pastaruoju metu jis susirašinėjo elektroniniais laiškais su moterimi, kurią rado internete. Ji gyveno Leksingtone ir su ja buvo malonu „pasikalbėti". Ji nežinojo, kad jis dirba FTB, kadangi moteris dažnai labiau domindavo pats FTB įvaizdis negu jis pats. Viskas, ką žinojo Karen – toks buvo jos vardas – apie jo darbą, tai, kad jis susijęs su kompiuteriais. Stebuklas, bet ji vis dar juo domėjosi.

Paskutinis jų pokalbis tęsėsi valandą ir trisdešimt aštuonias minutes. Ji laikė jį prie kompiuterio jo tvarkingame namų darbo kabinete ir privertė garsiai juoktis papasakojusi, kaip mėgino taupyti pinigus pati dažydamasi plaukus. Ji patikino jį, kad siaubingą viso to rezultatą jai teko taisyti plaukų priežiūros salone ir kad buvo verta dėl to išleisti kiekvieną centą, kurį išleido. Tas taip pat privertė jį susimąstyti, kad jo gyvenime trūksta pramogų.

Ji ne kartą jam buvo minėjusi, kad Kentukis yra nepaprastai gražus pavasarį. Jeigu šios užuominos peraugs į kvietimą atva-

žiuoti pažiūrėti viso to grožio, jis rimtai apsvarstys pasiūlymą. Jis ėmė nervintis dėl to, kad teks susidurti su ja akis į akį, bet tai buvo geras jaudulys.

Tikėdamasis, kad Beglis nepastebės jo nuraudusių skruostų, nenatūraliai atsakė:

– Kelerius pastaruosius metus aš labiausiai rūpinausi karjeros reikalais.

– Puiku ir gerai, Ūbautojau. Bet tai tavo darbas, o ne tavo gyvenimas. Pagalvok apie tai.

– Taip, sere.

– Gyvendamas su ponia Begli jaučiuosi protingas ir laimingas. Nežinau, ką daryčiau be jos. Norėčiau, jog kada nors su ja susipažintum.

– Ačiū, sere. Tai bus man garbė.

– Lilė Martin. Ar galima daryti prielaidą, kad ji yra protinga moteris?

Ūbautojo smegenys mėgino neatsilikti nuo Beglio smegenų spartos.

– Taip, sere, ji turi du mokslo laipsnius – menų ir žurnalistikos. Pradėjo karjerą nuo pasiuntinukės darbo kitame žurnale ir užkopė karjeros laiptais iki savo dabartinės pozicijos. Perkinsas persiuntė mums keletą internetinių puslapių, į kuriuos galėsime pažvelgti truputį vėliau. Sako, kad nuotraukose ji atrodo visai patraukli.

Prieš tęsdamas jis metė žvilgsnį į Beglį:

– Yra šis tas daugiau, sere. Apie Beną Tirnį. Perkinsas pranešė, kad vienoje Tirnio kreditinės kortelės ataskaitų nurodoma, jog jis pirko pusiau profesionalią įrangą – radijo stotelę bei antrankius.

– Jėzau Kristau! Ar seniai?

– Šie pirkiniai minimi rugpjūčio mėnesio ataskaitoje.

Beglis susimąstęs tampė apatinę lūpą.

– Ponas Elmeris sakė mums, kad Tirnis susipažino su Lile Martin praėjusią vasarą.

– Ir kad ji jam labai patiko.

– Mes nežinome, ar tas potraukis buvo abipusis, – pasakė Beglis. – Galbūt jie susitikinėjo nuo praėjusios vasaros. Kadangi Dačas Bertonas dabar jau tik buvęs vyras, jis nebūtinai turi tą žinoti.

– Be abejo.

– Antra vertus... – pradėjo Beglis, – jeigu ponia Martin *nejautė* jam potraukio ir jeigu jis yra Mėlynasis... Taip, – atsiduso Beglis, – jam nepatiks būti atstumtam.

Jis keletą minučių niūriai tylėjo, po to nusiminęs trenkė kumščiu sau į kelį.

– Žinai, Ūbautojau, čia kažkas nesiderina. Pagal Ritą Tirnis traukte traukia moteris. Tai pasakyk man, kam jas grobti? Ūbautojau? Ką manai?

Nors Beglis nekantriai laukė atsakymo, Ūbautojas iš pradžių jį atidžiai apgalvojo:

– Kai aš studijavau teisę...

– Jei kalbėsime apie tai, – nutraukė jį Beglis, – tai aš visai neseniai sužinojau, kad tu turi teisininko diplomą. Kodėl netapai advokatu?

– Todėl, kad norėjau būti FTB agentu, – atsakė Vaizas nesvyruodamas. – Kiek tik save prisimenu, visada norėjau juo būti.

Iš jo siekimų tyčiojosi mokyklos „kietuoliai“. Netgi Čarlio tėvai siūlė turėti mintyse alternatyvą, jeigu pirminiai karjeros planai neišdegtų. Tačiau jis neleido, kad kitų skepticizmas sužlugdytų jo svajones.

– Bėda ta, sere, kad aš netarnavęs armijoje. Neturiu policininko pasirengimo. Pažvelgus į mane vargiai buvo galima pamanyti, kad esu tinkamas dirbti geriausiame pasaulyje kriminalinių nusikaltimų tyrimų biure. Aš neatitinku daugumos žmonių susikurto federalinio agento įvaizdžio. Bijojau, kad biuras manęs nepriims, jei kaip nors nepasižymėsiu. Aš tikėjausi, kad teisininko diplomas padės, ir, kaip matome, padėjo.

Jis pažvelgė į Beglį, kurį biuras pasirinko dėl puikios karinės dosjė, lyderio savybių bei pasižymėjimo ženkliukų. Jų abiejų kvalifikacijos buvo tokios skirtingos, kad ėmė juokas.

Beglis žiūrėjo į jį vertinančiu, bet neįžūliu žvilgsniu. Ūbautojas pagalvojo, kad gal, bent jau jis taip tikėjosi, jam pasisekė pakilti Beglio vertinimo skalėje. Tai būtų nemažas pasiekimas. Iš tikrųjų didžiulis laimėjimas. Tiesiog puikus šuolis vertinimo skalėje.

– Jūs klausėte manęs, sere, kodėl Tirnis grobia moteris? Man atrodo, galiu įvardyti reikiamą sąsają. Nuo pat pirmojo semestro teisės kolegijoje mano kurso draugas ir aš norėjome tapti kurso lyderiais. Jis atrodė kaip jaunas Džonas Kenedis. Atletiškas. Charizmatiškas. Vaikščiojo į pasimatymus su žurnalo *Sports Illustrated* maudymosi kostiumėlių modeliu. Be viso to, jis dar buvo gabus. Labai gabus. Bet jis sukčiavo. Pašėlusiai sukčiavo. Kiekviename kurse per visų dalykų testus nusirašinėdavo. Koledžą baigė truputį geriau už mane. Taigi buvo pirmūnas.

– Jo niekada nepagavo sukčiaujant?

– Ne, sere.

– Tau tikriausiai buvo sunku tą iškęsti?

– Nelabai, sere. Jis būtų mane pralenkęs net ir tada, jei nebūtų sukčiavęs, jam visai nereikėjo sukčiauti.

– Tai kodėl sukčiavo?

– Studijos koledže nebuvo iššūkis. O sukčiavimas ir gebėjimas išsisukti buvo.

Tiesiai prieš juos Veso Hamerio galiniai mašinos žibintai mirktelėjo vieną, du, tris kartus. Ūbautojas tai priėmė kaip signalą, kad tuoj turės stabdyti. Jis atleido akceleratorių. Už Hamerio užsidegė smėlio barstytuvo stabdžių šviesos ir kartu dešinio posūkio signalas. Ūbautojas nestipriai paspaudė stabdžius, kad galėtų švelniai pristabdyti mašiną.

Atrodė, Begliui nerūpi niekas, kas dedasi už mašinos priekinio lango. Jis mąstė apie Tirnio motyvaciją.

– Taigi mes susidūrėme su dar vienu maksimalistu, kuriam neužtenka iššūkių. Jis grobia jas tik tam, kad įsitikintų, jog gali tai padaryti. Bet kodėl šias moteris? Kodėl ne...

Staiga jis atsegė saugos diržą ir atsigręžė į galinę sėdynę tuo labai sunervindamas Ūbautoją. Ištiesęs ranką Beglis pasiekė

penkis kartotekos aplankus, kuriuose buvo nesuskaičiuojama daugybė blankų bei informacinės medžiagos, ją Ūbautojas surinko apie kiekvieną dingusią merginą. Vėl atsisukęs į priekį Beglis susidėjo visą medžiagą ant kelių. Ūbautojas lengviau atsikvėpė, kai jis vėl prisisegė saugos diržą.

– Vakar vakare, kai naršiau po šiuos popierius, manęs neapleido mintis, kad skaitau tą pačią istoriją daugelį kartų, – pasakė Beglis. – Tik dabar supratau, kodėl.

– Neatspėju jūsų minties, sere.

Ūbautojas padarė atsargų posūkį. Kadangi laikėsi saugios distancijos važiuodamas paskui Hamerį, jam pasisekė sustoti. Nedaug trūko, kad būtų atsitrenkęs į Hamerio mašinos užpakalį. Važiuojantis prieš Hamerį barstytuvas mėgino nenuslysti nuo kelio, kai iš karto už posūkio pradėjo kilti į stačią įkalnę.

Staiga Beglis trenkė delnu per viršutinį aplanką. Staigus garsas privertė Ūbautoją šoktelėti.

– Žinai, visos šios moterys turėjo kai ką bendro, Ūbautojau.

– Niekas, kas dirbo prie šių atvejų, domėjosi šia byla, neaptiko jokio bendro aukų bruožo. Skirtingos darbovietės, kilmė, kūno formos.

– Nepriteklius.

Nebūdamas tikras, kad tiksliai išgirdo, Ūbautojas surizikavo pasukti galvą į Beglį.

– Sere?

– Joms visoms kažko trūko. Milisentė, kaip žinome, buvo anorektikė, kas rodo emocines ir savęs suvokimo problemas, ar ne?

– Mano supratimu, taip.

Beglis pradėjo aptarinėti dingusias moteris iš eilės.

– Prieš ją buvo Karolina Medoks. Vieniša motina. Dirbanti ilgas valandas, kad galėtų išlaikyti diabetu sergantį vaiką. Lorin Eliot.

Jis atsivertė jos kartoteką ir pradėjo tyrinėti turinį.

– Štai. Penkių pėdų ir trijų colių ūgio, sverianti du šimtus keturiasdešimt svarų. Ji turėjo antsvorio. Galiu lažintis, kad

pasigilinę išsiaiškintume, jog antsvoris buvo viso jos gyvenimo problema ir ji išbandė visas, kada nors išrastas, stebuklingas dietas. Ji buvo seselė. Jai, kaip medikei, tikriausiai nuolat buvo primenama, kokie pavojai tyko nutukėlių. Gal net buvo daromas spaudimas ir siūloma alternatyva – arba numesti svorį, arba prarasti darbą.

– Matau, kur jūs sukate, sere.

– Betsės Kalhun vyras mirė nuo kasos vėžio šeši mėnesiai prieš jai dingstant. Jie kartu išgyveno dvidešimt septynerius metus. Ji buvo namų šeimininkė. Ką tau visa tai sako, Ūbautojau?

– Na...

– Depresija.

– Žinoma.

– Betsė Kalhun ištekėjo vos baigusi mokyklą. Niekada niekur nedirbo, išskyrus namus. Vyras tvarkė visus jos asmeninius reikalus. Iki pat jo mirties ji turbūt net nebuvo pati pasirašiusi nė vieno čekio. Ir staiga jai teko pradėti rūpintis savimi. Be to, ji prarado meilę gyvenimui, gyvenimo prasmę.

Beglis buvo taip įsijautęs, kad Ūbautojas nedrįso jam priminti, jog visa tai tik prielaidos. Aišku, jos rėmėsi tvirta logika, bet vis dėlto liko prielaidomis, kurių nebūtų užtekę teismo salėje.

– Tai raktas, Ūbautojau, – tęsė Beglis. – Jis nepaėmė nė vienos moters, kuri sėkmingai darė karjerą, kuri buvo mylima ar fiziškai sveika ir stabilios psichikos. Prieš dingdamos jos visos buvo susidūrusios, taip sakant, su negandomis. Viena depresuojanti, antra nutukusi, trečia dirbanti iki nukritimo, kad tik sudurtų galą su galu ir išlaikytų savo vaiką pusiau sveiką. Dar viena, kuriai užeina valgymo priepuoliai, per kuriuos ji prisikemša beverčio maisto, o po to jį išvemia. Tada, – pasakė jis dramatiškai, – atsiranda mūsų veikėjas. Švelnus ir supratingas, užjaučiantis ir malonus, be to, žavingas kaip princas.

Plėtodamas mintį Ūbautojas pridūrė:

– Jis su jomis susidraugauja ir pelno jų pasitikėjimą.

– Pakiša savo platų petį, ant kurio jos gali išsiverkti, ir apkabina savo stipriomis, įdegusiomis rankomis.

– Jo veikimo būdas yra padėti vargstančioms moterims.

– Ne tik *padėti,* Ūbautojau. Išgelbėti. Vertinant jo požiūriu ir turint galvoje, koks patyręs nuotykių ieškotojas jis yra, darosi aišku, kad jam nėra sunkumų gauti tiek sekso, kiek tik jis nori. Kada tik jam reikia. Tai gali būti komponentas, papildoma lengvata, bet iš tiesų jo reitingą pakelia moterų gelbėtojo vaidmuo.

Staiga Ūbautojui atėjo mintis, kuri sugriovė visą teoriją.

– Mes užmiršome Torę Lambert. Pačią pirmąją. Ji buvo graži mergaitė. Mokėsi vien tik gerais pažymiais. Populiari tarp bendraklasių. Neturėjo ypatingų bėdų. Be to, – tęsė Ūbautojas, – Mėlynasis jos specialiai neieškojo. Jis netyčia ją užklupo, kai ji atsiskyrė nuo iškylautojų grupės. Jis nežinojo, kad ji tą dieną klajos po mišką viena. Jis ją pagrobė todėl, kad taip susiklostė aplinkybės, o ne todėl, kad ji turėjo kokių nors problemų.

Susiraukęs Beglis atsivertė Torės Lambert kartoteką ir pradėjo po ją knistis.

– Ką gali pasakyti apie iškylautojų grupės vyrus?

– Visi dalyvavusieji iškyloje buvo apklausti. Niekas iš jų nebuvo atsiskyręs nuo grupės, išskyrus Torę.

– O kodėl ji atsiskyrė?

– Klausinėjant paaiškėjo, kad ponia Lambert, Torės motina, ir Torė tą rytą pykosi. Nieko rimto. Tiesiog tipiškas paauglės elgesys. Manau, jai apskritai nepatiko atostogauti su tėvais.

– Mums, poniai Begli ir man, lygiai taip pat sekasi su penkiolikmete dukra. Ji mūsų drovisi. Gėdijasi, jeigu tenka susidurti su mumis viešumoje.

Jis minutėlę pagalvojo prieš tęsdamas.

– Taigi Mėlynasis susitinka Torę, kuri kaip tik paaugliškai irzliai nusiteikusi. Jis su ja pakalba, užjaučia, palaiko prieš motiną sakydamas, kad ir pats puikiai prisimena, kokia rakštis subinėj kartais būna tėvai...

– Ir ji – jau jo.

– Žaibiškai, – užtikrintai baigė Beglis. – Galų gale ji ima su juo nepatogiai jaustis ir mėgina grįžti pas tėvus. Tada jis jos

klausia, kodėl ji nori grįžti pas tėvus, jei jis toks puikus draugas. Jau išsigandusi ji stengiasi bėgti. Jis netenka kantrybės ir ji žūsta nuo jo rankos.

– Galbūt jis ir neturėjo tikslo ją užmušti, – tęsė Beglis. – Galbūt įvykiai pakrypo nenumatyta linkme ir jau buvo per vėlu, kai jis suvokė, kad ji nebekvėpuoja. Bet kad ir kaip ten būtų, ar jis ją išprievartavo, ar ne, išlipo sausas iš vandens.

Beglis užsimerkė, lyg matytų nusikaltėlio veiksmus ir sektų jo mintis.

– Vėliau, kai jo niekas nesugavo ir neįtarė, jis suvokė, kaip lengvai išsisuko. Jam tai pradeda patikti. Save jis gali išaukštinti dominuodamas. Jam svarbiausia paimti kieno nors likimą į savo rankas, galėti jį kontroliuoti. Kai jis kopinėja ledynais ar užsiima kitomis kvailystėmis, staiga suvokia, kad jos jau ne tokios įspūdingos kaip kadaise. Nebeteikia tiek aštrių pojūčių. Jis pradeda galvoti, kokį jausmų pakilimą sukėlė tos mergaitės nužudymas, ir jį apima nesuvaldomas noras tai pakartoti. Jis nusprendžia grįžti į Klierį ir pasižiūrėti, kokią pagalbą galėtų suteikti kitoms skurstančioms moterims, o kartu vėl išgyventi tą jaudulį. Jis grįžta čia, nes beveik nėra šansų, kad jį pagaus. Jis mano, kad policininkai yra prasčiokai, visai ne tokie protingi kaip jis. Čia yra daugybė vietų, kuriose galima pasislėpti, ir didžiuliai laukinės gamtos plotai, kuriuose galima suslėpti lavonus. Jam čia patinka. Tai tobula vieta jam įspūdingai praleisti laiką.

Baigiant pasakoti šį scenarijų Beglio balsas jau skambėjo piktai. Jis išplėtė akis ir paklausė:

– O kodėl mes nejudam?

Palto rankove valydamas priekinį stiklą jis pasiteiravo:

– Kodėl, po velnių, viskas taip lėtai vyksta?

Tuo tarpu smėlio barstytuvo kabinoje Dačo kantrybė sparčiai seko.

– Galėtum važiuoti geriau, Keli.

– Galėčiau, jei nustotumėte ant manęs šaukti.

Hokinsas buvo netoli ašarų.

– Jūs mane nervinate. Kaip, jūsų manymu, galiu vairuoti, kai jūs keikiate mane kiekviename žingsnyje? Pamirškite, ką pasakiau apie jūsų žmoną. Apie tai, kad neaišku, ar ji nori būti išgelbėta. Nenorėjau jūsų supykdyti. Tiesiog klausiau.

– Tai mano reikalas.

Hokinsas kažką sumurmėjo po nosimi, tas galėjo reikšti:

– Dabar jau ne jūsų vieno.

Tačiau Dačas į tai nereagavo, nes iš esmės Hokinsas buvo teisus. Be to, jie jau artėjo prie to pavojingo posūkio, kurio neįveikė vakar. Jis norėjo, kad Hokinsas sutelktų visą savo dėmesį į kelią.

Jis perjungė bėgį ir Dačas pastebėjo, kad jo rankos virpėjo tai darant. Galbūt reikėjo jam leisti išgerti gurkšnelį viskio. Iš savo, kaip gėrėjo, patirties jis žinojo, kad net mažas alkoholio gurkšnelis galėjo lemti, ar ranka drebės, ar ne. Bet dabar jau buvo per vėlu. Hokinsas pradėjo sukti.

Arba mėgino sukti.

Priekiniai ratai pakluso vairui ir pasisuko į dešinę. Bet pats sunkvežimis – ne. Jis ir toliau važiavo tiesiai. Tiesiog į prarają, kuri, Dačas žinojo, buvo mažiausiai aštuoniasdešimties pėdų gylio.

– Pasuk mašiną!

– Aš mėginu!

Kai priekiniame stikle išryškėjo medžių viršūnės, Hokinsas ėmė šaukti ir instinktyviai nuspaudė sankabos bei stabdžių pedalus, paleido vairą ir rankomis užsidengė veidą. Dačas buvo bejėgis sustabdyti slystančią mašiną. Sniego valytuvas trenkėsi į apsauginę tvorelę, kuri sulinko nuo kelių tonų sunkvežimio smūgio ir pasidavė. Priekiniai mašinos ratai nuslinko nuo kelio ir keletą sekundžių pakibo ore. Po to sunkvežimis pradėjo ristis žemyn. Dačas prisiminė filmą *Dvikova*, kurio kulminacinėje scenoje automobilis nurieda nuo greitkelio ir ritasi žemyn kalno šlaitu. Įvykiai nufilmuoti ir rodomi labai lėtai.

Vaizdas akyse buvo neryškus. Viskas susiliejo į krūvą. Priekinis stiklas subyrėjo. Akmenys daužėsi į mašinos va-

žiuoklę. Lūžtančių šakų garsas. Džerškiantis metalas. Siaubingas Hokinso klyksmas. Jo paties gyvuliškas riaumojimas žlugus viltims.

Iš tikrųjų medžiai juos ir išgelbėjo, nes sulėtino kritimą. Jeigu kalno šlaitas nebūtų taip tankiai apaugęs mišku, jie būtų kritę staigiau ir užsimušę. Po kritimo, kuris atrodė lyg amžinybė, sunkvežimis trenkėsi į nepajudinamą objektą su tokia jėga, kad net sukrėtė smegenis. Inercija juos stūmė pirmyn, nors jie daugiau nesirito. Sukvežimis pasidavė ir visas drebėdamas sustojo.

Per stebuklą Dačo smegenys nuo smūgio visai nesuskystėjo. Jis viską jautė ir nustebo, kai suvokė esąs gyvas ir beveik nesužeistas. Atrodė, Hokinsas taip pat išliko gyvas. Dačas girdėjo jį gailiai verkšlenant.

Dačas atsisegė saugos diržą ir petimi atidarė keleivio dureles. Jis išsirito iš sunkvežimio tiesiai į sniegą, kuris siekė jam iki juosmens, ir šiaip ne taip atsistojo.

Jis mėgino susiorientuoti, bet jį apakino sniegas, kurį vėjas, lyg tyčia, bloškė į akis. Jis net negalėjo įžiūrėti, kodėl sunkvežimis liovėsi kritęs. Viskas, ką jis galėjo įžvelgti, buvo tik juodi medžių kamienai baltame fone.

Tačiau nebuvo būtinybės tą matyti. Užteko girdėti.

Jis pajuto vibraciją žemėje, medžio kamiene, į kurį atsirėmė, kad išlaikytų pusiausvyrą, netgi savo kiaušiuose.

Jis net nemėgino įspėjamai šūktelėti Hokinsui ar ištraukti jį iš nuolaužų į saugią vietą. Nemėgino bėgti ir išsigelbėti. Vilčių žlugimas atėmė iš jo visą iniciatyvą, suparalyžiavo jį.

Per akimirksnį jis suvokė savo gyvenimo beprasmybę. Jau geriau jam numirti čia ir dabar, nes sudužo jo viltis pasiekti Lilę.

Vesas netikėdamas savo akimis žiūrėjo, kaip smėlio barstytuvas dingsta už kelio krašto.

Jis iššoko iš mašinos ir stovėjo tarpduryje, lyg buvimas gryname ore leistų jam geriau suvokti, kas vyksta.

Jis girdėjo, kaip sunkvežimis ritasi į nuokalnę. Po siaubingo smūgio pasigirdo metalo garsas, panašus į mirtiną sunkvežimio

atodūsį. Paskui įsivyravo klaiki tyla, ji dar labiau gąsdino. Tokia absoliuti, kad Vesas galėjo girdėti snaiges atsimušant į savo drabužius.

Tylą nutraukė Beglio ir Vaizo pasirodymas, jie artėjo taip greitai, kaip tik leido slidus nuolydis. Jų mašina buvo ganėtinai atsilikusi nuo Veso, ir jie negalėjo matyti, kas atsitiko. Beglis prie jo pribėgo pirmas. Iš jo burnos ritosi garas.

– Kas atsitiko? – sušuko jis.

– Jie nusirito.

– Šūdas!

Beglis net neskaitė pamokslo dėl Ūbautojo keiksmažodžio, nes tuo momentu visi trys išgirdo garsą, kuris galėjo reikšti, kad nelaimingas atsitikimas dar nesibaigė.

Jie pasikeitė paslaptingais žvilgsniais.

Vėliau jie nustatė, kad tai buvo lūžtančių medžių garsas. Medžiai, kurių neapglėbtų trys vyrai, lūžo lengvai lyg dantų krapštukai. Tuo momentu jie nematė, kas vyksta, dėl tvyrančios aplink baltumos.

Kalbėdamas už visus Vesas paklausė:

– Kas, po velnių, čia dedasi?

Ir tada jie pamatė, kas. Iš žemų sniego ir rūko debesų, lyg besileidžiantis į žemę erdvėlaivis, blykčiojantis įspėjamosiomis raudonomis šviesomis, elektros stulpas trenkėsi į žemę su tokia jėga, kad net gili sniego paklotė nesušvelnino smūgio. Vėliau, kai Vesas pasakojo šį keistą įvykį kitiems, prisiekinėjo, kad nuo smūgio jo mašina pašoko į orą visais keturiais ratais. Ir jis, ir FTB agentai keletą minučių stovėjo be žado, nepajėgdami suvokti to, ką jie čia ką tik matė ir negalėdami patikėti, kad išliko gyvi. Jei stulpas būtų kritęs trisdešimčia jardų arčiau, būtų juos sutrynęs.

Dačo likimas buvo nežinomas. Vesas galėjo vien tikėtis, kad jis ir Hokinsas liko gyvi. Tarp nukentėjusiųjų buvo ir Lorelio kelias. Dabar jis buvo užverstas tonomis plieno ir miško nuolaužų. Barikada buvo dviejų aukštų namo dydžio. Dabar jau niekas negalės užvažiuoti šiuo keliu. Lygiai taip pat niekas negalės ir juo nusileisti.

19 SKYRIUS

LILĖ ĮMETĖ DAR VIENĄ MALKĄ PRIE TŲ, KURIOS RUseno židinyje. Ji labai jas taupė ir įmesdavo tik po vieną tada, kai buvo būtina, kad ugnis visai neužgestų.

Nepaisant jos šykštumo, malkų krūvelė, kurią buvo anksčiau atsinešusi, sumažėjo iki kelių gabalų, kuriuos ji buvo atsikirtusi nuo didesnių rąstgalių. Jei malkos bus deginamos tokiu greičiu, jų užteks tik kokioms dviem valandoms.

Ką darys, kai jos baigsis, ji nežinojo. Net būdama trobelės viduje, be ugnies ji ateinančią naktį tikriausiai sušals. Jai būtinai reikia ugnies, kad išgyventų. Bet – ir čia visa likimo ironija – ta įtampa, kurią patirs tempdama malkas, taip pat gali ją pribaigti.

– Lile?

Ji sučiaupė lūpas ir stipriai užsimerkė trokšdama, kad galėtų užsikimšti ausis. Jo balsas buvo per daug įtikinamas, o argumentai pagrįsti. Jeigu ji pasiduos įtikinama, gali tapti šeštąja auka.

Ginčai su juo sekino. Jie niekur nevedė. Ji nesiruošė jo paleisti, o jis turėjo begalę argumentų, dėl kurių jai reikėtų tą padaryti. O dar tas švokštimas. Kalbant jis sustiprėdavo, todėl Lilė nutarė visai neatsakinėti į klausimus.

– Lile, pasakyk ką nors. Jei tu vis dar sąmoninga, tai girdi mane.

Jo tonas darėsi piktokas, aštresnis dėl to, kad ji jam neatsakinėjo. Ji pasitraukė nuo židinio ir priėjo prie svetainės lango. Eidama pažvelgė pro praviras miegamojo duris ir paklausė:

– Kodėl negali patylėti?

Ji atitraukė užuolaidas ir pažvelgė į lauką tikėdamasi, kad jau mažiau sninga. Tačiau snigo kaip snigę, gal net dar stipriau. Ji vargiai galėjo ką įžvelgti toliau nei per porą jardų nuo prieangio. Kalno viršūnė atrodė labai toli, balta, begarsė ir nuo visko atsiskyrusi.

– Ar sninga nors kiek mažiau?

Ji papurtė galvą, nusigręžė nuo lango ir apsikabino alkūnes, kad būtų šilčiau. Nuo židinio atsitraukė taip trumpam, o šaltis jau skverbėsi pro drabužių sluoksnius. Nors buvo užsimovusi ant kojų visas turimas puskojines, pėdos vis tiek šalo. Būtų pūtusi į rankas, kad jos sušiltų, bet reikėjo taupyti orą plaučiuose.

Tirnis šalčiu nesiskundė. Jo atkaklios pastangos išsivaduoti nuo antrankių teikė šilumos. Turbūt jis nusprendė, kad geriau likti nubrozdintais ir kraujuojančiais riešais, bet išsivaduoti. Jis net nemėgino to daryti tyliai. Ji girdėjo nesiliaujantį metalo barškesį į metalą, lovagalio smūgius į sieną ir Tirnio keiksmažodžius, kai antrankiai nepasidavė.

– Kokia padėtis su malkomis? – paklausė jis.

– Šiuo metu gera.

– Šiuo metu. O kaip vėliau? Po valandos?

Ji atsistojo tarpduryje.

– Jaudinsiuos dėl to, kai reikės.

– Tada jau gali būti per vėlu.

Kadangi jis žodžiais išreiškė jos didžiausią baimę, ji nesivargino ginčytis.

– Ar norėtum... papildomos antklodės... ant kojų?

Ji buvo priversta daryti pauzes, kad atgautų kvapą.

– Kada gėrei paskutinę vaistų dozę?

– Piliulę? – sušvokštė ji. – Vakar rytą.

– Tavo balsas skamba netvirtai.

Viešpatie, negi jis skaito mano mintis?

Tiesa buvo ta, kad ji apskritai negalėjo atsiminti, ar gėrė vaistus vakar rytą. Gerai pagalvojus, ji negalėjo prisiminti to momento.

Turėjo sutvarkyti kelis reikalus mieste. Nuvyko į vietinę perkraustymo paslaugų kompaniją ir nupirko keletą pakavimo dėžių. Po to sustojo prie bankomato, kad pasiimtų grynųjų pinigų kelionei atgal į Atlantą. Galiausiai stabtelėjo vaistinėje. Ji prisiminė, kad dieną prieš tai tikrai buvo išgėrusi piliulę. Laimė, kai pradėjo reguliariai važinėti į Klierį, ji pasirūpino gauti receptą teofilinui pas vietinį daktarą. Tai buvo vaistas, kurį ji gėrė, kad išvengtų astmos priepuolių. Dėl saugumo ji dar turėjo atsarginį receptą, kad niekada neliktų be vaistų.

Vakar kaip tik nusipirko vaistų pas Viljamą Ritą. Tačiau nuo to momento ji nieko ryškiai neprisimena. Negali prisiminti, ar išgėrė tabletę, kai sustojo prie baro, kad atsigaivintų vaniline kola pas Lindą Veksler, ar nutarė ją išgerti vėliau, kai pasieks trobelę.

Aišku tik, kad ji tikrai ją išgėrė. Juk ji niekada nepamiršta išgerti vaistų. Tai seniai tapo kasdieniu ritualu. Tačiau vakar buvo neįprasta diena. Ir ne tik dėl kitokios darbotvarkės. Dačas ją pasodino „ant emocinių sūpynių“.

Jis jos jau laukė, kai ji grįžo į trobelę. Sėdėjo ant sofos krašto spoksodamas tiesiai prieš save, susikūprinęs ir vienišas. Užuot pasisveikinęs ištarė:

– Kaip gali šitaip su manimi elgtis?

Turint galvoje, kas sekė po to, nebūtų nuostabu, jei būtų pamiršusi išgerti vaistus.

– Lile, ar tu tikra, kad gėrei vaistus vakar?

Ji nukreipė savo dėmesį į Tirnį.

– Žinoma, kad tikra, – pamelavo.

– Bet nuo to laiko praėjo daugiau nei dvidešimt keturios valandos.

Tiksliau, trisdešimt šešios.

– Atrodo, vaistų poveikis baigėsi ir tu papuolei į bėdą.

– Ką gi... taip atsitinka... ypač kai suvoki... kad patekai į spąstus... su serijiniu žudiku.

– Puikiai žinai, kad aš – ne žudikas. Atrakink antrankius. Nueisiu ir atnešiu tavo vaistus.

Ji papurtė galvą.

– Tu negali ilgiau laukti.

– Galbūt mus išgelbės...

– Niekas tikrai neužvažiuos į šį kalną anksčiau kaip ryt. Gal ir ryt dar neužvažiuos. O jei tikiesi, kad mus išgelbės sraigtasparnis, kokiu nors stebuklingu lyg Rembo būdu, tai pagalvok dar sykį. Net drąsiausias pilotas nekils į orą per tokią pūgą ir nerizikuos būti nublokštas vėjo ar nenorės atsitrenkti į kokį kalną, kurio negalės įžiūrėti.

– Kaip nors...

– To tikrai nebus, – atsakė jis su vis didėjančiu atšiaurumu. – Gal tau ir patinka lošti savo gyvenimu, bet aš to nenoriu. Duokš raktą.

– Galbūt... jie ateis pėsčiomis.

– Tokių kuoktelėjusių nerasi.

– Išskyrus tave.

Tai jį užčiaupė. Bet tik kelioms sekundėms.

– Teisingai. Išskyrus mane. Aš pasiryžęs rizikuoti, kad tik išgelbėčiau tave. Nenoriu, kad tu mirtum, Lile.

– Man... ir pačiai... nelabai patinka ta mintis.

– Tai paleisk mane.

– Negaliu.

Jo lūpos iš pykčio suplonėjo.

– Leisk man pasakyti, ko tu negali. Tu negali laikyti manęs prikaustyto grandinėmis prie šios prakeiktos lovos. Kiekviena sekundė, kurią praleidi ginčydamasi, naudoja orą ir laiką, kurių tu ir taip mažai turi. Paimk raktą ir atrakink antrankius.

– Ne!

– ...suknisti antrankiai!

Staiga užgeso šviesos.

* * *

Dora Hamer priėjo prie uždarytų Skoto miegamojo durų. Name atrodė grėsmingai tylu, kai sienos nedrebėjo nuo jo muzikinio centro. Ji pabeldė į duris du kartus.

– Skotai, ar tau viskas gerai?

Jis atvėrė duris tuoj pat, lyg būtų laukęs, kad ji pasibels.

– Viskas gerai, išskyrus tai, kad prapuolė elektra.

– Manau, ji dingo visame miestelyje. Nematau šviesų ir kaimynų languose. Ar tau pakankamai šilta?

– Apsivilkau dar vieną megztinį.

– Kurį laiką tai padės, bet netrukus name atšals. Kol atsiras šviesa, mus šildys tik židinys. Gal galėtum atnešti šiek tiek malkų iš garažo?

– Žinoma, mama.

– Ir atnešk tą žibalinę lempą, kurią tu ir tavo tėvas imate į žygius. Ar turime jai žibalo?

– Manau, taip. Patikrinsiu.

Jis nuėjo koridoriumi. Dora kurį laiką ėjo jam iš paskos, paskui staigiai pasuko atgal į jo miegamąjį. Ant jo rašomojo stalo gulėjo išmėtytos koledžo pareiškimų formos. Ji negaišo laiko joms skaityti, bet suprato, kad jis darė tai, ką Vesas buvo liepęs.

Ji skubiai priėjo prie lango ir patikrino, ar signalizacijos daviklis nepažeistas. Du magnetai – vienas ant lango rėmo, kitas ant staktos – buvo sujungti. Pažeidus šią jungtį imtų veikti signalizacijos sistema. Viskas buvo sujungta taip, kaip ir turėjo būti. Taip pat ir antrajame lange, kurį ji patikrino.

Nenorėdama būti sugauta šniukštinėjant ji sustojo pasiklausyti. Išgirdo, kaip Skotas krauna malkas į nišą prie židinio. Po to nusivalo nuo rankų dulkes ir vėl eina į garažą kito malkų glėbio.

Ji nuėjo prie trečiojo lango. Du magnetai sudarė reikiamą jungtį. Bet tas, kuris buvo ant staktos, iš tikrųjų buvo žaislinis vaikiškas magnetas. Jis buvo panaudotas tam, kad pakeistų trūkstamą jungtį, ir įtaisytas taip, kad nebūtų pažeistas signalizacinis ryšys atidarius langą.

– Mama?

Kai jis pašaukė ją, Dora pašoko, lyg būtų pagauta nusikaltimo vietoje. Išskubėjo iš jo miegamojo ir įžengė į svetainę tikėdamasi, kad atrodo ramesnė, negu iš tikrųjų buvo.

– Ar nereikėtų čia sukrauti daugiau malkų? – paklausė Skotas.

– Gera mintis. Tau nereikėtų jų eiti vėliau.

– Gerai. Ar nori, kad uždegčiau žibalinę lempą?

– Palaikykim ją nakčiai.

– Kanistras beveik pilnas žibalo. Aš paliksiu jį ir lempą virtuvėje.

– Puiku. Kol kas turiu pakankamai žvakių. Užteks iki tamsos. Ir dar yra baterijų kišeniniams žibintuvėliams.

Ji palydėjo jį iki virtuvės, ten jis dingo už garažo durų. Ji norėjo sekti paskui jį, apkabinti ir priglausti. Vesas ją kaltino, kad elgiasi su sūnumi lyg su mažu vaiku. Na, ir kas? Juk Skotas *buvo* jos kūdikis. Net jei ji išgyvens pakankamai ilgai, kad pamatytų jį seną, jis jai vis tiek liks jos vaikas, kurį ji norės globoti.

Kažkas jam negerai. Tai ją gąsdino. Pasakymas „Sirgti iš rūpesčio“ nebuvo vien žodžiai. Po to, ką pastebėjo jo miegamajame, Dora jautė šleikštulį iš susirūpinimo. Skotas pakeitė signalizacijos daviklį ant savo miegamojo lango, kad nekeltų triukšmo, kai reikės išsmukti paslapčia. Kaip kitaip paaiškinti, kad jis kišo nagus prie daviklio? Įdomu, ar seniai jis tą padarė? Ar ji tokia akla, kurčia ir žiopla, kad nepastebėdavo, kaip jis išslenka iš namų?

Įtarimas jai kilo visai atsitiktinai. Kai šį rytą atnešė jam švarią patalynę, pastebėjo prie lovos stovinčius jo batus.

Tai buvo neperšlampami, šilti batai, labai tinkami vaikščioti per pūgą. Bet Skotas neavėjo jų vakar, kai jis ir Vesas grįžo namo pietų. Nuo to laiko Skotas neva nebuvo išėjęs iš namų.

Bet prie lovos stovėjo jo batai, o po jais telkšojo mažos vandens balutės, susiformavusios nuo tirpstančio sniego. Jai ant liežuvio galo pakibo klausimas, kada jis buvo išėjęs, bet ji šiaip taip susilaikė nekamantinėjusi.

Ji nutarė, kad turi surinkti daugiau įrodymų prieš pradėdama jį kaltinti slapčia išeinant iš namų. Šviesos dingimas kaip tik sudarė progą pašniukštinėti.

Tačiau dabar, kai ji turėjo pagrindą apkaltinti jį pažeidus signalizacijos sistemą, jai dingo noras – o gal ji bijojo – tą daryti. Juk jis buvo pakankamai suaugęs, kad turėtų teisę eiti ir pareiti, kur nori ir kada nori. Vesas įvedė Skotui komendanto valandą, bet jei Skotas nepaklustų, Vesas galėtų jį sulaikyti nebent jėga.

Taigi kodėl jis nemetė iššūkio Vesui ir neišėjo pro duris atvirai? Kodėl jis tą darė paslapčiomis? Ji pastebėjo, kad sūnus smarkiai pasikeitė. Jos mielas, rūpestingas ir gero būdo Skotas tapo niūrus ir užsiplieskiantis. Be to, jis tapo užsidaręs, priešiškas ir nenuspėjamas.

Tikriausiai tai buvo susiję su Veso jam daromu spaudimu. Tačiau labai gerai pažindama savo sūnų Dora bijojo, kad yra dar kokia nors svarbesnė priežastis negu tai, kad Vesas jį muštruoja. Skotas buvo nepanašus į save ir ji norėjo sužinoti, kodėl.

Mintimis ji apžvelgė praėjusius metus mėgindama nustatyti, kada pastebėjo šiuos pokyčius.

Praėjusį pavasarį.

Maždaug tuo laiku...

Staiga Dora sustingo.

Skotas pasikeitė nuo to laiko, kai liovėsi susitikinėjęs su Milisente Gan.

Staiga suskambėjus telefonui Dora šokte pašoko.

– Aš atsiliepsiu, – pasakė Skotas. – Tai tikriausiai Haris.

Skotas buvo ką tik įėjęs iš garažo. Padėjęs žibalinę lempą ant stalo, jis pakėlė telefono ragelį. Tai buvo senas sieninis telefonas, be indikatoriaus ar kokių nors kitų funkcijų, kurioms reikėtų elektros.

– Sveikas, tėti!

Pasiklausęs kelias sekundes pridūrė:

– Kaip tai atsitiko? Gerai, ji čia, šalia manęs.

Jis padavė ragelį Dorai sakydamas:

– Tėtis skambina iš ligoninės.

* * *

Beglis nejautė šiltų jausmų Dačui Bertonui. Jis būtų mielai įspyręs jam į užpakalį savo vienuolikto dydžio batais. Tad nusprendė kalbėti atvirai.

– Tavo veidas atrodo lyg žalias hamburgeris.

– Tai tik paviršiniai įpjovimai.

Policijos viršininkas sėdėjo prie apžiūros stalo, sudribęs lyg penkiasdešimties svarų bulvių maišas, pripildytas tik trim ketvirčiais.

– Daktaras išrankiojo iš manęs stiklo nuolaužas. Dabar laukiu, kol ateis seselė uždėti dezinfekuojančios medžiagos ant žaizdų. Gal ir neatrodau gražiai, bet viskas bus gerai.

– Bent jau geriau negu Hokinsui. Jam atviras rankos lūžis. Jie atstatė į vietą jo petį, bet dar yra problemų su čiurnos sąnariais. Abi čiurnos sutraiškytos.

– Norėčiau, kad taip sutraiškyta būtų jo makaulė, – suburbėjo Bertonas.

– Ponas Hokinsas buvo girtas, – atsiliepė Ūbautojas, stovintis prie pat užuolaidos, kuri skyrė apžiūros vietą ligoninės priimamajame. Iš anapus geltonos medžiagos užuolaidos girdėjosi Hokinso dejonės. – Alkoholio kiekis jo kraujyje smarkiai viršijo leistinas ribas.

– Tada jis man melavo, – pasakė Bertonas gindamasis. – Aš jo klausiau, ar jis gėrė, bet jis sakė...

Beglis jį nutraukė:

– Manau, jūs girdite tik tai, ką norite girdėti.

Bertonas pašnairavo į jį.

– Prireiks mikrochirurgų pagalbos jo čiurnoms sutvarkyti, – pasakė Ūbautojas. – To neįmanoma padaryti čia. Bet tokiu oru gali tekti laukti dar kelias dienas, kol jį bus galima pervežti į ligoninę, kurioje yra chirurgų ortopedų komanda. Šiuo metu jo padėtis bloga.

– Žinote ką, – piktai atšovė Bertonas, – ne mano kaltė, kad jis yra girtuoklis.

– Jis nebūtų užvažiavęs tuo keliu, net jei būtų buvęs blaivas lyg krištolas, – sustaugė Beglis. – Per jus dabar visa apylinkė neturi elektros. Jūsų laimė, kad ligoninė turi elektros generatorių, antraip sėdėtumėte dabar čia tamsoje ir šaltyje, atrodydamas kaip baisuoklis su veide styrančiais stiklais.

Hokinso sunkvežimis trenkėsi į vieną iš elektros stulpo atramų. Normaliomis aplinkybėmis tai tikriausiai nebūtų jam per daug pakenkę. Bet aplipęs sniegu ir ledu jis pasidarė ypač sunkus ir nuvirto tempdamas su savimi dešimtis senų medžių ir elektros laidus. Blogiausia, kad jis nuvirto skersai kalnų kelio, kartu atimdamas galimybę kaip nors pasiekti kalno viršūnę.

Dačas Bertonas leido emocijoms paimti viršų. Tai nėra tinkama vyrui, o teisėtvarkos sargui visiškai neatleistina. Iš pavydo kilęs atkaklus noras užvažiuoti keliu į kalną šiandien buvo neprotingas, pavojingas ir baigėsi daugybe nelaimių: Hokinsas tikriausiai liks invalidu likusį gyvenimą, smėlio barstytuvas išvestas iš rikiuotės, o elektros nėra net keliose apygardose.

Visa tai buvo katastrofiška.

Tačiau labiausiai iš proto Beglį varė tai, kad Bertono beprotybė atėmė iš jų galimybę pasiekti Tirnį. Jis net negalėjo mėginti to padaryti, kol bus nuvalytas kelias, o tas gali trukti kelias savaites. Arba teks laukti, kol oras taip pagerės, kad būtų galima užskristi į kalno viršūnę sraigtasparniu. Kad ir kaip ten būtų, buvo prarastas brangus laikas. Tuščiai prarastas laikas ne tik skaudino Beglį, jis apskritai tą laikė nuodėme.

Guodė tik tas, jog ne jis vienas yra bejėgis šioje situacijoje. Benas Tirnis taip pat niekur nedings.

– Atsiprašau? Šefe?

Haris, tas jaunas policininkas, kurį jie buvo sutikę anksčiau, įkišo galvą pro juos dengiančią užuolaidą.

– Kas atsitiko?

– Dispečeris susisiekė su manimi ir pranešė, kad ponas ir ponia Ganai vėl yra policijoje.

– Šūdas, – sušnypštė Bertonas. – Tik jų man ir trūksta. Pasakyk, kad jiems praneštų, jog aš esu ligoninėje, ir tegu jie eina namo. Susisieksiu su jais, kai tik galėsiu.

– Jis jau bandė tą padaryti, bet tai jų nepaveikė. Todėl, kad jie ne su jumis nori pasišnekėti, jie... – jis linktelėjo galva į Beglį, – nori sužinoti, ar tikrai Benas Tirnis yra Mėlynasis.

Beglis įsiuto. Nors susitvardė nešaukęs, jo balsas drebėjo iš pykčio.

– Tikiuosi, jūs juokaujate.

– Ne, sere.

Beglis priartėjo prie jaunojo policininko.

– Kas jiems tą pasakė? Kas jiems išpliurpė, kad mes domimės Tirniu? Jeigu tai buvote jūs, pareigūne Hari, aš prisegsiu jūsų policininko ženkliuką jums prie kiaušų!

– Tikrai ne aš, sere. Prisiekiu. Tai buvo Gusas Elmeris, tas senas vyriškis iš namelių gyvenvietės.

– Mes liepėme jam niekam neprasitarti apie mūsų tyrimus, – pasakė Ūbautojas.

– Aš nemanau, kad jis tą specialiai darė. Jis nekalbėjo su Ganais tiesiogiai. Jis tik paskambino pusseserei pasiteirauti, kaip ji laikosi per pūgą, nes jos dūmtraukis blogai veikia. Ir jam tai tiesiog išsprūdo.

– *Išsprūdo?*

Beglio staugimas prikėlė Hokinsą iš vaistų sukelto sąstingio ir jis vėl pradėjo garsiai dejuoti. Haris dėl viso pikto per žingsnį atsitraukė.

– Jo pusseserė lygina baltinius pas ponią Gan, – paaiškino jis, lyg atsiprašydamas. – Ji turbūt manė, kad jos pareiga yra pasakyti...

Haris pradėjo mikčioti ir visai užsikirto pamatęs Beglio žvilgsnį.

– Kam dar pono Elmerio pusseserė lygina baltinius?

Haris nepastebėjo jo sarkazmo. Kol policininkas ieškojo atsakymo, Beglis atsisuko į Dačą Bertoną:

– Norėčiau pasinaudoti jūsų biuru pokalbiui su Ganais.

– Gerai, bet ir aš važiuosiu.

– O kaip jūsų veidas?

– Turiu truputį kremo, galiu užsitepti.

Jie susiruošė eiti. Bęglis pažvelgė į Kelį Hokinsą, kai jie ėjo pro jo lovą. Jis buvo prijungtas prie lašinės ir atrodė be sąmonės. Nors jis ir gynė Kelį prieš Bertoną, iš tikro nejautė jam jokių simpatijų.

Kai jie jau buvo automobilyje ir pakeliui į policiją, Ūbautojas tarė Begliui:

– Maniau, jūs šiaip ar taip ketinote pasikalbėti su Ganais.

– Ruošiausi paskambinti jiems, kai tik išeisiu iš ligoninės.

– Tai kodėl tada taip nusiminėte, išgirdęs apie juos?

– Tikėjausi, kad man pasiseks juos įtikinti, kad labai svarbu išlaikyti paslaptyje, kaip vyksta tyrimas. Mums reikia suimti Tirnį dar iki tol, kol pernelyg daug vietos gyventojų sužinos, kad jo ieškome.

– Matote, kaip greit keliauja gandai.

– Kaip tik tai mane jaudina, Ūbautojau. Jeigu mes tuoj pat nesuimsime Tirnio, būrys neišmanėlių, vadovaujamas paties policijos šefo, padarys prielaidą, kad jis yra Mėlynasis, ir paims reikalus į savo rankas. Teisėtas pasipiktinimas šiame krašte nugali įstatymą, kai susiklosto tokia padėtis.

– Šie mieli vyrukai, kad apgintų savo moteris, gali griebtis nerašytų kalnų įstatymų. Jeigu jie pasieks Tirnį anksčiau už mus, jam pasiseks, jeigu jie prieš paskandindami jį jo paties kraujyje perskaitys jam jo teises. Žiniasklaidai tai būtų gardus kąsnelis. Žurnalistai vėl prisimintų Rubį Ridžą ir Vako. Atgytų šaunamųjų ginklų kontrolės fanatikai. Mūsų padėtis pasidarytų labai sunki.

– Ir mes liktume su daugybe neatsakytų klausimų.

– Taip. Kad ir su tokiu: „Kur rasti tuos penkis kūnus?“

Kurį laiką jie važiavo tylėdami. Po to Ūbautojas tarė:

– Jūs sakėte, kad bijote, jog jie eis Tirnio pėdsakais manydami, jog jis yra Mėlynasis. O kas, jeigu jis *nėra Mėlynasis?*

Beglis susiraukė.

– Tai dar vienas dalykas, kurio bijau.

20 SKYRIUS

TAM, KAD PALAIKYTŲ ŠILUMĄ TROBELĖJE, VISOS portjeros buvo užtrauktos. Kai staiga dingo šviesa, miegamasis paskendo tamsoje.

– Tai buvo neišvengiama, – pasakė Tirnis.

Lilė palaukė keletą sekundžių, kad akys prisitaikytų prie tamsos, tada nuėjo ir atitraukė vieną portjerų. Ankstyva prieblanda lauke suteikė Tirniui dar vieną argumentą.

– Tuoj bus visiškai tamsu, – tarė jis. – Liko tik kelios šviesios valandos. O man tiek ir prireiks, kol nueisiu iki mašinos ir atgal, jei išeisiu tuoj pat.

Lilė įrėmė rankų krumplius sau į smilkinius.

– Aš... negaliu... ginčytis... daugiau.

– Tai nesiginčyk. Tiesiog atrakink antrankius.

– Tu mane užmuši.

– Aš mėginu *išgelbėti* tavo gyvybę.

Ji papurtė galvą mėgindama įkvėpti.

– Aš galiu... atpažinti... tave... kaip Mėlynąjį.

– Negalėsi manęs niekaip atpažinti, jei uždusi.

– Raštelis.

– O, supratau. Tu paliksi jiems raštelį, kuriame bus parašyta, kad aš – Mėlynasis. Ir padėsi jį ten, kur jie tikrai jį pastebės.

Ji linktelėjo galvą.

– Jei taip atsitiktų, aš pasakyčiau, kad tau prasidėjo haliucinacijos dėl deguonies stokos. Kad tu matai šokančius dramblius namelio viduje. Jie manimi patikės. O apie tą mėlyną kaspiną, – jis linktelėjo galvą į jo pusę, – pasakysiu jiems tą patį, ką sakiau tau. Aš jį radau ir norėjau nuvežti į miestą pareigūnams.

Ji mostelėjo į jo rankas.

– Taip, būtų sudėtinga paaiškinti apie antrankius. Bet aš turiu dieną ar dvi, kad sugalvočiau ką nors įtikinamo. Be to, greičiausiai aš pats išlaisvinsiu rankas anksčiau, negu čia kas nors pasirodys.

– Nemanau, kad taip atsitiks, – pasakė ji linktelėdama galva į jo kruvinus riešus. – Net jei... aš būsiu mirus... jie tave sugaus.

Po šio argumento ji apsisuko, kad išeitų iš kambario.

– Kas blogiausio galėtų atsitikti?

Ji stabtelėjo, bet neatsisuko.

Jis toliau darė spaudimą.

– Jeigu tu paleistum mane, kas blogiausio galėtų atsitikti, Lile? Sakykim, *aš esu Mėlynasis.* Sakykim, aš užmušiu tave tam, kad manęs neišduotum pareigūnams. Tu, šiaip ar taip, mirsi. Po kelių valandų, jeigu dar tiek ištrauksi. Taigi kuo blogesnė mirtis nuo mano rankos?

Ji atsigręžė į jį.

– Išvengsime... dar vienos... aukos.

– Taip, suprantu, ką sakai. Tu nenori manęs paleisti į nieko neįtariančią visuomenę, kad galėčiau paversti aukomis dar daugiau moterų. Padaryčiau su jomis tai, ką padariau su kitomis. Ar taip?

Ji linktelėjo.

– Puiku. Tai – logiška. Taip pat labai altruistiška. Tu kitų gyvybes vertini labiau negu savąją.

Jis minutėlę pagalvojo, tada pasakė:

– Kai atnešiu tau vaistus ir pritempsiu pakankamai malkų, kad jų užtektų ateinančiai dienai, galėsi vėl mane prirakinti. Aš galėsiu būti prirakintas, kol kas nors mus išlaisvins.

Ji mėgino nusijuokti, bet pritrūko oro.

– Aš nesu... tokia... lengvatikė ir... man... dar ne taip labai... trūksta deguonies.

– Tu netiki, kad laikysiuosi žodžio.

– Netikiu.

– Bet tu gali manimi tikėti, Lile. Prisiekiu. Tu gali manimi tikėti.

– Pasakyk nors vieną... vieną priežastį.

Nepaisant pasiryžimo neverkti, jos akys prisipildė ašarų.

– Neverk, – sušnibždėjo jis kimiai.

Patraukta jo nuožmaus žvilgsnio ir prisiminimo apie jų bučinį, ji žengė žingsnį jo link.

– Pasakyk... pasakyk nors vieną priežastį, kodėl... aš turėčiau tikėti tavimi, Tirni.

Jis jau buvo bepradedąs kalbėti, kai suskambo jos mobilusis telefonas.

Kelias sekundes ji nesuvokė, kas čia per garsas ir iš kur sklinda, tik stovėjo spoksodama į Tirnį, kuris taip pat atrodė apstulbintas netikėto triukšmo.

Kai suprato, kad skambėjo jos telefonas, karštligiškai išsitraukė jį iš kišenės, ir sušuko:

– Dačai! Dačai!

Jos balsas tebuvo kvarkimas. Bet tai neturėjo reikšmės. Jo niekas neišgirdo, nes telefonas buvo nudusęs. Ekranėlis tamsus, neveikė šviesos diodas. Ryšys tebuvo momentinis. Atsiradęs tiesiog paerzinti. Likimas tyčiojosi iš jos.

Sukūkčiojusi ji parklupo ant kelių ir priglaudė telefoną prie krūtinės.

– Lile, neverk.

– Duok man ramybę.

– Turi neverkti, nes pasijusi blogiau.

Kūkčiojimas sukėlė kosulio priepuolį. Spazmai tampė visą jos kūną, sutraukė raumenis, atėmė paskutinį brangų oro lašą iš plaučių. Bemėginant atgauti kvapą protas užregistravo įnirtingas Tirnio pastangas sulaužyti antrankių spyną ir jo keiksmus.

Praėjo kelios minutės, kol jai pasisekė nuslopinti kosulį ir jis pavirto garsiu švokštimu.

– Lile.

Ji pakėlė galvą ir nusišluostė ašaras. Tirnis buvo nubloškęs nuo savęs antklodę ir, lyg gyvūnas spąstuose, mėgino išlaisvinti rankas, kad galėtų ją pasiekti.

– Tiesa, tu turi mažai priežasčių tikėti manimi, – pasakė jis. – Ir daug priežasčių manimi netikėti. Bet aš vis vien tikiu, kad tu žinai, *žinai*, kad tau nereikia manęs bijoti. Pasitikėk nuojauta. Pasitikėk ja, net jei netiki manimi.

Jis kurį laiką stebėjo ją. Paskui pridūrė:

– Tik nenumirk čia.

Ji atidžiai ištyrinėjo kiekvieną jo veido bruožą mėgindama įžvelgti negerus kėslus. Jeigu jis būtų moterų grobikas, ar ji nepajėgtų to pastebėti? Ar ji nepajustų slepiamo piktavališkumo?

Ji žiūrėjo į jį, žiūrėjo labai atidžiai, bet nematė nė pėdsako dviveidiškumo. Jeigu jis ir buvo, Tirnis jį meistriškai slėpė. Jis atrodė toks nuoširdus ir vertas pasitikėjimo, kad ji pradėjo abejoti pati savimi.

Bet juk jo aukos taip pat neįžvelgė klastos. Jos taip pat juo pasitikėjo.

Matyt, jos veide atsispindėjo pasiryžimas nebūti apkvailintai, nes jis piktai pasakė:

– Gerai. Nepasikliauk nei nuojauta, nei sveiku protu. Užmiršk mūsų dieną plaukiant upe. Nekreipk dėmesio į vakarykštį bučinį. Nurašyk visa tai į nuostolius, bet išnaudok šansą.

– Šansą?

– Lik gyva ir turėsi šansą sugauti Mėlynąjį. Mirk ir neturėsi jokių šansų.

Aš nežinau, ką daryti šaukė jos protas, bet vienintelis garsas, kuris sklido iš jos burnos, buvo baisus gargaliavimas.

– Net menkas šansas yra geriau, negu jokio, Lile.

Jo argumentas buvo stiprus. Bet vos tik jinai jį paleis, jis tikriausiai ją užmuš. Jos menka galimybė jį apkaltinti žus kartu su ja.

Naudodamasis jos svyravimu jis pasakė:

– Svarbiausią argumentą pasilikau pabaigai. Pistoletas. Tu jį vis dar turi. Ir moki naudotis. Ką galėčiau tau padaryti, jei taikaisi į mane?

Kelias sekundes mąstė apie tai. Jis buvo teisus. Kai išseko visi argumentai ir spėlionės, jai beliko išnaudoti galimybes. Ji lėtai atsistojo mėgindama nepasiduoti galvos svaiguliui, kurį jautė dėl deguonies stokos. Apsisuko ir nuėjo į svetainę.

– Lile! Po velnių!

Ji grįžo taip greitai, kaip ir išėjo. Vienoje rankoje laikė pistoletą, kitoje – antrankių raktą.

Jo pečiai nusileido pajutus palengvėjimą.

– Ačiū Dievui, – pasakė jis.

Ji padėjo pistoletą ant kėdės taip, kad jis negalėtų jo pasiekti. Artėdama prie lovos ištiesė jam raktą.

– Tu... pats... tai padaryk.

Kai tik jis pagriebė raktą, ji staigiai atsitraukė atgal, paėmė pistoletą ir nusitaikė į jį.

Jam vos pakako vietos palenkti vieną ranką su antrankiais žemyn, kitą aukštyn. Nepaprastai mikliai jis įkišo raktą į mažą skylutę ir jį pasuko. Nuo jo kairės rankos nukrito apyrankė. Per kelias sekundes jis išlaisvino ir antrąją ranką.

Tada vienu vikriu šuoliu pašoko nuo lovos ir išmušė pistoletą Lilei iš rankų. Tai atsitiko taip žaibiškai, kad Lilė nespėjo net mirktelėti, o jos smegenys taip greit nesuvokė, kad reikia nuspausti gaiduką. Ji staigiai pasisuko ir pamėgino ištrūkti, bet jis laikė ją ranka už liemens, prispaudęs ir jos dešinę ranką. Jis ją netgi pakėlė nuo grindų ir laikė prispaudęs prie krūtinės.

– Nutilk! – liepė jis, kai ji pradėjo šaukti.

– Aš žinojau, – švokštė ji isteriškai, – žinojau, žinojau, kad tu esi *jis*.

Ji alkūne trenkė jam į šonkaulius, o nagus suleido į ranką.

– Kalės išpera! – sušuko jis ir be ceremonijų nutempė ją į svetainę, stumtelėjo ant sofos, tada pakėlė ranką prie burnos ir pradėjo čiulpti kraują, tekantį iš gilių įdrėskimų.

Lilė pasėdėjo ant sofos tik tol, kol truputį atgavo kvapą, o tada vėl puolė jį taikydama į galvą. Tačiau deguonies trūkumas jau buvo paveikęs jos judesių koordinaciją. Jos rankos buvo sunkios ir lyg guminės. Ji norėjo kumščiais pasiekti jo galvą, bet pastangos buvo tuščios. Dauguma smūgių jo nepasiekė arba praėjo pro šalį, o tie, kurie pasiekė, buvo labai silpni.

Kai jis ją sugriebė už pečių ir vėl stumtelėjo ant sofos, ji nebegalėjo priešintis. Beliko atsiremti į sofos pagalvėles. Jis užsikišo pistoletą už džinsų juosmens ir nusišluostė kraujuojančią ranką į kelnes. Tuoj pat iš įdrėskimų pasirodė tiek pat kraujo, kiek jis ką tik buvo nušluostęs.

Jam trūko oro taip pat, kaip ir jai. Jis triukšmingai traukė orą ir greitai mirksėjo, lyg norėdamas išvengti galvos svaigulio. Jis stovėjo palinkęs į priekį. Tas smūgis, kurį ji sudavė į jo skaudamus šonkaulius, neleido jam stovėti tiesiai.

Gerai, galvojo ji, *tikiuosi, tu kenti baisų skausmą.* Ji būtų pasidžiaugusi garsiai, bet jai trūko oro.

Ji žvelgė į jį provokuojamai. Jeigu jis ruošiasi ją dabar užmušti, ji nori žiūrėti jam į akis. Ji norėjo, kad jos įžūlus žvilgsnis nulydėtų jį į pragarą ir liktų ten su juo amžinai.

Jis buvo kažką besakąs, bet taip nieko ir neištaręs nuėjo prie durų ir atidarė jas. Po kelių sekundžių jis pasirodė su glėbiu malkų, kurias numetė prie židinio. Atsiklaupė ir pažarstė anglis, kad vėl užsidegtų malkos.

Tas suglumino Lilę.

– Tu neketini manęs užmušti?

– Ne, – jis atsakė trumpai ir atsistojo. Tada mostelėjo ranka į malkas, kurias ką tik buvo atnešęs, – kai jos pradžius, įmesk į ugnį. Jų užteks kelioms valandoms.

Tik tada ji suvokė jo ketinimus. Jam nebuvo jokio reikalo jos žudyti. Užteko palikti ją vieną, kad ištiktų mirtinas astmos priepuolis. Taip savaime išsispręstų įkyriosios Lilės Martin klausimas. Kam jam į savo sąskaitą įrašyti dar vieną žmogžu-

Kad nuslėptų tas, kurias jau įvykdė, jam reikia sunaikinti įrodymus, esančius miegamajame. Jis sudėjo antrankius ir mėlynąjį kaspiną atgal į kuprinę. Kai užtraukinėjo skyrius, į kuriuos viską sudėjo, nežiūrėjo į Lilę. Ar jį kamavo sąžinės priekaištai?

Todėl, kad palikdamas gyvą jis ją pasmerkė didžiausiai baimei? Kol ji svarstė, paleisti jį ar ne, vienas iš scenarijų turėjo būti, jog jis paliks ją vieną, kad ji galėtų išgyventi košmarą, kol uždus, kol galutinai nusibaigs. Jos širdis apmirė.

– Tu pažadėjai...

– Aš žinau, ką pažadėjau, – žiauriai nutraukė ją Tirnis.

Jis užsimetė paltą ir užsitraukė ant akių kepurę. Ant kepurės dar užsivyniojo pledą, jo galus sukryžiavo ant krūtinės prieš užsegdamas palto užtrauktuką. Tada apsimūturiavo vilnoniu šaliku kaklą ir užsidengė juo apatinę veido dalį. Paskui užsimovė pirštines. Paskiausiai pasiėmė kuprinę ir persimetė ją per petį. Kiekvienas judesys vertė jį daryti grimasas ir žiopčioti iš skausmo. Nepaisant to, jis judėjo greitai, nes turėjo tikslą.

Kai jis ėjo durų link, jai kilo pagunda pašaukti jį atgal, kad nušautų ją dabar pat. Tai būtų greita ir beskausmė mirtis, o ne ilgai trunkanti ir siaubinga, su kokia teks susidurti. Jai daugiau siaubo kėlė mirties baimė, o ne pati mirtis.

Bet ji buvo per daug išdidi, kad jo ko nors prašytų. Ir gyvybės instinktas neleido pasirinkti savanoriškos mirties. Taigi ji stebėjo, kaip jis išeina palikdamas kovoti dėl kiekvieno oro gurkšnio, kol išseks paskutinės jėgos ir ji nebegalės daugiau grumtis, o tada viena ir numirs.

Kai jis pasiekė duris, stabtelėjo uždėjęs ranką ant durų rankenos ir pasuko į ją tik galvą. Jų akys susitiko, bet tik akimirksnį. Ne ilgiau.

Tada jis atidarė duris. Jį įsuko sniego sūkurys, kuris dingo labai greitai kartu su juo.

Lilės telefonas prieš vėl pradingstant ryšiui suskambėjo du kartus. Dačui būtų labiau patikę, jei jis iš viso nebūtų skambėjęs.

Neįvykęs pokalbis tik padidino jo frustraciją, kuri jau ir taip buvo pasiekusi kritinę ribą.

Policijos departamento laukiamasis buvo prisigrūdęs žmonių. Tiek jis nebuvo matęs nuo pat to laiko, kai tapo jo viršininku. Federaliniai agentai taip pat buvo čia. Agentas Vaizas iškilmingai – įdomu, ar tas vyrukas apskritai kada nors šypsojosi – pristatinėjo Beglį Milisentės Gan tėvams. Ponia Gan šiandien atrodė dar liesesnė negu vakar.

Vesas dėl Dačui nežinomų priežasčių jau irgi buvo čia, gėrė kavą ir plepėjo su budinčiu pareigūnu. Jis buvo miesto tarybos pirmininkas, bet nuo kada policijos tyrimai tapo jo reikalu?

Haris lydėjo juos nuo pat ligoninės budinčiu automobiliu. Jis buvo sužavėtas Vaizu ir Begliu, sekė juos lyg šunytis, kuris pats klupo ant savo didelių kojų, vedamas noro būti šalia. Kodėl jis nebudi ten, kur dabar turėtų budėti? Ir kodėl jis pats, Dačas, nenusiunčia Hario atgal į gatvę, kur iš jo galėtų būti šiek tiek naudos? Tuo tarpu čia jis tik maišosi visiems po kojomis.

Pats nesuprasdamas kodėl, Dačas neturėjo noro nurodinėti jaunajam policininkui. Neatrodė, kad verta tam eikvoti jėgas. Jis jautėsi keistai nutolęs nuo visko, kas vyko aplink. Nesuvokė, kuriuo momentu nustojo kontroliuoti įvykius ir pasidarė viskam abejingas.

Ar tada, kai scenoje pasirodė specialusis atsakingasis agentas Beglis?

O gal tada, kai Vesas Hameris, besidedantis jo geriausiu draugu, pradėjo bučiuoti Begliui užpakalį taip dažnai, kaip tik galėjo?

O gal tada, kai Kelis Hokinsas uždavė jam klausimą, kurį jis pats sau pradėjo uždavinėti? *Ar tavo buvusi žmona nori būti išgelbėta?*

Nuo paskutinio savo pralaimėjimo Atlantoje jis nė karto nesijautė taip sugniuždytas kaip dabar. Jis padarė lemtingą klaidą, kurios negalėjo išpirkti tokie dalykai kaip laikinas veiklos sustabdymas ar lygtinė bausmė. Jis tiesiog išlėkė iš darbo. Kai policininkas išsitraukia ginklą prieš devynerių metų vaiką,

nes klaidingai palaikė šautuvu jo aliumininę beisbolo lazdą todėl, kad buvo mirtinai girtas, Atlantos policijos departamentas tegali jį atleisti iš darbo. Tai negali praeiti be pasekmių. Tau nesikaups pensija. Tu tiesiog išmetamas.

Taip pat jis jautėsi ir šiandien. Išduotas visų: savo žmonos, oro, geriausio draugo, darbovietės, likimo ar žvaigždžių, ar Dievo, ar to, kas, po velnių, tvarkė jo sumautą likimą.

Jam reikėjo išgerti.

Policininkas Haris vedė Ganus ir FTB agentus koridoriumi į Dačo kabinetą. Beglis, jis ėjo paskutinis, atsisuko į Dačą ir paklausė:

– Ar prisidėsite prie mūsų, viršininke Bertonai?

– Tuoj būsiu su jumis. Tik pasiimsiu visus pranešimus, skirtus man.

Beglis pritariamai linktelėjo ir nuėjo toliau, tiesiai į Dačo kabinetą, pro duris, kurias jam paslaugiai laikė Haris.

Kai jų jau niekas negalėjo girdėti, Vesas atsisuko į Dačą ir apžiūrėjo įdrėskimus ant jo veido.

– Kaip laikaisi? – paklausė.

Dačas paėmė pluoštelį rausvų atmintinių iš dispečerio.

– Tiesiog puikiai, – atsakė.

– Ar skauda veidą?

– Velniškai.

– Ar jie negalėjo uždėti kokių vaistų?

– Viskas bus gerai.

– Aš galėčiau nuvažiuoti į vaistinę ir nupirkti ką nors pas Ritą.

Dačas gūžtelėjo pečiais.

– Daryk, kaip tinkamas.

Jis pradėjo eiti koridoriumi, bet Vesas nutvėrė jį už alkūnės.

– Dačai, ar tu tikras, kad tau viskas gerai?

Jis nusimetė Veso ranką.

– Ne, po velnių, viskas blogai!

Tačiau suvokęs, kad jo pavaldinys klausosi ištempęs ausis, nuleido balsą.

– Jei kartais nepastebėjai, rytas buvo šūdinas, – sumurmėjo.

Vesas atsiduso ir ranka perbraukė savo trumpus plaukus.

– Kvailas klausimas. Atsiprašau. Patikėk, Dačai, Lilei viskas gerai. Aš tuo tikras.

– Taip... nutęsė Dačas. Jis bijojo, kad jai daugiau negu gerai.

– Žinai, ką tau pasakysiu? – tarė Vesas. – Aš nulėksiu į vaistinę, kol tu kalbėsiesi su Milisentės tėvais. Nupirksiu kokio nors tepalo veido žaizdoms. Taip pat paprašysiu, kad Merili ar Viljamas suteptų sumuštinių, kad galėčiau tau atvežti.

Dačas pažvelgė Vesui į akis ir nepamatė jose nieko veidmainiško. Tiesiog gražius savo seno draugo bruožus ir nuoširdų susirūpinimą. O juk, nepaisant draugystės, jis jau buvo pradėjęs Vesu nebepasitikėti.

– Tai padės. Ačiū.

– Žinoma. Dabar eik. Tai – tavo spektaklis. Neužmiršk.

Veso žodžiai išsiskiriant prasimušė pro pralaimėjimo nuojautos kiautą. Taip. Tai buvo jo *pasirodymas,* bet, Dieve, visi, neišskiriant nė jo paties, atrodė, tai pamiršo. Jau pats laikas jiems tai priminti.

Savo kabineto link jis patraukė išsitiesęs, o jo žingsnis buvo tvirtesnis. Haris, lyg sargybinis, stovėjo prie kabineto durų. Dačas nykščiu parodė į pastato priekį, kur stovėjo Hario automobilis.

– Tavo mašina baigia ataušti.

Haris priblokštas pažvelgė į jį.

– Sere?

– Juk darbo diena neatšaukta dėl sniego, Hari, – tarstelėjo Dačas. – Neužmiršk savo pareigų!

– Klausau, sere!

Jaunasis policininkas nuskubėjo koridoriumi.

Dačas įėjo į kabinetą kaip tik tuo metu, kai ponia Gan sakė Vaizui ir Begliui, kad jie neturėjo jokių rimtų problemų su Milisente, išskyrus sutrikusią mitybą, bet ir tai pasisekė išgydyti.

– Man baisu pagalvoti, kad ji dabar nežinia kur tokiu klaikiu oru, – pasakė ji.

– Štai kodėl mes džiaugiamės turėdami progą pasikalbėti su jumis, ponia Gan.

Beglio balso tonas buvo švelniai tėviškas ir Dačui nepatiko, kaip Ganai į jį reagavo. Reikia duoti Begliui padirbėti prie šios bylos porą dienų ir jie pradės abejoti jo metodų efektyvumu taip pat, kaip abejojo Dačo metodais.

– Ar manote, kad Benas Tirnis yra B. T., minimas jos dienoraštyje? – paklausė ponas Ganas.

– Dar nesame tuo tikri, – atsakė Beglis. – Agentas Vaizas tiria keletą versijų. Ponas Tirnis tėra viena jų. Mes turime viską labai kruopščiai ištirti prieš darydami kokias nors išvadas.

– Bet Gusas Elmeris sakė, kad jūs užantspaudavote Tirnio kambarius. Ar ką nors juose radote? Ką nors, kas priklausytų Milisentei?

Dačas pastebėjo, kaip agentai apsikeitė nustėrusiais žvilgsniais. Vaizas nutarė atsakyti į pono Gano klausimą.

– Mes užantspaudavome jo kambarius dėl potencialios galimybės, kad ponas Tirnis gali būti susijęs su Milisentės dingimu. Bet tai nereiškia, kad mes tikime, jog taip ir yra.

– Bet juk jūs neužantspaudavote ko nors kito kambarių, – ginčijosi Ganas. – Kiek dar kitų žmonių šiose apylinkėse turi inicialus B. T.?

Beglis išsisuko nuo atsakymo pats užduodamas klausimą.

– Ar Milisentė kada nors yra kalbėjusi apie jį?

– Yra jį minėjusi.

– Kokiame kontekste?

– Mano brolio parduotuvėje, kurioje ji dirba, yra skelbimų lenta. Kai kas nors sugauna didžiulę žuvį meškere, pirkta parduotuvėje, ar nušauna elnią čia pirktu šautuvu, atneša nuotrauką ir ji pakabinama toje lentoje. Reklamai. Taigi natūralu, kad Tirnio straipsniai ten irgi kabinami. Jis – įžymiausias klientas. Milisentė laiko jį įžymybe, nes mato jo nuotraukas žurnaluose. Ji susijaudindavo kiekvieną sykį, kai tik jis apsilankydavo parduotuvėje. Gal net paaugliškai karštai jį įsimylėjo.

– Ar ji kada buvo susitikusi su juo ne parduotuvėje? – paklausė Vaizas.

– Bent mes to nežinome. Tačiau dabar jau pradedame abejoti. Tokia graži mergaitė kaip Milisentė, kurios akys žiba pamačius vyresnį vyriškį...

Ganas metė susirūpinusį žvilgsnį į žmoną, kuri šniurkščiojo laikydama nosinę.

– Tikiuosi, suprantate, apie ką kalbu.

Jis kostelėjo, ranka užsidengęs burną.

– Ar siejate jį su dar kuria nors iš dingusiųjų?

– Kolega iš Šarloto policijos tiria tai, – atsakė Vaizas.

– Aš iš anksto atsiprašau už klausimų, kuriuos pateiksiu, šiurkštumą, – pasakė Beglis mergaitės tėvams. – Diplomatija reikalauja laiko, o mes jo negalime tuščiai gaišti, ar ne?

– Ne, sere. Klauskite. Jau ir taip pakankamai laiko sugaišta.

Dačas ignoravo kritišką Ernio Gano žvilgsnį, mestą jo pusėn.

– Kas sukėlė Milisentės mitybos sutrikimus? – paklausė Beglis. – Ar tai buvo kada nors nustatyta?

– Bendraamžių spaudimas, mes taip manome, – pasakė ponas Ganas kalbėdamas už juos abu. – Juk žinote, kaip mergaitės reaguoja į savo svorį.

Beglis nusišypsojo.

– Aš turiu paauglę dukrą, truputį jaunesnę už Milisentę, kuri taip pat jaudinasi dėl savo storumo, nors sveria tik apie šimtą dešimt svarų.

– Milisentė buvo suliesėjusi iki aštuoniasdešimt septynių, – pasakė ponia Gan silpnu balsu. – Tai buvo mažiausias jos svoris. Štai tada mes ir įsikišome.

Beglio prašymu jie papasakojo viską apie jos ligą ir tariamą pasveikimą.

– Ji laikosi puikiai, – padarė išvadą ponas Ganas. – Galbūt dar numetė keletą svarų, nes lanko šokių treniruotes. Bet mes beveik tikri, kad ji specialiai nebeišvemia maisto. Su tuo baigta.

Dačas nebuvo tuo įsitikinęs, o Vaizo ir Beglio žvilgsniai liudijo juos manant taip pat.

– Kokie jos santykiai su vaikinais? – paklausė Beglis.

– Kartais ji jų turi. Nieko pastovaus. Kaip įprasta vaikams. Ji taip dažnai įsimyli ir nustoja mylėti, kaip ir keičia šukuosenas, – pasakė ponas Ganas.

– Jokio nuolatinio draugo?

– Nuo Skoto laikų.

Dačas nustebo, tą pastebėjo ir agentai. Jie pažvelgė į jį susidomėję, paskui vėl atsisuko į Ganus.

– Kokio Skoto? – paklausė Vaizas.

– Hamerio, – atsakė ponas Ganas. – Veso sūnaus. Milisentė susitikinėjo su juo visus praėjusius metus, nors jie dabar tai vadina kitaip. „Pabuvimu drauge", – su tam tikra panieka pridūrė Ganas.

– *Buvo?* – patikslino Vaizas.

– Jie nutraukė ryšius kaip tik mokslo metų pabaigoje, praėjusį pavasarį.

– Ar žinote, kodėl?

Ponas Ganas gūžtelėjo pečiais.

– Tikriausiai pavargo vienas nuo kito.

– Ne, mielasis, – įsikišo ponia Gan. – Atsitiko kažkas, kas privertė juos išsiskirti. Aš visada taip maniau.

Beglis pasilenkė į priekį.

– Pavyzdžiui kas, ponia Gan?

– Aš nežinau. Milisentė taip niekada ir nepapasakojo. Nors aš ir labai stengiausi sužinoti, ji tylėjo ir dabar tyli. Galiausiai lioviausi klausinėti, nes mačiau, kad tai ją liūdina. Ji nustodavo valgyti. Aš labiau bijojau, kad ji nusimarins badu, nei sielojausi dėl jos vaikinų.

Jeigu ji būtų šaukte šaukusi, kad abi problemos buvo susijusios, nuo to nei Dačui, nei FTB agentams nebūtų buvę aiškiau. Ir taip tas buvo akivaizdu.

Vaizas pirmas nutraukė stojusią tylą.

– Aš jos dienoraštyje neradau nieko apie Skotą Hamerį ar jų nutrūkusius santykius.

– Ji pradėjo rašyti dienoraštį tik po to, kai išėjo iš ligoninės. Tai viena iš jos tęstinės terapijos dalių, – paaiškino ponas Ga-

nas. – Psichologė jai pasiūlė vesti dienoraštį ir užrašinėti jame teigiamus dalykus.

Jo burna pavirto plona, tiesia linija.

– Taigi ji mano, kad Benas Tirnis yra pozityvus dalykas.

– Šiuo metu dar neturime pagrindo manyti kitaip, pone Ganai, – įspėjo Beglis, o jo tonas buvo kietesnis nei anksčiau.

– Galvokite, ką norite, pone Begli.

Ganas atsistojo ir ištiesė ranką žmonai, kad padėtų jai atsikelti nuo kėdės.

– Tačiau aš galėčiau lažintis iš pinigų, kad tai jis. Aš pažįstu visus tiek Klieryje, tiek kitose trijose kaimyninėse apskrityse visą savo gyvenimą. Ir nematau tarp jų nė vieno, kuris galėtų pradanginti penkias moteris. Tai turi būti pašalietis, kuris gerai pažįsta šias apylinkes ir kurio inicialai yra B. T. Benas Tirnis atitinka visus požymius.

21 SKYRIUS

TAI REIKALAUJA ĮGUDIMO, – PASAKĖ VILJAMAS. – Ne kiekvienas tą gali padaryti.

– Aš manau, kad man pasiseks. Turiu galvoje, negi tas taip sunku?

Viljamas pasipiktino Veso Hamerio globėjišku tonu. Tai, kad jis buvo neprilygstamas futbolo treneris, dar nereiškė, kad sugeba daryti injekcijas.

– Aš stabtelėsiu prie tavo namų pakeliui į savuosius ir...

– Aš pats tą galiu padaryti, Ritai.

Viljamui taip pat nepatikdavo, kai jį vadindavo Ritu. Vesas jį vadino Ritu nuo pat mokyklos laikų. Jis tada buvo pagyrūnas. Toks ir liko. Jie buvo bendraamžiai, bet Vesas kreipdavosi į Viljamą taip, lyg šis būtų buvęs vienas jo mokinių, o tai siutino.

Viljamas labai norėjo atsiimti švirkštų ir ampulių, skirtų kelioms dienoms, pakuotę. Bet jis to nepadarė. Būdamas Veso tiekėju turėjo tam tikrą pranašumą, kuriuo labai džiaugėsi.

– Kas tai?

Staigus Merili pasirodymas sandėlyje išgąsdino juos abu. Vesas atsigavo pirmas. Jis susikimšo prekes į palto kišenes ir nusišypsojo žudančia šypsena.

– Pasiruošusi mane sutikti?

Į dviprasmišką Veso klausimą Viljamo sesuo reagavo drovia šypsena. Kaip ir kiekvieną kitą moterį, meilikaujama Veso šypsena ją pavertė kvaile.

Nė vienas iš jų nesišypsotų, jei žinotų tai, ką žino jis. Viljamas galėjo lengvai užgesinti jų šypsenas, jei būtų pasakęs:

– Beje, kokie ten dulkinimosi garsai sklido iš Merili miegamojo vakar vakare?

Bet jis nepasakė nieko, nes šios bjaurios paslapties saugojimas jam teikė daugiau malonumo. Bent jau kol kas.

– Aš tiesiog atėjau tau priminti, kad negaliu skrudinti duonos, nes nėra elektros, – pasakė ji Vesui. – Linda sumuštinius su pipiriniu sūriu visada daro su paskrudinta duona.

– Visi supras, kodėl duona nepaskrudinta.

– Ar uždėti saldžių marinuotų agurkėlių, ar krapų?

– Pusę tų, pusę kitų.

– O kokių bulvyčių?

– Irgi pusę vienokių, pusę kitokių.

– Man prireiks dar penkių minučių.

Ir ji išėjo. Vesas atsisuko į Viljamą, paplekšnojo per palto kišenę ir paklausė:

– Kiek aš tau skolingas?

– Įtrauksiu tai į tavo sąskaitą.

– Bet nevardyk kiekvienos prekės atskirai.

– Nesu toks nerūpestingas. Sakei, kad Dačui reikia ko nors veidui?

Vesas papasakojo apie įpjovimus ir Viljamas jam davė dezinfekuojančio tepalo. Nemokamą pavyzdėlį, gautą iš farmacijos kompanijos.

– Tai turėtų apsaugoti žaizdeles nuo užkrėtimo. Jeigu nepadės, ieškosiu ko nors stipresnio.

Vesas perskaitė etiketę.

– Vieną dieną būsi nubaustas, kad pardavinėji receptinius vaistus be gydytojo įgaliojimo.

– Abejoju. Kas tą praneš? – paklausė Viljamas tiesmukai.

Vesas nusijuokė.

– Manau, tu teisus.

Viljamas ranka parodė jam, kad išeitų iš sandėlio. Kai jie ėjo per prieblandoje skendinčią vaistinę, Vesas jam papasakojo naujausius šio ryto įvykius.

– Tikras stebuklas, kad jie abu nebuvo mirtinai sutraiškyti. Turėjome jiems nuleisti neštuvus virve. Dačas pririšo prie jų Hokinsą. Niekada nesu girdėjęs tokio riksmo, kokį girdėjau, kai kėlėme jį aukštyn. Vargšas šunsnukis prastokai laikosi. Dačas beveik nesužeistas, bet šiaip visai paklaikęs, nes Lilė vis dar viršuje su Tirniu. O dar tie FTB agentai. Be asmeninių problemų, Dačas dar turi susitvarkyti su jais, taip pat – su Milisentės tėvais.

– Kokios paskutinės naujienos apie tyrimą?

– Aš galiu atsakyti į šį klausimą, – pasakė Merili atsigręždama į juos. Ji kaip tik vyniojo sumuštinius prie baro ir klausėsi vietinės radijo stoties. – Ką tik pranešė, kad FTB agentai nustatė, jog Benas Tirnis yra Mėlynasis.

Tirnis jautėsi silpnesnis, negu kada nors anksčiau.

Jam svaigo galva, iš dalies nuo alkio, iš dalies – nuo smegenų sutrenkimo. Jį nuolat kankino nesibaigiantys diegliai arba buki, pulsuojantys skausmai. Nuo šalčio jis taip tvirtai sukando žandikaulius, kad net pajuto spaudimą dantų šaknyse.

Nebuvo galima išvengti nė vienos iš šių bėdų. Kad išgyventų, jam reikėjo pasitelkti visą įmanomą ryžtą.

Deja, stipri valia neturėjo jokios įtakos krintančiam sniegui. Snigo taip, kad beveik nesimatė ribos tarp žemės ir dangaus. Išnyko visi orientyrai. Jis pakliuvo į absoliučios baltumos spąstus. Kadangi nesimatė horizonto, lengva buvo prarasti orientaciją ir beviltiškai pasiklysti.

Nepaisydamas visko, jis yrėsi pirmyn, brido per sniegą, kuris vietomis siekė jam virš kelių. Prieš išeidamas iš trobelės, jis stabtelėjo prie įrankių pašiūrės, kad pasiimtų sniego kastuvą, kurį buvo ten matęs. Jis šiek tiek padėjo prasivalyti kelią, Tirnis jį naudojo ir kaip ramstį, irdamasis per pusnis. Kastuvas tapo

lazda, į kurią jis atsiremdavo, kad nenukristų, kai pradėdavo svaigti galva.

Netgi ekstremaliausiomis aplinkybėmis įpročiai miršta paskutiniai. Užsispyrusiai, gal net kvailai, jis nutarė eiti trumpiausiu keliu, kad išvengtų lanksto, žinodamas, kad taip galų gale išeis į kelią ir sutrumpins kelionę keliais šimtais jardų. Bet miške jo laukė pavojai, kurių jis nebuvo numatęs. Jam teko brautis per akmenų, nuvirtusių medžių bei kelmų, kurie buvo padengti dviem pėdom sniego, brūzgynus. Medžių šaknys tapo žabangomis, už kurių jis kliuvo ir klupo.

Čiurnos ar visos kojos lūžis, ar įkritimas į kokį plyšį, iš kurio nebūtų pajėgęs išlipti, būtų reiškę jo mirtį. Jeigu tik jis būtų sustojęs, kad apsvarstytų visus gyvybei gresiančius pavojus, jis būtų apsisukęs ir grįžęs atgal. Todėl jis liepė sau susikoncentruoti tik į daromą žingsnį, į tai, kad ištrauktų koją iš sniego šulinio ir žengtų toliau.

Jis neleido sau mąstyti ir apie šaltį, nors jis buvo toks, kad ignoruoti jo buvo neįmanoma. Jo apranga visiškai netiko esamomis sąlygomis. Kai jis paliko gyvenvietę vakar rytą, apsirengė tinkamai šaltai dienai – paltą, šaliką, kepurę. Bet šiandienis šaltis buvo kur kas stipresnis. Jis spėjo, kad temperatūra atsižvelgiant į atšiaurų vėją bus kokie minus penkiolika ar dvidešimt laipsnių. Jam niekada nebuvo tekę patirti ko nors panašaus. Niekada. Per visas keliones.

Jo pulsas ir kvėpavimo dažnis labai greitai pasiekė pavojingą ribą. Širdis įsitempė lyg balionas, kuris tuoj sprogs. Sveikas protas jam liepė sustoti ir pailsėti, bet jis nekreipė dėmesio. Žinojo, jei sustos, tegu ir minutėlę, daugiau tikriausiai nebepajudės.

Galų gale kas nors ras jo sušalusį kūną, o kartu su juo ir kuprinę. Joje – mėlynąjį kaspiną. Ir antrankius.

Lilę ras negyvą trobelėje.

Pradės naršyti visą apylinkę. Po vieno stulbinamo radinio bus aptiktas kitas. Jo automobilyje ras sniego kastuvą. Jis taps dar vienu įkalčiu. Pagaliau jie aptiks kapus.

Tirnis stūmėsi į priekį. Ant jo blakstienų krito ir čia pat ledėjo sniegas sukeldamas laikiną aklumą, kuris ne tik erzino, bet ir buvo pavojingas.

Nuo iškvepiamo oro ant jo vilnonio šaliko susiformavo ledo kristaliukai.

Po drabužiais jis prakaitavo nuo įtampos. Jautė prakaito lašus, riedančius liemeniu kairiame šone, kur vis dar maudė nuo taiklaus Lilės smūgio alkūne.

Paprastai jo įgimtas krypties pojūtis buvo toks pat patikimas kaip kompasas. Bet kai stabtelėjo tik tam, kad pažvelgtų į rankinį laikrodį, jį apėmė baimė, kad šeštasis pojūtis jį suklaidino. Turint galvoje, kokį plotą jis turėjo pereiti, dabar jis jau turėjo būti aplenkęs vingį ir išėjęs į kelią.

Tirnis apsidairė puoselėdamas tuščią viltį susiorientuoti, bet sniego verpetuose vienas medis niekuo nesiskyrė nuo kito. Natūralūs kelio ženklai, tokie kaip akmenų krūvos ar supuvę kelmai, dabar buvo užkloti sniegu. Vienintelis dalykas, kuris ardė nepaliestą sniego baltumą, buvo jo paties brydė.

Protas jam sakė, kad jis nebesuvokia krypties ir pametęs kelią suka ratus. Tačiau vidinis instinktas, kuris buvo stipresnis už protą, kuždėjo, kad jis eina teisingu kursu, kad jis tik neteisingai apskaičiavo, kaip toli reikia nueiti, kad išvengtų posūkio ir greičiau pasiektų kelią.

Per daug dažnai jam teko kliautis šiuo instinktu, kad netikėtų juo dabar. Palenkęs galvą prieš vėją, jis kiūtino pirmyn tikindamas pats save, kad jeigu paeis šiuo takeliu dar truputį pirmyn, pasieks kelią.

Ir pasiekė.

Ne visai tokiu būdu, kokiu tikėjosi.

Jis nusileido ant kelio nukritęs iš devynių pėdų aukščio.

Jo dešinė pėda pirmoji pasiekė tikslą. Ji pranėrė pro dvidešimties colių sniego sluoksnį ir atsitrenkė į ledinį paviršių su tokia jėga, kad Tirnis pradėjo rėkti.

Pranešęs Begliui, Ūbautojui ir Bertonui, kad laiko Beną Tirnį nusikaltėliu, Ernis Ganas daugiau neturėjo ką pasakyti. Netaręs daugiau nė žodžio, jis nulydėjo žmoną prie durų. Jų išėjimas padarė šiek tiek erdvės viršininko Bertono kabinete.

Beglis nutraukė nejaukią tylą.

– Mums reikia pasikalbėti su jaunuoju Hameriu.

Ūbautojas iš anksto numatė, koks bus kitas Beglio žingsnis.

– Bus įdomu išgirsti, kaip jis jaučiasi dėl Milisentės dingimo.

– Kaip jis jaučiasi? Dar tik prieš metus jie draugavo, – pasakė Bertonas.

– Taigi mes norime su juo pasikalbėti. Ar jūs prieštaraujate?

Beglio „riešutų spaustukas“ vertė Dačą prieštarauti.

– Norėčiau pirmiau informuoti Vesą.

– Kodėl? – paklausė Ūbautojas.

– Tai yra kriminalinis tyrimas, – pasakė Beglis. – Kiekvienas gali būti apklaustas. Man visiškai nesvarbu, kas yra jo tėvelis.

– Kaip tik tuo mes skiriamės, – atšovė Bertonas karingai. – Mes negalime nei iš šio, nei iš to atsirasti prie jų durų ir pradėti klausinėti apie Skoto ryšį su prapuolusia mergina.

Beglis nusijuokė:

– Kodėl, po velnių, ne?

– Todėl, – tvirtai atsakė Bertonas, – kad mes čia nepripratę taip elgtis.

– Tai, kaip jūs elgiatės čia, nepadėjo jums rasti tų moterų, ar ne?

Supjaustytas Bertono veidas dar labiau paraudo, tačiau Beglis pakėlė ranką į viršų mėgindamas apsiginti nuo to, ką policijos viršininkas ketino išrėžti.

– Gerai, jau gerai, atvėskite. Niekada nesakykite, kad FTB laužo vietinį etiketą. Ar ne Hameris turėtų mums atvežti sumuštinių priešpiečiams?

– Taip.

– Kai tik jis atvyks, pasakykite, kad norime pasikalbėti su Skotu. Nesileiskite į smulkmenas, tiesiog pasakykite, kad turi-

me Skotui keletą klausimų. Kai pavalgysime, iš karto važiuosime pas juos į namus.

Linktelėjęs galva Bertonas išžygiavo.

– Jie yra geri draugai, – pasakė Ūbautojas, kai policijos viršininkas nebegalėjo jų girdėti.

– Mums reikės tą turėti galvoje.

Tą pasakęs Beglis pareikalavo trupučio ramybės. Užverdamas duris Ūbautojas pamatė, kaip jis siekė Biblijos.

Laukiamajame Ūbautojas, ignoruodamas priešišką dispečerio žvilgsnį, paklausė, kuri telefono linija dirba. Jis pamėgino paskambinti Perkinsui į Šarlotą, bet atsiliepė tik balso paštas. Tada Ūbautojas perdavė glaustą informaciją apie dingusią elektrą ir nepatikimą mobilųjį ryšį.

– Jei nepasiseks pasiekti manęs policijos telefonu, skambink į mano pranešimų gaviklį ir spausk tris, tris ir tris. Tai bus signalas, kad turiu patikrinti elektroninį paštą savo nešiojamajame kompiuteryje.

Kai jis jau dėjo telefono ragelį į vietą, įėjo Vesas Hameris, nešdamas dėžę, pilną suvyniotų sumuštinių. Jis dar prieš pradedant užkandžiauti papasakojo, kas buvo pranešta per vietinį radiją. Į tai Ūbautojas atsakė:

– Negali būti, kad tu rimtai kalbi.

– Tai taip pat rimta, kaip mirtis ir mokesčiai, – niūriai atsiliepė Vesas. – Ar norite, kad nuvažiuočiau ten ir paprašyčiau jų pritildyti radiją?

– Per vėlu. Arklys jau išleistas iš arklidžių, – atsiliepė Dačas vietoj Ūbautojo. – Beprasmiška uždarinėti duris dabar.

Ūbautojui atrodė, kad Dačas per daug nesigraužia dėl to, kas buvo pranešta. Ko gero, netgi slapta džiūgauja. Specialusis agentas Beglis, atvirkščiai, atrodė, sprogs iš įsūčio. Ūbautojui nepasisekė, kad kaip tik jam teko informuoti Beglį apie fiasko.

Ūbautojas išklausė tiek detalių, kiek manė esant reikalinga, tada paliko kitus bevalgančius, o pats nuėjo į kabinetą. Lengvai pabeldęs į duris, ištarė:

– Sere?

– Įeik, Ūbautojau.

Beglis pabaigė skaityti vieną Šventojo Rašto skyrių, tada užvertė knygą ir mostelėjo Ūbautojui, kad šis užeitų į vidų.

Ūbautojas uždarė duris ir negaišdamas laiko įžangai papasakojo visas naujienas.

Specialusis agentas trenkė kumščiu į stalą ir pašoko ant kojų. Iš pasiutimo spjaudydamasis ir keikdamasis, aptaškė sienas.

Ūbautojas protingai tylėjo tol, kol Beglio pykčio proveržis aprimo.

– Sere, vienintelis geras dalykas tai, kad klausytojų auditorija yra ganėtinai maža. Tik tie, kurie turi tranzistorinius imtuvus, gali šiandien klausytis radijo.

Ūbautojas mintyse peržvelgė informaciją, kurią gavo iš Dačo ir Veso.

– Abu didžėjai – nerandu geresnio žodžio – yra vietiniai. Jie abu – miškininkai, išėję į pensiją. Kad turėtų kokį nors užsiėmimą, pradėjo perdavinėti vietines žinias kiekvieną šeštadienio rytą. Tai – lyg savotiška skelbimų lenta. Jiems gerai sekėsi ir jų programa buvo pradėta transliuoti kiekvieną rytą, visas septynias savaitės dienas. Jie būna eteryje nuo šešių ryto iki šešių vakaro. Didžiąją jų programos dalį sudaro tauškalai.

– Jiems patinka jų pačių balsų skambesys.

– Tikriausiai. Jie taip pat leidžia muziką, dažniausiai kantri stiliaus, bet labiausiai juos mėgsta dėl liežuvavimo. Jų veikla labai paprasta. Jie transliuoja laidas iš Elko gyvenvietės, o kadangi turi avarinį generatorių, gali perdavinėti žinias ir dabar, kai prapuolė elektra.

Beglis vaikščiojo ratu aplink Dačo stalą, kumščiu daužydamas delną.

– Jeigu aš kada nors sužinosiu, kas nutekino informaciją šiems dviem rėksniams, taip spirsiu į užpakalį, kad jis pradės bezdėti per ausis.

Ūbautojui nepasisekė greitai suregzti jokio tinkamo atsakymo, taigi jis palaukė porą sekundžių.

– Netikiu, kad mes kada nors sužinosime tai, sere. Tai galėjo būti bet kas.

– Kad ir kas jis būtų buvęs, jis pavertė mėšlu visą mūsų diskretiškumą.

– Taip, sere.

Beglio raukšlės pagilėjo.

– Ūbautojau, mes turime būti visiškai tikri, kad pasieksime Tirnį anksčiau už kitus.

– Visiškai jums pritariu.

– Griebk sumuštinį, skambink į Šarloto poskyrį ir užsakyk sraigtasparnį.

Ir badydamas pirštu juos skiriančią erdvę pridūrė:

– Aš noriu sraigtasparnio ir gelbėjimo komandos, kad būtų galima užskristi į kalno viršūnę.

Ūbautojas pažvelgė pro langą.

– Žinau, žinau, – irzliai tarstelėjo Beglis, – bet man reikia sraigtasparnio, kuris galėtų skristi tokiu mėšlinu oru. Supratai?

– Supratau, sere.

Beglis pasuko durų link, bet po akimirksnio stabtelėjo.

– Ūbautojau, laikyk paslaptyje visus pokalbius su Šarlotu. Kuo mažiau visi čia žinos apie mūsų planus, tuo geriau.

– Netgi policija?

Beglis atidarė duris ir ištarė:

– *Ypač policija.*

Skausmas traukė paskutinį orą iš Tirnio plaučių. Ašaros, vos ištryškusios iš akių, tuoj pat virsdavo ledu. Gulėdamas ant nugaros Tirnis sodriai ir garsiai keikėsi iš pykčio ir nevilties. Kai aprimo pirminis deginantis skausmas, jam pasidarė malonu gulėti sniege, jis suvokė, kad jam gresia pavojus mirtinai sušalti. Taip ir atsitikdavo – auka pajusdavo apgaulingą komfortą.

Nors reikėjo milžiniškų valios pastangų, jis pajudino sužeistą čiurną. Skausmas, kuris perskrodė koją, privertė jį žioptelėti, bet pabudino jį iš apgaulingo stingulio.

Jis atsisėdo. Galva taip sukosi, kad jis ją suėmė abiem rankom tikėdamasis taip numalšinti svaigulį. Jis vos spėjo nusitraukti šaliką nuo burnos, kad galėtų vemti tiesiai į sniegą. Vėmė tulžimi, o skrandžio spazmai vėl sukėlė didžiulį skausmą šonkauliuose.

Jis keletą kartų giliai įkvėpė, tada remdamasis kaire koja atsistojo. Patikrino dešinės čiurną lengvai ją sukdamas. Ją pragariškai skaudėjo, bet neatrodė, kad būtų sulaužyta. Tai buvo neblogai. Šiuo metu netgi atrodė sėkmė.

Jis vėl pradėjo eiti pasiremdamas sniego kastuvu.

Sutelkęs visas pastangas į judėjimą, prarado laiko ir atstumo jausmą.

Čiurna taip pat reikalavo dėmesio. Jautė, kaip ji tinsta bate. Iš tikrųjų jo ankštas batas neleis jai labai ištinti. Bet galbūt sutrikdys kraujotaką ir pėda nušals? O tada gangrenuos? Kodėl jis nesugeba nieko prisiminti apie būtinąją pirmąją pagalbą? Arba savo pašto indekso? Arba savo telefono numerio Virdžinijoje?

Jėzau, koks jis alkanas! Be to, jį kankina šleikštulys, verčiantis žiaukčioti.

Nors jis buvo sušalęs iki kaulų smegenų, oda degė karščiu.

Bet bjauriausias buvo tas prakeiktas svaigulys.

Mirtinas kraujo krešulys, kuris galėjo susiformuoti leidžiantis ant kelio su tokiu trenksmu gal jau dabar keliauja kraujagyslėmis į smegenis, plaučius ar širdį.

Įvairios keistos mintys, tokios kaip ši, sklandė po jo galvą lyg jonvabaliai. Jos pranykdavo dar nespėjus jų iki galo suvokti. Tačiau jam užteko proto suprasti, kad prasideda kliedesys.

Iš tikrųjų tie įvairūs skausmai, kuriuos jautė, tapo jo draugais. Be jų jis būtų patekęs į euforinę būseną, atsigulęs, pasidėjęs skruostą ant sniego patalų ir numiręs. Bet skausmai buvo atkaklūs. Kaip smailūs virbai varstė jį ir vertė tęsti kelionę. Kaip tik jie neleido jam užsnūsti, vertė eiti, o kartu likti gyvam. Tuo tarpu jis norėjo sustoti. Atsigulti. Pamiegoti. Pasiduoti.

22 SKYRIUS

KODĖL? KAM? KODĖL AŠ?

– Ar negali aprimti? – paklausė Vesas pakeldamas balsą labiau už Skotą. – Juk jie neatvyksta čia tavęs kuo nors apkaltinti.

– Iš kur žinai?

– Netgi jei taip būtų, tu juk neturi ko slėpti? Tiesa? Tiesa, sūnau?

– Tiesa.

– Tada kodėl taip ardaisi?

– Aš nesiardau.

Bet, Doros manymu, jis tikrai ardėsi.

Kažkodėl Skotas baisiai nervinosi, kad teks kalbėtis su FTB agentais. Jo akys neramiai lakstė tarp jos ir Veso. Jis atrodė, lyg būtų kuo nusikaltęs, o jo elgesys prieštaravo jo žodžiams, kai jis sakė neturįs ko slėpti. Vesas manė, kad abejingumas taip pat turėtų kelti susirūpinimą.

– Jie nori tik kažkokios informacijos apie Milisentę. Dačas sakė, kad tai – įprasta procedūra.

– Jie galėtų surinkti biografinius faktus apie Milisentę ir iš šimtų kitų šaltinių, – įsiterpė Dora. – Kodėl jie pasirinko Skotą?

– Todėl, kad jis buvo Milisentės vaikinas.

– Bet tai buvo praėjusiais metais.

– Aš žinau, kada tai buvo, Dora.

– Nekalbėk su manimi tokiu tonu, Vesai. Aš noriu pasakyti, kad daug kas nutiko Milisentei nuo praėjusio pavasario, kai ji ir Skotas nutraukė ryšius, bei praėjusios savaitės, kada ji dingo. Kokią reikšmę dabar turi tas jų praeities ryšys?

– Jokios. Ir Skotas galės jiems tą pasakyti.

Atsisukęs į Skotą jis tarė:

– Jie tikriausiai norės sužinoti, kaip ilgai tu draugavai su Milisente ir kodėl jūsų santykiai nutrūko.

Vesas atidžiai pasižiūrėjo į Skotą, Skotas – į tėvą.

Dora pažvelgė į juos abu ir iš karto užuodė, kad jie kažką nuo jos slepia. Toks slapukavimas ją nervino.

– Skotai, *o kodėl* tu nutraukei ryšius su ja?

– Jis mums pasakė kodėl, – ištarė Vesas. – Jų santykius apėmė rutina. Jis tiesiog pavargo nuo jos.

– Aš nemanau, kad tik dėl to.

Žvelgdama tiesiai sūnui į veidą ji sušvelnino balsą.

– Kas atsitiko tarp jūsų?

Skotas gūžtelėjo pečiais, lyg mėgindamas nusikratyti klausimo.

– Buvo taip, kaip sakė tėtis. Mes tiesiog liovėmės vienas kitu domėtis.

Nors Dora tylėjo, buvo matyti, kad ji abejoja.

– Jėzau, argi tu manimi netiki? – sušuko Skotas. – Kam man meluoti?

– Galbūt dėl tos pačios priežasties, dėl kurios išslinkai vakar naktį pro langą.

Atrodė, Skotui kas trenkė basliu į tarpuakį. Jis prasižiojo, tada užsičiaupė, turbūt suvokęs, kad ginčytis beprasmiška.

Dora atsisuko į Vesą ir tarė:

Šį rytą pastebėjau, kad pažeista signalizacija ant jo lango.

– Aš žinau.

Dabar Dora atrodė lyg pritrenkta.

– Tu *žinojai?* Ir tylėjai?

– Aš žinau viską, kas vyksta šiuose namuose, – ramiai atsakė Vesas. – Pavyzdžiui, žinau, kad jis pažeidė signalizaciją dar tada, kai susitikinėjo su Milisente. Ji dažnai atsidurdavo jo miegamajame po to, kai mes nueidavome miegoti.

„Atrodo, jis kalba tiesą“, – pamanė Dora. Skoto skruostai liepsnojo.

– Manęs visai nestebina, kad jis kartais dingsta paslapčiomis, – tęsė Vesas. – Tai nieko ypatingo.

Ji nepatikliai pažvelgė į savo vyrą.

– Aš nesutinku, – pasakė.

– Jam beveik devyniolika, Dora. Tokio amžiaus vaikai dažnai negula iki vėlumos. Ar tu jau neatmeni, ką reiškia būti jaunam?

Supykusi dėl Veso nuolaidumo ji sugniaužė kumščius.

– Viskas ne dėl to, kad jis bastosi iki vėlumos. Tai dėl to, kad jis tą daro paslapčiomis.

Ji atsisuko į Skotą ir paklausė:

– Kur tu ėjai praėjusią naktį?

– Niekur, tiesiog... išėjau pakvėpuoti grynu oru. Todėl, kad negaliu būti nuolat uždarytas šiame name.

– Matai?

Ji ignoravo Vesą.

– Skotai, gal tu vartoji narkotikus?

– Jėzau, mama, ne. Iš kur tau atėjo tokia mintis?

– Tai galėtų paaiškinti tavo nuotaikos svyravimus, tavo...

– Ar neatsipalaiduotum, Dora? – nutraukė ją Vesas, jo globėjiško tono ji negalėjo pakęsti. – Kaip visada, tu viską perdedi.

Ji nenorėjo pasiduoti.

– Jeigu tai ne narkotikai, tada kas nors kito. Ką tu slepi nuo mūsų, Skotai?

Ji mėgino kalbėti švelniu, rūpestingu, nesmerkiančiu ir negrasinančiu balsu. Priėjusi prie Skoto drąsinamai suspaudė jo ranką.

– Pasakyk mums, kas darosi. Nesvarbu, kaip blogai tai būtų, tavo tėvas ir aš tave paremsime. Tačiau kas yra? Ar žinai, kas atsitiko...

Ji nutilo, nedrįsdama užduoti gąsdinančio klausimo, prieš tai neįkvėpusi oro.

– Ar tarp tavęs ir Milisentės buvo kas nors, ko negalėjo matyti pašalinės akys? Ar pareigūnai atrado ką nors...

– Ar tu, po velnių, neužsičiaupsi? – Vesas pagriebė ją už rankos ir atsuko į save. – *Ar tu kuoktelėjai?* Jis nėra su tuo susijęs. Nei su nelegaliais narkotikais. Ar dar su kuo nors. Jis yra tipiškas aštuoniolikmetis. Ir viskas.

– Paleisk mane, – Dora išlaisvino ranką. – Kažkas negerai mano sūnui ir aš noriu sužinoti tą anksčiau, kol čia atsiradę FTB agentai išpeš iš jo informaciją. Kas dedasi?

– Nieko.

– *Kažkas,* Vesai, – dabar jau rėkė Dora. – Mūsų sūnus visai ne toks, koks buvo praėjusiais metais. Nesakyk man, kad nieko nėra! Aš nei kvaila, nei akla. Nors atrodo, kad tu taip manai. Aš turiu teisę žinoti, kas dedasi su mano sūnumi.

Jis prikišo veidą prie jos.

– Tu nori žinoti, Dora?

– *Tėti!*

Vesas įkišo ranką į savo palto kišenę ir ištraukė dėžutę su vienkartiniais švirkštais ir ampulėmis. Ji atšoko nuo jo ištiestos rankos.

– Kas čia?

– Steroidai.

Ji spoksojo į jį išsižiojusi. Paskui atsisuko į Skotą.

– Tu leidaisi steroidinius hormonus?

Skoto žvilgsnis nukrypo į Vesą, po to – į Dorą.

– Ne aš pats. Ponas Ritas.

Ji tylėjo negalėdama patikėti. Kažkas garsiai pabeldė į duris.

– Mūsų svečiai.

Vesas viską ramiai sudėjo atgal į kišenę ir pakabino paltą ant kabliuko prie galinių durų.

– Skotai, atidaryk duris ir įleisk juos. Nesinervink. Dačas bus su jais. Pasiūlyk jiems atsisėsti ir pasakyk, kad mes tuoj ateisime.

Skotas liko stovėti, kur stovėjęs, ir žvelgė į motiną su gėda ir atsiprašymu akyse.

– Ar girdėjai mane, Skotai? – Veso balsas buvo švelnus, bet įsakmus.

Skotas apsisuko ir nuėjo atidaryti durų pasigirdus antram beldimui.

Vesas priėjo arčiau Doros. Ji jautė jo karštą kvėpavimą.

– Tu elgsies taip, lyg šiuose namuose viskas būtų puiku. Supratai? Tai mūsų asmeninis reikalas. Ir jis liks šeimoje.

Ji blykstelėjo akimis.

– Kaip tu galėjai tą daryti savo sūnui? Juk žinai, kad tai nuodai.

– Kaip visada perlenki.

– Ar kada susimąstei apie šalutinį poveikį?

– Tai nedidelė kaina, turint galvoje, kokią įtaką jie gali padaryti jo...

– Man visiškai nesvarbūs jo sportiniai pasiekimai! – sušvokštė ji, lyg būtų suflerio būdelėje, nepamiršdama vyrų gretimame kambaryje. – Man nerūpi, koks stiprus ar ištvermingas jis yra futbolo aikštėje. Man rūpi jo *gyvenimas.*

Ji jautė prarandanti savitvardą, o dabar tam buvo netinkamas laikas. Ji įkvėpė porą kartų, kad aprimtų. Tačiau viduje vis dar virė pyktis ir ji tęsė:

– Ar nepastebi, kaip jis nuo jų pasikeitė?

– Taip, jo nuotaika kaitaliojasi. Galbūt dėl šalutinio poveikio.

– Be to, jis agresyvus.

Vesas abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Truputį daugiau agresyvumo jam yra privalumas, o ne trūkumas.

Po visų kitų absurdiškų vyro išvedžiojimų šis ją galutinai pribloškė.

– Tu esi siaubūnas.

Vesas nusijuokė.

– Ką? Aš maniau, kad tau palengvės, kai sužinosi, kad pokyčius, kuriuos matai Skoto elgesyje, sukėlė steroidai, kad jie nesusiję su ta manipuliatore kale. Kaip tik tokia ji ir buvo.

– *Buvo?* Kodėl kalbi apie Milisentę būtuoju laiku?

Vesas pasilenkė virš jos.

– Todėl, kad jos santykiai su Hamerių šeima jau yra praeitis.

Dora dabar jau ne tik baisėjosi. Ji bijojo.

– Ką čia kalbi?

– Taigi tu nori sužinoti, kodėl Skotas ir Milisentė nutraukė ryšius? Tik nepamiršk, kad pati prisiprašei. Ji nuolat trukdė jam treniruotis. Skambino bet kuriuo paros metu, ateidavo stebėti treniruočių, kol galutinai jį pribaigė, nes pakišdavo jam savo „skylutę“, vos tik jis užsimanydavo. Aš nenorėjau, kad ta liesa kalaitė sužlugdytų visus mūsų planus. Tam, kad jis pagaliau pradėtų galvoti apie varžybas, turėjau įsikišti. Norėjai sužinoti didžiąją paslaptį? Dabar žinai.

– Ką gi tu padarei?

– Neturi reikšmės. Svarbiausia, kad aš visiems laikams užbaigiau jų mažutį karštą romaną.

Jis trinktelėjo jai į krūtinkaulį.

– Tai turi likti šeimoje.

Tada apsisuko ir paliko ją vieną. Nors ją supo gerai pažįstami daiktai, ji pasijuto svetima savo pačios namuose, suglumusi dėl to, kas atsitiko.

Ji girdėjo Vesą, šnekų kaip visada, įsileidžiant į namus FTB agentus, kurie atvyko apklausti jų sūnaus dėl Milisentės Gan dingimo.

Viljamas ir Merili iš vaistinės išėjo kartu. Kadangi dingo elektra, nebuvo prasmės laikyti vaistinę atidarytą. Neveikė nei kasos aparatas, nei kompiuteris, kuriame buvo visi duomenys apie klientus bei jų vartojamus vaistus. Gal tai ir nebuvo labai svarbu, nes iš tikro niekas neužsuko į vaistinę nuo tada, kai Vesas išėjo iš jos su sumuštiniais, skirtais policijos poskyriui.

Merili paėmė maistą iš baro šaldytuvo į namus sau ir Viljamui, nes žinojo, kad jis suges, kol Linda sugrįš ir vaistinė vėl bus atidaryta.

Jie nusprendė palikti Merili mašiną prie vaistinės, o namo grįžti Viljamo automobiliu.

– Nėra jokios prasmės abiem atskirai mėginti važiuoti tokiais keliais, – pasakė Viljamas. Užrakinęs duris, ant jų pakabino raštelį su informacija klientams, kad prireikus galės jį rasti namuose.

Kai jie jau buvo mašinoje ir pakeliui į namus, Merili ištarė:

– Jeigu kas nors kada nors sužinos, kad tu namie turi receptinių vaistų vaistinėlę, prarasi licenciją.

– Aš tuos vaistus laikau neatidėliotiniems atvejams ir tik tokiems klientams, kurie savo privilegijos piktam nepanaudos. Be to, tie vaistai, kuriuos aš išduodu, visur kitur pasaulyje, išskyrus Ameriką, parduodami be recepto.

Jis lėtai pasuko už kampo, po to prisilenkė arčiau rūko aptraukto priekinio stiklo, kad geriau matytų.

– Įdomu, ką tai reiškia?

Jie kaip tik buvo gatvėje, kurioje gyvena Hameriai. Priešais Hamerių namus stovėjo kažkoks sedanas ir Dačo Bertono bronko.

– Ar tai ne FTB agentų mašina? – paklausė Merili.

– Manau, jų. Tas Beglis – storžieviškiausias žmogus, kokį tik kada esu sutikęs.

– Nemanau, kad jis taip elgėsi specialiai. Tiesiog jis labai kvalifikuotas ir rodo savo galią.

– Aš taip pat kvalifikuotas ir turiu autoritetą, bet nekalbu su žmonėmis iš aukšto.

Vargu ar vadovavimas vaistinei, kurioje dirbo viena darbuotoja, galėjo būti palygintas su vadovavimu FTB padaliniui, bet Merili nutarė šį pastebėjimą pasilaikyti sau. Ji nenorėjo rietis su Viljamu, nors jis kabinėjosi prie jos visą dieną.

Kai jie susilygino su Hamerių namu, Viljamas pasakė:

– Aš nesistebiu čia matydamas Dačą, bet ką čia veikia FTB?

– Gal jie kalbasi su Vesu apie tai, ką jis įsikišo į palto kišenę, kai užklupau jus sandėliuke, – nerūpestingai mestelėjo Merili norėdama pamatyti brolio reakciją.

Jis atsakė mechaniškai:

– Paėmė vaistų nuo galvos skausmo Dorai.

– Tu meluoji.

– O tu, sese, niekada nemeluoji nei žodžiais, nei darbais.

Tada, gręždamas ją akimis, suktai pridūrė:

– O gal kartais meluoji?

Jis sukikeno matydamas jos pastangas reaguoti ramiai.

– Prakrapštyk padoriausio gyvenimo paviršių, Merili, ir rasi dviveidiškumą. Netgi savo gyvenime.

Ji nusisuko nuo jo ir pažvelgė pro keleivio langelį.

– Norėčiau, kad būtum teisus, Viljamai. Man patiktų saugoti tamsią paslaptį.

– Galbūt Hameriai turėjo tokią paslaptį, kurią atskleidė FTB. Lažinčiausi, kad tai susiję su Skotu.

– Kodėl su Skotu?

– Todėl, kad dabar šie federaliniai genijai jau bus sužinoję apie jo ryšį su Milisente.

– Jie kurį laiką buvo mylimieji. Bet kas čia ypatingo?

– Mylimieji, – pasakė jis pašaipiai, – koks keistas ir senamadiškas žodis apibūdinti jų ryšiui. Ji juk vartojo kontraceptines tabletes.

– Dauguma mergaičių vartoja.

– Puikiai tą žinau. Tai sudaro nemažą mano biznio dalį. Bet ar žinai, kad Milisentė liovėsi jas vartoti.

– Turi galvoje, kad ji pastojo?

– Taip.

– Aš tikra, kad tu klysti, Viljamai.

– Iš savo stebėjimo taško vaistinėje aš daug ką matau ir viską prisimenu. Vieną dieną Skotas su Milisente sėdėjo prie staliuko ir aš mačiau, kaip ji buvo padėjusi ranką ant jo vyriškumo. Ar reikia daugiau detalių?

– Ne.

– Aš jau buvau benorįs sakyti, kad jeigu jie negali kontroliuoti savo impulsų, tegu verčiau išeina, kai jie ir patys priėjo prie tokios pačios išvados. Jie labai skubėjo. Jis netgi užmiršo sumokėti.

– Ir tu manai?..

– Kai jie kitą kartą buvo vaistinėje, praėjus maždaug savaitei, jis net nenorėjo į ją žiūrėti. Per tą savaitę aiškiai kažkas atsitiko. Kažkas rimto. Pavyzdžiui, vėluojančios mėnesinės.

Merili ryžtingai papurtė galvą.

– Aš vis vien manau, kad tu klysti. Jeigu Milisentė būtų buvusi nėščia, Skotas būtų prisiėmęs atsakomybę. Arba jei jis to nebūtų norėjęs daryti, jo tėvai būtų tuo pasirūpinę.

Viljamas nusijuokė.

– Vesas niekam neleistų griauti planų, susijusių su Skoto ateitimi. Niekam. Nebūtų leidęs jam išsidūkti. Vesas labai juo didžiuojasi.

Paskutinė jo pastaba suerzino Merili. Ji buvo tikra, kad toks ir buvo jo tikslas.

Ji pasakė:

– Aš esu įsitikinusi, kad nei Skotas ir tikrai jau ne Dora, ir net Vesas neignoruotų...

– Aš nesakiau, kad jie ignoruotų nepageidaujamą ir nepatogų nėštumą. Bet Vesas būtų padaręs viską, kas būtina, kad ta problema išnyktų.

Merili lengvai sutiko, kad taip ir būtų. Vesas taip ir elgtųsi.

– Įdomu, kas čia dėjosi? – po nosimi suburbėjo Beglis, kai jie su Ūbautoju mėgino apledėjusiu keliuku nuo Hamerių namų nueiti į savo mašiną.

– Negalėčiau pasakyti, sere.

Kai jie įsėdo į FTB biuro sedaną ir Ūbautojas užvedė variklį, Beglis pasakė:

– Bet tu užuodei šį tą, tiesa? Tos povandeninės srovės nebuvo vien tik mano vaizduotė?

– Žinoma, ne. Jaučiausi taip, lyg žiūrėčiau spektaklį, kuriame visi labai rūpestingai išmokę sako savo žodžius.

– Gera analogija.

Beglis nusimovė pirštines ir vikriai patrynė rankas stebėdamas, kaip Dačas atsisveikina su Vesu prie paradinių Hamerių durų. Po to policijos šefas nuėjo prie bronko ir įlipo į jį.

Atsigręžęs į namo fasadą, Beglis garsiai mąstė.

– Motina, atrodė, tuoj subyrės į šipulėlius. Vesas Hameris per garsiai kalbėjo ir buvo per daug komunikabilus bei nerūpestingas. Aš nesupratau nė vieno prakeikto dalyko, kurį jis pasakė. Bertonas balansavo kažkur per vidurį pridengdamas savo ilgametį draugą nuo mūsų ir visiškai nesirūpindamas Milisente Gan, nes viskas, kas jam dabar rūpi, tai jo buvusi žmona. O vaikas...

– Melavo.

– Per akis.

Ūbautojas palaukė, kol nuvažiuos bronko, tada išvairavo sedaną paskui jį ir saugiu atstumu sekė iš paskos.

Beglis nukreipė į save šildymo ventiliatorių, nors jis vis dar pūtė šaltą orą.

– Bet apie ką jis melavo, Ūbautojau? Apie ką visi, išskyrus mus, sukosi? Štai ko aš negaliu pilnai suvokti.

– Nežinau, sere. Ir nemanau, kad Bertonas žinojo.

– Jis atrodė apstulbęs, ar ne?

Minutę pamąstęs, Ūbautojas atsakė:

– Nors jis ir Vesas Hameris laikomi geriausiais draugais, pajutau trintį tarp jų. Slaptą... konkurenciją.

Beglis pasisuko į jį ir iššovė iš įsivaizduojamo pistoleto.

– Mirtinas šūvis, Ūbautojau. Aš taip pat tą pajutau. Jie sako reikiamus dalykus, vaidina artimus draugus, tačiau kažkas slepiasi po visu tuo paviršiumi.

– Apmaudas, – pasakė Ūbautojas. Visais praktiniais klausimais Hameris, kaip miesto tarybos pirmininkas, yra Bertono bosas. Bertonui nepatinka jam atsiskaitinėti.

– Galbūt taip ir yra, Ūbautojau. Galbūt taip ir yra.

Jis nuvalė lango stiklą rankove.

– Vis vien nelabai kas matyti, ar ne?

– Tikrai nelabai.

Beglis išgirdo pypsėjimą tuo pat metu kaip ir Ūbautojas. Jis patikrino pranešimų gaviklį, kuris buvo prisegtas prie diržo.

– Perkinsas, – pasakė.

Kurį laiką mašinoje girdėjosi tik valytuvų čiužėjimas, pro ventiliatorius srūvančio oro ūžimas ir sniego girgždėjimas po padangomis. Galų gale Beglis pasakė:

– Jaunuolis ypač susinervino, kai jūs paklausėte apie jo ir Milisentės išsiskyrimo priežastį. Abu tėvai tuo momentu taip pat atgijo ir susidomėję laukė atsakymo į šį klausimą.

– Ypač ponia Hamer.

– Dėl to, kad ji, kaip ir mes, netiki tokiu paaiškinimu, kaip „pavargo vienas nuo kito".

– O kaip ponas Hameris?

– Aš vis dar mąstau apie tai, Ūbautojau. Bet mano vidinė nuojauta sako, kad treneris žino daug daugiau, negu pasako mums.

– Apie jų išsiskyrimą?

– Apie viską. Jeigu tu nesi kino žvaigždė, sąvadautojas ar padėvėtų automobilių pardavėjas, tau jokios naudos iš jo šypsenos.

Ūbautojas pastatė mašiną į laisvą vietą prie bronko priešais policijos poskyrį. Jie įžengė į pastatą tik keliomis sekundėmis vėliau už Dačą Bertoną. Pastato vidus dvelkė sudeginta kava, drėgna vilna ir seniai po dušu nesimaudžiusiais vyrais, tačiau čia bent jau buvo šilta.

Dispečeris pasakė Ūbautojui:

– Jūs paprašytas paskambinti Perkinsui į Šarlotą, kai tik čia pasirodysite.

– Gerai. Ar galiu vėl pasinaudoti jūsų telefonu?

Dispečeris mostelėjo neužimto stalo link.

Beglis, priverstas laukti, kol išgirs, ką sužinojo Ūbautojas, priėjo prie Bertono, kuris pylėsi puodelį kavos.

– Kaip jums atrodo mūsų vizitas pas Hamerius?

– *Niekaip*, – atsakė Bertonas.

– Nėra jokio reikalo įsižeisti.

Bertonas sušnarpštė į savo kavos puodelį, atsigėrė gurkšnį kavos, o tada paklausė:

– O kaip jums atrodo tas vizitas?

– Vesas ir Dora Hameriai yra toli nuo Vordo ir Džun Klyverių, be to, kažkas negero dedasi su jų vaiku.

– Ir jūs tą supratote per trisdešimt minučių, praleistų su jais?

– Greičiau per tris.

– Kad ir kiek tai būtų trukę, tik sugaišome laiką ir pažeidėme Hamerių privatumą. Juk mes jau turime nusikaltėlį. Tai – Benas Tirnis.

– Kol kas ponas Tirnis reikalingas tik apklausai. Niekam daugiau.

– Po velnių! – sušuko Bertonas. – Jūs apieškojote jo kambarius Guso Elmerio gyvenvietėje. Haris man papasakojo. Ką ten radote, kad jis jums taip užkliuvo?

Beglis nereagavo į klausimą.

– Jeigu jums taip patinka žaisti, puiku, – pasakė Bertonas piktai. – Aš ten pats nuvažiuosiu ir pamatysiu.

– Paklausykit manęs, – pasakė Beglis tyliai, bet jo balsas virpėjo iš pykčio. – Tik palieskit ten ką nors, tik įženkite į tuos kambarius ir aš pasirūpinsiu, kad jūs netektumėte darbo įstatymų saugojimo sferoje. Aš nejuokauju, aš galiu tą padaryti.

– Kodėl jūs nesistengiate pasiekti Tirnio ir jį suimti?

– Todėl, kad pavydus karštakošis sunaikino galimybę tą padaryti šį rytą, – atšovė Beglis.

Bertonas buvo taip įtūžęs, kad trūkčiojo jo akių kampučiai.

– Taigi leisk suknistiems FTB agentams kamuoti mano geriausią draugą ir jo šeimą dėl kažkokio nereikšmingo mokyklinio romano, kuris niekaip su byla nesusijęs, o jie dar pradės mane tuščiai gąsdinti. Tuo tarpu numanomas nusikaltėlis...

– Atsiprašau, – įsiterpė Ūbautojas, – tikriausiai abu džiaugsitės sužinoję, jog mes gausime sraigtasparnį ir nedidelę gelbėjimo komandą vos tik šiek tiek pasitaisys oras. Tikiuosi, tai bus rytoj rytą.

– Aš noriu, kad Lilė būtų išgelbėta, o Tirnis *areštuotas*, – paskelbė Bertonas. – Jūs turite visą stebuklingą techniką, bet tai vis dar mano jurisdikcija ir jis pirmiausia yra mano įtariamasis.

– Pagrobimai yra federalinės bylos. Mes galime...

Beglis kilstelėjo ranką, kad Ūbautojas prikąstų liežuvį.

– Supratome, viršininke Bertonai, – pasakė jis nustebinda-mas savo ramybe net pats save.

Beglis nesitraukė. Jis tik norėjo nuraminti ant ribos esantį vyrą. Tik laiko klausimas, kada Dačas Bertonas pats save sunaikins – sąmoningai ar atsitiktinai. Šiaip ar taip, Beglis nenorėjo jo toliau provokuoti, kol Tirnis bus suimtas, o buvusi Bertono žmona saugi.

– Kol sraigtasparnis atskris, – tęsė jis, – siūlau jums nuvykti pas medikus dėl veido žaizdų. Paskui važiuokit namo ir pailsėkit. Jūs atrodote pribaigtas. Kad ir ką atneštų rytojus, mes privalome išlikti budrūs.

Bertonas atrodė toks piktas, lyg galėtų spjauti jam į veidą, bet nepasakė nieko.

Beglis užsimovė pirštines ir paklausė Ūbautojo, ar jis sužinojo viską, ką norėjo, iš Perkinso.

– Štai, sere, – pasakė jis paduodamas aplanką. – Aš kai ką užrašiau.

– Gerai. Aš nusiteikęs gerti karštą punšą ir šildytis prie traškančios židinio ugnies. Tikiuosi, Gusas Elmeris gali pasiūlyti ir vieną, ir kitą.

Eidamas durų link jis metė į Bertoną tokį žvilgsnį, kad anam prapultų bet koks noras landžioti po Tirnio trobelę „Švilpiančio Krioklio“ gyvenvietėje. Buvo aišku, kad Beglis viską stebės.

Po kelių minučių jis su Ūbautoju vėl sėdėjo šaltame automobilyje ir važiavo slidinėdami tuščiomis Klierio gatvėmis. Beglis pasakė:

– Dačas Bertonas yra tikra nelaimė, kuri laukia, kol galės atsitikti. Vieną dieną jis pats apžios savo pistoleto vamzdį.

Tada ranka perbraukė per veidą lyg norėdamas nuvyti ramybės neduodančią mintį.

– Pateik man trumpą savo pokalbio su Perkinsu versiją. Jeigu kas nėra tvirtai pagrįsta, tada aš noriu detalių.

– Perkinsas ieškojo sąsajų tarp Tirnio ir dingusių moterų.

– Ir?

– Karolina Medoks...

– Jauna vieniša motina.

– Teisingai. Ji yra dirbusi dviejuose vietiniuose moteliuose prieš tą darbovietę, iš kurios dingo. Iki šiol nežinoma, ar Tirnis kada nors buvo apsistojęs viename iš tų motelių. Perkinsas vis dar tikrina jo kreditinių kortelių ataskaitas.

– Jis galėjo užmokėti grynaisiais.

– Tuo atveju mums reikės remtis motelių registracijos žurnalais.

– Kur jis, pavyzdžiui, galėjo užsiregistruoti Tinkerbelo pavarde.

Ūbautojas niūriai linktelėjo.

– Aš nemanau, kad Karolina kada nors dirbo Elmerio gyvenvietėje.

– Tikrai ne, sere. Tą pirmiausia patikrino Perkinsas.

– Tęsk.

– Lorin Eliot. Seselė. Vienintelis gyvas jos giminaitis yra brolis, kuris su žmona gyvena Birmingeme. Jie taip pat užversti sniegu, bet Perkinsas susisiekė su juo mobiliuoju telefonu. Jeigu jo velionė sesuo ir pažinojo ką nors, pavarde Tirnis, niekada jo nėra minėjusi.

– Tokią pavardę kaip Tirnis jis, aišku, atsimintų, nes ji nėra labai dažna.

– Aš irgi taip manau, sere.

– Našlė?

– Betsė Kalhun. Jos duktė vis dar gyvena čia, Klieryje. Perkinsui nepasisekė su ja susisiekti.

– Ar turi jos adresą?

– Kaip tik ruošiuosi ten nuvažiuoti. Ji gyvena kitame kvartale.

Beglis nusišypsojo.

– Puiku. O paskutinioji?

– Torė Lambert, paauglė.

– Ji tikriausiai buvo atsitiktinė auka.

– Labai įtikima. Bet aš nenoriu su tuo sutikti. Perkinsas mėgina susisiekti su jos motina.

– Tuo tarpu...

– Ką, sere?

– Ar mes vis dar laikomės Tirnio, o visus kitus atmetame?

– Skotą Hamerį, pavyzdžiui?

– Ar yra taip, kaip sako Bertonas, Ūbautojau?Ar mums reikėtų tikėti viskuo, ką Hameriai sakė, ir daugiau apie juos negalvoti? Logiškai mąstant Skotas turėjo motyvą kenkti Milisentei. Nelaimingas meilės romanas ir t. t. Galima netgi daryti prielaidą, kad jis atsitiktinai sutiko Torę Lambert miške tą dieną. Bet ką galėtų gerai atrodantis jaunas vyras veikti su nusipenėjusia sesele, vieniša motina, turinčia sergantį vaiką, ir našle, vyresne už jo motiną?

– Kas mus vėl sugrąžina prie Tirnio.

– Kuriam galima taikyti tą patį klausimą. Sakykim, Tirnis jaučia potraukį jaunoms mergaitėms. Karolina Medoks dar galėtų patekti į tą kategoriją, jei numestume porą metų, bet kitos dvi? *Prakeikimas!* Kodėl mes negalime rasti jungiančios grandies?

Beglis įvertino tai, kad Ūbautojas nemėgino atsakyti vien tam, kad tik užpildytų tylą.

Galų gale vyresnysis agentas atsiduso.

– Kol tai taps visiems žinomu faktu, spėk, Ūbautojau. Ar Tirnis yra tas žmogus, kurio ieškome?

Ūbautojas sustabdė automobilį prie namo, kurio adresą buvo užsirašęs. Karkasinis namas buvo neką didesnis už mažą kotedžą. Mažas namelio kiemas buvo aptvertas balta statinių tvora, pusiau skendėjančia sniege. Iš plytinio vijokliais apsivijusio kamino rūko dūmai. Ant namelio palangės tupėjo riebi gelsva katė ir spoksojo į juos pro nėriniuotas užuolaidas.

Abu vyrai sėdėjo tylėdami ir žiūrėjo į namą, priklausantį Betsės Kalhun dukrai. Beglis galvojo apie tai, jog namas atrodo taip nekaltai, Normano Rokvelo stiliaus, kad sunku įsivaizduoti, jog namelio gyventojus galėjo ištikti tragedija. Tačiau Betsės

Kalhun dukra kas vakarą guldavo nežinodama savo motinos likimo.

– Tai turi būti tikras pragaras.

Beglis nesuvokė, kad pasakė mintį garsiai, kol pamatė garą, einantį jam iš burnos.

– Mes turime sugauti tą niekšą, Ūbautojau.

Ūbautojas, atrodo, sekė jo minčių eigą.

– Žinoma, sere, – atsakė jis, – mes privalome.

– Taigi jei nekreipsime dėmesio į Hamerių šeimos nervingumą ir išsisukinėjimus, ar Tirnis tau vis dar atrodo tinkamas kandidatas?

– Taip, sere, – atsakė Ūbautojas. – Tirnis man vis dar atrodo tinkamas.

– Taigi, po velnių! Jis ir man atrodo tinkamas.

Beglis atidarė mašinos dureles ir išlipęs iš jos pažvelgė į debesyse paskendusią kalno viršūnę. Tada sukalbėjo dar vieną trumpą maldą už Lilę Martin.

23 SKYRIUS

KIEKVIENĄ KARTĄ, KAI LILĖ IŠKVĖPDAVO ORĄ, ORO gijos darėsi vis plonesnės.

Ji buvo sušalusi iki kaulų smegenų, bet neturėjo nei jėgų, nei noro atsikelti ir įmesti dar vieną pliauską į židinį. Kokia prasmė?

Ji nebuvo iš tų žmonių, kurie daug galvoja apie mirtį ir jos bijo, o ta baimė tik pagreitina jų galą. Tačiau po to, kai mirė Eimė, ji natūraliai mąstė apie mirtį galvodama, koks gi yra tas perėjimas iš šio gyvenimo į kitą, niekada neleisdama sau abejoti, ar tas kitas gyvenimas iš viso yra. Ta miela, gyvybinga gyvenimo žvaigždė, kokia buvo jos dukrelė, negalėjo liautis egzistavusi. Eimė tiesiog persikėlė iš fizikos valdomos dimensijos į dvasios karalystę.

Tikėjimas tuo padėjo Lilei išgyventi šią netektį. Tačiau ją kankino mintys apie kelionę tarp dviejų pasaulių. Ar Eimė ramiai nuskriejo į tą kitą pasaulį ant šviesos kilimo? Ar tunelis buvo tamsus ir baisus?

Tada Lilė pradėjo galvoti ir apie savo pačios mirtį bei svarstyti, ar ji bus rami, ar kankinama. Tik košmaruose ji uždusdavo būdama viena.

Bet ji paliks šį pasaulį bent jau žinodama, kad Mėlynasis bus sugautas.

Kol dar visiškai nenusilpo, ji ant vienos iš virtuvės spintelių išraižė TIRNIS = MĖLYNASIS, tikėdama, kad tai bus efektyviau nei žinutė, parašyta ant vieno iš tuščių banko čekių. Jo gali nepastebėti kilusiame klegesyje, kai ras jos kūną ir neš jį iš trobelės.

Tirnis.

Vien tik pagalvojus apie jį, iš jos krūtinės išsiverždavo aimana. Ji kaltino ir pati save. Graužėsi prisiminusi, kaip lengvai pasidavė retai šiurkštumo ir jautrumo kombinacijai tą dieną plaukiant upe. Kaip kvailai kankinosi paskutinius kelis mėnesius dėl prarastos progos jį vėl pamatyti.

Jau iš pat pradžių viskas atrodė per daug gerai, kad galėtų būti teisybė.

Įsidėmėk, Lile: jei taip atrodo, paprastai taip ir būna.

Jai jau truputį per vėlu išmokti šią vertingą pamoką ir, nelaimė, ji nebegalės jos pritaikyti savo gyvenime, bet vis vien verta į tai atkreipti dėmesį, ar ne? Galbūt tą taip pat reikėtų išraižyti ant spintelės, kaip daro kaliniai, ant savo kamerų sienų paliekantys išmintingus pamokymus būsimiems jų gyventojams.

Bet dabar jai jau neužteko jėgų netgi laikyti rankose peiliuką. Drėgno kosulio priepuoliai ją taip išsekino, kad ji nebegalėjo sėdėti. Jos jėgos baigėsi, ką jau kalbėti apie laiką.

Tačiau mirtis turėjo vieną privalumą. Neapčiuopiami klausimai buvo atsakyti. Pavyzdžiui, dabar ji tikrai žinojo, kad į nebūtį neskrendama akinamoje šviesoje. Priešingai. Mirtis artinosi kaip lėtai slenkanti prieblanda. Tamsėjo palengva, regėjimas silpo beveik nepastebimai, kol šviesa ir gyvenimas pavirto mažu taškeliu.

Paskui ir taškelį prarijo absoliuti, viską užgožianti tamsa. Bet ji jos nematė. Nematė nieko. Tačiau jos ausys dar išgirdo iš toli sklindantį balsą.

Tai buvo jos tėvelis. Jis ją šaukė namo iš gretimo kvartalo, kur ji žaidė.

– Lile! Lile!

Aš ateinu, Tėveli.

Ji įsivaizdavo jį stovintį jų namo prieangyje, prisidėjusį prie burnos rankas ir neramiai ją šaukiantį tol, kol ji atsiliepė ir patvirtino, kad jau eina namo.

– Lile!

Jo balsas buvo išsigandęs. Paklaikęs. Panikuojantis.

Ar jis jos negirdi? Kodėl jis jos negirdi? Juk ji jam atsakinėja.

Aš jau pakeliui į namus, Tėti. Ar tu nematai manęs? Ar negirdi manęs? Aš čia!

– Lile! Lile!

Tirnis palenkė jos viršutinę kūno dalį sau ant dilbio ir stipriai padaužė per nugarą. Gleivių gumulas iššoko tiesiai ant antklodės, dengusios jos kelius. Jis dar kartą trinktelėjo jai tarp menčių priversdamas atkosėti daugiau gleivių. Jos tekėjo jai per burnos kampus. Kai jis ją paleido, ji vėl sudribo ant sofos be gyvybės ženklų, o jos galva nusviro į vieną šoną.

Jis nusimovė pirštines ir pradėjo daužyti jai per skruostus norėdamas pats įsitikinti, kad jie dar šilti. Šalta buvo jo ranka, o ne jos papilkėjusi oda.

– Lile!

Jis pakišo ranką jai po paltu, paskui po megztiniu ir prispaudė delną prie krūtinės.

Kai užčiuopė širdies tvinksnius, iš jo perdžiūvusios gerklės išsiveržė nevalingas riksmas.

Tada jis skubiai atsegė palto kišenę, kurioje buvo jos vaistai. Žalio šilko maišelyje, siuvinėtame karoliukais, tokiame, kaip ji ir buvo sakiusi. Kai jis atsegė maišelį, vaistų buteliukas iškrito ir kažkur nuriedėjo taip, kad nebesimatė, bet jam labiau rūpėjo inhaliatoriai. Jis perskaitė etiketes. Vis vien nieko nesuprato. Tas pat, jei būtų parašyta graikiškai.

Vieni iš tų vaistų, kaip atsiminė ją sakant, buvo skirti tam, kad išvengtų priepuolio. Kiti tam, kad nedelsiant palengvintų būklę paciento, kurį ištiko sunkus priepuolis. Bet jis negalėjo atskirti, kuris inhaliatorius kam tinka.

Jis prakišo vieną purkštuką pro jos bekraujes, išblyškusias lūpas bei dantis ir spustelėjo buteliuką.

– Lile, kvėpuok!

Tačiau ji gulėjo visiškai ramiai, į nieką nereagavo, pilka lyg mirtis.

Jis apkabino ją per pečius, vėl kilstelėjo ir stipriai papurtė.

– Lile, kvėpuok! Įkvėpk! Labai, labai, labai prašau. Nagi, įkvėpk.

Ir ji įkvėpė! Vaistas atliko tai, ką ir turėjo atlikti – žaibiškai sumažino raumenų spazmus, kurie blokavo kvėpavimo takus. Oras vėl galėjo patekti į plaučius.

Ji švilpiamai įkvėpė. Dar kartą. Kai iškvėpė trečią kartą, atmerkė akis ir pažvelgė į jį, tada uždėjo savo rankas ant jo rankų, kurios vis dar laikė purkštuką jos burnoje, ir dar kartą paspaudė buteliuką. Lilės kvėpsniai buvo baisūs – gurgiantys, švokščiantys.

Tirnis pasakė:

– Tai muzika mano ausims.

Staiga ji atstūmė inhaliatorių ir pradėjo kosėti sau į delnus.

– Prašau, – jis pagriebė nuo sofos rankšluostį, kurį praėjusią naktį naudojo pasidėti po galva, ir padavė Lilei.

Ji pradėjo kosėti į rankšluostį. Nuo kosulio drebėjo visas jos kūnas. Tirnis klūpojo prie jos ir padrąsinamai murmėjo.

Pagaliau kosulys liovėsi. Ji atitraukė nešvarų rankšluostį nuo burnos. Jis paėmė jį. Ji atrodė apstulbusi, kad mato Tirnį. Jos žvilgsnis leido jam suvokti, kaip baisiai jis atrodo.

Jis nusibraukė šerkšną nuo blakstienų ir antakių, nuo smakro nutraukė sustandėjusį, apledėjusį šaliką.

– Aš – ne vaiduoklis. Aš esu aš.

– Tu grįžai?

Jos balsas buvo vos girdimas.

– Kodėl?

– Aš visą laiką ketinau grįžti. O tu manei, kad paliksiu tave vieną numirti tam, kad galėčiau išsigelbėti?

Ji linktelėjo.

– Jeigu būčiau pažadėjęs, kad grįšiu su tavo vaistais, ar būtum patikėjusi?

Ji lėtai papurtė galvą.

– Tiesa. Mėgindamas tave įtikinti tik būčiau praradęs brangų laiką. Todėl turėjau tave palikti galvojančią apie mane blogiausius dalykus. Tai nebuvo lengva.

Pasiremdamas į sofos ranktūrį, jis atsikėlė lyg gerokai vyresnis žmogus, negu iš tikro buvo. Kojos batuose buvo nutirpusios. Eidamas prie židinio, kad įmestų į jį keletą malkų, jis nejautė grindų. Tam, kad įsidegtų blėstančios žarijos, pasilenkė ir švelniai papūtė į jas. To užteko, kad alkanos liepsnos pradėtų ryti malkas.

Jis nusiėmė kuprinę, padėjo ją ant grindų ir bato galu pastūmė pastalėn. Po to nusivyniojo šaliką nuo kaklo ir nusiėmė pledą bei kepurę. Tada kartu su paltu viską padėjo ant vienos iš kėdučių prie baro, kad galėtų išdžiūti. Atsargiai pats sau paplekšnojo per pakaušį, paskui apžiūrėjo, ar nėra šviežio kraujo ant pirštų. Kraujo nebuvo. Arba žaizda daugiau nekraujavo, arba kraujas buvo užšalęs.

Jis atsisėdo ant sofos prieš Lilę ir atvarstė batus. Abejojo, ar verta traukti batą nuo dešiniosios pėdos, kurios čiurna galėjo ištinti taip, kad nepasiseks vėl apsiauti bato. Bet jeigu jis nepagyvins kraujotakos kojoje, gali nušalti kojos pirštai.

Griežsaid dantimis iš skausmo, ištraukė koją iš šlapio bato ir nusimovė puskojinę. Neatrodė, kad pirštai būtų nušalę. Kai ėmė juos masažuoti, žiauriai skaudėjo, bet tai buvo geras ženklas. Vadinasi, kapiliarai nėra negrįžtamai pažeisti.

Kol jis darė visa tai, Lilė sėdėjo išplėtusi akis, netardama nei žodžio. Spoksojo į jį taip, lyg jis būtų koks vaiduoklis. Buvo aišku, kad ji jo bijo.

Judėdamas lėtai, kad negąsdintų jos, jis atsikėlė ir nuėjęs vėl atsiklaupė prie sofos. Jis mėgino ištarti jos vardą, bet pasigirdo tik kimus krankimas.

– Ar dabar jau viskas gerai? – paklausė Tirnis.

Ji tik linktelėjo galvą.

– Jėzau, aš pamiršau tavo tabletes.

Paieškojęs rado mažą rudą plastikinį receptinių vaistų buteliuką po vienu iš fotelių. Tada nuėjo ir atnešė iš virtuvės stiklinę vandens. Ji panaudojo antrąjį inhaliatorių, tada prarijo vieną iš tablečių. Begeriant jos lūpos atgavo spalvą, tas rodė, kad ji gauna pakankamai deguonies, nors jos kvėpavimas vis dar buvo lyg ne tą melodiją grojantis dūdmaišis.

– Tas inhaliatorius – geras daiktas, – pasakė Tirnis. – Tik nežinojau, kurį iš jų naudoti. Šansai buvo penkiasdešimt prie penkiasdešimt. Galų gale, atrodo, pataikiau.

Ji lengvai linktelėjo.

Jo žvilgsnis klaidžiojo jos veidu. Ji judėjo ir kvėpavo, veidas atgavo spalvą, bet Tirnis bijojo, kad tai gali būti tik viena iš jo daugelio haliucinacijų, kurias matė, kai grįžo nuo mašinos.

Visų jų centre buvo Lilė. Kai kuriose jis grįždavo ir rasdavo ją pamėlusią nuo šalčio ir deguonies trūkumo, gulinčią be judesio, mirusią. Kitose ji būdavo švytinti ir šilta, gyvybinga ir išalkusi sekso, aistringai priimanti jį giliai į savo vidų.

Tikrovėje ji nebuvo nei mirusi, nei geidulinga. Tik apsvaigusi.

– Tikriausiai tu nualpai prieš pat man pareinant, – paaiškino Tirnis. – Aš pašaukiau tave vardu kelis kartus, bet tu neatsiliepei, netgi nekrustelėjai. Tavo krūtinė nesikilojo. Žiauriai mane išgąsdinai.

Jo balsas tapo gargždus.

– Maniau, kad grįžau per vėlai.

Tyliau už šnibždesį ji pasakė:

– Ir aš taip maniau.

Jos veidą iškreipė emocijos ir, lyg lūžus užtvankai, iš akių ėmė tekėti ašaros.

Jis reagavo spontaniškai. Akimirksniu atsidūrė šalia jos ant sofos ir apkabino trūkčiojančius pečius.

– Dabar viskas gerai. Aš grįžau, o tu gyva.

Ji prisiglaudė prie jo krūtinės. Jis pakėlė ją ir pasisodino ant kelių, apkabino lyg vaiką ir pasilenkė virš jos. Jis jautė, kaip ji nevalingai saujose spaudė jo megztinį.

– Ša, ša...

Jis lūpomis palietė jos plaukus.

– Neverk, Lile. Tu neturi verkti, atsimeni? Juk nenori, kad vėl prasidėtų priepuolis.

Jis kilstelėjo ją už smakro ir nubraukė nuo veido susivėlusius plaukus. Ačiū Dievui, jos veide nebeliko pilko mirties atspalvio. Suėmęs jos galvą delnais, nykščiais nubraukė ašaras nuo skruostų.

Žvelgdamas tiesiai jai į akis, pasakė:

– Tik mirtis būtų galėjusi mane sulaikyti nuo grįžimo čia.

Jo žvilgsnis nukrypo į jos lūpas. Jos buvo švelnios, putlios, dabar jau rausvos, lengvai pražiotos, virpančios, drėgnos nuo ką tik gerto vandens, o gal – nuo ašarų. Kaklo duobutėje tvinkčiojo pulsas.

Tramdydamas jį užplūdusius impulsus, jis atsistojo, pakėlė Lilę ir nunešė ją ant sofos. Pats atsisėdo taip, kad rėmėsi į ranktūrį, kojas ištiesė į ugnį, o Lilę pasisodino tarp kojų.

Jos galvą jis priglaudė prie krūtinės. Ji skruostu prigludo prie jo.

Jis pasiekė vieną antklodę ir apklojo save bei Lilę. Tada priglaudė ją ir smakru atsirėmė į jos pakaušį. Ji nesipriešino visam tam. Tačiau jis neapgaudinėjo savęs galvodamas, kad ji elgiasi kaip ėriukas todėl, kad juo pasitiki. Jis matė, ką ji išraižė ant virtuvės spintelės. Ji leidosi apkabinama tik todėl, kad trauma, kurią patyrė, ją išvargino.

Dar ilgai po to, kai ji užmigo, jis spoksojo į ugnį ir mėgavosi skausmingu džiaugsmu, kurį teikė jos artumas ir švelnus jos krūtinės svoris jam ant pilvo. Kartkarčiais jos pirštai įsikibdavo į jo megztinio vilną. Jam buvo malonu galvoti, kad ji tikrina, ar jis vis dar šalia jos, nors tikriausiai tai buvo tik refleksiški susijaudinimo judesiai, pasąmonėje glūdintis nerimas.

Tirnis mėgino negalvoti, koks šilkinis atrodė jos liežuvis, kai jie bučiavosi praėjusį vakarą, arba kokį subtilų malonumą teikė šlapio maudymosi kostiumėlio išryškintos jos krūtys šal-

tame upės vandenyje praėjusią vasarą. Arba apie tai, kaip jis norėtų ją užvaldyti.

Bet, žinoma, kuo labiau jis stengėsi apie tai negalvoti, tuo daugiau galvojo. Jis taip norėjo savo oda priglusti prie jos, kad galų gale pasidavė tam poreikiui ir pakišo ranką jai po megztiniu.

Tada užmigo.

Ji atsibudo jo glėbyje ir iš karto pajuto, kad jis taip pat nemiega. Ji atsisėdo, bet drovėjosi pažvelgti į jį.

– Reikia pakurstyti ugnį, – pasakė Tirnis.

Taip švelniai, kaip tik galėjo, ji nulipo nuo jo ir atsitūpė. Jam teko atsiremti į ranktūrį, kad galėtų atsistoti. Ji pastebėjo skausmo grimasą jo veide ir pasiteiravo, kas yra.

– Jaučiuosi sumuštas.

– Tau nereikėjo leisti man taip ilgai miegoti, – pasakė ji. – Juk tau buvo nepatogu.

– Aš taip pat miegojau. Prabudau tik prieš kelias minutes.

– Kaip ilgai mes miegojome?

Jis pažvelgė į savo rankinį laikrodį.

– Keturias valandas.

Keturias valandas! Keturias valandas? Kaip ji galėjo taip ramiai miegoti rankose žmogaus, kurį manė esant Mėlynuoju? Buvimas ant mirties slenksčio turbūt atėmė iš jos galimybę racionaliai mąstyti.

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Kaip jautiesi? – paklausė.

– Kur kas geriau. Geriau, negu galėčiau tikėtis turėdama galvoje priepuolio sunkumą.

Ji nutilo, paskui švelniai pridūrė:

– Aš dar nepadėkojau tau.

– Padėkojai.

– Ne. Aš buvau išsekusi emociškai ir man užėjo verksmo priepuolis.

– Aš viską supratau.

– Bet aš to nepasakiau žodžiais, o turėjau tą padaryti. Ačiū, Tirni.

– Nėra už ką.

Praėjo kelios sekundės, kol jis apsisuko ir nuėjo prie kėdės. ant kurios buvo pakabinęs savo paltą.

– Tu smarkiau šlubuoji.

– Taip. Išsisukau čiurną pakeliui prie mašinos. Tačiau man pasisekė, kad jos nesusilaužiau.

– Kas nutiko?

– Negalėjau matyti, kur einu ir...

Jis numojo ranka tuo parodydamas, kad jo susižeidimas nėra svarbus.

– Viskas bus gerai.

– Ar jis buvo po prietaisų skydine, kaip mes ir manėme? – paklausė Lilė rodydama į šilkinį maišelį ant kavos staliuko.

Tirnis papasakojo kaip jam galų gale pasisekė nusigauti iki automobilio, kai jau buvo beveik netekęs vilties.

– Mašina buvo visiškai apsnigta. O dar tas ledas po apačia. Maniau, niekada nepasiseks atidaryti durelių.

Bet pasisekė. Sunkiausia buvo atsispirti norui pailsėti. Jis žinojo, kad jei sustos, iškils pavojus užmigti ir sušalti.

– Kai patekau į mašiną, reikėjo trisdešimties sekundžių tam, kad atgaučiau kvapą. Po to pradėjau ieškoti. Man reikėjo prakišti ranką per tarpą tarp keleivio sėdynės ir prietaisų skydo, o jis buvo vos kelių colių pločio.

Jam teko ištiesti ranką per visą ilgį, kol pasiekė šilkinį maišelį.

– Aš pirštais užčiuopiau medžiagą, – pasakė Tirnis ir pademonstravo, kaip tai buvo. – Bijojau, kad netyčia galiu pastumti maišelį į priekį taip, kad nebepasieksiu. Bet man pasisekė jį pasiekti ir patraukti į save.

– O tada tau reikėjo pareiti atgal sutrenkta galva ir išsukta čiurna.

– Svarbiausia, kad spėjau grįžti laiku.

Jis pažvelgė į židinį.

– Mums prireiks daugiau malkų iki ryto.

– Ar tu ruošiesi eiti į lauką basas?

Jis užsimetė paltą ir ėjo durų link basomis kojomis.

– Aš neketinu ten ilgai būti.

Jis išėjo į prieangį ir skubiai uždarė duris. Lilė priėjo prie jų, kad atidarytų jas ir įleistų jį su pilnu glėbiu malkų.

– Ačiū, – padėkojo Tirnis.

Sudėjęs malkas prie židinio, pasakė:

– Aš mačiau, ką tu parašei ant virtuvės spintelės.

Kadangi Lilė nežinojo, ką atsakyti, tylėjo.

Jis atsistojo ir atsigręžė į ją.

– Tu nesi vienintelė, kuri taip mano. Aš buvau užvedęs tavo mašinos variklį ir įjungęs radiją, kad išgirsčiau orų prognozę.

Lilė pasijuto nejaukiai laukdama, ką jis pasakys.

– Manęs ieško FTB, – tiesiai pasakė jis ir praėjo pro ją atgal į prieangį. – Tikriausiai vienas iš tavo skambučių pasiekė Dačą.

Jis užtrenkė paskui save duris.

Lilė susmuko ant sofos. Ji visa virpėjo. Pati nežinojo, nuo ko – palengvėjimo ar nerimo. Jeigu jis yra Mėlynasis, šios žinios geros. O jeigu ne, ji apkaltino nekaltą žmogų.

Jis įėjo į vidų kartu su sniego gūsiu ir koja uždarė duris.

– Sinoptikai pranešė, kad šį vakarą nustos snigti. Temperatūra išliks minusinė, bet oro sąlygos pagerės.

Jis toliau krovė malkas prie židinio. Jo kalbėjimo tonas buvo abejingas.

– Keliai dar keletą dienų bus nepravažiuojami, bet yra šioks toks šansas, kad tu būsi išgelbėta rytoj.

– Tirni...

– Tačiau mums dar reikia išgyventi šią naktį, – nutraukdamas ją pasakė Tirnis ir atsigręžęs į ją nusivalė nuo rankų dulkes. – Tai, aišku, labai liūdna perspektyva tau, ar ne?

Jis mostelėjo ranka į pastalėje gulinčią kuprinę.

– Pistoletas, antrankiai, žinai, kur jie yra, jei tau jų prireiks. Dabar, kai jau gavai reikalingus vaistus ir yra prinešta pakankamai malkų, galėtum išsiversti ir pati viena.

– Ar tu ketini išeiti?

Ji pati nustebo, kad taip bijo, jog jis gali vėl išeiti.

Jis karčiai nusijuokė.

– Man kyla tokia pagunda, bet ne, niekur neisiu. Dabar, kai taip apie mane pranešta, bet kuris vyrukas, turintis medžioklinį šautuvą, nusitaikys į mane. Aš galėčiau tapti medžioklės trofėjumi, o turint galvoje mano dabartinę būklę esu lengvas grobis. Taigi kol nepavalgysiu ir šiek tiek nepailsėsiu, tu manęs neatsikratysi. Bet aš nenoriu, kad gūžtumeisi iš baimės kiekvieną kartą, kai priartėsiu prie tavęs. Tad jei tu nori mane vėl prisegti antrankiais prie lovos, aš nesipriešinsiu. Negaliu pasakyti, kad labai to noriu, bet su tavimi nesigalynėsiu.

Ji palenkė galvą ir pažvelgė į grindis, paskui į savo kojines, į jo basas pėdas, kyšančias iš po šlapių džinsų. Jai nereikėjo daug laiko sprendimui priimti.

– To nereikės, Tirni.

– Tu daugiau manęs nebijai?

Ji pažvelgė į jį ir paprastai pasakė:

– Jei tu būtum Mėlynasis, nebūtum grįžęs.

– Bet tu nesuvoki, Lile, kad man reikėjo grįžti dėl savo paties išlikimo. Jei likčiau lauke, žūčiau.

– Tačiau tau nebuvo būtina manęs gaivinti. Mėlynasis būtų leidęs man numirti.

– O kokį malonumą jam tas suteiktų? Stebėti, kaip tu miršti nebūtų tas pat, kas pačiam atimti tau gyvybę. Visiškai ne tas pat.

Ji ilgai jį tyrinėjo, ieškodama jo akyse atsakymų į klausimus, nuo kurių jis sumaniai išsisukdavo. Arba tylėdavo, arba meluodavo, arba ginčijosi. Jis idealiai žaidė žaidimą, bet jai jau tai nusibodo.

Pavargusiu balsu ji tarė:

– Nežinau, kas tu esi, Tirni, ir ko tau reikia. Bet nemanau, kad ketini atimti man gyvybę, nes jau būtum tą padaręs.

Tirnis atsipalaidavo. Jo išraiška sušvelnėjo.

– Tu teisi, kad pasitiki manimi, Lile.

– Aš visiškai tavimi nepasitikiu, bet tu išgelbėjai man gyvybę.

– O tai šį tą reiškia.

– Bent jau tą, kad neuždėsiu tau antrankių.

– Tačiau tai nesugrąžina mūsų ten, kur buvome tą dieną plaukdami upe. Ką dar turėčiau padaryti? Kaip sugrįžti ten, Lile?

Tirnis nejudėjo. Lilė taip pat. Tačiau atrodė, kad atstumas tarp jų sumažėjo ir vis dar mažėja, kol malka židinyje pasisuko taip, kad žiežirbos pažiro į kaminą, o tvyrojusi nuotaika išsisklaidė.

Tirnis galva mostelėjo į duris.

– Man lengviau, kai tu jas palaikai.

Ji palaikė jam duris, kol jis dar kelis kartus nuėjo malkų į prieangį. Kai išėjo paskutinį kartą, pasiėmė metalinį kibirą, kuris anksčiau buvo pilnas geriamojo vandens, o dabar tuščias.

Kai jis grįžo, kibiras buvo pilnas sniego.

– Man reikia išsimaudyti, – pasakė Tirnis.

Jis ištraukė keletą karštų anglių iš po židinio grotelių, o virš jų pastatė kibirą su vandeniu. Sniegas akimirksniu pradėjo tirpti.

– Deja, teks pasitenkinti drėgnos kempinės vonia.

– Kempinės vonia? – paklausė Lilė.

– Ar tu niekada negirdėjai tokio pasakymo?

– Nuo tų laikų, kai mirė mano močiutė.

– Aš taip pat sužinojau tai iš močiutės. O mano senelis pasakė, kad tai yra prostitučių vonia. Močiutė dėl to labai supyko. Ji negalėjo pakęsti, kai jis kalbėdavo nešvankybes man girdint.

– O kaip dažnai tai atsitikdavo?

– Kiekvieną dieną, – atsakė Tirnis. – Jie mane augino.

Kol ji tai virškino, jis dingo miegamajame, iš ten išlindo su kempine ir rankšluosčiais.

– Turime tik du nekruvinus rankšluosčius.

– Kaip tavo galva?

– Dabar jau geriau. Išgyvenau keletą sunkių momentų dėl smegenų sukrėtimo, kai buvau lauke, – pasakė Tirnis galva mostelėdamas į duris. Tada pamerkė pirštą į kibirą su vandeniu.

– Nemanau, kad jis dar labiau sušils. Ar galėsi tokiame ištverti?

– Maniau, jis skirtas tau.

– Pirmasis kibiras tau.

– Ne. Ačiū.

Jos atsisakymas įsiutino jį.

– Aš pabūsiu miegamajame, kol tu praneši, kad kelias laisvas. Ar tai tau suteiks saugumo garantiją, kad nebūsi išprievartauta?

Tada jis giliai įkvėpė, nuleido galvą ir papurtęs ją piktai išdrožė:

– Maniau, tau patiks išsimaudyti. Tai viskas.

Jausdamasi pamokyta, Lilė pasiekė savo rankinuką. Tarp visų kitų daiktų ten buvo ir mažas plastikinis skysto muilo buteliukas. Ji ištiesė jį Tirniui tuo parodydama, kad nori taikytis.

– „Pietų magnolija". Pasidalysiu su tavimi.

– Aš sutinku. „Pietų Magnolijos" kvapas bus daug geresnis už tą, kuriuo dabar kvepiu.

Žengdamas į miegamąjį Tirnis pasakė:

– Neskubėk.

Tada uždarė paskui save duris.

Ji nusivilko visus drabužius ir skubiai pradėjo praustis. Jos šlapia oda greitai pasidarė panaši į žąsies, nors ji stovėjo beveik židinyje. Dantys nesulaikomai barškėjo. Nepaisant to, ji išnaudojo visas galimybes, kurias teikė drungnas vanduo, kempinė bei muilas. Tada vikriai nusišluostė, apsivilko ir atidarė miegamojo duris.

– Jau baigiau. Buvo nuostabu.

Tirnis buvo susivyniojęs į nuo lovos nuimtą antklodę, bet vis tiek drebėjo. Jis uždarė miegamojo duris.

– Ten tau per šalta. Kvėpavimas tokiu oru gali sukelti dar vieną priepuolį.

– Aš išgėriau vaistų.

– Tu ten neisi, – pakartojo jis užsispyręs. – Jau mačiau tave vieną kartą prie mirties. Užtenka.

– Nenorėčiau, kad tu netektum galimybės išsimaudyti.

– Aš jos neprarasiu. Nesu kuklus.

Jis išnešė lauk vandenį, kuriame ji maudėsi, ir vėl prisėmė į kibirą sniego. Kol Tirnis laukė, kad ištirptų sniegas ir sušiltų vanduo, Lilė rausėsi virtuvėje.

– Mes turime puodų ir keptuvių. Ar manai, kad galėtume pasišildyti skardinę sriubos židinyje?

– Žinoma.

Pažvelgusi per petį, ji pamatė, kaip jis nusivelka megztinį. Tokiu nepaaiškinamu būdu, kaip daro vyrai, pašiaušdami plaukus, o tik paskui ištraukdami rankas iš rankovių.

Nenorėdama galvoti apie jį su tuo tolerantišku švelnumu, kurį paprastai jaučia moterys priešingai lyčiai, ji nuėjo prie svetainės lango ir atitraukė portjerą.

– Galbūt tai tik mano vaizduotė, – ištarė Lilė, – bet man atrodo, kad jau mažiau sninga.

– Turbūt oro prognozė buvo tiksli.

– Tikriausiai.

Ji girdėjo, kaip jo diržo sagtis atsitrenkė į židinio akmenį, kai jis nusimovė džinsus. Medžiagos šlamesį, vandens pliaukštelėjimą, kai jis pamerkė kempinę į kibirą.

Ji pridėjo smilių prie lango stiklo ir jo galu nubrėžė vertikalią liniją per apledėjusį langą.

– Nemanau, kad nors vienas iš mano skambučių pasiekė Dačą, – pasakė.

Ji pajuto, kad jis sustingo, visiškai liovėsi judėti ir pradėjo spoksoti jai į nugarą. Praėjus kelioms įtemptoms minutėms ji išgirdo vandens pliuškenimą, iš to suprato, kad jis vėl pradėjo maudytis.

– Kas reikštų, kad Dačas ne iš manęs sužinojo, jog tu esi Mėlynasis. Taigi jeigu ne Dačas pasakė jiems, kad tu esi Mėlynasis, vadinasi, jie patys tavęs ieškojo. Kodėl, Tirni?

– Galėsi jų paklausti, kai jie čia atsiras.

– Man geriau patiktų, kad tu pats pasakytum.

Jis taip ilgai nieko neatsakė, kad ji jau pradėjo manyti, jog jis ją ignoruoja. Bet galiausiai jis prabilo.

– Ta mergaitė, Milisentė Gan. Susipažinau su ja parduotuvėje, kurioje ji dirba. Prieš keletą dienų ten pirkau puskojines, galbūt net tą pačią dieną, kai ji dingo. Esu tikras, kad FTB dabar tikrina kiekvieną, kas su ja bendravo.

– Ar tą jie pasakė per radiją? Kad tikrina kiekvieną? Ar tavo vardas buvo vienintelis, kurį jie paminėjo?

– Galbūt aš tas vienintelis, kurio jie dar nerado.

Tai buvo logiškas paaiškinimas, bet kodėl tada Tirnis toks nusiminęs? Taip pat ji abejojo, kad būtų paskelbtas jo vardas, jei FTB jo ieškotų tik dėl eilinės apklausos.

– Jeigu man nebūtų pasisekę išdrožti tavo vardo ant spintelės, būčiau galėjusi parašyti jį ant apšerkšnijusio lango stiklo.

Staiga ji suvokė, kad kaip tik tai ir padarė. Kaip moksleivė, kuri rašo savo simpatijos vardą ant knygos viršelio, net nesuvokdama, jog tą daro, ji ką tik ant lango stiklo išvedžiojo jo vardą.

Sumišusi ir pati savimi pasipiktinusi, ji nutrynė jo vardą nuo stiklo... vien tik tam, kad pamatytų jo atspindį stikle. Nuogo, apšviesto ugnies iš nugaros, drėgna, žvilgančia oda.

Jos lūpos prasivėrė, kad skubiai įtrauktų oro. Geismas, glūdintis giliai viduje, išsiskleidė ir išsiplėtė. Nejausdamas, kad Lilė jį stebi, Tirnis pasilenkė, kad pamerktų kempinę į vandenį. Po to išgręžė ją, prieš pradėdamas atsargiai trinti savo mėlynėmis nusėtus šonus, plokščią pilvą ir tamsių plaukų tankmę tarp šlaunų.

Lilė užsimerkė ir priglaudė kaktą prie lango stiklo. Karštas kraujas pulsavo jos gyslomis. Ausyse taip ūžė, kad ji vos išgirdo, kai jis pasakė:

– Taip, tu būtum galėjusi tai padaryti. Riebalai, esantys ant mūsų odos, palieka žymes ant stiklo tol, kol jis nuplaunamas.

Apie ką jis kalba? Lilė negalėjo prisiminti. Ji pakėlė galvą ir, kad nepradėtų vėl žiūrėti į jį, paleido portjerą, kad ši užkristų ant lango. Tik po to atmerkė akis.

– Jau beveik baigiau, – pasakė jis. Ji išgirdo barškant sagtį, kai jis paėmė džinsus. Po kelių sekundžių jis tarė:

– Dabar gali atsigręžti.

Kai ji atsigręžė, ne iš karto pažvelgė į jį, bet akies kraštu matė, kaip jis traukia megztinį per galvą. Ji nuėjo į virtuvę.

– Paruošiu sriubą, – pasakė.

Per stebuklą jos balsas skambėjo ramiai.

– Gerai. Aš alkanas.

Jis išėjo į lauką išpilti kibiro. Kai atėjo į virtuvę, ji jau buvo išvertusi skardinę sutirštintos sriubos į puodą ir praskiedusi ją geriamuoju vandeniu.

– Ačiū už „Pietų Magnoliją“, – padėkojo Tirnis.

– Nėra už ką.

– Man nesmagu tavęs prašyti, kad pažvelgtum į plyšį mano galvoje, bet gal gali apžiūrėti žaizdą?

Jai reikės jį liesti? Kaip tik dabar?

– Žinoma.

Kaip ir praėjusį kartą jis apžergė vieną iš baro kėdžių. Stovėdama už jo ji praskleidė jo šlapius plaukus. Šlapius? Tirnio plaukai buvo šlapi? Turbūt jis buvo panardinęs galvą į kibirą su vandeniu, bet didžiausiai savo gėdai ji suvokė, kad nepastebėjo nieko, kas dėjosi aukščiau jo kaklo.

– Kraujas nesisunkia, – pastebėjo ji. – Bet tikriausiai reikėtų pakeisti pleistrus.

Ji pavalė žaizdą vienu iš sterilių tamponų, tada jiems teko pakartoti tą pačią varginančią procedūrą kaip vakar – supjaustyti pleistrą į juosteles manikiūrinėmis žirklutėmis, po to kryžmai užklijuoti ant žaizdos. Ji pamėgino atlikti užduotį taip abejingai, kaip tik pajėgė, bet jos judesiai buvo nevikrūs. Keletą kartų ji pajuto jį krūptelint ir jai teko atsiprašyti, kad jį užgavo.

Jie pašildė sriubą židinyje ir suvalgė ją, sėdėdami sukryžiuotomis kojomis ant čiužinio. Suvokę, kad yra alkani lyg vilkai, pasišildė antrą skardinę.

Kai įpusėjo antrąją porciją, Tirnis paklausė:

– Lile, ar tu gerai jautiesi?

Priblokšta ji pakėlė galvą.

– Kodėl klausi?

– Nes tu labai tyli.

– Aš tiesiog pavargusi, – pamelavo ji ir toliau valgė sriubą.

Jie sotinosi taip ilgai, kaip tik galėjo, bet prieš akis vis vien buvo ilga naktis, per kurią nebus kas veikti.

Po kelių minučių tylos, kurią blaškė tik ugnies traškėjimas, jis pasakė:

– Kai norėsi, eik ir atsigulk.

– Aš nenoriu miego.

– Sakei, kad esi pavargusi.

– Pavargusi, bet ne mieguista.

– Ir aš taip pat jaučiuosi. Išvargęs, bet budrus.

– Tas ilgas snaudimas...

– Hmm...

Vėl stojo tyla. Galų gale ji pažvelgė į jį.

– Kodėl tave augino seneliai?

– Mano mama ir tėtis žuvo avarijoje. Krovininio automobilio su priekaba vairuotojas važiavo per greitai, nekreipė dėmesio į kelio remonto ženklus, negalėjo laiku sustabdyti mašinos ir tiesiog užlėkė ant jų. Iš tėvų mašinos liko blynas. Prireikė ne vienos valandos, kol iš nuolaužų krūvos buvo ištrauktos jų kūnų dalys.

Jo dalykiškas tonas neapgavo Lilės. Jam nepasisekė užgniaužti kartėlio.

– Nuo manęs buvo nuslėptos detalės, – pasakė jis. – Praėjus daugeliui metų, kai jau buvau pakankamai ūgtelėjęs, kad pradėčiau apie tai klausinėti, senelis davė man paskaityti laikraščio straipsnį apie eismo nelaimę. Mano seneliai prarado dukrą. Aš likau našlaitis, o nerūpestingas sunkvežimio vairuotojas net nebuvo įbrėžtas.

– Kiek tau buvo metų?

– Kai tai atsitiko? Aštuoneri. Mama ir tėtis išvažiavo savaitgaliui, kad atšvęstų dešimtąsias vestuvių metines, o mane paliko su seneliais.

Jis pasiekė žarsteklį ir pamaišė ugnį.

– Po jų laidotuvių, kai suvokiau, kad tai nėra tik blogas sapnas, kad jie iš tikrųjų mirę, atsisakiau grįžti į mūsų namus. Tada seneliai nuvežė mane, kad susikraučiau daiktus. Kieme mane ištiko isterijos priepuolis ir aš atsisakiau įžengti į namus. Aš tiesiog negalėjau įeiti į tuos kambarius žinodamas, kad mamos ir tėčio ten nėra ir niekada nebebus.

– Tu juos mylėjai, – pasakė Lilė.

Jis droviai gūžtelėjo pečiais.

– Buvau vaikas. Priėmiau viską, ką jie darė dėl manęs, kaip savaime suprantamą dalyką, bet... taip, aš juos mylėjau. Mano seneliai taip pat buvo geri. Nors aš jiems kėliau didelių rūpesčių, jie niekada to neparodė. Iš tikrųjų man niekada neteko suabejoti jų meile.

– Ar kada nors grįžai į savo tikruosius namus?

– Ne.

Ji smakru atsirėmė į kelius ir apmąstė Tirnio biografiją.

– Dabar tu irgi nuolat nebūni namuose. Tavo profesija verčia tave keliauti.

Jis kreivai šyptelėjo.

– Psichiatrams tai sukeltų daug džiaugsmo.

– Ar profesiją pasirinkai sąmoningai?

– Žmona manė, kad taip.

– *Žmona?*

– Buvusi. Buvome susituokę trylika mėnesių.

– Kada tai buvo?

– O, seniai. Aš ką tik buvau gavęs teisę balsuoti, taigi buvau gerokai per jaunas vedyboms. Man nereikėjo tuoktis. Tačiau buvau egoistas ir egocentrikas. Nepasiruošęs sėsliam gyvenimui ir nenusiteikęs atsiskaitinėti už savo veiksmus. Dėl savo potraukio klajonėms pelnydavau daugiausia žmonos priekaištų. Tarp daugelio kitų. Visi priekaištai buvo užtarnauti, – pasakė jis su liūdna šypsena.

Tėvų praradimas darė poveikį net suaugus. Turėjo reikšmės priimant sprendimus. Paveikė ir jo santuoką. Kokius dar emocinius ir psichologinius randus tas tragiškas įvykis paliko

aštuonmečiui berniukui Benui? Ar jis sužalojo jo sielą? Jo daugiau nebeištikdavo emociniai priepuoliai, bet paslėptas pyktis galėjo išsilieti kitais būdais.

Ar jis buvo Mėlynasis?

Kaspinas, antrankiai, išsisukinėjimai ir nesutapimai buvo per daug reikšmingi, kad galėtum į juos nekreipti dėmesio. Jeigu per radiją buvo pranešta, kad Klierio policija ieško Tirnio, ji galėjo daryti prielaidą, jog vienas iš jos skambučių pasiekė Dačą. O kaip FTB? Jo pasakojime tikrai trūko kai kurių detalių apie tai, kodėl FTB agentai juo domisi.

Tačiau žiūrėdama į jį ji tūkstantąjį kartą savęs klausė, kaip jis gali būti tas vyras, kuris grobė moteris ir tikriausiai jas žudė. Ji tikrai būtų pastebėjusi, jei jo akys būtų panašios į psichopato. Tiesa, jos buvo iškalbingos. Dažnai žibėjo pykčiu ir susierzinimu, bet tikrai ne fanatiška, žiauria serijinio žudiko beprotybe.

Labiausiai įtikinamas argumentas buvo tas, kad jis nepakenkė jai. Jis net rizikavo savo gyvybe šiandien, kad išgelbėtų ją. Jo balsas, pilnas emocijų ir baimės, prišaukė ją iš tuštumos. Paskui kelias valandas nekreipdamas dėmesio, kad jam nepatogu, jis laikė ją savo glėbyje, lietė ją su tokiu švelnumu ir...

Staiga ji viską aiškiai suvokė. Tos glamonės, kurias ji priskyrė nuostabiam sapnui, buvo tikros.

Lyg perpratęs jos mintis, Tirnis pasuko galvą ir įrėmė į ją savo mėlyną žvilgsnį:

– Manau, jau laikas eiti į lovą, – pasakė.

24 SKYRIUS

BETSĖS KALHUN DUKRA NEDAUG KUO TURĖJO PAsidalyti su agentais Begliu ir Vaizu, išskyrus karštą arbatą ir naminius sausainius su razinomis. Ji paaiškino, kad jos vyras yra išvykęs iš miesto nusipirkti prekių savo kanceliarijos reikmenų parduotuvei Maino gatvėje. Ji pradėjo raudoti pasakodama jiems apie tą paskutinį kartą, kai matė motiną.

– Aš sustojau prie jos namų pažiūrėti, kaip ji gyvena. Buvo jau trečia valanda po pietų, o ji vis dar buvo su naktinukais.

Kaip Beglis ir spėjo, Betsė Kalhun po savo vyro netekimo kentėjo nuo klinikinės depresijos.

– Ji retai beišeidavo iš namų, – pasakė moteris. Kalbėdama ji tingiai glostė gelsvą katę, kuri persikėlė nuo palangės jai ant kelių vos jiems atvažiavus. – Aš ją įkalbinėjau įsitraukti į bendruomenės ir bažnyčios veiklą, dirbti savanore, *ką nors daryti.* Tačiau be tėčio ji nenorėjo nieko veikti.

– Jeigu neklystu, – tarė Ūbautojas, – jos mašina buvo rasta banko mašinų stovėjimo aikštelėje.

– Tai – paslaptis. Ji nesilankė banke jau daugelį mėnesių. Nuo tėvo mirties dienos aš rūpinuosi visais jos piniginiais reikalais. Negaliu paaiškinti, kodėl jos mašina atsidūrė ten. Nebent

ji paklausė mano patarimo dažniau išvykti iš namų. – Moteris palietė akis išsiuvinėta nosinaite.

– Kai mašina buvo rasta su tuo baisiu mėlynu kaspinu, pririštu prie vairo, supratau, kad atsitiko kažkas klaikaus.

– Ar ji galėjo susitikti su kuo nors mašinų stovėjimo aikštelėje?

– Pavyzdžiui, su kuo?

– Dėl to mes ir klausiame, – atsakė Beglis su jam nebūdinga kantrybe, – turėdami viltį sužinoti, kas tai galėjo būti.

– Aš perkračiau savo smegenis, patikėkite. Negaliu sugalvoti, kas tai galėtų būti. Mama nėra mėgstanti bendrauti asmenybė.

Iš tikrųjų Betsės Kalhun bendravimas apsiribojo jos sekmadieninės mokyklos klase.

– Su visa pagarba jai ir jūsų tėvo atminimui, – abejodamas ištarė Ūbautojas, – ar įmanoma, kad ji susitikinėjo su kokiu nors džentelmenu ir laikė tai paslaptyje?

Dukra tvirtai papurtė galvą.

– Tik ne mama. Ji jau buvo sutikusi savo gyvenimo meilę. Ji drovėjosi kitų vyrų. Abejoju, ar ji kada nors yra buvusi pasimatyme su kuo nors kitu, išskyrus mano tėvą. Vienintelės mamos išvykos būdavo į kirpyklą kiekvieną penktadienio rytą, į bažnyčią sekmadieniais ir retkarčiais – į turgų.

Dukros žiniomis, ji gyvenime nebuvo užėjusi į sporto reikmenų parduotuvę. Jai ten nieko nereikėjo.

Jie paklausė jos, ar ji pažįsta Beną Tirnį.

– Kas jis toks? – pasiteiravo ji.

Ūbautojas pateikė trumpą apibūdinimą. Ji papurtė galvą. Ji galėjo garantuoti, kad motina tokio žmogaus nepažinojo.

– Viskas, ko aš noriu, – pasakė ji šniurkščiodama į nosinę, – kad ją rastumėte ir parvežtumėte namo. Jeigu Dievas neišklausys mano maldų, bent norėčiau sužinoti, kas jai atsitiko.

Ir pažvelgusi į juos ašarotomis akimis pasiteiravo:

– Ar manote, jog kada nors ją rasite?

– Stengsimės padaryti viską, ką galime, – prisiekė Beglis spausdamas jos ranką tarp savųjų.

Po kelių minučių, kai jie išvažiavo iš jaukaus kotedžo, jis pastebėjo:

– Maloni moteris.

– Taip, sere.

Ūbautojas vėl drebėjo laukdamas, kol oras sedane ims šilti. Jis jau negalėjo prisiminti, kada jo kojos buvo sausos ir šiltos.

– Važiuosime į „Švilpiančio Krioklio“ gyvenvietę, sere?

– Taip, nes neturime kur daugiau važiuoti.

Normaliomis aplinkybėmis perspektyva praleisti naktį Guso Elmerio gyvenvietėje be jokių patogumų būtų atrodžiusi niūri ir bauginanti, bet Ūbautojas buvo taip pavargęs, kad svajojo ten pakliūti.

– Ar manote, kad pas jį gausime užvalgyti?

Beglis neužfiksavo klausimo apie pietus, nes buvo giliai pasinėręs mintyse.

– Štai kas, – pasakė jis mąstydamas garsiai, – mes priėjome prie išvados, kad Tirnis yra mūsų pagrindinis įtariamasis. Kam gi jis klijuotų lapelius su informacija apie dingusias moteris? Kam kauptų tą visą informaciją, kurią radome jo kambariuose? Tiesa, Ūbautojau. Tai tikrai pagrindžia mūsų nuojautą. Mes taip pat padarėme prielaidą, kad jis norėjo padėti ko nors stokojančioms moterims. Teisingai?

– Taip, sere.

Iš tikrųjų Beglis pats priėjo prie visų šių išvadų, bet Ūbautojas su tuo sutiko ir iki šiol jie nerado nieko, kas šią versiją sugriautų.

– Tai mano problema, – tęsė Beglis. – Kur drovi našlė, besilankanti tik kirpykloje ir sekmadieninėje mokykloje, gali sutikti Tirnį. Ji tikrai nebuvo kanojininkė.

– Tikrai ne, sere.

– Ponia Kalhun turėjo nedaug pažįstamų, o jos duktė niekada nematė Tirnio. Taigi kaip jis galėjo pakankamai pažinoti Betsę Kalhun, kad ją išsirinktų savo auka? Kur galėjo susikirsti dviejų tokių skirtingų žmonių keliai?

– Manau, tokį klausimą mes galime užduoti apie visas aukas, išskyrus Torę Lambert, su kuria jį suvedė atsitiktinumas, ir Milisentę Gan.

– Karolina Medoks tinka, – pasakė Beglis. – Reikia šiek tiek pritempti, bet tinka. Galbūt jis sutiko Lorin Eliot klinikoje, kurioje ji dirbo. Galėjo sirgti gripu ar kuo nors. Bet drovi našlė ir nuotykių ieškotoja?

Beglis papurtė galvą.

– Nesutampa.

Ūbautojo galvoje taip pat nesutapo. Jis mąstė apie tai keletą minučių.

– Darykim prielaidą, kad Tirnis perskaitė jos vyro nekrologą vietiniame laikraštyje. Ar atsimenate tą radijo stotelę, kurią jis užsisakė iš katalogo? Galbūt jis sekė ponią Kalhun ir suvokė, kokia vieniša ir prislėgta ji yra?

Paaiškinimas neatrodė pagrįstas net jam pačiam. Beglis nedelsdamas pradėjo taikyti į silpnąsias šios versijos vietas.

– Jis per daug aktyvus žmogus, kad turėtų laiko ką nors sekti. Tai užimtų labai daug laiko, o jis ne visada čia būna. Manau, jie galėjo netikėtai susitikti mašinų stovėjimo aikštelėje. Gal užgeso jos mašina ir jis pasisiūlė padėti? Na, kas nors panašaus. Iš karto pastebėjo jos vienišumą. Ji galėjo būti atsitiktinė auka, kaip ir Lambertų mergaitė.

Tai galėjo būti panašu į tiesą, bet jo balse nebuvo įsitikinimo. Jis spoksojo pro priekinį langą, pirštai barbeno į prietaisų pultą, esantį tarp sėdynių.

– Ar turite abejonių dėl Tirnio?

– Nežinau, Ūbautojau, – suburbėjo Beglis.

– Jeigu jis nėra Mėlynasis, kaip galėtumėte paaiškinti, kodėl jis rinko medžiagą apie dingusias moteris?

– Kaip tik to aš ir norėčiau jo pirmiausia paklausti.

Jis susierzinęs sučepsėjo lūpomis ir sumurmėjo kažką apie prakeiktą bylą ir apie tai, kodėl, po velnių, jis negali jos išspręsti. Ūbautojas išgirdo ne visus žodžius, tačiau bendra prasmė buvo tokia.

Staiga Beglis atsigręžė į jį.

– Ar dar ką nors išgirdai iš Perkinso?

– Ne, sere. Bet, patikėkit manim, jis tuo užsiima. Kai tik ką nors sužinos, susisieks su mumis.

Beglis pažvelgė į dangų.

– Velniškai tikiuosi, kad sraigtasparnis galės čia atskristi rytoj. Nežinau, kaip ilgai man pasiseks laikyti tą pavydų policijos viršininką per atstumą.

Jis sušnarpštė iš paniekos Dačui Bertonui.

– Kol kelias užverstas, jo šansai patekti ant kalno ne didesni už mūsų.

– O Tirnis negali nusileisti žemyn.

– Teisingai, Ūbautojau. Blogas oras talkina mums. Ir tai viskas, ką galiu pasakyti gero apie šį prakeiktą reikalą.

Vesas įėjo į mokyklos sunkumų kilnojimo kambarį pirmiau už Skotą. Jiems teko pasikliauti pro langą krintančia šviesa. Prieblanda slėgė. Nebuvo jokių minkštų paviršių, kurie būtų galėję sugerti šaltį.

– Kai tik pradėsi mankštintis, sušilsi.

Veso balsas, atsimušęs į keramines sienų plyteles, skambėjo neįprastai garsiai.

Pradėjęs nusirenginėti Skotas paniuręs tylėjo. Nusimetė striukę, po to atsisegė treningo viršutinę dalį ir nusivilko. Tada liko tik su trikotažiniais berankoviais marškinėliais.

Akimirką Vesas žavėjosi sūnaus kūno sudėjimu. Jis atrodė sportininkas iš prigimties. Jo liemuo ir galūnės buvo ilgos. Kūno riebalai sudarė dešimt procentų, jeigu ne mažiau. Kiekvienas raumuo buvo puikiai išvystytas ir gražiai išryškėjęs po oda.

Vesas pavydėjo Skotui beveik tobulo kūno. Jam pačiam sekėsi prasčiau. Iš motinos paveldėjo trumpokas kojas, iš tėvo – polinkį į osteoartritą. Tėvo giminėje dauguma, sulaukę penkiasdešimties, jau būdavo sulinkę ir šleivakojai.

Bet Skotas buvo apdovanotas – jis paveldėjo geriausius tiek tėvo, tiek motinos genus. Iš tėvo – jėgą ir ištvermę, iš motinos –

grakštumą ir koordinaciją. Dabar, stebėdamas, kaip Skotas eina prie sunkumų kilnojimo suolelio, Vesas pamanė, kad jei pats būtų turėjęs tokį kūną ir tokius įgimtus gabumus kaip Skotas, būtų tapęs profesionalu ir daug pasiekęs.

Skotas taip pat galėtų daug pasiekti, jei tik norėtų, bet čia ir glūdėjo didžiausia bėda. Troškimas laimėti nebuvo duodamas kartu su fiziniais duomenimis. Skotas negimė su tuo pasiryžimu, kuris gerą sportininką paverčia čempionu, bet Vesas padarys viską, kad jis tą pasiryžimą įgytų. Užkurs laužą jam pilve, jei reikės, bet privers siekti rezultatų.

Šiuo metu Skotas nedegė troškimu laimėti. Jo apšilimas buvo vangus.

– Nė vienas iš šitų svarmenų neprilygsta tavo apmaudo svoriui, – pastebėjo Vesas.

Skotas pažvelgė į jo atvaizdą veidrodinėje sienoje, bet nieko neatsakė.

– Kas tau darosi šį vakarą?

Skotas toliau mankštino bicepsus.

– Nieko.

– Ar siunti ant manęs, kad priverčiau tave ateiti čia, nes būtum galėjęs eiti pas Garį?

– Garis yra pašlemėkas.

– Tad kokia problema?

Skotas užsimetė štangą ant pečių ir pradėjo daryti pritūpimus.

– Jokia. Viskas puiku.

– Tai ko tu susiraukęs, lyg koks keturmetis?

– Ak, tėti, aš nežinau.

Skotas padėjo štangą atgal ant suoliuko nenuleisdamas akių nuo Veso atspindžio veidrodyje.

– Gal tuos nuotaikos svyravimus sukelia steroidai, kuriuos į mane pumpuoji?

Vesas pagriebė jį už rankos, apsuko ir atrėmė nugara į veidrodį. Tada pirštu dūrė į Skotą ir pasakė:

– Dar taip išmintingai pašnekėk, ir aš išpersiu tau kailį!

Skotas tik nusijuokė.

– Lyg tai man būtų svarbu.

– Kai apkulsiu, bus. Pamatysi.

Vesas piktai sužaibavo akimis ir nuleido rankas.

– Aš nesuprantu tavęs, Skotai. Nesuprantu tavo nedėkingumo. Manai, kad viskas, ko aš noriu, tai paaukoti savo vakarą tam, kad stebėčiau tave sportuojantį? Aš darau tai tik dėl tavęs.

– Ką čia tikiesi apgauti? – sušuko Skotas. – Tu tai darai *dėl savęs.*

Vesas žinojo iš patirties, kad Skotas paveldėjo iš Doros ne tik elastingus raumenis, bet ir polinkį užsispirti, jeigu kas per daug spausdavo. Vesui kilo noras trinktelėti sūnui už atsikalbinėjimą. Bet jis sutramdė save ir pamėgino išlaikyti ramų balsą.

– Tu klysti, sūnau. Žinoma, aš nesiginčysiu, – pasakė jis skubotai, kol Skotas jo nenutraukė, – kad man glosto savimeilę žinojimas, jog tu esi stipriausias, greičiausias, geriausias, bet...

– Bet tau visiškai nusispjaut į mane.

Vesas nuoširdžiai nusiminė.

– Kaip gali taip kalbėti po to, ką aš dėl tavęs padariau?

– Šiandien nieko dėl manęs nepadarei, ar ne? Kai tie FTB agentai paklausė, kodėl aš ir Milisentė nustojome draugauti, aš pakliuvau į keblią padėtį, o ne tu. Išmikčiojau kažkokį kvailą paaiškinimą, o tu sėdėjai ir neištarei nė vieno sumauto žodžio.

Vesas tyliai paklausė:

– Ar būtum norėjęs, kad iškločiau jiems tiesą?

Jis pastebėjo abejonės kibirkštį sūnaus akyse ir pasinaudojo tuo.

– Mes niekada apie tai nekalbėjome. Ar manai, kad būtų buvę labai puiku aiškintis jų akivaizdoje? Tavo motinos akivaizdoje? Ar nebūtum sutrikęs, jei jie būtų sužinoję, kad tavo mergelė atidavė pirmenybę man, o ne tau?

– Taip nebuvo.

Vesas sukikeno.

– Tu juk ne iš jos pasakojimo sužinojai. Tu pats ten buvai ir pats matei. Ar tau pasirodė, kad ji nekaip leidžia laiką? Ar kad ji nori mane nusimesti nuo savęs?

Vesas pamatė, kaip Skotas sugniaužė kumščius. Jo veidas nuraudo, bet ne nuo tos įtampos, kurią sukėlė apšilimas. Jis buvo įsiutes. Jo kvėpavimas pasidarė greitas ir negilus. Atrodė, jis gali sprogti bet kurią minutę.

Vesas netgi norėjo, jog jis pultų muštis. Jam labiau už viską norėjosi, kad Skotas pultų kovoti iš visų jėgų už savo pergalę. Jam būtų į naudą išlieti šiek tiek tulžies. Vesui norėjosi pamatyti, kad sūnus elgiasi kaip vyras, o ne kaip verkšlenantis peliūkštis, kokį jį išugdė Dora.

Bet savo dideliam nusivylimui, beveik pasišlykštėjimui, jis pamatė ašaras sūnaus akyse.

– Tu specialiai taip suorganizavai, kad aš jus užtikčiau drauge, – apkaltino jį Skotas.

Vesas to neneigė.

– Jau buvo laikas atverti tau akis. Turėjai pamatyti, kad mergaitė, dėl kurios taip užsisvajojai, buvo paprasčiausia šliundra.

– Tai netiesa. Tu... tu...

– Aš numečiau jai keletą reikšmingų frazių ir ji suprato jas kaip kvietimą. Ji nebuvo nekalta mergaitė, Skotai. Aš jos neprievartavau. Man net nereikėjo per daug stengtis. Ji puikiai žinojo, ką daro, kai atėjo į mano biurą tą vakarą. Įlisti į jos kelnaites buvo taip lengva, kaip ir suskaičiuoti iki trijų. Tiesą sakant, ji net nemūvėjo kelnaičių ir leido man tai suprasti.

Jeigu liautumeisi ant manęs pykęs, turėtum laiko apgalvoti, ką visa tai reiškia. Ją viliojo mintis, kad turės ir sūnų, ir tėvą, dar prieš tai, kai aš ją paliečiau.

– Tu esi bjaurus.

– Aš? Bjaurus? Tai aš tas blogas vaikinas? Ji norėjo šviežienos, jai tai teikė malonumą. O aš tą padariau tik dėl tavęs.

– Tai... tai nesąmonė! – taškydamasis seilėmis ištarė Skotas. – Tu tai padarei, kad man parodytum, jog dar *gali.*

Vesas pamėgino uždėti ranką Skotui ant peties, bet kai Skotas ją numetė, piktai pasakė:

– Klausyk, jei būčiau atėjęs pas tave atvirai pasikalbėti kaip tėvas su sūnum ir pareiškęs, kad tavo širdutė yra kekšė, tu juk nebūtum patikėjęs? Ką? Ar būtum? Ne. Tam, kad patikėtum, turėjai tą pamatyti savo akimis. Žinojau, kad jei pamatysi mus kartu, jūsų romanas baigsis.

– Misija įvykdyta, – nusišaipė Skotas.

– Tu velniškai teisus. Tau reikėjo ja nusikratyti dėl daugelio priežasčių. Aš tau padariau paslaugą.

– Tu dulkinai mano mergaitę darydamas *paslaugą man?*

Vesas atsiduso.

– Negaliu su tavimi diskutuoti šia tema, jei tu viską taip išverti.

– Kiek kartų?

– Ką?

– Neapsimesk kvailiu. Tu girdėjai mane. Kiek kartų tu buvai su Milisente? Ar tik tą vieną kartą ant tavo rašomojo stalo? Ar man netyčia pasisekė jus užtikti ir dabar tu susikūrei šią nuostabią istoriją apie paslaugą man?

– Skotai.

– *Kiek kartų?*

– Kelis, gerai? – sušuko Vesas. – Aš neskaičiavau. Tai neturi reikšmės. Tu atsisakai...

Skotas pasiekė treningą ir sukišo rankas į jo rankoves. Tada griebė paltą ir pasuko prie išėjimo.

– Grįžk, Skotai! – paliepė Vesas. – Mes dar nebaigėme.

– Baigėme.

– Kur tu eini?

Skotas nieko neatsakė ir ėjo toliau.

– Jeigu tu nori su manimi atsiskaityti tokiu būdu...

Skotas stabtelėjo ir atsisuko. Žvelgdamas Vesui tiesiai į akis jis nusišypsojo:

– Aš jau atsiskaičiau. Su jumis abiem.

25 SKYRIUS

KAI TIRNIS PASAKĖ, KAD JIEMS LAIKAS EITI Į LOVĄ, tą reikėjo suprasti paraidžiui. Palikęs ją sėdėti prieš ugnį, jis atsikėlė, surinko visas antklodes ir sukrovė jas ant čiužinio.

Jis pastebėjo, kad Lilė jį smalsiai stebi.

– Aš nesiruošiu miegoti ant sofos, – pareiškė jis ryžtingai. – Ji man per maža. Aš sudaužytas kaip obuolys, todėl turiu ilsėtis patogiai. Tu gali pasiimti papildomą antklodę ir apsikamšyti, kad mes net atsitiktinai neprisiliestume vienas prie kito.

– Gerai.

Ji atsikėlė ir nuėjo į vonią. Jam nereikėjo jos įspėti, kad paskubėtų; tuose kambariuose buvo šalta.

Kai ji grįžo, jis dėjo malkas į židinį.

– Tu gulk čia, – pasakė jis, – arčiau židinio.

Ji pasislinko ten, kur rodė jis, bet neatsigulė tol, kol jis dingo miegamajame. Pagal jo patarimą apsikamšė antklode.

Jis grįžo po kelių minučių. Ji pastebėjo, kad jis abejodamas žvelgia į šlapias džinsų klešnes. Tada ji paklausė:

– Ar nori juos nusimauti?

– Taip, bet nenusimausiu. Jis atsigulė ant tos antklodės, kuria ji buvo apsiklojusi, viršaus, o likusias užtraukė ant jų abiejų. Jis sudejavo, kai įsitaisė ant čiužinio.

– Ar tau skauda?

– Tiktai kai kvėpuoju. O tu? Ar tau patogu?

– Puiku.

– Jau daugiau kaip valandą tu nekosėji.

– Man daug geriau.

– Tu beveik nešvokšti.

– Kartais pablogėja naktį. Tikiuosi, neprižadinsiu tavęs.

– Tą patį galima pasakyti apie mano knarkimą. Jei ugnis užges, kumštelėk, kad atsibusčiau. Aš atsikelsiu ir pridėsiu daugiau malkų.

– Gerai.

Gulėdami ant nugarų, visiškai nesiliesdami, jie spoksojo į lubas. Nuo ugnies ant sienų šokinėjo šešėliai. Šiaip, įprastomis sąlygomis, šviesos ir tamsos žaismas būtų veikęs migdomai. Bet dabar Lilė gulėjo įsitempusi ir sustingusi, visai nemieguista.

– Ar manai, kad jie atvyks rytoj?

Pati tiksliai nežinojo, ką turi mintyse, sakydama „jie“. Dačą ir vietinę gelbėjimo komandą ar FTB. Galbūt ir tuos, ir tuos.

– Manau, kas nors pabandys, – atsakė jis. – Aišku, jei oro prognozė buvo tiksli ir nustos snigti.

– *Ir* jeigu Dačas gavo mano pirmąjį balso pašto pranešimą. Šiaip jis gali manyti, kad aš jau seniai saugiai pasiekiau Atlantą.

– *Galbūt.* Jeigu jis negavo to tavo balso pašto pranešimo, jis net nežino, kad tu esi čia su manimi.

– Ne, nežino.

Bet intuityviai Lilė jautė, kad Dačas žino, o įtampa Tirnio balse rodė, kad jis taip pat tą jaučia.

– Jeigu oras pragiedrės, – pasakė ji, – mūsų mobilieji telefonai vėl veiks.

– Kai jie veiks, kam tu skambinsi, Lile? FTB ar Dačui?

– Dar nemąsčiau apie tai.

– Tu skambinsi Dačui.

Kurį laiką jie tylėjo ir klausėsi degančių malkų traškėjimo, paskui Lilė pasivertė ant šono, kad matytų ugnį, pasikišo rankas po skruostu ir pasakė:

– Labanaktis, Tirni.

– Labanaktis.

Jo nereikės kumšnoti, kad atsibustų, nes jis neužmigo. Ji tą žinojo, nes ji ir pati neužmigo. Tam buvo keletas priežasčių. Ilgas popiečio miegas. Ugnies atšvaitai ant užmerktų akių. Nepatogumas, nes gulėjo su drabužiais ir jautė antklodžių svorį. Taip pat prisiminimas tos baimės, kurią jautė paskutinėmis astmos priepuolio minutėmis.

Bet svarbiausia jos budrumo priežastis buvo Tirnis, gulintis tik per ištiestos rankos ilgį. Po to, kai palinkėjo jai labos nakties, jis nebeištarė nė žodžio, nesujudėjo, bet ji žinojo, kad jis būdrauja taip pat kaip ji. Ir kad jis jaučia jos artumą kaip ir ji jo.

Kai jis pasisuko veidu į ugnį, ji sustingo laukdama prisilietimo, bet taip ir nesulaukė. Nors nė vienas iš jų nesujudėjo ir neišleido jokio garso, įtampa augo su kiekviena pralekiančia sekunde.

Kai praėjo valanda nuo to laiko, kai jie palinkėjo vienas kitam labos nakties, jis prakalbo. Prieš pradėdamas kalbėti, pašnibždomis nepaklausė, ar ji nemiega. Nors ir buvo nusisukusi nuo jo, jis žinojo, kad ji nemiega. Lygiai tą patį žinojo ji. Jo tylus, švelnus balsas jos nė kiek nenustebino. Tačiau tai, ką jis pasakė, pribloškė.

– Jis tave mušdavo, ar ne? Dačas. Jis tave mušdavo.

Ji nurijo seiles, bet nesukrutėjo.

– Kur tą girdėjai?

– Niekur. Aš tiesiog pakankamai jį stebėjau, kad galėčiau prieiti prie tokios išvados. Kai kuriems policininkams smurtas yra savaime suprantamas. Jis ima jiems rodytis normalus bet kokios problemos sprendimo būdas. Ypač vyrui, kuris yra emociškai sužlugdytas ir per daug geria.

Ji nepasakė nieko.

– Ir, – pridūrė jis dar tylesniu balsu, – aš nemanau, kad tu skirtumeis su juo dėl kokios nors menkesnės priežasties.

Ji niekam niekada nebuvo to pasakojusi. Nei draugams, nei bendradarbiams, kurie ragino ją išsipasakoti, pastebėję jos

emocinę sumaištį. Nei savo psichoanalitikui, kuriam atskleidė beveik viską. Tačiau ji jautė, kad gali pasipasakoti Tirniui, nes jis buvo ganėtinai pastabus ir pats tą suprato.

– Tai atsitiko tik vieną kartą, – pasakė ji tyliai. – Jis pakėlė sugniaužtus kumščius, lyg norėtų man trenkti. Aš jį įspėjau, kad jei jis tą padarys, mūsų bendram gyvenimui ateis galas. Štai ką aš jam pasakiau. Aš jam tą *pažadėjau.*

Ji akimirką užsimerkė ir giliai įkvėpė. Netgi dabar dar buvo sunku atsiminti tą baisią naktį.

– Arba jis neišgirdo, ką jam sakiau, arba nepatikėjo, arba buvo per daug girtas, kad atsimintų mano įspėjimą. Jis grįžo namo labai vėlai. Buvo agresyviai nusiteikęs dar iki to, kai aš jį pradėjau kaltinti. Ieškojo priežasčių kivirčui. Kadangi buvau grįžusi iš ilgo susirinkimo, jaučiausi labai pavargusi. Stengiausi išvengti mums jau įprastų konfliktų, bet jis nenorėjo leisti man to padaryti. Jis norėjo kivirčo ir nenusiramino tol, kol jį išprovokavo.

Jis įspraudė mane į kampą miegamajame. Tiesiogine žodžio prasme įgrūdo mane į kampą ir laikė, kad negalėčiau pasprukti. Jis apkaltino mane dėl Eimės mirties. Pasakė, kad dėl mano kaltės mes ją praradome. Jos galvos auglys buvo Dievo bausmė už tai, jog išėjau į darbą po gimdymo atostogų, o ne likau namie su vaiku.

– Tai – beprotybė!

Ji negailestingai nusijuokė.

– Kaip tik tą aš jam ir pasakiau. Kaip tik tokiais žodžiais. Dačas įsiuto. Jis trenkė man kumščiu į veidą. Pakankamai stipriai, kad įmūrytų į sieną. Aš taip susitrenkiau galvą, kad vos nepraradau sąmonės. Susmukau ant grindų ir užsidengiau galvą rankomis. Ir visą tą laiką galvojau: „To negali būti. Tik ne man. Aš, Lilė Martin, negaliu gūžtis savo miegamojo kampe stengdamasi apsiginti nuo savo vyro. Tai atsitinka žmonėms, apie kuriuos skaitau laikraščiuose“, – mąsčiau aš. Žmonėms, kurie yra vargšai, mažamoksliai ar šiaip nevykėliai, užaugusiems namuose, kuriuose smurtaujama, ir jie tiesiog tęsia tradiciją. Mano

tėvas nėra man net pliaukštelėjęs ir niekada nepakėlė rankos prieš motiną. Tai būtų buvę nesuvokiama.

Ji nutilo ir atsikvėpė.

– Netrukus Dačas atgavo protą. Pradėjo atsiprašinėti, verkti ir teisintis. Viską suvertė įtampai darbe ir širdies skausmui dėl Eimės. Būčiau galėjusi ginčytis, kad aš irgi patiriu įtampą darbe, o mano širdies skausmas dėl Eimės nė kiek ne mažesnis nei jo. Bet žinojau, kad toliau su juo ginčytis beprasmiška. Įvyko daugiau negu paprastas kivirčas. Jis peržengė ribą, ir aš jau nebegalėjau atleisti.

Netarusi nė žodžio atsikėliau nuo grindų, išėjau iš namų ir nuvažiavau nakčiai į viešbutį. Kitą dieną susisiekiau su advokatu ir padaviau skyrybų prašymą. Man kelio atgal nebuvo.

– Kaip smarkiai jis tave sužalojo?

– Kūnas buvo nusėtas mėlynių, bet kaulai nesulaužyti.

– Ar reikalavai žalos atlyginimo?

– Mano advokatas ragino tą padaryti, bet aš nesutikau. Tik norėjau viską baigti, Tirni. Dačas taip paniro į neviltį, lyg prie jo kulkšnies būtų buvęs pririštas akmuo. Nenorėjau, kad jis nusitemptų mane su savimi. Teisininkų įsikišimas būtų atitolinęs mano išsilaisvinimą. Ar gali tą suprasti?

– Taip. Bet nesutinku. Jo vieta buvo kalėjime. Tačiau galiu suprasti, kodėl taip pasielgei.

– Pranešiau savo personalui, kad susirgau gripu ir užsidariau nuo visų viešbutyje. Buvau ten tol, kol išnyko mėlynės ir patinimai. Išsiregistravimas iš viešbučio buvo simbolinis momentas. Nuo tos akimirkos prasidėjo mano naujas gyvenimas be Dačo Bertono.

– Ne visai be jo.

Tą Tirnis tik suburbėjo. Lilė nebuvo tikra, kad jis nori būti išgirstas. Kad ir kaip ten būtų, ji į tai nereagavo.

Po trumpos pauzės jis pasakė:

– Man gaila, kad tau taip atsitiko.

– Man taip pat gaila, bet labiau Dačo negu savęs. Aš jau atsigavau. Dačas neatsigaus niekada. Mano žaizdos jau užgijo.

Žaizdos jo sieloje liks amžinai. Jis niekada neatsikratys kaltės jausmo.

– Nesitikėk, kad aš gailėsiuosi to šunsnukio. Iš tikrųjų norėčiau jam trenkti dešimt kartų tiek, kiek jis trenkė tau.

– Nereikia. Iš tikro tu to ir nedarytum.

– Dar ir kaip daryčiau. Netgi labai apsidžiaugčiau, jei pasitaikytų tokia proga.

– Tirni, prašau pasakyti, kad to nedarytum.

Trumpai patylėjęs jis švelniai pažadėjo:

– Na, gerai. Nedarysiu. Šiaip ar taip, praėjus rytojaus dienai aš jau nieko nebegalėsiu iškviesti į kovą, ar ne?

Ji nieko į tai neatsakė.

– Paprašysiu dar vieno dalyko.

– Ko?

– Niekam apie tai nepasakok.

– Kodėl turėčiau juo rūpintis?

– Ne juo. Manimi. Mano labui niekam to nepasakok. Prašau.

– Gerai.

– Pažadi?

– Paprašei manęs nepasakoti, Lile, tai aš ir nepasakosiu.

Ji tuo patikėjo ir padėkojo:

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Praėjo kelios akimirkos. Tada jis tarė:

– Dabar pamiegok.

Lilė įsitaisė patogiau ir užsitraukė antklodes iki pat smakro. Bet jos akys nenorėjo merktis. Ji žiūrėjo, kaip ugnis praryja malką, kol apanglėjęs gabalas nulūžta ir įkrenta į žarijas. Ji ir toliau spoksojo. Pamatė, kaip malka nuo karščio pradeda žėrėti, užsidega ir suliepsnoja.

Ji atsisuko į Tirnį.

Jis buvo atsimerkęs ir stebėjo ją.

Ji sušnibždėjo:

– Aš nenoriu miego.

* * *

Skotas iš įpratimo paspaudė skambutį ir tik po to prisiminė, kad elektra dingusi. Jis porą kartų stipriai pabeldė į duris ir išgirdo artėjant žingsnius. Durys atsivėrė.

– Laba diena, panele Rit.

– Skotai, – sušuko Merili, aiškiai nustebusi jį čia matydama. – Ar aš pamiršau konsultaciją?

– Atėjau pas poną Ritą.

Ji per petį pažvelgė į virtuvę, ten Skotas pamatė Viljamą, sėdintį prie pietų stalo.

– Mes kaip tik baigiame pietauti.

– Galiu užeiti vėliau.

– Ne, ne, užeik dabar.

Ji pasitraukė į šalį ir mostelėjo jam, kad įeitų į vidų. Skotas, prieš žengdamas ant koridoriaus plytelių, patrypė kojomis, kad nupurtytų nuo batų sniegą. Uždarydama paskui jį duris, Merili pažvelgė į šaligatvį. Nepamačiusi jokios mašinos, paklausė:

– Tu atėjai pėsčiomis?

– Taip, panele.

– Kas čia? – sušuko Viljamas iš virtuvės.

– Skotas Hameris.

Viljamas pasirodė iš virtuvės. Už apykaklės užkišta servetėlė gulėjo ant krūtinės lyg seilinukas.

– Gerasis Dieve, Skotai, kas tave atvedė čionai tokią naktį kaip ši? Ar tavo mamai vėl migrena?

– Ne, – Skotas metė žvilgsnį į Merili, – man reikia pasikalbėti su jumis asmeniškai.

Viljamas jį tyrinėjo kurį laiką, kaip ir jo sesuo, aiškiai nustebintas netikėto Skoto vizito. Tada pasakė:

– Žinoma, – jis ranka parodė Skotui eiti į svetainę, kur dailiame plytiniame židinyje liepsnojo ugnis. – Ar gali mus palikti, Merili?

– Ar galiu paimti tavo paltą, Skotai? – paklausė Merili.

– Ne, man ir taip gerai.

– Gal norėtum ko nors atsigerti?

– Ne, ačiū, panele Rit. Aš tik trumpam užbėgau.

Smalsumas aiškiai ją pjovė, bet ji tik maloniai nusišypsojo ir tarė:

– Pasakyk, jei apsigalvosi.

Viljamas palaukė, kol ji uždarys duris į virtuvę, tada parodė kėdę.

– Prašau sėsti.

– Aš pastovėsiu.

Viljamas atidžiai nužvelgė jį, paskui išsitraukė servetėlę iš už apykaklės, atidžiai ją sulankstė ir padėjo ant stalo krašto.

– Atrodo, tu blogai nusiteikęs.

– Aš nesiruošiu daugiau vartoti steroidų.

Priblokštas Viljamas ištarė:

– Iš tikrųjų? Ar pajutai kokį šalutinį poveikį, kai pradėjome tau juos leisti?

Iš pradžių Skotas vartojo tik steroidų tabletes. Bet Vesas, nepatenkintas rezultatais ir neturėdamas kantrybės laukti, kol Skotas pasirodys geriau, pradėjo jam daryti steroidų injekcijas. Nors injekcijos tiesiogiai neveikė medžiagų apykaitos ir palengvino kai kurias nepageidaujamas reakcijas, vis dar buvo dėl ko rūpintis. Steroidų vartojimas galėjo pakenkti vartotojo kūnui ir keisti jo elgesį. Skotas buvo skaitęs apie ypatingą pavojų, kurį kėlė ir geriamų, ir leidžiamų steroidų vartojimas vienu metu.

– Padidėjęs seksualinis potraukis, bet sumenkėjusi erekcija, ar ne, Skotai?

Ironiška Viljamo pastabėlė ne tik kėlė įsiūtį, bet buvo tiesiog šlykšti. Ką šis keistas, šiurpą varantis kvaiša išmano apie erekciją?

Staiga Viljamas mirktelėjo ir bjauriai nusijuokė.

– Sprendžiant iš tavo populiarumo tarp mergaičių, nemanyčiau, kad problema yra seksualinio pobūdžio. Gal tu rūpiniesi keliais spuogais?

Skotas nesidavė išmušamas iš vėžių.

– Aš jų daugiau nevartosiu. Nei injekcijų, nei tablečių. Mano tėtis moka jums daug pinigų už juos. Dar daugiau jis moka už tai, kad laikytumėte liežuvį už dantų. Bet dabar viskas baigta.

Nesutrikęs Viljamas atsisėdo ant kėdės ranktūrio ir paklausė:

– Ar tu aptarei šį sprendimą su Vesu?

– Man to nereikia. Esu suaugęs.

– Būti suaugusiam yra šis tas daugiau, nei atšvęsti savo aštuonioliktąjį gimtadienį.

Viljamas kalbėjo tokiu globėjišku tonu, kad Skotui norėjosi jam trinktelėti.

– Atleisk man, Skotai, kad pasakysiu akivaizdų dalyką, bet Vesas nesutiks su tavo sprendimu.

– Jeigu jis mane spaus, aš jį apskųsiu.

– Kam?

– Startininkams. Mokyklos tarybai. Laikraščiams. Patikėkit, apie mane išgirs.

– Tai užbaigs jo trenerio karjerą.

– Taip ir bus.

– Ar tu nori sužlugdyti savo tėvą?

– Jis pats save sužlugdė.

Viljamas papūtė lūpas svarstydamas.

– Galiu tave suprasti, – pasakė. – Bet jaučiuosi suglumęs. Turbūt tai tavo ir Veso problema. Kodėl atėjai čia?

– Prarasit vieną aukso gyslą. Neteksit pinigų. Atėjau čia pasakyti, kad nesikištumėt daugiau į šį reikalą.

– Dabar supratau, – nusijuokė Viljamas. – Tai grasinimas.

– Vadinkit tai, kaip norit.

– Skotai, – pasakė Viljamas globėjišku tonu. – Aš Vesui nesu būtinas. Jis gali lengvai gauti steroidų kitur. Jeigu aš jam jų netieksiu, jis jų gaus kitoje vietoje. Galima jų nusipirkti internetinėje parduotuvėje, dėl Dievo meilės.

– Bet tada jis rizikuos būti pastebėtas. Jo užsakymas bus užfiksuotas. Jūs jam palengvinote įsigijimą. Aš atėjau pasakyti, kad liautumėtės tą daręs.

– Manau, yra vienas „arba"...

– Arba aš pranešiu, kam reikia, kad pardavinėjate vaistus be recepto.

– Ar gali tą įrodyti?

– Taip, ištuštindamas savo motinos vaistų spintelę.

Tai buvo taiklus smūgis. Skotas pirmą kartą pastebėjo nuogąstavimą Viljamo akyse. Jis nutarė pasinaudoti pranašumu.

– Jeigu jūs ir mano tėtis tikitės kovoti su manimi, aš atskleisiu jūsų abiejų užmačias. Jis turės baigti savo trenerio karjerą, o iš jūsų bus atimta farmacininko licencija.

– Abejoju, ar tu imsiesi tokių kraštutinių priemonių. – Jo balsas Skotui priminė per žolę šliaužiančią gyvatę. – Triukšmas būtų per didelis.

– O man nusispjauti į triukšmą, – pasakė Skotas.

– Tu tuo tikras?

Viljamas atsistojo ir liūdnai nusišypsojo.

– O ar pagalvojai apie savo motiną?

Tai ir buvo pagrindinis kliuvinys norint imtis veiksmų prieš tėvą. Ką reikštų motinai pamatyti tikrąjį Vesą Hamerį – visus jo apsimetinėjimus, apgaules ir nesąmones? Ji būtų išstatyta visuotinei pajuokai, o tai ją žeistų.

Bet Skotas taip pat manė, kad saugodamas save nuo Veso, jis saugo ir motiną. Nėra abejonės, kad ji žinojo apie tėvo neištikimybę. Tiesiog stengėsi to nepastebėti, kad išsaugotų šeimą, arba dėl to, kad jai tas neberūpėjo. Šiandien, kai sužinojo apie steroidus, ji drąsiai pasipriešino Vesui. Motina turėjo daugiau stiprybės negu žmonės, ypač jo tėvas, manė.

– Mano motina neturi jums rūpėti.

Viljamas keletą minučių stebėjo Skotą vertinamu žvilgsniu, po to palietė jo ranką. Pasibjaurėjęs Skotas ją atitraukė. Viljamas nusišypsojo, bet tai nebuvo šilta šypsena. Priešingai.

– Įspėju tave, Skotai. Pamąstyk. Jeigu tu pradėsi atskleidinėti paslaptis, sulauksi didelių nemalonumų. Paslapčių atskleidimui būdingas sniego gumulo efektas. Kai atskleidžiama viena paslaptis, po jos neišvengiamai atsiveria ir daugiau. O kiekvie-

na nauja paslaptis būna vis didesnė ir destruktyvesnė. Ar tikrai nori, kad tas gumulas nusiristų į tavo pusę?

Skotas mėgino išlikti ramus. Bet jam, matyt, prastai sekėsi, nes Viljamas sukikeno. Pasilenkęs į priekį, Viljamas sušnibždėjo:

– Juk tu turi mažytę purviną paslaptį, ar ne, Skotai?

– Ne.

– Žinoma, turi. Ir ji susijusi su Milisente.

26 SKYRIUS

AŠ NEŽINAU, APIE KĄ JŪS KALBATE.

Skotas apsisuko norėdamas išeiti, bet Viljamas čiupo jį už rankos ir apgręžė. Šiaip jau vaistininkas nebūtų turėjęs jokių šansų turint galvoje Skoto fizinį pasirengimą. Skotas galėjo jį perlaužti taip lengvai, kaip trapią lazdą į savo kelį. Todėl Skotą labai nustebino staigus ir agresyvus Viljamo judesys, jis nepasipriešino.

– Leisk man viską tau paaiškinti, Skotai, – tarė vaistininkas. – Aš kalbu apie Milisentės romaną su Vesu, nors žodis *romanas* suteikia jų dulkinimuisi per daug romantišką apibūdinimą.

Skotui į galvą subėgo kraujas.

– Tu nežinai...

– Žinau, Skotai, žinau. Tavo tėvas turi porą susijusių manijų. Viena yra išdulkinti kiekvieną moterį, kurią tik gali, kita – girtis tuo. Keista, ar ne, ir gana neapgalvota. Jis nesuvokia, kad tokie du bruožai nedera. Tai nuostabus psichologinis momentas, kurį tikrai reikėtų ištirti.

Bet aš nukrypstu. Kur sustojau? Ak, taip. Jeigu tarp jo ir Milisentės būtų buvusi romantiška meilė, ji būtų virtusi graikiška tragedija. Nešvarus reikaliukas. Veso žodžiais, tarp jų buvo tik fizinis ryšys. Kartą jis prasitarė, kad ji „nuolat rujoja“.

Viljamas išsišiepė.

– Tik įsivaizduok! Ir visa tai dėjosi tuo metu, kai oficialiai ji buvo tavo mylimoji. Praktiškai po pat tavo nosimi.

Skoto širdis daužėsi. Seilės gaminosi siaubingu greičiu – jis nespėjo jų ryti. Jį užliejo karščio banga ir išpylė prakaitas.

– Taigi, Skotai, aš tau nepatariu dar kada nors ateiti ir gąsdinti mane paviešinimu. Pats esi didesniame pavojuje negu aš.

Viljamas pakreipė galvą ir pridūrė:

– Žinai, tu labai panašus į Vesą, kurio, atrodo, nemėgsti. Tik dabar suvokiau, kokie jūs panašūs. Kaip ir jis, tu manai, kad tavo gražus veidas ir stiprus kūnas suteikia tau teisę bauginti žmones. Atsikvošėk, sūnau. Yra įvairių jėgos rūšių. Viena efektyviausių – žinojimas apie žmogų to, ką jis norėtų nuslėpti.

Pavyzdžiui, aš nemanau, kad tu ar Vesas apsidžiaugtumėte, jei papasakočiau FTB agentams, kurie atsitiktinai buvo jūsų namuose šiandien, kad jis dulkino tavo mergaitę tuo pat metu kaip ir tu. Agentai galėtų prieiti prie išvados, kad tokia nemaloni situacija galėjo sukelti tarpusavio nepasitenkinimą. Jie galėtų pagalvoti – saugok Dieve – kad tokia tėvo ir sūnaus konkurencija galėjo privesti prie smurto, netgi paskatinti atsikratyti Milisente.

– O Dieve! – sudejavo Skotas.

Jo bato galas užkliuvo už kilimėlio ir Skotas suklupo prie slenksčio. Kurį laiką jis vargo su durų rankena, paskui iššoko pro duris ir net nesivargino jų uždaryti. Šaltas oras buvo gaivus, bet neišvadavo nuo šleikštulio. Vos priėjęs gyvatvorę, kuri skyrė Rito namą nuo kaimynų, Skotas pradėjo vemti.

Traukuliai buvo tokie stiprūs, kad Skotas suklupo visomis keturiomis sniege ir nukabino galvą. Net ir tada, kai jo skrandis jau buvo tuščias, jis ir toliau skausmingai tampėsi.

Palengva spazmai liovėsi. Jis susigrūdo į burną saują sniego, leido jai ištirpti, paskui išspjovė. Kita sniego sauja išsitrynė karščiuojantį veidą. Nuo pilančio prakaito Skotą krėtė drebulys. Jis nesuvaldomai virpėjo ir turėjo sukąsti dantis, kad jie nebarškėtų.

– Skotai?

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į balso pusę.

Merili Rit stovėjo galiniame prieangyje, pasiruošusi leistis apledėjusiais laiptais.

– Eikit sau! – sušuko Skotas.

– Tau bloga.

Kai jis pamėgino atsistoti, jo kojos buvo lyg vatinės. Merili jau buvo nusileidusi per pusę laiptų.

– Eikit atgal į vidų!

Jo balsas buvo prikimęs ir paniškas. Atsukęs jai nugarą, jis pasileido tiesiai per tankią gyvatvorę, skersai kaimynų kiemą. Brido sniegu aklai paklusdamas jį valdančiam instinktui – išsigelbėti.

– Ei!

Dačas, kuris snaudė savo kėdėje, staiga pabudo, nukėlė kojas nuo rašomojo stalo ir automatiškai atsistojo. Tikėdamasis blogiausio paklausė:

– Kas dabar atsitiko?

Vesas ranka parodė Dačui, kad tas sėstų atgal.

– Nieko naujo. Nieko, ką aš žinočiau.

Jis išsitraukė butelį viskio iš savo palto kišenės ir pastatė jį ant Dačo stalo. Tada nusivilko šlapius viršutinius drabužius ir pakabino juos ant kabyklos prie durų. Sėsdamasis priešais Dačą, jis pūtė orą į savo sušalusias rankas.

– Nustojo snigti, – pasakė jis. – Bet vis dar yra keli laipsniai žemiau nulio. Pranešama, kad bus dar šalčiau, kai išsisklaidys debesys. Šį vakarą bus rekordinis šaltis.

– Ar nori kavos? – paklausė Dačas.

– Ne, ačiū. Aš tiek jos išgėriau šiandien, kad neužmigsiu iki birželio. Atsinešiau kitą atsigaivinimo priemonę.

Jis mostelėjo galva į butelį *Jack Daniel.*

– Paduok man savo puodelį.

Dačas pastūmė tuščią kavos puodelį jo link. Vesas atsuko butelį, įpylė viskio į puodelį ir pastūmė jį Dačui. Pats atsigėrė

tiesiai iš butelio. Kai abu gurkštelėjo viskio keletą kartų, Vesas tarė Dačui:

– Tu šūdinai atrodai.

Dačas ir pats tą žinojo. Jo nubrozdintas, ištinęs veidas atrodė taip, lyg būtų apgraužtas laukinių šunų.

– Tas tepalas, kurį per tave perdavė Ritas, yra šlamštas.

– Tavo žaizdos supūliuos, jei nieko nesiimsi. Ar nori, kad nuvežčiau tave į ligoninę?

– Ne.

– Pas Ritą į namus?

– Jokiu būdu.

– Jis sakė, kad turi kažką stipresnio, jei šis nepadės.

Dačas papurtė galvą.

– Ar tu ką nors valgei? – paklausė Vesas.

– Užkandau.

– Dora galėtų ką nors paruošti...

– Aš nesu alkanas.

Dačas tikėjosi, kad Vesas galų gale prieis prie to, dėl ko čia atvažiavo. Kol kas jis tik norėjo, kad jam duotų ramybę. Jis nenorėjo būti globojamas. Taip pat nenorėjo ir beprasmiškai plepėti. Jis troško skendėti savo kančioje vienas. Blogai, jei tai skamba paranojiškai ar kaip savęs naikinimas. Bet kaip tik taip jis jautėsi.

O kodėl turėtų jaustis kitaip? Juk nieko negalėjo pakeisti. Viskas, ką jis darė, baigdavosi prastai. Tiesą sakant, baigdavosi nelaime. Jo nevykusios pastangos užvaryti Kelio Hokinso sunkvežimį į kalną tikriausiai apsivainikuos keliomis bylomis. Hokinsas gali iškelti jam bylą.

Lyg būtų negana šios nelaimės, vėl susvyravo jo autoritetas. Nekreipdamas dėmesio į Beglio įspėjimą, jis nuvažiavo „Švilpiančio Krioklio“ gyvenvietėn. Tačiau buvo sustabdytas dar nepatekęs į trobelę Nr. 8. Taip ir negalėjo pamatyti, kokius įrodymus prieš Tirnį FTB agentai ten saugo.

Jis buvo svarbiausias šio miestelio įstatymų sergėtojas, tačiau Beglis iššoko iš jaukios senojo Guso Elmerio kontoros kal-

tindamas jį, kad jis žlugdo federalinį tyrimą, ir kalbėjo su juo taip, lyg jis būtų tuščia vieta. Net jo paties vyrai, išgirdę kokį nors įsakymą, paniurdavo ir burbėdavo.

– Dačai?

Dačas išniro iš erzinančių apmąstymų ir sutelkė dėmesį į Vesą.

– Ką tu čia veiki? – paklausė jis Veso irzliai. – Kodėl nesėdi namie, apsikabinęs žmoną?

Vesas sušnarpštė ir dar maktelėjo gurkšnį iš butelio.

– Aš jau geriau prisiglausiu prie vėliavos stulpo lauke. Jis kur kas šiltesnis ir meilesnis už mano žmoną.

– Kas atsitiko?

Numojęs ranka, jis atsakė:

– Priešmenstruacinis sindromas, galvos skausmas, kas galų gale žino? Kam tai rūpi? Jos kelnaitėse amžinai vata ar tamponai.

– O kaip Skotas? Ar jis ką nors papasakojo apie susitikimą su agentais Begliu ir Vaizu?

– Kodėl klausi?

Sprendžiant iš Veso reakcijos interviu su FTB agentais buvo opi tema.

– Tam nėra jokios ypatingos priežasties. Tiesiog įdomu, kaip Skotas į tai reagavo.

Dačas gurkštelėjo viskio stebėdamas Vesą per puodelio kraštą.

– Skotas atrodė kiek sumišęs, kai atsakinėjo į jų klausimus. Ar jis melavo?

Dačas paėmė sąvaržėlę ir išlygino ją. Tada paklausė:

– Ar jis tiesiog truputį iškreipė tiesą?

– Suprask jo padėtį, – atsakė Vesas, – jį supo penki pareigūnai ir uždavinėjo klausimus apie jį ir jo draugę. Ar būdamas jo amžiaus galėjai laisvai kalbėti apie savo seksualinį gyvenimą?

– Aš ir dabar to nedaryčiau.

Vesas sukikeno.

– Na štai, pats supranti.

Jis susidėjo rankas už galvos, užkėlė koją ant kojos ir atsilošė kėdėje taip nerūpestingai, lyg neturėtų nė mažiausios problemėlės.

Tačiau Dačas įtarė, kad taip nėra. Vesas neatvyko čia vien praleisti laiką. Arba tik pasirūpinti, kad Dačas negautų kraujo užkrėtimo ar suvalgytų ką nors karšto. Viskis buvo mielas, draugiškas gestas, bet juk Vesas niekada nebuvo ypač rūpestingas draugas. Jis turėjo kokį nors slaptą motyvą, antraip nebūtų čia atsibeldęs.

Dačui suspaudė vidurius, kai jis suvokė, dėl ko Vesas galėjo čia atvykti. Galbūt jis atsivežė viskį tik tam, kad sušvelnintų skausmą. Jeigu taip, tai jam geriau viską išgirsti anksčiau negu vėliau.

– Ar atėjai tam, kad išmestum mane iš darbo?

Veso juokas atrodė nuoširdus.

– Ką? – paklausė jis.

– Ar atėjai čia kaip miesto tarybos narys?

– Jėzau Kristau, Dačai! Tu tikras paranoikas, kalės vaike! Iš kur ištraukei šią laukinę mintį?

– Remdamasis tuo, ką pasakei vakar vakare. Ar neatmeni? Tu priminei man, kad kišai galvą į kilpą, kai mane nusamdei. Kad mano nesėkmė gali tau pakenkti.

– Po velnių! Mes buvom pavargę. Sudirgę. Mūsų nervai buvo pertempti. Tu truputį per daug akcentavai Lilės reikalą. Per daug skyrei dėmesio jos buvimui trobelėje su tuo vyruku. Kaip tavo draugas, aš tik mėginau truputį kitaip viską nušviesti. Sugrąžinti tave į reikiamas vėžes. Bet žinai, – suskubo pasakyti jis, kai pamatė, kad Dačas ketina jį nutraukti, – netrukus aš tave supratau.

Dačas atsargiai nužvelgė jį.

– Ką turi galvoje?

Vesas per petį pažvelgė į uždarytas duris. Jis pasilenkė į priekį ir pritildė balsą.

– Tu mąstai taip pat, kaip ir aš, po velnių! Taip pat, kaip ir federaliniai agentai. Kad tas Tirnis yra mūsų nusikaltė-

lis, ar ne? Jis pagrobė penkias moteris ir tik Dievas žino, ką joms padarė. O dar tas mėšlas su mėlynuoju kaspinu? Siaubinga!

Dačas trumpai linktelėjo galva nenorėdamas atskleisti nieko daugiau, kol sužinos, kur link Vesas suka.

– O tavo žmona – žodis *buvusi* čia neturi esminės reikšmės – moteris, kurią tu myli, sėdi spąstuose kartu su juo. Aš žaviuosi tavo savitvarda, drauguži! Tikrai žaviuosi. Jei būčiau šiandien buvęs tavo vietoje, būčiau užmušęs kiekvieną, kuris man trukdytų patekti į kalno viršūnę.

– Aš vos ir neužmušiau.

– Hokinsas nesiskaito.

Dačas sriūbtelėjo viskio. Kiekvienas kitas viskio gurkšnis rijosi vis lengviau ir buvo vis skanesnis.

– Kur link tu suki, Vesai?

– Paimkim Tirnį. Tu ir aš.

– Beglis turi sraigtasparnį...

– Užmiršk tai, – nekantriai nutraukė jį Vesas. – Jeigu jie pasieks jį anksčiau už mus, mes jo niekada nebepamatysime. Jis bus nugabentas į Šarlotą ir uždarytas. Net jei jis bus apkaltintas, jo advokatas padarys taip, kad bylos nagrinėjimas bus atidėtas vėlesniam laikui, paskui – dar vėlesniam. Net ir po penkerių metų mes vis dar mėginsime patraukti šį psichopatą į teismą kovodami už teisingumą šių moterų ir jų šeimų atžvilgiu. Dabartiniai įstatymai – tai ne tie kalnų įstatymai, kurių laikėsi mūsų tėvai ir seneliai.

Vesas kalbėjo teisybę. Pats Dačas puikiai žinojo, kaip lėtai triumfuoja tiesa, jeigu apskritai triumfuoja.

– Aš iki šiol nesuprantu, kaip į tai įsitraukė FTB, – pasakė Vesas.

– Žmonių grobimas yra federalinis nusikaltimas.

– Taip, taip. Bet tai tik formalumas.

– Tačiau labai svarbus.

Vesas muistėsi kėdėje, kol atsidūrė ant jos krašto. Pasirėmęs dilbiais į stalo viršų, pasilenkė virš jo.

– Šis reikalas yra aiškiai tavo jurisdikcija, Dačai. Tai yra tavo miestas, tavo žmonės ir pergalė turi būti tavo. Ne Beglio, ir ne to nuolankaus akiniuočio. Tu turi paimti Tirnį, pervesti jį Maino gatve tiesiai prieš nosį Ganams ir kitiems aukų giminaičiams ir tapsi vietiniu didvyriu. Tuo, kuris išaiškino didžiausią nusikaltimą miestelio istorijoje.

Vesas atsilošė ir patenkintas nusišypsojo.

– O aš būsiu tas protinguolis, kuris tave pasamdė į darbą.

Energinga mitinginė Veso kalba padarė poveikį. Vesas nupiešė jaudinančią situaciją, kurios centrine figūra tapo Dačas, o šis labai norėjo, kad tai virstų tikrove. Tačiau daugybę kartų patirtas nusivylimas jam neleido lengvai pasiduoti užplūdusio optimizmo šuorui. Dačas net bijojo tikėtis, kad šį kartą, kai tiek buvo statoma ant kortos, jį staiga lydės sėkmė.

– Tik išprotėjęs policininkas gali areštuoti ką nors neturėdamas konkrečių įrodymų, – pasakė Dačas. – O aš tokių įrodymų prieš Tirnį neturiu. Viskas remiasi spėlionėmis ir nuogirdomis.

– Federaliniai agentai...

– Jie nesidalija įrodymais. Beglis netgi pagrasino uždarysiąs mane į mano paties areštinę, jei aš vyksiu į Tirnio trobelę senojo Elmerio gyvenvietėje.

– Jis negali to padaryti.

– Neturi reikšmės, gali jis ar negali. Šiuo metu aš nežinau, ką jie turi prieš Tirnį, tai kaip galiu jį areštuoti neturėdamas jokio pagrindo?

– Ar manai, kad Beglis taip saugotų jo kambarius, jei ten nebūtų jį kaltinančios medžiagos? Atgabenk vyruką čia, o tada rūpinkis įrodymais.

– Yra konstitucinės teisės, kurios tą draudžia.

– Aš žinau, bet argi nėra kokios nors taisyklės, kuri leistų sulaikyti įtariamą asmenį?

Jis sumosikavo rankomis mėgindamas surasti žodžius.

– Galimas motyvas.

– Štai! – sušuko Vesas. – Sakykim, banke pradeda kaukti signalizacija, o tu pamatai vyruką su kauke, bėgantį iš banko.

Pinigų maišo nematyti, bet tu vis vien bėgi paskui jį. Juk nelauki, kol surinksi įrodymus.

Dačas atsistojo ir pradėjo lėtai žingsniuoti aplink stalą. Nors viskis apmalšino pulsuojantį skausmą veide, dar viena ibuprofeno tablečių dozė nebūtų pakenkusi.

– Aš sutinku su tuo, ką sakai, Vesai, bet tai neįmanoma. Beglis jau užsakė sraigtasparnį rytojaus rytui. Jeigu oras bus giedras, jei vėjas aprims, jeigu lakūnas sugebės atskristi iki Klierio, yra didelė tikimybė, kad jie pasieks viršukalnę. Mums reikės ne vienos dienos, daug žmonių bei technikos, kol pašalinsime visas kliūtis nuo kelio.

– Kliūtis nuo *pagrindinio* kelio.

Vesas šypsojosi, lyg būtų ištraukęs tūzą iš kortų malkos.

– O kaipgi kitas kelias?

Dačui reikėjo kelių minučių, kol suvokė, ką Vesas sako. Kai suprato, pradėjo juoktis.

– Turi galvoje kelią vakariniu kalno šlaitu? Jis tik truputį platesnis už karvių taką.

– Tas karvių takas padengtas vos pusantros pėdos sniego sluoksniu, kuris tik išlygina jį ir padaro lengviau pravažiuojamą.

– Jei esi pingvinas.

– Arba sniegaeigis.

Tai sustabdė Dačo norą toliau ginčytis. Jis nutilo ir ėmė galvoti.

– O ar gali sniegaeigis užvažiuoti į tokią stačią įkalnę?

– Verta pabandyti. Be to, įkalnės tame kelyje yra nuožulnesnės dėl daugybės posūkių.

Tai buvo tiesa. Dačas prisiminė vieną mokyklos laikų pasimatymą. Jis važiavo su mergaite į populiarią mašinų stovėjimo aikštelę. Kol jie pasiekė vietelę su romantišku vaizdu, mergaitė jau buvo pažaliavusi nuo šleikštulio, kurį sukėlė važiavimas. Jai buvo taip bloga, kad jie nenuėjo net iki pirmosios papėdės.

– Gerai, bet kas turi sniegaeigių?

– Kelis Hokinsas.

Dačas pradėjo taip juoktis, kad veidas dar labiau įsiskaudėjo.

– Nuostabu! Geriau ir būti negali! Jis yra paskutinis žmogus pasaulyje, kuris norėtų leisti man pasinaudoti jo sniegaeigiais.

– Šiuo atveju jo žodis neturi reikšmės. Jo tėvas nupirko keturis sniegaeigius prieš keletą metų, kad galėtų juos nuomoti atostogaujantiems žiemą. Jie tapo banko nuosavybe, kai Kelis nesugebėjo laiku grąžinti bankui paskolos.

– Vėl labai puiku.

Vesas vis dar šypsojosi.

– Dar nepasakiau tau geriausio dalyko, – tarė jis. – Bankas juos saugo mokyklinių autobusų garaže.

Dačui viskas pradėjo aiškėti.

– O tu turi raktus nuo to garažo.

– Teisiiingai, – nutęsė Vesas. Jis pakėlė butelį viskio į Dačo sveikatą ir nugėrė gurkšnį.

– Aš taip pat turiu raktą kontoros, kur laikomi visų Klierio mokyklos mašinų raktai.

– Kaip atsitiko, kad tik dabar apie tai pagalvojai?

– Duok man truputį atsipūsti, – pasakė Vesas atsirūgdamas. Atrodė, kad jis kiek įsižeidęs. – Tiek daug visko įvyko.

– Kodėl pats Kelis nepasiūlė mums pasinaudoti sniegaeigiais?

– Todėl, kad jo smegenys virtusios koše. Be to, jis jų jau visus metus nematė. Tikriausiai jis juos pamiršo. Bankas turbūt taip pat.

– Tad niekam to nepriminkime, – pasakė Dačas vis labiau jaudindamasis. – Reikia viską daryti tyliai. Jei Beglis apie tai išgirs, jis mus sustabdys.

Vesas linktelėjo.

– Šiąnakt susirink viską, ko, tavo manymu, gali prireikti. Ar vis dar turi slidinėjimo aprangą?

Dačas linktelėjo.

– Gerai. Tiesiog susitikime prieš aušrą garaže, pasirengę keliauti. Važiuosime į kalną iš karto, kai tik pasidarys šviesu, kol Beglis dar nebus paleidęs savo sraigtasparnio.

– Mums teks pervažiuoti miestą, kad pasiektume vakarinį šlaitą. Kas, jeigu mus kas nors pamatys ar išgirs? Sniegaeigiai kelia nemažą triukšmą. Kaip pasiaiškinsime, kodėl paėmėme juos iš garažo be banko leidimo?

– Dačai, dėl Dievo meilės, tu gi policijos viršininkas, – pasakė Vesas susierzinęs. – Jeigu tavęs kas nors pradės klausinėti, pasakysi, kad važiuoji turėdamas reikalą: nuvalyti kelią ar patikrinti elektros linijų, ar išgelbėti katę. Jėzau, aš nežinau. Sugalvosi ką nors.

Dačas kramtė apatinę lūpą mėgindamas įvertinti planą iš visų pusių. Ir neįžvelgė nieko blogo. Svetimos nuosavybės paėmimas ir naudojimas iš esmės buvo vagystė, bet Vesas buvo teisus. Kas apkaltins policijos šefą, jei jis daro tai tam, kad sulaikytų nusikaltėlį?

Be to, daryti ką nors, tegu ir įtartino, už ką vėliau galbūt gaus papeikimą, buvo geriau negu sėdėti ir žiūrėti kaip pūliuoja jo veidas. Be to, jis nenorėjo, kad FTB jį žemintų.

Pirmą kartą per pastarąsias dvi dienas jis pajuto, kad kontroliuoja įvykius ir, Jėzau, nuo to pasijuto gerai.

Jis pakėlė puodelį.

– Susitiksime ketvirtą trisdešimt!

27 SKYRIUS

JŪSŲ POKALBIS KAŽKODĖL LABAI JĮ PRISLĖGĖ, – PASAkė Merili savo broliui.

– Kiek sykių turiu tau kartoti...

– Kol tavimi patikėsiu, Viljamai.

Ji išvirė kavos senoviškame kavinuke, kurį reikėjo šildyti ant dujinės viryklės. Dabar jie gėrė ją svetainėje sėdėdami ant kėdžių, pritrauktų prie pat židinio tam, kad būtų šilta ir šviesu. Jau visą pusvalandį ji mėgino išgauti iš Viljamo, apie ką jis taip paslaptingai kalbėjosi su Skotu Hameriu. Jai reikėjo tiesaus atsakymo.

– Skotas pradėjo vemti dar neišėjęs iš kiemo. Apie ką tokio siaubingo judu šnekėjotės?

– Jeigu tau reikėtų tą žinoti, Skotas nebūtų prašęs palikti mūsų vienų. Suprask tai ir nustok klausinėjusi, Merili. Tu daraisi įkyri.

– O tu esi melagis.

– Aš nieko nepamelavau, – pasakė Viljamas ramiai.

– Kam Skotui reikėjo privataus pokalbio su tavimi?

– Turi galvoje, kodėl iš visų žmonių jis pasirinko mane?

– Nedėk žodžių man į burną, Viljamai. Aš nenorėjau pasakyti, kad...

– Žinoma, norėjai.

Jis prisimerkė, žiūrėdamas į ją.

– Žinai, aš manau, kad visa tai iš pavydo.

– Pavydo?

– Tave pjauna pavydas, kad aš esu svarbesnis vienam iš tavo mokinių už tave.

– Tai juokinga!

Jis kurį laiką ją stebėjo, o jo šypsena rodė, kad jis netiki jos žodžiais.

– Na, tavo domėjimosi priežastis pagaliau nėra svarbi. Kaip aš *daugelį kartų sakiau*, mūsų pokalbio tema buvo asmeniška ir tavęs visiškai neliečia.

– Kai vienas iš mano mokinių vemia mano kieme, tai man kelia rūpestį.

Ji akimirksnį abejojo, o tada uždavė klausimą, kuris ją gąsdino.

– Ar jis atėjo dėl Milisentės?

Viljamo išraiška pasikeitė. Jį apėmė kitoks smalsumas. Lėtai tardamas žodžius pasakė:

– Kaip keista, kad tu ją paminėjai.

– Nieko keisto, juk šiek tiek anksčiau šiandien tu mąstei apie jų išsiskyrimo priežastį.

– Bet Skotas to nežinojo.

– *Ar jūs kalbėjote apie Milisentę?*

Viljamas padvejojo, paskui atsakė:

– Jos vardas buvo paminėtas.

– Kokiame kontekste?

– Skoto ir Veso tarpusavio santykių kontekste.

– Veso? O kokį ryšį jis su tuo...

– Didesnį, negu galėčiau pasakyti neatskleisdamas paslapčių, Merili.

Jis padėjo kavos puodelį ant stalo ir pareiškė einantis miegoti.

– Rytoj man reikės anksti išvykti atidaryti vaistinės. Nesikelk, kad mane išlydėtum.

– Aš ir neketinau to daryti.

Tai buvo negarbingas smūgis. Nebūdingas jai, bet Viljamas neatkreipė į jį jokio dėmesio.

Rytoj nebus pamokų dėl to, kad nėra elektros. Ji turėtų džiaugtis laisva diena, bet kažkodėl buvo labai susirūpinusi.

Vesas, Skotas ir Viljamas. Šitas trijų junginys vertė Merili jaustis neramiai. Nors jie gyveno viename mieste, tarp jų nebuvo nieko bendro, išskyrus slaptus pokalbius apie kažką, ko Viljamas nenorėjo atskleisti. Juo labiau kad paprastai jis labai mėgo perdavinėti visokią informaciją ir gandus. Jo tylėjimas erzino. Taip pat kėlė nerimą, nes atrodė susijęs su Milisente Gan.

Merili nerimas neleido jai ilgai užmigti, nors ji ir gulėjo lovoje. Ji net nepastebėjo, kada užsnūdo neramiu miegu. Pabudo tik atėjus meilužiui. Jis atsirado jos lovoje ir glamonėjo per naktinius marškinius.

– Džiaugiuosi, kad tu čia, – ištarė ji lengvai liesdama jo veidą.

Per kelias sekundes jis nutraukė jos naktinukus, smarkiai priglaudė prie savęs ir ji pajuto jo kietą, jos geidžiančią varpą. Užkėlė savo šlaunį ant jo šlaunies, paėmė į rankas varpą ir įvedė ją į save. Šią naktį meilužiui nereikėjo jokių fantazijų ar rafinuotumo. Jis atvertė ją ant nugaros, o jo judesiai buvo greiti ir šiurkštūs, beveik pikti.

Kai viskas baigėsi, jis atsigulė skersai, galvą padėjo jai ant krūtinės. Ji glostė jo sprandą norėdama atpalaiduoti ten susikaupusią įtampą.

– Tavo diena buvo siaubinga.

Jis linktelėjo.

– Papasakok man apie ją.

– Aš noriu ramybės. Noriu tavęs.

– Mane turi, – sušnibždėjo ji ir rankomis apkabino jo galvą.

– Ar gali tuo *patikėti?*

– Ša, Dačai. Pažadinsi visus kaimynus.

– Na ir kas? Man nesvarbu, ar kas mane dabar girdi. Mums galas. Mes negalime laukti.

Jis trankė sugniaužtu kumščiu kitos pirštinėtos rankos delną.

Vesas taip pat buvo susierzinęs, bet vienam iš jų reikėjo tvardytis, ir buvo aišku, kad Dačas to nepajėgs. Jis laikėsi įsikibęs nagais į savo reikalą. Ši pastaroji kliūtis galėjo viską sugadinti.

Vesas neleis, kad taip atsitiktų. Jam reikėjo Dačo. Dar labiau jam reikėjo tos valdžios, kurią teikė Dačo policininko ženkliukas. Būtinai reikėjo užvažiuoti į tą prakeiktą kalną ir areštuoti Tirnį. Dar geriau jį užmušti. Dėl jam vienam žinomų priežasčių jis norėjo pasiekti šį tikslą ne mažiau už Dačą. Dabar jie susidūrė su kliūtimi, bet ji nebuvo tokia katastrofiška, kokia atrodė Dačui.

Kaip ir buvo susitarę, jie susitiko mokyklos garaže pusę penkių ryto. Abu apsiblaususiomis dėl miego stokos akimis, išjudinti tik kofeino. Jų pautai šalo, nepaisant to, kad buvo apsirengę lyg eskimai.

Sniegaeigiai stovėjo ten, kur Vesas juos matė paskutinį kartą, sustatyti tolimajame garažo kampe. Jie buvo uždengti tamsiai žaliu brezentu. Taigi iš pradžių viskas ėjosi gerai.

Sunkumai prasidėjo tada, kai jie pradėjo ieškoti sniegaeigių raktų. Jie apvertė aukštyn kojomis visą garažo kontorą, bet niekur negalėjo jų rasti. Visi mokyklos raktai turėjo numerius. Sniegaeigių raktų tarp jų nebuvo.

Galop Vesas liovėsi ieškojęs.

– Jeigu jie čia ir yra, tai gerai paslėpti ir mes tik gaištame laiką. Neturime kito pasirinkimo, kaip tik nueiti pas Morisą ir paklausti kur, po velnių, jie yra.

Karlas Morisas buvo vienintelio Klierio banko prezidentas.

– Tokiu metu?

Vesas atsakė:

– Pakeliui į jo namus tu turi sugalvoti įtikinamą istoriją, šefe. Sugalvok ką nors neatidėliotino.

Jiems teko belsti į duris keletą kartų, kol tarpduryje pasirodė ponia Moris, susivyniojusi nuo galvos iki kojų į kažką, kas priminė arklių užklotą. Bjauresnio chalato Vesas nebuvo

matęs. Jos veidas visiškai derėjo prie chalato. Dar bjauresnį jį darė jos nesvetinga rūsti išraiška.

Dačas atsiprašė už įsiveržimą ir pasakė, kad jis nedelsiant turi pasikalbėti su ponu Morisu. Tai neatidėliotinas atvejis. Ji uždarė duris ir nuėjo pakviesti savo vyro palikdama Dačą ir Vesą laukti jo šaltyje.

Galų gale atėjo Morisas, kuris atrodė nė kiek ne meilesnis už savo žmoną. Dačas papasakojo jam istoriją apie šeimą, įstrigusią sniege su savo mašina, ir paaiškino, kaip dabar reikalingi sniegaeigiai, kuriuos bankas paėmė iš Kelio Hokinso.

– Aš mielai leisčiau jums jais pasinaudoti, jei jie dar priklausytų bankui, viršininke Bertonai. Bet mes juos pardavėme... leiskite pagalvoti, prieš Kalėdas, jei aš gerai atsimenu. Mes buvome padavę skelbimą apie aukcioną. Manau, jo nepastebėjote.

– Tikriausiai. O kas juos nupirko?

– Viljamas Ritas. Jam buvo leista palikti juos mokyklos garaže, kol galės juos pasiimti, bet raktus jis pasiėmė kartu su pirkimo–pardavimo sutartimi.

Jie dar kartą atsiprašė, kad prikėlė Morisą iš lovos ir padėkojo už informaciją.

Dabar, kai jie brido sniegu prie Dačo bronko, Dačas buvo smarkiai susierzinęs.

Vesui jau seko kantrybė dėl chroniško Dačo pesimizmo.

– Ar manai, kad jei garsiai rėksi, seksis geriau? Tai dar nereiškia galo. Eime pas Ritą.

– Teisingai. Pas žinomą Klierio gandų nešiotoją.

Jie sulipo į bronko ir Dačas pagreitino variklio sūkius. Jis buvo palikęs mašiną užvestą.

– Kokį kitą pasirinkimą tu turi? – paklausė Vesas. – Tik leisti specialiajam atsakingajam agentui Begliui sučiupti tavo įtariamąjį, kol tu nertėsi.

Toliau keikdamasis Dačas įjungė atbulinį bėgį ir išvažiavo iš bankininko kiemo.

Po penkių minučių jie jau buvo prie vaistinės. Viduje dar nedegė šviesos, bet Viljamo mašina jau stovėjo prie šaligatvio šalia Merili mašinos, kuri čia buvo palikta nakčiai.

– Sakiau tau, kad jis čia bus, – pastebėjo Vesas.

Varpelis virš durų suskambėjo linksmai. Viljamas buvo už baro prekystalio ir virino puodą vandens ant dujinės viryklės. Vieninteliai šviesos šaltiniai buvo dujų liepsnelė po puodu ir ant prekystalio stovinti žvakė. Ji kvepėjo obuoliais.

Viljamas žvaliai pasisveikino.

– Jūs abu esate vieninteliai žmonės, kuriuos mačiau šį rytą. Gal norėtumėte kavos? Galiu pasiūlyti tik tirpios, nes nieko geresnio neturiu.

Vesas atsisėdo ant vienos iš chromuotų baro kėdučių ir nusimovė pirštines.

– Jeigu tik ji karšta, mielai išgersiu.

– Aš taip pat, – pasakė Dačas ir atsisėdo šalia Veso.

– Tavo veidas, Dačai, atrodo nekaip.

– Taip. Manau, reikia stipresnio kremo su antibiotikais.

– Tada tu atėjai į tinkamą vietą. Aš surasiu tau jį, kol kava užvirs.

Jų neįprasta apranga nepraslydo pro Viljamo akis. Šaukšteliu dėdamas tirpią kavą į tris puodelius, jis paklausė:

– Ar išsiruošėt slidinėti?

Vesas žvilgtelėjo į Dačą, palikdamas galimybę atsakyti jam. Dar prieš atvažiuojant į vaistinę, jis buvo apmokęs Dačą, kaip geriausia elgtis su Viljamu.

– Viljamas yra nuoboda. Visada toks buvo. Pašalietis, kuriam labai norėjosi patekti į mūsų ratą, nors jis niekada neturėjo tam jokių šansų. Todėl pameilikauk. Sudaryk vaizdą, kad jis yra labai svarbus mūsų komandos narys.

– Jis ir *yra* labai svarbus, – pasakė Dačas. – Tai bjauriausia.

Dačas visiškai nesidžiaugė perspektyva gerintis tokiam šunsnukiui kaip Viljamas Ritas. Dabar, kai Dačui atėjo laikas vaidinti savo rolę, jis sulaikė kvėpavimą.

Pradėjo nuo to, kad atsikosėjo į delną, tada suteikė veidui rimtą išraišką.

– Aš šį rytą čia atvykau ne kavos ir ne vaistų savo veidui.

– Nejaugi?

– Tau mano prašymas gali pasirodyti keistas, Viljamai, – tęsė jis tuo pačiu iškilmingu balsu. – Dar prieš pradėdamas prašyti turiu gauti iš tavęs pasižadėjimą, kad visą šį tarnybinį reikalą laikysi paslaptyje.

Labai puiku! pagalvojo Vesas.

– Puikiai žinote, kad aš niekada neapvilsiu jūsų pasitikėjimo, – atsakė Viljamas.

– Mums reikia pasinaudoti tavo sniegaeigiais.

– O aš maniau, kad jūs niekada nepaprašysite.

Jeigu jis būtų pasakęs, jog kada nors buvo Tarzano dubleriu filme, jie nebūtų buvę labiau priblokšti. Dačas pirmas atgavo amą.

– Atsiprašau?

Viljamas nusišypsojo.

– Kai aš čia važiavau šiandien rytą galvodamas, kokie blogi vis dar yra keliai ir kaip ilgai užtruks, kol vėl galėsiu pakilti į kalną, kur restauruoju savo tėvų namus, man staiga toptelėjo į galvą, kad nebūtina kilti automobiliu. Juk galiu pasiimti vieną iš savo naujų sniegaeigių. Tada dar pagalvojau, kad galėčiau juos pasiūlyti specialiajam agentui Begliui...

– Tik ne Begliui.

Vesui teko suvaldyti norą uždėti savo ranką ant Dačo rankos tam, kad jį pristabdytų. Jis per aštriai kalbėjo. Viljamas pastatė ausis. Jiems reikėjo skubiai taisyti situaciją, o Dačas per lėtai reagavo. Vesas pasakė:

– Kaip tik čia reikia konfidencialumo. Niekas neturi to žinoti, tačiau Beglis užsakė sraigtasparnį, kad galėtų užskristi į kalną šiandien kiek vėliau.

– Kodėl niekas neturi žinoti?

– Užtenka, kad vakar tie puskvaišiai per radiją gerokai pakenkė bylai. Negaliu apsakyti, kaip jis dėl to įsiuto. Tik įsi-

vaizduokit, kas būtų, jei pasklistų kalbos apie sraigtasparnį. Sraigtasparnį, pilną modernios technikos ir visokių blizgučių. Jis priklauso FTB ir turi komandą, apsirengusią juodais kostiumais bei užsidėjusią juodas kaukes. Jie taip pat turi automatinius ginklus, virves ir viską, kas reikalinga. Beglį apsuptų minia žioplių, kurie sukeltų pavojų tiek sau, tiek visai gelbėjimo operacijai.

– Dabar suprantu, ką turite omenyje.

– Šį rytą Beglis ir Vaizas užsiėmę gelbėjimo misijos organizavimu, – pasakė Dačas, suvokęs taktiką. – Vesas ir aš turime išžvalgyti padėtį, aišku, jei tik galėsime pasinaudoti tavo sniegaeigiais.

– Žinoma. Aš tik gailiuosi, kad nepagalvojau apie juos dar vakar. Būtumėte išvengę tos nelaimės su Hokinsu.

– Vakar važiuoti su jais nebūtų buvę saugu. Per smarkiai snigo, o tas kelias yra pavojingas net ir giedrą dieną.

– Džiaugiuosi galėdamas padėti jums nors dabar.

Veso pečiai atsipalaidavo.

– Ar jie paruošti važiuoti? – paklausė jis.

Viljamas linktelėjo.

– Prieš pirkdamas juos pasikviečiau mechaniką, kad patikrintų. Jie tokios būklės, kad galėtų būti išstatyti parodoje. Raktai yra mano namuose. Mes galime paimti juos pakeliui į garažą. Kol persirengsiu, Merili galės mums išvirti kavos kelionei.

– Tu su mumis nevažiuosi.

Vesas spyrė Dačui į koją po stalu, kad šis nieko daugiau nebesakytų. Jis nusišypsojo Viljamui maloniausia šypsena.

– Mes net nedrįstume tavęs to prašyti, nes kelionė bus nemaloni ir šalta. Be to...

Jis žvilgelėjo į Dačą ir užjaučiamai mirktelėjo, tada nuleido balsą ir pasakė Viljamui:

– Mes nežinome, ką rasime ten, viršuje.

– O, žinoma. Suprantu.

Viljamas nusišypsojo Dačui tokia šypsena, kad net ir aklas žmogus nebūtų palaikęs jos nuoširdžia.

– Esu tikras, kad jai viskas gerai.

– Taip. Ačiū. Bet Vesas teisus. Mes nežinome, su kuo susidursime, kol nenusigavome į viršų. Turime nepamiršti, kad Tirnis gali būti ginkluotas ir pavojingas. Aš negaliu tavęs prašyti dalytis rizika su mumis.

– Jūs ir neprašėte. Aš pats pasisiūliau.

– Aš suprantu, bet...

– Aš pažįstu kelią, Dačai. Geriau už tave. Geriau už bet ką. Aš važiuoju juo keletą kartų per savaitę nuo pat to laiko, kai išmokau vairuoti.

– Vis tiek...

– Sniegaeigiai yra mano.

Teiginys nuskambėjo kaip grasinimas. Paslėptas, bet grasinimas. Vesas pajuto kaip Dačas pašiaušė šerį.

– Teisybė, aš galėčiau juos konfiskuoti už tai, kad jie užima vietą garaže, išlaikomame mokesčių mokėtojų.

– Aš turiu leidimą.

– Ne mano išduotą, – pasakė Vesas. Ginčas šio šunsnukio neveikė. Galbūt jį gali paveikti dviejų valdžios atstovų jungtinės pajėgos.

– Aš paprašysiu Dačo, kad tavo sniegaeigius konfiskuotų.

– Mokyklos taryba leido man juos ten laikyti neribotą laiką.

– Aš turiu daugiau valdžios nei mokyklos taryba. Jie daro tai, ką aš jiems liepiu.

Piktas Viljamo žvilgsnis nukrypo nuo Veso į Dačą. Jis virte virė maždaug trisdešimt sekundžių. Vesas pažvelgė į jį tokiu žvilgsniu, kokiu būtų pažvelgęs į gynėją, praradusį kamuolį prie penkių jardų linijos. Dačo išraiška taip pat buvo bauginanti.

Galų gale Viljamas pasakė:

– Jūs man neleidžiate rinktis.

Dačas atsistojo nuo kėdės ir tarė:

– Mes važiuosime iš paskos iki pat tavo namų.

Viljamas išjungė ugnį. Vanduo puode buvo beveik išgaravęs.

– Paprašysiu Merili, kad išvirtų mums kavos. Ji bus geresnė nei šita.

– Nėra reikalo kelti Merili, – pasakė Vesas.

– Aš tikras, ji neprieštaraus.

Dačas ir Vesas išėjo lauk ir įlipo į bronko. Vesas išsišiepė.

– Sveikinu, šefe! Tu sugebėjai gauti sniegaeigius.

Jie matė, kaip Viljamas Ritas įlipo į savo mašiną ir atbulas išvažiavo iš stovėjimo vietos. Dačas nuvažiavo paskui jį Maino gatve. Daužydamas į vairą pirštinėta ranka jis suurzgė:

– Po visos šios painiavos turiu pagauti Tirnį.

– Toks ir yra mūsų planas.

– Aš noriu, kad jis nukraujuotų, Vesai.

– Aš girdžiu tave. Jeigu jis kankino Lilę...

– Ką?

Vesas pažvelgė į Dačą nesuprasdamas.

– Ką?

Dačas pasakė:

– Bijau, kad jis ją užmušė.

Vesas žiopčiojo, bet kurį laiką nesigirdėjo jokių žodžių.

– Taip. Žinoma, Dačai. Mes visi dėl to susirūpinę.

– Ar tu manai, kad jie...

– Aš to nežinau. Viskas, ką aš sakau, tai, kad nors ir ką padarytum, būtų pateisinama dėl to, ką jis padarė Lilei ar su Lile.

Dačas stipriau sugniaužė vairą.

– Aš noriu, kad jis nukraujuotų.

28 SKYRIUS

AŠ NENORIU MIEGO.

Atrodė, šis paprastas Lilės teiginys nukirpo siūlą, kuris kontroliavo Tirnį, ir Tirnis pajuto laisvę. Juos skyrusi antklodė buvo numesta į šoną ir jis atsidūrė ant Lilės, o jo burna prigludo prie jos burnos anksčiau, nei ją apkabino jo ranka. Antroji ranka paniro į jos plaukus.

Jo liežuvis buvo stiprus ir drąsus. Ir skanus. Tai buvo toks įspūdingas bučinys, kad iš karto užgožė kitų jos gyvenimo bučinių prisiminimą. Jis buvo toks seksualus, taip apsvaigino, kad jai pasirodė, jog tirpsta kaulai.

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė jai į akis. Ji sutiko jo žvilgsnį be jokios baimės ar dvejonių. Neatitraukdamas žvilgsnio, jis atsegė jos kelnes ir pradėjo glostyti ją per apatines kelnaites. Kelnaitės buvo drėgnos nuo geismo. Jis vėl palenkė galvą ir įkišo liežuvį tarp jos pravertų lūpų. Pajuto jos greitą ir karštą kvėpavimą.

Tada jis pakišo ranką po kelnaičių šilku ir uždėjo delną ant Veneros kalnelio. Jo pirštai sulindo į jos plyšį. Jis tik laikė ranką šitaip. Kol jie bučiavosi. Nedarė nieko daugiau. Tik jų liežuviai slankiojo po vienas kitą, lyg poruotųsi, o Tirnis jautė seksualų pulsavimą po delnu.

Gal ženklu veikti toliau jam tapo subtilus jos kūno išsilenkimas, dėl kurio ji stipriau prisiglaudė prie jo delno. Ar dejonė, išsiveržusi iš jos gerklės dėl sustiprėjusio geismo. Ar galbūt jo paties sustiprėjęs geismas privertė jį įkišti savo kelį tarp jos šlaunų ir praskėsti jas. Jis pasirėmė viena ranka, kad galėtų pasiekti diržą ir jį atsegti. Tada jis atsisegė džinsus, o ji išsinėrė iš kelnių ir kelnaičių.

Paskui vienu grakščiu lyg baleto judesiu jis atpalaidavo savo ranką ir nusileido ant jos, prasiskverbė į ją ir su ja susiliejo. Iš jos išgirdo neaiškų, malonumo sukeltą garsą, kurį lyg aidas pakartojo. Tada jie nutilo, girdėjosi tik jų širdžių plakimas. Jų kvėpavimas susiliejo, nuo jo virš jų galvų pakilo garas.

Po kurio laiko jis pradėjo judėti. Iš pradžių tai buvo tik lėtas supimasis, kurį ji jautė savo šlaunimis. Bet po to jis įsiskverbė giliau, jo judesiai laipsniškai greitėjo, kol, sudejavęs žemu balsu, jis staiga sustojo. Jos rankos nuslydo jo liemeniu, apglėbė jo sėdmenis ir paspaudė taip, kad jis panirtų į ją giliau.

Jis vėl sudejavo, paslėpė veidą jos kakle ir pasitenkino. Pasiekė aukščiausią tašką.

Paskui atsipalaidavo. Visiškai. Ji pajuto jį visu svoriu. Bet tik trumpai. Tada jis vėl truputį kilstelėjo virš jos.

Labai atidžiai stebėdamas jos veido išraišką, ištiesė ranką sau už nugaros, paėmė jos kelį, sulenkė koją ir prispaudė jai prie krūtinės. Paskui tą patį pakartojo su kita koja. Dabar galėjo matyti visą jos lytį, praskleistas, švelnias lytines lūpas. Jo ranka nukeliavo tarp jų kūnų, į tą drėgną vietą, kuria jie buvo susijungę. Jo nykštys greitai rado tą, ko ieškojo. Prisilietimas buvo švelnus, bet jausmas, kurį jis sukėlė, perbėgo visu jos kūnu.

Ji beveik kūkčiojo, kol jo nykštys jaudino ją judėdamas mažais, slidžiais ratukais. Tirnis palenkė galvą prie jos krūtinės ir dantimis įkibo į jos spenelį taip, kad ji pajustų glamonę pro visus drabužių sluoksnius. Po truputį jis vis smarkiau spaudė nykščiu.

Malonumas didėjo ir didėjo, kol pradėjo vibruoti ir tvinkčioti kiekvienas nervas jos kūne. Malonumas užliejo ją nuo galvos iki

kojų. Jos speneliai įsitempė taip, kad beveik skaudėjo. Riksmas įstrigo gerklėje, kuri išsilenkė arčiau prie jo laukiančių lūpų.

Savo didele, nors ir suminkštėjusia varpa, kuri vis dar buvo pasislėpusi joje, jis pajuto jos kūno spazmus.

Poorgazminiai traukuliai tęsėsi kelias minutes. Kai jie pagaliau baigėsi, Tirnis lengvai pabučiavo ją į lūpas ir visą pasibruko po savimi. Nė vienas jų nenorėjo atsiplėšti nuo kito.

Netarė nė žodžio.

Netgi nemėgino apsikloti...

Kai Lilė atsibudo, praėjusios nakties prisiminimai buvo gyvi jos atmintyje. Netgi miegodama ji juos ne kartą mintyse pakartojo. Kūnas buvo suglebęs ir sunkus, apsnūdęs nuo patenkinto geismo. Tirnis gulėjo prisiglaudęs prie jos. Jo šlaunys lietėsi prie užpakalinės jos šlaunų dalies, o jos užpakalis jaukiai glaudėsi jo šiltame skreite.

Kai ji pamėgino sujudėti, jis protestuodamas suniurnėjo ir stipriau priglaudė ją per liemenį.

– Vonia, – sušnibždėjo ji.

– Paskubėk grįžti, – atsiliepė jis.

– Pasaugok mano vietą.

Nuslinkusi nuo lovos ji atsigręžė, kad pažiūrėtų į jį. Jo akys buvo užmerktos, bet lūpos šypsojosi.

Židinyje iš po gilaus pelenų sluoksnio žioravo tik keletas nuodėgulių. Kambaryje buvo šalta. Ji užsimetė paltą ir pirštų galais patraukė prie miegamojo durų. Kai stumtelėjo duris, sucypė durų vyriai. Ji stabtelėjo ir pažvelgė per petį. Tirnis vėl buvo užmigęs. Jis kvėpavo lygiai.

Ji tikėjosi, kad jis pamiegos dar kelias valandas, kad atsikratytų vakarykščio nuovargio. Jo kūnui, kad atsigautų, reikėjo poilsio.

Vonioje buvo nepakenčiamai šalta. Ji paskubėjo kuo greičiau grįžti į svetainę. Tirnis vis dar miegojo. Taip tyliai, kaip tik galėjo, ji įmetė dvi likusias malkas į židinį ir pamaišė rusenančias anglis. Ugnis truputį įsidegė.

Netrukus jiems prireiks daugiau malkų. Ji abejojo tik akimirką prieš eidama susirinkti išmėtytų drabaužių. Ji aptiko savo kelnes ir kelnaites po antklodėmis, nustumtas į čiužinio galą. Likę drabužiai gulėjo ant grindų arba tų baldų, ant kurių buvo užmesti.

Kai ji susirinko visus drabužius, skubiai apsirengė. Jos batai jau buvo išdžiūvę. Jų oda buvo sukietėjusi, bet jie nebebuvo šalti ir drėgni. Ji užsimovė pirštines ir apsivyniojo Tirnio šaliką.

Paskutinis dalykas, kurį padarė, pasinaudojo inhaliatoriais.

Kai išėjo į prieangį, iš karto pastebėjo, kad debesys išsisklaidė. Nors saulė dar buvo pasislėpusi už kalno viršūnės, rytinis horizontas švietė auksine rausva spalva. Dangus virš jos galvos buvo nusėtas žvaigždėmis, kurios vis dar švietė tamsiai mėlyname fone. Permatomi debesys skubėjo virš kalno viršūnės, plukdomi vėjo, pakankamai stipraus, kad nulenktų medžių viršūnes ir primėtytų aplinkui šakų.

Nepaisant vėjo, diena žadėjo išsigelbėjimą.

Tačiau vis vien reikėjo pasiruošti tam, kad pagalba nespės jų šiandien pasiekti.

Sukrautos prieangyje malkos buvo storos. Jeigu jos nebus suskaldytos, sunkiai įsidegs. Tirnis buvo atkapojęs keletą smulkių šakų kirvuku, bet turint galvoje, kokio dydžio gabalai liko, iš to buvo nedaug naudos.

Ji pažvelgė įrankių pašiūrės kryptimi. Po Tirnio grįžimo vakar vakare daugiau smarkiai nebesnigo, taigi jo išmintas takas vis dar matėsi.

Ji pasinaudojo inhaliatoriais. Ėjimas iki pašiūrės ir atgal užims vos kelias minutes. Nors jis ir tvirtino, kad įrankių dėžėje kirvio nebuvo, ji žinojo, kad kirvis ten yra. Tiesiog jis jo nepastebėjo.

Ji nebuvo tokia kvaila, kad mėgintų skaldyti malkas pati. Paliks tą darbą jam. Jis nebus patenkintas, kad ji ėjo atnešti kirvio, bet po to, kai jis jai išgelbėjo gyvybę, tai buvo mažiausia, ką ji dėl jo galėjo padaryti. Grynas oras buvo malonus, nepaisant to, kad juo teko kvėpuoti pro Tirnio šaliką. Jai taip pat buvo

malonu pamankštinti kojas po beveik dviejų dienų buvimo uždaroje patalpoje.

Kol dar nepersigalvojo, ji nusileido laipteliais ir pradėjo eiti siauru takeliu, kurį per sniegą buvo išmynęs Tirnis.

Tirnis. Keista, kad ji niekada jo nevadino Benu. Netgi tą dieną, kai plaukė upe, ji tik kartą pavadino jį vardu, o jis ją pataisė:

– Visi mane vadina Tirniu.

Jis buvo prie to pripratęs.

Sujaudinta prisiminimo apie tai, kiek kartų ji pakartojo jo vardą praėjusią naktį, kai buvo apimta aistros, ji pasistatė palto apykaklę ir paslėpė šypseną Tirnio šalike. Tirnio kvapas buvo įsigėręs į šaliką. Ji tuo mėgavosi.

Laimingesnė nei kada nors pastaruoju metu buvo, ji perėjo proskyną be jokių nuotykių.

Tada įžengė į mišką.

Viljamas Ritas nusivedė Dačą ir Vesą nuo mašinų stovėjimo vietos prie galinių namo durų, pro jas į virtuvę, po to – į didįjį kambarį.

– Kai kurios anglys dar žioruoja. Aš tuoj įkursiu ugnį.

Jis atsiklaupė prie židinio.

Dačas baisiai nekantravo. Kiekviena tuščiai praleista minutė buvo naudinga Begliui. Dačui nereikėjo jokios ugnies. Jis nenorėjo, kad Viljamas kurtų ugnį, nes tai užims daug laiko.

Tačiau bijojo toliau bauginti Viljamą tiek, kol šis nutars nepaisyti Dačo grasinimų konfiskuoti sniegaeigius ir iš viso atsisakys leisti jiems pasinaudoti jais. Todėl jis tik stovėjo šalia ir žiūrėjo, kaip Viljamas deda malkas į židinį ir maišo nuodėgulius.

Kol neiškrito iš atminties, jis išsitraukė radijo siųstuvą iš vienos slidinėjimo kostiumo kišenės. Tada kumštelėjo Vesą ir įspraudė siųstuvą jam į ranką.

– Tikiuosi, atsimeni, kaip juo naudotis, jei kartais pasiklystume, kai būsim viršuje.

Vesas linktelėjo.

– Reikia paspausti mygtuką, jei nori kalbėti, ir atleisti jį, jei nori klausyti.

– Teisingai. Jis veikia septynių mylių atstumu.

Malkos įsidegė. Viljamas atsistojo.

– Štai. Taip jau geriau. Aš pakviesiu Merili, kad padarytų kavos.

– Iš tikrųjų mes neturime tam laiko, – pasakė Dačas. – Tik duok mums raktus ir keliausime.

– Tai užims vos kelias minutes. Ji pripils jums termosą, kurį galėsite pasiimti su savimi.

Jis mostelėjo jiems, kad prieitų arčiau prie ugnies.

– Įsikurkit patogiai.

– Iš tikrųjų, – pasakė Vesas, – aš nenorėčiau, kad trukdytum Merili dėl mūsų.

– Ji nesupyks, – pasakė Viljamas ir nuėjo koridoriumi.

Dačas pagalvojęs, kad galėtų per tą laiką pasišildyti, nuėjo prie židinio ir ištiesė rankas į ugnį. Akies kampu matė, kaip Viljamas priėjo prie vienerių durų koridoriaus viduryje.

Net jeigu Dačo nebūtų spaudęs laikas, jis vis vien nebūtų norėjęs žadinti Merili. Dar vienas asmuo sužinos apie Veso ir jo planus. O kuo daugiau žmonių apie tai žinos, tuo didesnis šansas, kad jiems nepasiseks.

Tačiau dabar per vėlu ką nors keisti.

Viljamas du kartus pabeldė į duris prieš jas atidarydamas. Tada nuleido rankas, stovėjo ir spoksojo. Kodėl jis ten stovi ir spokso į sesers miegamąjį ir elgiasi keistai net kaip Viljamas Ritas? Dačas svarstė.

Nebent tai, ką pamatė Viljamas, atėmė jam žadą ir galimybę judėti.

Dačui suspaudė vidurius. Nubudo policininko instinktas. Jis klausiamai ištarė Viljamo vardą ir pradėjo eiti prie jo. Jis jau nebūtų nustebęs, jei būtų pamatęs krauju aptaškytas sienas ir sumaitotą kūną.

– Kas ten, po velnių, darosi? – paklausė Vesas, kuris taip pat pastebėjo keistą Viljamo elgesį ir ėjo įkandin Dačo.

Per tas kelias sekundes, kurių reikėjo miegamajam pasiekti, Dačui, kaip įprasta policininkui, pakilo adrenalinas. Prisimindamas, kad negalima bėgte įbėgti į kambarį ir taip sunaikinti įkalčius, jis sustojo prie slenksčio ir nustūmė į šalį Viljamą.

Nebuvo jokių kraujo dėmių. Merili nebuvo sumaitota. Ji tik sėdėjo savo lovoje, užsitraukusi antklodes iki smakro, pritrenkta tokio įsibrovimo.

Šalia jos lovoje taip pat apstulbęs buvo Skotas Hameris.

– O, mėšlas! – Dačas apsisuko norėdamas užstoti kelią Vesui, bet jis jau buvo šalia.

Jis įstūmė Dačą į kambarį, tada įsirėmė į durų staktą, lyg jam reikėtų atramos, ir sugriaudėjo:

– *Kas čia, po velnių!*

– Vesai, – Dačas perspėjamai ištiesė ranką, bet Vesas ją nustūmė ir metėsi prie lovos.

Skotas nusimetė antklodes ir išlipo iš lovos. Jis buvo nuogas, bet visai nesigėdijo. Karingai žvelgė į tėvą.

– Tai yra kaip tik tai, ką tu matai, *tėti,* – ištarė Skotas pabrėždamas kreipinį.

Dačas spėjo, kad Vesas siunta ir dėl Skoto įžūlaus elgesio, ir dėl to, kad pagavo sūnų be kelnių. Bet savo įsiutusį žvilgsnį Vesas nukreipė į Merili.

– Tu negalėjai susirasti *vyro?* Niekinga, sena šliundra!

Skotas šoko pirmyn ir trenkėsi į Vesą lyg būtų puolėjas, galva įsirėmė jam į pilvą ir nustūmė atgal per keletą pėdų. Vesas žiebėsi į senovinį veidrodį. Medinis veidrodžio rėmas lūžo, stiklas subyrėjo į tūkstančius šukių. Tai nesustabdė Skoto. Jis daužė Vesą kumščiais, rėkė ant jo, kodėl jis drįsta taip vadinti Merili.

Dačas suvokė, kad jie abu labai susipjaustys stiklo šukėmis, jei jis neįsikiš. Stiklas braškėjo po jo batais, kai jis sugriebė Skotą už liemens ir atitraukė nuo Veso, kuris šnopavo uždusęs.

Dačas nusviedė Skotą į kitą kambario pusę.

– Atvėsk, Skotai, ir apsirenk. Vesai, – galvos judesiu jis parodė Vesui, kad išeitų iš kambario. Vesas pažvelgė dar vienu

žudančiu žvilgsniu į Merili, tada išėjo į koridorių. Dačas išėjo paskui jį ir uždarė duris.

Vesas žingsniavo koridoriumi lyg liūtas narve. Dačas atsisuko į Viljamą norėdamas pasiūlyti eiti į svetainę ir laukti pasiaiškinimo, bet staiga suprato, kad Viljamui nereikia jokio paaiškinimo. Jis šypsojosi pilna pasitenkinimo šypsena. Ir Dačas suvokė viską. Viljamo reikalavimas būtinai pažadinti Merili buvo taktinis manevras. Jis suvaidino visą sceną.

– Ak, tu kalės vaike. Tu juk viską žinojai, – pasakė Dačas.

Viljamas net nemėgino to slėpti.

– Mano sesuo triukšminga meilužė. Aš jau nekalbu apie Skotą.

Merili išėjo iš miegamojo nuostabiai susitvardžiusi, susisupusi į chalatą, o jos plaukai, kaip įprasta, buvo surišti į arklio uodegą.

– Skotas išėjo, – pasakė ji. – Jis labai nusiminęs.

Vesas grėsmingai priartėjo prie jos.

– Jis nusiminęs? *Jis nusiminęs?*

– Taip. Ir aš dėl to susirūpinusi.

– Geriau rūpinkis būsimu darbu, nes tavo mokytojos karjera baigta.

– Aš pati tą suprantu, Vesai, todėl gali nustoti rėkęs ant manęs. Aš tavęs nebijau. Tavo gąsdinimai manęs neveikia.

– Kiek dar kitų berniukų esi nusitempusi į lovą?

– Skotas nėra berniukas.

– Nevaidink čia gudruolės. Turėtum maldauti mano atleidimo.

– Už tai, kad miegojau su Skotu?

– Kad dulkinaisi su juo.

– Ar tai nors kiek blogiau už steroidinius hormonus, kuriais pumpavai jį?

Dačas buvo sukrėstas. Jis pažvelgė į Vesą nerimastingu žvilgsniu, bet Vesas į tai neatkreipė jokio dėmesio. Jis buvo taip įpykęs, kad net drebėjo. Nuleistų rankų pirštai gniaužėsi ir tiesėsi, atrodė, jis tuoj griebs Merili už gerklės.

Nenusigandusi Veso įniršio Merili atsisuko į brolį ir pažvelgė į jį su panieka.

– Tai štai kuo tu mėgavaisi. Štai ką reiškė visos tavo užuominos ir pašaipėlės. Štai su kuo jos buvo susijusios.

– Aš norėjau apeliuoti į tavo sąžinę. Norėjau, kad tu viską nutrauktum, kol dar viskas neiškilo aikštėn.

– Ne. Tu to nenorėjai, – atšovė Merili. – Toli gražu. Ne, tu kaip tik norėjai tokios scenos, nes tu esi menkysta, niurzga ir žiaurios širdies žmogus, Viljamai.

– Atleisk man, Merili, kad aš tau tai primenu, bet tu neturi teisės manęs taip vadinti.

– Įdomu, kur tu dabar ieškosi, kaip pasilinksminti? Nors man tai nerūpi. Aš iš čia išsikraustysiu, kai tik sutvarkysiu kai kuriuos kitus reikalus. O tu gali eiti po velnių!

Tada ji apsisuko, grįžo į miegamąjį ir tyliai uždarė duris.

Vesas puolė kaltinti Viljamą.

– Tu žinojai apie tai ir nieko man nesakei?

– Būčiau sugadinęs siurprizą.

Dačas sugriebė Vesą už krūtinės, kai šis šoko ant Viljamo. Viljamas buvo daug mažesnis už Vesą ir tai galėjo baigtis žmogžudyste.

– Duok jam ramybę, Vesai. Kol kas.

Kai Vesas pasitraukė atgal, Dačas žengtelėjo pirmyn Viljamo link ir pasakė:

– Duokš raktus nuo sniegaeigių.

– Nematau nė vienos priežasties, dėl kurios turėčiau juos duoti.

Dačas priėjo dar arčiau.

– Gal nori priežasties? Aš paleisiu Vesą, tegu jis pertvarko tavo veido kaulus. Jis sutvarkys juos taip, kad maitinsies pro šiaudelį visą savo likusį sumautą gyvenimą.

Viljamas sušnarpštė taip, lyg būtų abejingas grasinimui, bet iš kelnių kišenės išsitraukė raktų ryšulį, kurį ten visą tą laiką turėjo.

Dačas pagriebė raktus.

– Ar tu eini? – paklausė Dačas Veso.

Vesas nieko neatsakė, bet išėjo paskui Dačą pro galines duris į kiemą.

Jie nieko nekalbėjo, kol susėdo į bronko ir pasuko į garažą.

– Jeigu pasklis kalbos, žinai, kokie bus Skoto šansai gauti stipendiją? Niekas nenori, kad naujokai dulkintų koledžo dėstytojas.

Jis keletą kartų trenkė kumščiu į prietaisų skydą. Bam, bam, bam.

– Tas kalės vaikas Ritas! Norėčiau padaryti padažą iš to verkšlenančio niekšo vidurių. Jis specialiai suorganizavo viską taip, kad mes juos užtiktume, ar ne?

– Žinoma.

– Bet kodėl?

– Skolos grąžinimas.

– Už ką? Ką esu jam padaręs?

Dačas susiraukė.

Vesas atrodė susikrimtęs.

– Jis norėjo tau atsilyginti, kad ignoravai jį visus tuos metus. Tačiau nežinau, kam jam reikėjo pažeminti Merili.

Jis kurį laiką galvojo, po to pasakė:

– Skotas tėra vaikas. Jis užsiims seksu, kur tik ir kada tik jį gaus, netgi iš mokytojos. Bet Merili? Aš pritrenktas. Kas būtų pamanęs, kad ji gali šitaip pasielgti?

Vesas pašaipiai nusijuokė.

– O, jos visos gali. Ar tu to nežinojai? Jos visos širdyje prostitutės.

Tikriausiai jis pabudo nuo vieno iš daugelio skausmų. Ir nuo šalčio, kurį pajuto Lilei palikus guolį. Vis dar užsimerkęs Tirnis giliau sulindo po antklodėmis ir leido mintims klaidžioti. Grįžti prie praėjusios nakties. Prie Lilės. Prie to pirmojo karto – saldaus, tylaus, drėgno dulkinimosi, lyg potvynio ir atoslūgio.

Jie neištarė nė žodžio. Žodžiai nebuvo reikalingi. Prisilietimai tapo jų kalba. Tą kalbą jie abu labai gerai suprato.

Vadovaudamasis tūkstantmečius gyvuojančiu instinktu, jis ją užvaldė, paėmė taip trokštamą kūną. O Lilė mistišku, tik moterims žinomu būdu, leido jam save apgauti, kad tai *jis* užvaldė *ją*.

Po to pirmojo karto, kai jis pagaliau nusirito nuo jos ant šono, jis jos nepaleido ir jie gulėjo atsigręžę vienas į kitą. Jis troško skaityti jos mintis, norėjo sužinoti, ar atgavo jos pasitikėjimą. Kai žvelgė į jos akis, atrodė, kad jos juo pasitiki. O gal tas akių žvilgesys tebuvo sukeltas orgazmas?

Jis nubraukė kelias plaukų sruogas nuo jos drėgno skruosto. Palietė jos apatinę lūpą smiliumi, krumpliais perbraukė jai per dantis.

– Tu žinai, kad aš nenaudojau jokių apsaugos priemonių? – paklausė jis.

Ji linktelėjo.

– Tau reikėjo man liepti laiku jį ištraukti.

Ji pažvelgė į jį.

– Aš prisiekiu, kad būčiau tą padaręs, jei būtum paprašiusi.

– Bet aš neprašiau.

– Ne. Tu neprašei.

Jis apkabino ją per liemenį, padėjo savo ranką jai ant kryžkaulio ir prisitraukė prie savęs taip, kad jo pimpalas atsidūrė plyšyje tarp jos šlaunų. Jie pasibučiavo. Seksualiai. Jos burna buvo karšta ir geidulinga, drėgna ir laukianti. Vien pagalvojus apie jos teikiamas galimybes, jo kraujas įkaito lyg lava.

Švelniai nusijuokęs jis nutraukė bučinį.

– Negaliu patikėti, kad tai sakau, bet aš vėl degu.

Ji nusišypsojo.

– Aš taip pat.

Jie vėl nusimetė drabužius.

Lilė visa nuoga. Jėzau!

Galų gale jis pamatė ją visą ir negalėjo atsižiūrėti. Ji buvo nuostabi. Jos minkštos krūtys gulėjo ant krūtinės. Ant jos odos žaidė ugnies atšvaitai, kurie susiformavo į erotiškus liežuvius, laižančius jos spenelius.

– Praėjusią vasarą, kai tik tu sušlapdavai...

– Aš žinau, ką tu nori pasakyti, – nutraukė jį Lilė. – Jaučiausi nepatogiai.

– Žinau, kad tu taip jauteisi. Todėl stengiausi elgtis džentelmeniškai ir laikyti akis tik virš tavo kaklo. Tai nebuvo lengva.

Jis pabarškino pirštais į jos krūtinkaulį.

– Tu lietei mane šiandien, – pasakė ji žemu, kimiu balsu, – kai aš miegojau.

Jo žvilgsnis sustojo ties ja ir nukrypo į šalį.

– Nedaug. Tik truputį.

– Maniau, kad sapnuoju.

– Aš taip pat maniau, kad sapnuoju.

Tada jis vėl pažvelgė į ją.

– Jei aš ir dabar sapnuoju, nežadink manęs.

– Nežadinsiu.

Nuo jo prisilietimo jos spenelis sukietėjo. Jis keletą kartų perbraukė per jį nykščiu, paskui švelniai suspaudė tarp pirštų.

Ji sudejavo jo vardą. Po to paprašė:

– Paimk jį į burną.

Jis palenkė galvą ir lūpomis perbraukė per spenelį.

– Tu apgaudinėjai.

– Kaip?

– Paslapčiom žvelgei į mano fantazijas.

Nevalinga dejonė išsiveržė iš Tirnio gerklės dabar, kai jis vėl išgyveno tą jausmą. Jo liežuvis puikiai prisiminė jos spenelio tekstūrą ir skonį. Jis atsimerkė ir nusišypsojo supratęs, kad jo prisiminimai pavirto sapnu, kai jis vėl užmigo.

Bet dabar jis buvo tikrai pabudęs. Visas. Ir jautė skausmingą erekciją.

– Aišku, kodėl gi jis turėtų būti vienintelė neskaudanti mano kūno dalis? – sumurmėjo Tirnis. Raukydamasis dėl daugybės skausmų, jis atsisėdo ir pasitrynė akis.

– Lile? – pašaukė.

Nusimetė antklodes ir atsistojo. Ar mėgino atsistoti. Kai jau buvo ant kojų, kūnas pakrypo į dešinę pusę. Tada jis šiaip

taip išsitiesė, nors protestavo kiekvienas jo kaulas, sąnarys ir raumuo. Oda pašiurpo. Jis pradėjo drebėti nuo šalčio. Paėmęs vieną antklodę, apsivyniojo ja.

– Lile?

Kai ji neatsiliepė, Tirnis nuėjo į miegamąjį.

Lilė stabtelėjo miško pakraštyje, kad pasidžiaugtų kvapą gniaužiančiu vaizdu. Viskas atrodė kaip trimačiame kalėdiniame atviruke. Spygliuočių šakos buvo gausiai padengtos sniegu. Nuogos kietmedžių šakos atrodė beveik juodos baltame fone. Aušra apšvietė tik siūbuojančias vėjyje medžių viršūnes, bet apačioje miškas buvo tamsus ir tylus.

Tai buvo katedra gamtoje, vieta Dievo garbinimui. Ji mielai būtų pasilikusi čia ilgiau ir pasidžiaugusi ramybe. Bet jos pirštai batuose netruko nutirpti ir priminė jai, kad, nepaisant grožio, tai – laukinė gamta ir, jei nesisaugosi, pražūsi. Laikydamasi praminto takelio, ji pasiekė pašiūrę. Prie pašiūrės sienų buvo susikaupusios sniego pusnys, bet kadangi Tirnis jau atidarinėjo duris, jos nebuvo užverstos sniegu.

Ji perbrido sniegą, kuris susikaupė po to, kai čia buvo Tirnis, ir pagriebė durų skląstį.Traukė smarkiai, bet durys neatsidarė. Iš tikrųjų jos net nepajudėjo. Ji dar kelis kartus trūktelėjo skląstį, bet jis atrodė nepajudinamas. Sukaupusi visas jėgas, pamėgino dar kartą. Skląstis pasidavė taip staigiai, kad Lilė žengtelėjo žingsnį atgal ir vos neprarado pusiausvyros.

Pasijuokusi iš savo negrabumo, įėjo į pašiūrę. Viduje buvo tamsiau, negu ji tikėjosi. Ji iškoneveikė save už tai, kad neatsinešė žibintuvėlio, nes kirvį norėjo rasti greitai ir kuo greičiau iš čia išeiti. Pašiūrėje visada būdavo vorų. Gal ir pelių. Be to, ji visada bijojo čia rasti gyvatę.

Nors visi protingi gyvūnai šiandien lindėjo savo urveliuose, drėgna ir tamsi aplinka jai varė šiurpą. Pašiūrė taip pat buvo prisigėrusi nemalonaus, suplėkusio kvapo, būdingo patalpoms, kurių grindys plūktinės.

Ji leido akims priprasti prie tamsos, tada apsidairė. Kirvio niekur nebuvo matyti, bet ji prisiminė, kad jis turėtų būti įrankių dėžėje.

Jos pačios kvėpavimas buvo garsus. Tai nebuvo tikras švokštimas, bet labai panašus į jį. Gal neprotinga buvo čia ateiti. Paprastai toks judėjimas jai nepakenkdavo ir nereikalavo per daug pastangų. Bet turint galvoje vakarykštį astmos priepuolį ir tokią žemą oro temperatūrą, įtampa tikriausiai buvo per didelė. Taigi ji tikrai turėjo priežasčių greitai rasti kirvį ir parnešti jį į trobelę. Pas Tirnį. Į lovą pas Tirnį.

Ji buvo pamiršusi, kad didelės medinės dėžės dangtis yra toks sunkus. Pirmasis mėginimas jį pakelti buvo nesėkmingas. Jai pasisekė jį kilstelėti per colį ir ji jau uždusо. Jeigu ją ištiks priepuolis čia, tai neišgelbės nė Tirnis.

Ji sulenkė kelius ir pakišo rankų krumplius po dangčiu. Tiesdama kelius ir stumdama iš visų jėgų, sugebėjo pakelti dangtį. Kai jis atsidūrė vertikalioje padėtyje, jo paties svoris jį privertė atsitrenkti į sieną Lilei nespėjus pagauti.

Jis trenkėsi su triukšmu, kurio Lilė net neišgirdo.

Nes ji žvelgė žemyn tiesiai į Milisentės negyvas, rūku apsitraukusias akis.

Ji staiga iškvėpė orą, bet kai vėl pamėgino įkvėpti ir surikti, bronchai jau buvo susitraukę ir jos riksmas virto plonu cypimu.

Ji automatiškai atšlijo nuo siaubingo vaizdo, instinktyviai ieškodama išsigelbėjimo. Po to apsisuko ir sustingo, nes pamatė Tirnio siluetą stačiakampyje, susiformavusiame nuo pro duris krintančios šviesos.

Ji aprėpė žvilgsniu viską iš karto. Tirnis buvo užsimovęs džinsus ir apsiavęs batus, bet po atsilapojusiu paltu matėsi jo nuoga krūtinė. Ji greitai kilojosi. Jis buvo uždusęs. Matėsi, kad bėgo.

– Tirni, – žioptelėjo ji. – Milisentė...

– Tu neturėjai to pamatyti.

Ir tada, staiga praregėjusi, ji suprato, kodėl jo bruožai atrodo tokie griežti ir sustingę. Kodėl jis bėgo paskui ją į pašiūrę,

kodėl visai nenustebo išvydęs Milisentės kūną, kuris be jokios pagarbos ir rūpesčio buvo sugrūstas į paprastą medinę surūdijusių įrankių dėžę.

Tirnis ėjo jos link dideliais ilgų kojų žingsniais, greitai mažindamas juos skiriantį atstumą, tačiau Lilė negalėjo pajudėti. Ją ištiko paralyžius, toks, koks būna košmaruose, kai susiduri su mirtinu pavojumi, bet negali nuo jo pabėgti.

Tačiau paskutinę akimirką ji pastebėjo, kad gali judėti. Kai jis ją sugriebė už pečių, ji pradėjo įnirtingai grumtis – nagais, dantimis, rankomis ir kojomis.

Ji paliko kruvinus ruožus ant jo skruosto dar prieš tai, kai jis ją tvirtai sugriebė ir prispausdė rankas prie šonų.

– Lile, liaukis!

Tirnis niurnėjo ir gaudė orą.

Ne, tie siaubingi garsai sklido ne iš Tirnio. Tai buvo jos pačios švokštimas.

– Prakeikimas, Lile! Liaukis!

– Tu – žudikas!

Tada ji pamatė jo ranką žaibišku greičiu nusileidžiančią ant jos kaklo.

Visiškai neskaudėjo.

29 SKYRIUS

SPECIALUSIS AGENTAS ČARLIS VAIZAS PAŠOKO, KAI suskambėjo jo mobilusis telefonas.

Jis pradėjo aklai jo ieškoti tarp raktų, smulkių pinigų, piniginės ir akinių, kuriuos buvo palikęs ant naktinio stalelio, kai nuėjo gulti.

Nors jis buvo labai giliai įmigęs, jo mobiliojo telefono skambutis buvo toks pat efektyvus, kaip ir gaisrinės sirena. Jis be jokio gailesčio ištraukė Vaizą iš nesąmoningos būsenos. Nuo tokio staigaus pabudimo galėjo lengvai sustoti širdis, bet kol dar nesustojo, reikėjo atsiliepti į skambutį.

Jis spustelėjo telefoną ir prispaudė jį prie ausies.

– Vaizas.

– Labas rytas, Ūbautojau! Ar pažadinau tave?

Tai buvo Perkinsas. Telefonas traškėjo dėl atmosferos trukdžių, tačiau galėjai išgirsti, kas sakoma, jei įtempdavai klausą.

– Ne, – pamelavo Vaizas dėdamasis akinius. – Aš tiesiog nustebęs. Nemaniau, kad vėl yra mobilusis ryšys, kol suskambėjo telefonas.

– Sraigtasparnis... apie... prieš... Oras abejotinas... sako...

– Nepadėk ragelio! Perkinsai, ar dar girdi mane? Nepadėk ragelio! – Ūbautojas sumosavo kojomis, kad nusimestų antklodes. Jis išsiropštė iš lovos ir nuskubėjo prie lango tikėdamasis, kad ten bus geriau girdėti.

– Perkinsai?

– Trūkinėja ryšys, Ūbautojau.

– Pasakyk svarbiausius dalykus.

– Sraigtasparnis. Numatomas atskridimo laikas į Klierį yra dešimta valanda. Paieškų ir gelbėjimo komanda iš trijų žmonių. Vienas jų – buvęs snaiperis iš įkaitų gelbėjimo komandos.

– Gera žinia! Dar kas nors?

– Taip, apie Tir... gavau... naktį. Patekti ten... kažkas...

Nusiminęs Ūbautojas sukiojo galvą mėgindamas rasti tokį tašką, kur ryšys būtų geresnis. Staiga suvokė, kad ryšio apskritai nebėra. Jis patikrino telefono rodmenis. Paslaugų indikatorius buvo tuščias.

– Ūbautojau?

Beglis stovėjo svečių kambario, kuriame miegojo Ūbautojas, tarpduryje. Jis turėjo savo Bibliją ir laikė pirštą skaitomoje vietoje. Buvo jau apsirengęs ir atrodė žvalus. Jo išvaizda privertė Ūbautoją skausmingai suvokti, kad jis vis dar dreba su trumpikėmis.

– Labas rytas, sere. Tai buvo Perkinsas. Sraigtasparnis bus čia dešimtą valandą.

– Puiku.

Beglis pažvelgė į laikrodį.

– Kai tik tu apsirengsi...

– Taip, sere.

Beglis atbulas išėjo pro duris ir uždarė jas.

Laimė, Guso Elmerio vandens šildytuvai buvo dujiniai. Taigi Ūbautojas vėl išsimaudė po dušu, nors tai buvo paskutinis dalykas, kurį jis darė vakar vakare po to, kai jie atvažiavo ir jiems buvo paskirta septinta trobelė. Beglis norėjo būti kuo arčiau aštuntos trobelės, nes manė, kad Dačas mėgins į ją įlįsti.

Kadangi nebuvo elektros, jis negalėjo įjungti Tirnio kompiuterio. Tai nuliūdino Beglį. Jis labai norėjo patekti į Tirnio failus. Ūbautojas paslapčia džiaugėsi, kad viskas užsitęsia, nes jam net akyse tavaravo iš nuovargio ir jis galvojo, kad negalės reikiamai susikoncentruoti tam, kad nulaužtų Tirnio apsauginius kodus.

Tame bloke jų trobelė buvo vienintelė su dviem miegamaisiais, kuriuos skyrė gyvenamasis kambarys ir maža virtuvėlė. Jie sugebėjo išsiversti turėdami šviesą, kurią skleidė degantis židinys ir žvakės, bei žibalinę krosnelę. Po to, kai jie suvalgė konservuotą aštrų troškinį, kurį jiems džiaugsmingai pardavė Gusas Elmeris, Ūbautojas išsimaudė po dušu ir beveik miegodamas nuslinko iš vonios į lovą.

Dabar, praėjus vos penkioms minutėms po pabudimo, jis prisidėjo prie Beglio pagrindiniame kambaryje. Beglis pasakė:

– Užviriau vandenį kavai, bet nerekomenduoju jos gerti. Kava policijos poskyryje yra geresnė už šią. Važiuokime ir palaukime sraigtasparnio ten. Be to, manau, turėtume leisti Bertonui žinoti sraigtasparnio atskridimo laiką.

– Sutinku, sere.

Ūbautojas apsivilko paltą ir užsimovė pirštines.

– Kur, Perkinso žiniomis, nusileis sraigtasparnis?

– Jis nepasakė. Nespėjo pasakyti, nes nutrūko ryšys.

Beglis patikrino savo telefoną ir nusikeikė, kai pamatė, kad jis neveikia.

– Manau, operacija bus pavojinga.

– Aš paskambinsiu Perkinsui, kai tik pasieksime policijos poskyrį.

Kurį laiką jie važiavo tylėdami. Tada Beglis paklausė:

– Lilė Martin. Ar manai, ji dar gyva, Ūbautojau?

– Manau, kad taip.

– Kodėl?

– Todėl, kad jis žino, jog ji paskambino Bertonui ir pasakė, kad jie ten abu kartu.

– Tikiuosi, tu teisus.

Kai jie priartėjo prie policijos poskyrio, apstulbo pamatę, kiek civiliams priklausančių automobilių stovi prieš žemą plytinį policijos pastatą. Tie, kurie netilpo mašinų stovėjimo aikštelėje, stovėjo abiejose gatvės pusėse.

– Kas čia, po velnių? – retoriškai paklausė Beglis.

Viduje, policijos priimamajame, šurmuliavo minia vyrų, apsirengusių maskuojamais medžiokliniais ar panašiais drabužiais. Dauguma jų buvo ginkluoti šautuvais. Vienas jų, pastebėjo Ūbautojas, turėjo įmantrų lanką su baisiai atrodančiom strėlėm. Visi kalbėjo vienu metu ir visi atrodė susijaudinę.

Beglis mėgino prasiskverbti alkūnėmis pro minią prie dispečerio, kuris, atrodo, buvo tapęs nepasitenkinimo taikiniu. Po kelių nesėkmingų bandymų prasibrauti pro minią specialusis atsakingasis agentas susikišo pirštus į burną ir šaižiai sušvilpė. Švilpimas akimirksniu nutildė klegesį. Kai vyrai pasisuko šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu, vandeniui nepralaidūs batai sukėlė tokį triukšmą, kad atrodė, jog vyksta masinis paniškas bėgimas.

Kai visi sužiuro į jį, Beglis jiems prisistatė tokiu aštriu balsu, kuris būtų galėjęs perpjauti stiklą. Jis stovėjo plačiai išsižergęs, rankomis įsirėmęs į šonus. Vėliau Ūbautojas pasakos savo bendradarbiams, kad „riešutų spaustukai“ dar niekada nėra buvę tokie efektingi.

– Aš noriu, kad man kas nors paaiškintų kas čia, po velnių, darosi? – sustaugė jis.

Minia prasiskyrė prieš per ją einantį vyrą. Ūbautojas pažino, kad tai – Ernis Ganas.

– Pone Begli, pone Vaizai. Šie vyrai yra savanoriai, kurie ieškojo Milisentės, kol pūga nutraukė jų darbą. Vakar jie išgirdo apie vyruką, kuris ją pagrobė. Mes susirinkome čia šį rytą tam, kad padėtume sugauti Beną Tirnį.

Tikriausiai iš karto po susitikimo su agentais Ganas pranešė visiems savo draugams, kad Benas Tirnis yra nusikaltėlis, o tie draugai pasakė savo draugams. Ūbautojas pažvelgė į ginkluotų

vyrų veidus ir pamatė juose linčiuotojų pasiryžimą sugauti tą vyrą ir patiems jį nuteisti.

Beglis, ignoruodamas kitus, kreipėsi į Ganą:

– Aš suprantu jūsų desperaciją...

– Su visa pagarba jums, nemanau, kad galite suprasti, pone Begli. Ne, negalite. Jūsų dukra gyva ir sveika namuose.

– Teisybė, – atsiliepė Beglis ramiai, – tačiau *suprantu* jūsų desperatišką norą rasti Milisentę. Aš taip pat vertinu visų šių draugų ir kaimynų norą padėti. Jie aukojo savo laiką tam, kad ją surastų. Ir aš į tą tikrai atsižvelgiu.

Jis žvilgsniu permetė visus kambaryje esančius vyrus.

– Bet, džentelmenai, šį rytą jūs man primenat linčiuotojų būrį. Šiuo metu ponas Tirnis tėra įtariamasis. Mes neturime jokių tvirtų įrodymų prieš jį. Aš noriu tai pabrėžti. Žmonės išgirdo minint jo vardą ryšium su mūsų vizitu čia ir gandas nuvilnijo kaip nevaldoma lavina. Kai dar radijas pranešė apie tai, viskas buvo per daug sureikšminta. Mes atvykome į Klierį tik jo apklausti, norėdami, kad jis paaiškintų mums kai kuriuos dalykus. Tam, kad galėtume jį išbraukti iš įtariamųjų sąrašo.

Kažkieno balsas pasigirdo iš minios galo:

– Tą mes ir norime padaryti. Apklausti jį.

Apsimestinė pastaba buvo palydėta pašaipiu juoku.

Beglis, aiškiai suerzintas trukdymo, pasakė:

– Norint pakalbėti su žmogumi nereikalingi šautuvai su optiniais taikikliais. Po valandos čia bus sraigtasparnis. Aš ketinu juo skristi į viršukalnę. Jeigu Tirnis iš tikrųjų yra buvusioje Dačo Bertono trobelėje, jis bus paprašytas bendradarbiauti su mumis ir apklaustas pagal visas teisingumo nuostatas. Jo konstitucinės teisės bus ginamos. Štai kaip viskas bus. Tik taip ir gali būti, pone Ganai. Jeigu jūs ir jūsų draugai ketina pakenkti mūsų misijai ar paimti viską į savo rankas, aš imsiuosi visų reikalingų priemonių, kad jus numalšinčiau. Tai yra policijos reikalas. O kaip toks...

– Tada kur ta prakeikta policija? – piktai paklausė Ganas.

– Atsiprašau?

Ganas plačiai mostelėjo ranka.

– Rytą šie vyrai atvyko pasiūlyti paslaugų jums arba policijai. Bet niekur neįmanoma rasti mūsų policijos viršininko.

Ūbautojas nustebo taip pat kaip ir Beglis.

– Ką turite galvoje sakydami, kad jo niekur neįmanoma rasti?

– Tą, ką pasakiau, – atsakė Ganas. – Jo paties vyrai nematė jo ir neturėjo jokių žinių nuo to laiko vakar vėlai vakare, kai jis pasakė dispečeriui, kad važiuos namo tuputį pasnausti.

– Jis liepė mums atvykti jo pasiimti, jeigu mums jo prireiks, – pasakė pareigūnas Haris, išniręs iš minios.

Jis buvo pakeitęs uniformą į pašiltintą sportinį kostiumą, ant galvos užsidėjęs šiltą ausinę kepurę. Kadangi beveik visi buvo su tokiomis kepurėmis, jis liko nepastebimas minioje, kol prakalbo:

– Aš ką tik iš jo namų. Namai atrodo taip, lyg niekas ten seniai nebuvo. Nėra net pelenų židinyje.

Beglis metė susirūpinusį žvilgsnį į Ūbautoją.

– Galbūt Vesas Hameris...

Dar Begliui nebaigus Haris jau kratė galvą.

– Jis taip pat išvykęs. Buvau sustojęs jo namuose pakeliui į poskyrį. Ponia Hamer pasakė, kad ponas Hameris vakar grįžo vėlai, pamiegojo kelias valandas ir vėl išvyko prieš aušant.

– Ar ji žino, kur?

– Sakė, kad nežino.

Ūbautojui tas nepatiko. Visiškai nepatiko. Sprendžiant iš niūrios Beglio išraiškos jam tas taip pat nepatiko. Beglis mąstė kelias minutes, paskui gergždžiančiu balsu ištarė:

– Pareigūne Hari.

– Klausau, sere.

– Kol nėra jūsų viršininko ir kol aš neįsakysiu kitaip, jūs atsakingas už šių vyrų veiksmus. Noriu, kad iš jų suorganizuotumėte oficialių paieškų ir gelbėjimo batalioną. Jūsų neatidėliotinas darbas dabar yra pasirūpinti, kad jie turėtų visą reikiamą

įrangą ir viską, ko tik gali jiems prireikti. Aš turiu galvoje viską. Šaudmenis. Aprangą. Kompasus. Maistą. Vandenį. Daug vandens. Nenoriu būti atsakingas už tai, kad kas nors nualps dėl dehidratacijos.

– Teisingai, sere.

– Aš noriu, kad vyrai būtų pasiruošę išvykti bet kuriuo momentu.

– Klausau, sere.

Jaunuolio akys apsiniaukė. Jis atrodė sutrikęs.

– Ką daryti, sere?

– Aš to nežinau, kol nepažiūrėjau, kiek vietos yra sraigtasparnyje. Mes palaikysime ryšį per policijos siųstuvus, taigi siūlau tau pasilikti čia. Tegu tai bus jūsų veiklos bazė. Gali atsirasti dar daugiau savanorių, o mums prireiks kiekvieno vyro. Ar galiu pasiūlyti?

– Taip, sere.

– Pastebėjau, kad padalijus būrį į mažesnes grupes ir paskyrus tų grupių lyderius, galima efektyviau derinti mažiau patyrusių vyrų veiksmus. Bet vadovus rinkitės labai atidžiai. Tai tik pasiūlymas. Galite vadovauti taip, kaip manote esant reikalinga.

– Taip, sere.

– Agente Vaizai, – Beglis apsisuko ir nužingsniavo durų link. Ūbautojas jas atidarė ir išsekė paskui. Kai tik durys užsidarė, jie nustojo apsimetinėti.

– Manai, juos paveikė tos nesąmonės?

– Sunku pasakyti, sere, – atsiliepė Ūbautojas.

– Stengdamiesi tai perprasti jie sugaiš valandą kitą. Ypač daug laiko užims grupių lyderių rinkimas. Tikiuosi, mums pasiseks išgelbėti ponią Martin ir suimti Tirnį iki to laiko, kol jie visa tai padarys.

Beglis nutilo.

– Šūdas. Tu juk nepasinaudojai telefonu, – pridūrė.

– Perkinsas neatsiunte man jokio pranešimo. Jeigu bus kas neatidėliotino, jis susisieks su manimi per pranešimų

gaviklį. Kol kas aš pamėginsiu jam paskambinti mobiliuoju telefonu.

– Kaip vertini Bertono ir Veso Hamerio dingimą, Ūbautojau?

– Neturiu jokio supratimo apie tai.

– Man tas nepatinka. Nė trupučio, po velnių, nepatinka.

Ūbautojas atidarė vairuotojo dureles.

– Kur dabar, sere?

– Į vaistinę. Ko gero, tai yra jų susitikimų vieta. Pradėkime paieškas nuo ten.

Prieš lipdamas į mašiną Beglis pažvelgė į giedrą dangų.

– Nebūčiau pagalvojęs, kad galiu taip pasakyti, bet aš beveik ilgiuosi sniego. Kol snigo, bent jau žinojau, kur visi yra.

Merili manė, kad blogiau būti nebegali, bet ji klydo.

Prie jos durų pasirodė Dora Hamer, kuri atrodė lyg pabėgusi iš beprotnamio. Ji buvo apsirengusi vien chalatu, jo apačia buvo šlapia, nes vilkosi sniegu. Avėjo ji naminėmis šlepetėmis. Jos basos pėdos buvo raudonos nuo šalčio. Merili niekada nebuvo mačiusi tokio paklaikusio žmogaus.

Tą pat akimirką, kai Merili pravėrė duris, ji sušuko:

– Ar Skotas čia?

– Ne.

– Ar žinote, kur jis yra? Prašau, maldauju jūsų. Jeigu tik žinote, kur jis yra, pasakykite man.

Merili paėmė ją už rankos ir įtraukė į vidų. Paskui nuvedė prie židinio.

– Sėskite ir papasakokite, kas atsitiko.

Tačiau Dora nesisėdo. Ji neramiai vaikščiojo raudamasi plaukus ir saujoje gniauždama popieriaus lapelį. Kairysis lapelio kraštas buvo nelygus. Atrodė, jis išplėštas iš sąsiuvinio su spiralėmis.

– Kas čia? – paklausė Merili.

– Raštelis, kurį radau Skoto kambaryje. Neseniai pas mus buvo policininkas.

– Policininkas?

– Taip. Vienas iš Dačo žmonių, jis ieškojo Dačo ir Veso, – nekantriai pasakė ji. – Bet tai nesvarbu. Kai jis išėjo, aš nuėjau į Skoto kambarį pažiūrėti, ar jis ten yra. Kambarys buvo tuščias. Radau tik šį raštelį.

Ji pamosavo rašteliu Merili prieš nosį.

– Ar tai teisybė? – paklausė ji, o ašaros tiesiog plūdo jos skruostais. – Jūs – jo *meilužė?*

Net nemėgindama to neigti, Merili pasakė:

– Kelis pastaruosius mėnesius.

Dora liovėsi šaukti ir išsižiojusi spoksojo į ją.

– Kaip jūs galėjote? Ar jums galvoj negerai?

– Ponia Hamer, prašau, – švelniai pasakė Merili. Ji labiau rūpinosi tos moters psichine būkle negu tais kaltinimais, kurie tikrai bus jai mesti. Dora atrodė emociškai palūžusi.

– Aš jums papasakosiu viską, ką norite žinoti apie mano ir Skoto ryšį, bet negaliu to padaryti, kol jūs ant manęs rėkiate. Prašau nusiraminti.

Merili norėjo nuvesti ir pasodinti Dorą į vieną iš kėdžių priešais židinį, bet Dora nusipurtė jos ranką. Tas judesys įskaudino Merili, bet ji stengėsi išlaikyti savitvardą, nes žinojo, kad nors viena jų turi laikytis ramiai.

– Kas parašyta tame raštelyje?

– Jame paaiškinta viskas, kas atsitiko šį rytą.

– Viskas buvo labai nemalonu. Aš to nepiešiu kitomis spalvomis.

– Taigi galite savimi didžiuotis, – pasišaipė Dora turėdama galvoje visai ką kita. – Jūsų begėdiškas elgesys privedė *prie to.*

Ji numetė raštelį Merili. Jis buvo sulankstytas ir drėgnas nuo gniaužimo Doros rankoje. Kai Merili jį išlygino, atpažino Skoto raštą.

Raštelis buvo adresuotas tėvams. Pirmoji jo eilutė kėlė nerimą: „Žinau, kad jūs man *niekada* neatleisite už tai, ką padariau".

Merili perskaitė tą eilutę garsiai ir pakėlė akis į Dorą.

– Ką jis turi galvoje? Ką tokio neatleistino jis padarė?

– Dulkino savo mokytoją, aš manau. Nežinau.

Dora vėl pradėjo lakstyti po kambarį grąžydama rankas.

– Jūs esate paskutinis asmuo, šalia kurio norėčiau būti. Aš neapkenčiu buvimo jūsų namuose. Bet atėjau, nes maniau, kad gal žinote daugiau už mane. Gal žinote, kur jis dabar yra. Žinote, ką reiškia tas *neatleisite?* Pasakykit ką nors, – išrėkė Dora, o jos balsas užsikirto ties paskutiniu žodžiu.

Merili vėl perskaitė tą eilutę.

– Galbūt jis turėjo galvoje mūsų romaną. Arba jis turėjo galvoje...

Bet ji nepajėgė garsiai ištarti to, ką, jos manymu, tas sakinys dar galėtų reikšti.

– Ar jis turėjo galvoje tą, ką jis bus padaręs iki to laiko, kai būsime radę raštelį, ar ką nors, ką jau yra padaręs? Už ką, jo manymu, negalėsime atleisti.

– Aš nežinau. Bijau apie tai mąstyti, ponia Hamer.

Dora atsirėmė į sieną, užsidengė veidą rankomis ir pradėjo raudoti.

– Ar jis turėjo omenyje, kad nusižudys?

Merili skaitė toliau ir jos panika augo. Žodžiai iš tikro turėjo savižudišką atspalvį, nors ir nebuvo juodu ant balto parašyta, kad jis sumanė baigti savo gyvenimą. Tačiau kai jis šį rytą išėjo iš jos miegamojo pro stiklines duris net pilnai neapsirengęs, jis buvo labai nusiminęs. Nors ji ir maldavo jį pasilikti, nepajėgė sulaikyti.

Jis išbėgo ir užsuko į namus tik tam, kad parašytų šį raštelį. Nors ir ką jis būtų nusprendęs daryti toliau, padarė tą žaibiškai. Kaip tik tie skuboti jo veiksmai ir varė siaubą. Tuo metu jis negalėjo aiškiai ir racionaliai mąstyti.

– Ar jis pasiėmė ką nors išvykdamas iš namų?

– Aš nežinau, – Doros atsakymas buvo padrikas, lyg ji būtų taip paskendusi sielvarte, kad negirdėjo, kas jai sakoma.

Merili suėmė ją už pečių ir papurtė.

– Klausiu, ar jis ką nors paėmė iš namų?

Doros žvilgsnis praskaidrėjo.

– Pavyzdžiui, ką?

Pavyzdžiui, šautuvą. Bet dar prieš ištariant šiuos žodžius balsu pasigirdo garsus beldimas į paradines duris. Abi moterys krūptelėjo. Jos abi spoksojo į duris kelias sekundes su žodžiais neišsakyta baime akyse.

Merili pirmoji sutelkė drąsą. Ji perėjo kambarį ir atidarė duris.

– Panele Rit, mes susipažinome vakar.

– Prisimenu. Jūs – specialusis agentas Vaizas.

– Taip, panele. Ir specialusis atsakingasis agentas Beglis.

– Įeikite.

Ji pasitraukė nuo durų leisdama abiem FTB agentams įeiti į vidų. Jie sustojo neįžengę į svetainę, kai pamatė joje į sieną atsirėmusią Dorą Hamer. Beglio garbei galima pasakyti, kad jis sėkmingai apsimetė nematąs, kaip Dora apsirengusi, ir elgėsi taip, lyg būtų sutikęs ją popiečio arbatėlėje.

– Labas rytas, ponia Hamer!

Doros akys buvo išsiplėtusios iš baimės. Veidas praradęs spalvą.

– Ar jūs atėjote dėl Skoto?

– Skoto? Ne.

Vaizas pajuto jų nerimą.

– Kas atsitiko? – paklausė.

Dora leido atsakyti Merilei.

– Mes nežinome. Kodėl jūs čia?

– Tikėjomės čia rasti jūsų brolį, – atsakė Vaizas. – Mes buvome vaistinėje, bet ten nieko neradome.

Merili pajuto, kad vos tik paminėjus brolį jos veido raumenys įsitempė. Ji vis dar mėgino suvokti visą jo išdavystės klaikumą. Jai sunku buvo suprasti jo džiaugsmą įskaudinus tiek žmonių.

Jeigu jam iš tikrųjų būtų rūpėjęs jos moralinis nuopuolis, būtų pasikalbėjęs apie tai su ja asmeniškai. Būtų paraginęs ją ieškoti pagalbos pas dvasininką ar psichologą ar tiesiog pagąsdinęs, kad atskleis jos paslaptį, jei ji tučtuojau nebaigs romano su Skotu.

Tačiau jis saugojo paslaptį, kaip masalą mėtė užuominas laukdamas momento, kai spąstai užsitrenks ir padarys daugiausia žalos kitiems, o jam suteiks didžiausią pasitenkinimą. Dievas, kuriuo tikėjo Merili, piktus Viljamo ketinimus laikys didesne nuodėme už jos meilę Skotui.

Agentai laukė jos atsakymo.

– Viljamas išvyko maždaug prieš valandą.

Ji laukė savo miegamajame, kol jis išvyks, ir išėjo tik tada, kai išgirdo nuvažiuojant jo mašiną.

– Maniau, kad jis važiuoja į vaistinę, bet jeigu jo ten nėra, aš negaliu jums padėti. Ko iš jo norite?

– Iš tikrųjų mes ieškome kai kurių jo klientų. Vienas iš jų – jūsų vyras, ponia Hamer.

Atsisukęs į Dorą Vaizas paklausė:

– Ar galite pasakyti, kur jis yra?

– Neturiu supratimo.

– Jis ir Dačas prieš kiek laiko buvo čia, – pasakė Merili. – Su Viljamu. Aš girdėjau, kaip jie kalbėjo apie sniegaeigius. Viljamas neseniai nusipirko kelis aukcione.

Prislopintas pokalbis koridoriuje girdėjosi pro jos miegamojo duris. Ji per daug liūdėjo dėl Skoto, kad ją būtų dominęs tų trijų pokalbis, bet ji užfiksavo žodį *sniegaeigiai.*

– Kai dabar apie tai pagalvoju, prisimenu, kad Vesas ir Dačas buvo apsirengę slidinėjimo kostiumais.

Žvilgsnis, kuriuo apsikeitė Beglis su Vaizu, privertė ją suklusti.

– Pasakykite, džentelmenai, apie ką čia kalbama?

– Apie Klierio viršukalnę, – atsakė Beglis.

– Ir poną Tirnį?

– Ar jie minėjo Tirnį ar viršukalnę kalbėdamiesi su jūsų broliu? – paklausė agentas Vaizas.

– Nežinau.

– Ar jūs gerai pažįstate viršukalnę, panele Rit?

– Labai gerai. Aš ten užaugau, beveik prie pačios viršūnės, vakariniame šlaite.

– Vakariniame šlaite? O kaip į jį patekti iš miesto? Ar Lorelio kelias vingiuoja aplink kalną?

– Ne. Yra kitas kelias, vedantis į kalną. Bet pastaruoju metu jis tapo mažai panašus į kelią. Prieš kelerius metus purvo nuošliaužos nuplovė jo dalį. Kelias taip retai naudojamas, kad niekas jo ir netaisė.

– Bet sniegaeigiais būtų įmanoma juo užvažiuoti?

– Aš nieko neišmanau apie sniegaeigius, bet tikriausiai būtų įmanoma.

Ji pažvelgė į abu agentus.

– Ar manote, kad Vesas ir Dačas nuvažiavo į kalną pono Tirnio?

Nors Beglis konkrečiai neatsakė į klausimą, bet paaiškino:

– Mes laukiame sraigtasparnio iš Šarloto. Tikiuosi, mums pasiseks pasiekti viršukalnę anksčiau už bet kurį iš tų, kurie nusprendė patys įvykdyti teisingumą.

Jis pažvelgė į Dorą.

– Gal galėtumėte paskambinti ponui Hameriui ir paprašyti jo nesiimti jokių neprotingų veiksmų?

– Galėčiau, aš jau mėginau jam paskambinti, tačiau nebuvo ryšio. Aš baisiai norėjau pasakyti jam apie Skotą, bet...

– Apie Skotą?

Beglio žvilgsnis buvo toks bauginantis, kad Dora susigūžė.

– Jis paliko nerimą keliantį raštelį savo kambaryje šį rytą.

Ir Merili, neprašydama Doros leidimo, padavė raštelį Begliui, kuris perskaitė jį, o paskui padavė Vaizui. Beglio išraiška nebuvo padrąsinama.

– Ponia Hamer, – kreipėsi jis, – ar tie klausimai, kuriuos mes jam vakar uždavėme apie Milisentę, taip nuliūdino jį?

– Ne.

Jos atsakymas nuskambėjo netvirtai ir Beglis kaipmat už to užsikabino.

– Jeigu kalbėsime atvirai, – pradėjo jis, – mes jautėme, kad Skotas, iš tikrųjų visi jūs, pateikėte ne visą informaciją, kuri galėtų būti naudinga mūsų tyrimui.

– Šis raštelis rodo, kad Skotas yra emociškai nestabilus, – pasakė Vaizas. – Galbūt jis žino apie Milisentės dingimą daugiau, negu...

– Jo emocinis nestabilumas nesusijęs su Milisente, – pasakė Merili.

Vyrai nukreipė dėmesį į ją.

– Negaliu jums leisti gaišti laiką tam, kas su tuo nesusiję.

Merili truputį padvejojo, tada pasakė:

– Visų pirma Skotas nusiminęs dėl to, kad jo tėvas ir mano brolis jam leido steroidus. Jis nori liautis juos vartojęs, bet žino, kad tada teks susiremti su tėvu. O dar...

Ji nutilo, įkvėpė, sudėjo rankas ir tęsė:

– Be to, Skotą ir mane sugavo kartu lovoje šį rytą.

Išvydusi nuostabą jų veiduose pridūrė:

– Kad ir kokią išvadą iš to padarytumėte, ji bus teisinga. Skotas ir aš esame meilužiai.

Vaizas pirmasis atgavo balsą. Jis atsikrenkštė prieš pradėdamas kalbėti:

– Ar manote, ar manote, kad raštelyje jis kalba apie jūsų ryšį?

– Galima daryti tokią prielaidą, bet tikrai nežinau.

– Jis turi mintyje savižudybę, bet...

Dora nepajėgė tęsti. Ji pradėjo tyliai verkti.

– Mes paskelbsime jo mašinos paiešką. Jis negali būti toli nuvažiavęs tokiais keliais.

Dora papurtė galvą.

– Jis nepasiėmė mašinos.

– Norite pasakyti, kad jis išėjo pėsčiomis?

– Jis – patyręs iškylautojas. Iškylauja net Klierio viršukalnėje.

Beglis ir Vaizas pasikeitė reikšmingais žvilgsniais, tada vyresnysis agentas kreipėsi į Merili.

– Kaip ilgai tęsiasi jūsų romanas, panele Rit?

Ji buvo dėkinga, kad klausimas nenuskambėjo smerkiamai. Netgi atrodė, kad jis skamba atsiprašomai.

– Nuo rugsėjo, – atsakė Merili.

– Ar per tą laiką Skotas kada nors jums pasakojo, kodėl nutraukė santykius su Milisente Gan?

– Jis niekada nekalbėjo apie savo buvusias merginas, o aš jo niekada neklausinėjau.

– Neklausinėjote?

– Ne.

– Niekada?

– Niekada.

– Jums nė trupučio nebuvo smalsu?

– Ne.

– Tada jūs tikrai nuostabi moteris.

Arba melagė. Štai ką pamanė Beglis. Keista, bet ne tiek jo žvilgsnis, kiek švelnus balsas palaužė jos savitvardą. Jos pečiai nusileido ir ji giliai atsiduso.

– Vakar vakare. Vakar mes kalbėjome apie tai pirmą kartą. Jis man papasakojo, kodėl jis ir Milisentė nustojo matytis.

Jie laukė, ką ji dar pasakys, bet kai tyla užtruko, Beglis paragino:

– Taigi?

– Aš jums to nepasakysiu, pone Begli. Ne šiuo metu. Papasakosiu tik tada, jeigu jums tikrai reikės tą žinoti.

– Mums reikia tą žinoti dabar, – pasakė Vaizas. – Atleiskite.

Vaizas dar kažką norėjo pridurti, tačiau Beglis iškėlė ranką. Merili išgirdo garsą, tuo pat metu Beglis ištarė:

– Štai ir sraigtasparnis!

Jis nuskubėjo prie durų.

– Palaukite! – sušuko Dora. Beglis atsigręžė. – Jeigu Skotas yra ten, viršuje...

– Aš padarysiu viską, kas mano galioje, kad grąžinčiau jį jums gyvą ir sveiką, ponia Hamer. Pažadu.

Kambaryje pasidarė šalta, kai jis ir Vaizas skubiai uždarė paskui save duris. Merili priėjo prie židinio, pažarstė malkas žarstekliu, tada atsisėdo priešais Dorą, ši tarė:

– Jie įsitikinę, kad Skotas kažkaip susijęs su tos mergaitės dingimu.

Merili apkabino alkūnes, kad nuvytų nuo savęs šaltį. Galbūt tai buvo nesąmoningas gestas, mėginimas įsikabinti į blėstančią viltį, kad Skotas neketino nusižudyti dėl priežasčių, apie kurias ji sau neleido galvoti.

– Kai mąstau apie Milisentę ir tave, nežinau, kuri iš jūsų blogesnė, – paniekinamai iškošė Dora.

– Aš nesitikiu, kad mane suprasite.

– Ačiū jums, – pasakė Dora ir karčiai nusijuokė. – Aš tikrai nesuprantu, kaip dora ir atsakinga asmenybė, kokia jūs visada atrodėte, galėtų suvilioti berniuką. Jūs buvote jam autoritetas. Jis jumis žavėjosi.

– Jis ir dabar žavisi.

Dora nekreipė dėmesio į frazę.

– Tai jūs esate ta priežastis, dėl kurios jis paslapčiomis išslinkdavo naktį iš namų. Jis eidavo pas jus.

– Taip.

– Ar jūs suvokėte, į kokį pavojų jį statote?

– Taip, – atsakė Merili atgailaujančiu balsu. Žvelgdama į ugnį ji pridūrė:

– Mes abu labai rizikavome.

– Vis vien įsiviliojote jį į lovą.

Merili pakėlė galvą ir pažiūrėjo į Dorą.

– Ar aš panaši į lemtingą moterį, kuri geba suvilioti kiekvieną vyrą, ponia Hamer?

Ji šyptelėjo save nuvertinančia šypsena.

– Vargu, ar ne? Skotas atsiliepė į mano poreikius taip, kaip aš į jo. Mūsų norai atitiko vieni kitus.

– Sekse.

– Taip. Aš neneigsiu aistros.

Merili nekreipė dėmesio į vyresniosios moters krūptelėjimą.

– Bet mus siejo ne vien tai. Mums abiem trūko šio to esminio, ko kitas norėjo, ne, džiaugėsi galėdamas suteikti.

– O, esu tikra, kad jūs su malonumu teikėte mano aštuoniolikmečiui sūnui galimybę išlieti savo geidulius.

– Taip, žinoma, – atsakė Merili be jokios gėdos. Ji mąstė, kiek galėtų Dorai atskleisti. Ar ji turėtų papasakoti Dorai viską, ką praėjusią naktį išgirdo iš Skoto apie steroidus, kuriuos Vesas vertė Skotą vartoti?

Tai buvo mažiausiai šokiruojantis dalykas iš tų, kuriuos jis jai pasakė. Bet argi nebūtų žiauru papasakoti Dorai apie Veso neištikimybę su Milisente? Galbūt ji tą jau pati žino. Bet jei nežino, dabar ji tikrai ne tos psichinės būsenos, kad galėtų tą išklausyti.

Be to, Merili nebuvo veidmainė. Kaip galėtų ji, kurią sugavo lovoje su jos pačios mokiniu, mėtyti akmenis į Vesą ar ką nors kitą? Ji neiškraipė faktų, bet sušvelnino juos.

– Aš taip pat teikiau Skotui atgaivą nuo to spaudimo, kurį jam darė jūsų vyras. Išklausydavau jo nuomonę, mintis ir svajones, kur...

– Nebaltink to, Merili. Kunigai, kurie seksualiai išnaudoja jaunus berniukus, taip pat išklauso jų išpažinčių ir duoda nuodėmių išrišimą. Tu esi ne kas kitas, kaip sekso išalkusi senmergė, pagaliau susiradusi tave tenkinantį partnerį.

– Jūs, žinoma, teisi, – liūdnai sutiko Merili. – Visais klausimais. Vienintelis dalykas, kuris mane pateisina, kad Skotas – jau pilnametis. Įstatymiškai aš neturėjau lytinės sueities su vaiku. Bet etiniu požiūriu tai buvo... – Ji ieškojo žodžio. Niekada nepasakys, kad tai buvo neteisinga, todėl baigė žodžiu, – nepriimtina.

Kelias minutes jos abi spoksojo į ugnį. Tada Dora pasilenkė į priekį ir pasidėjo alkūnes ant kelių, o veidą parėmė rankomis. Taip ji sėdėjo ilgai, pakankamai ilgai, kol malkos virto suanglėjusiais nuodėguliais, kuriuos reikėtų pamaišyti.

Galų gale ji nuleido rankas ir paklausė:

– Bet jūs mylite mano sūnų, ar ne?

– Visa širdimi, – tyliai atsakė Merili. – Nenusiminkite, Dora. Jums nereikia jaudintis dėl to, kad aš sugadinau Skotui gyvenimą. Dar prieš viskam prasidedant, kol Skotas man tebuvo svajonė, aš jau žinojau, kad jei kas nors bus tarp mūsų, tai

bus laikina. Aš žinojau, kad tai ilgai nesitęs, negali tęstis. Visą tą laiką svarsčiau, kaip vieną dieną tyliai išeisiu iš jo gyvenimo taip, kad jis nejaustų jokios kaltės.

Merili pasuko galvą ir ilgesingai pažvelgė į ugnį.

– Aš žinojau, kad tokia diena ateis. Aš žinojau, kad ji sudaužys mano širdį, o gal ir Skoto širdį, nors tikrai norėjau to išvengti.

Laukdama tos dienos, branginau kiekvieną kartu su juo praleistą minutę. Žinojau, kad jei mūsų ryšys bus atskleistas, būsiu užgauliojama visą likusį gyvenimą, tačiau man tas nerūpėjo. Nors kartą gyvenime aš nepaklusau taisyklėms. Aš gyvenau šia minute ir neleidau, kad neišvengiamumas to, kas bus vėliau, sugadintų mūsų kartu leidžiamą laiką. Aš jam atidaviau viską, ką tik galėjau duoti.

Ji vėl pažvelgė į Dorą.

– Aš tą ir vėl padaryčiau be jokio apgailestavimo.

Abi moterys pažvelgė viena į kitą suprantančiu žvilgsniu. Buvo sunku pasakyti, kuri iš jų pajudėjo pirmoji, nes atrodė, kad jos ištiesė viena kitai rankas tuo pat metu. O tada apsikabino, nes nė viena iš jų neturėjo prie ko daugiau prisiglausti.

30 SKYRIUS

SLAPČIA ŽVELGEI Į MANO SVAJONES.

Jis apžiojo jos spenelį ir pradėjo jį čiulpti. Trynė jį liežuviu tol, kol Lilei pradėjo atrodyti, kad ji mirs iš malonumo. Pereidamas prie kitos krūties, sušnibždėjo:

– Nuogas kūnas kur kas geriau nei glamonės per drabužius.

– Bet netgi kai buvau apsirengusi, tu sugebėjai viską rasti.

– Viduje turiu šilumą jaučiantį įtaisą.

– Žinoma, turi.

Ir gundomai šypsodamasi ji ranka nukeliavo per jo pilvą, kol pasiekė varpą, tada pradėjo ją masažuoti.

– Mačiau, kaip tu prauseisi, – pašnibždomis prisipažino.

Jis klausiamai pažvelgė į ją.

– Lango stikle. Tavo atspindį. Tai buvo tik atsitiktinis žvilgsnis, bet...

Lūpomis liesdamas jos lūpas jis sumurmėjo:

– Bet ką?

– Aš įkaitau ir susijaudinau.

– O tai, ką tu darai dabar, kaitina ir jaudina mane.

Spaudydama ir glostydama ji vėl sukėlė jam erekciją. Kai ji nykščiu perbraukė per lygią varpos galvutę, spausdama jautriausią vietą, jis sudejavo:

– Jėzau, Lile.

– Tai puikus įrankis.

– Jis nėra vienintelis.

Antklodžių raizgalynėje jis atsidūrė tarp jos šlaunų, o jo rankos – po jos šlaunimis. Jis kilstelėjo ją prie savo burnos ir to kito šilumos ieškiklio, liežuvio. Jis jai suteikė tokių kūniškų pojūčių, kokių ji neįtarė esant, ir supažindino ją su tokiu intymumu, kokio ji neįsivaizdavo.

Ar ji iš tikrųjų sušuko jo vardą? Ar jai tik pasirodė, kad sušuko? Kad ir kaip ten būtų buvę, jis aidu atsimušė jos galvoje, jos širdyje.

Po kelių akimirksnių, kai jis vėl buvo giliai joje, ji pažvelgė į jį, o jos akys siuntė milijonus ženklų, kuriuos ji norėjo įvardyti, bet negalėjo išreikšti žodžiais.

Jis švelniai nusišypsojo. Jis suprato. Tirnis suprato viską.

Kai Lilė atsigavo, ji vėl buvo trobelės pagrindiniame kambaryje. Židinyje degė ugnis, taigi jai nebuvo šalta. Taip trokštama saulė švietė pro vieną iš langų, kurio portjera buvo patraukta į šoną. Jai skaudėjo kaklą, bet tai nebuvo nieko daugiau, tik raumenų patempimas.

Tačiau buvo uždėti antrankiai.

Tirnis!

Dieve, o juk jinai jį sapnavo, praėjusią naktį sapnavo ir jų pasimylėjimą! Iš krūtinės išsiveržė pažeminimo ir pykčio atodūsis, bet ji negalėjo dabar pasiduoti tokiems jausmams. Pataupys juos vėlesniam laikui. Jeigu išgyvens.

Ji apsidairė po trobelę ir įsiklausė į garsus norėdama išgirsti, ar jis juda kituose kambariuose, bet greitai suprato, kad trobelėje ji palikta viena. Ji sėdėjo ant grindų prie baro, dalijančio virtuvę ir gyvenamąją erdvę. Jos rankos buvo prisegtos prie metalinės baro atramos ir nutirpusios dėl blogos kraujotakos. Tikriausiai šis nepatogumas jai ir grąžino sąmonę.

Ji atsiklaupė, kad šiek tiek atpalaiduotų rankas. Jos inhaliatoriai buvo padėti ant baro kėdutės, esančios arčiausiai jos,

taip, kad ištiesusi pirštus galėtų juos pasiekti. Kaip dėmesinga! Tirnis norėjo, kad jai netrūktų vandens ir ji gerai kvėpuotų, kol jis ją pribaigs.

O kokį pasirinkimą jis turėjo? Ji pasmerkė save, kai atrado Milisentės kūną.

Jis buvo Mėlynasis.

Jo paaiškinimai apie antrankius ir visi kiti pasiaiškinimai buvo tokie melagingi, kokie ir atrodė. Tikriausiai jis buvo ant kalno, kad atsikratytų Milisentės kūno, bet kilusi pūga privertė tai atidėti vėlesniam laikui. Tada jis įkišo Milisentės kūną į patogiausią slėptuvę – Lilės įrankių pašiūrę. Kai jis ėjo į savo mašiną, Lilė jį partrenkė.

Visi tolesni jo veiksmai ir išsisukinėjimai neginčijamai rodė jo kaltę. Kaip ji nors akimirką galėjo patikėti, kad jis nekaltas? Atsakymas buvo paprastas: tiesiog ji to norėjo.

Ji troško ir paties Tirnio. Jo pasiaukojamas vakar jai parodytas gerumas rizikuojant savo gyvybe nederėjo vyrui, kuris norėjo ją nužudyti.

Koks protingas veikimo būdas. Jis susidraugaudavo su savo aukomis. Flirtuodavo su jomis, kol jas apimdavo romantiškas stingulys. Saldžiai su jomis pasimylėdavo. Bet kažkuriuo momentu visa tai virsdavo prievarta.

Ji tik akimirksnį matė Milisentės veidą, kol apimta siaubo nusisuko, bet įsiminė, kaip ji atrodė. Milisentė mirė ne aistros traukuliuose. Ji buvo dusinama tol, kol jos liežuvis išlindo iš burnos, o akys išvirto iš akiduobių. Jos žudikas buvo žiaurus ir negailestingas. Ji nemirė žaibiškai. Jos mirtis buvo lėta ir siaubinga.

Lilę apėmė baimė galvojant apie tai, tačiau ji tvirtai nusprendė netapti kita Tirnio auka.

Įdomu, kur jis dabar ir kada grįš? Ar jis mėgina atsikratyti Milisentės palaikais prieš grįždamas pribaigti Lilės? Kad ir ką jis daro, jam reikia atlikti greitai. Jį spaudžia laikas. Jis pats minėjo, kad Dačas ar kas kitas mėgins juos šiandien pasiekti.

Kada, kada, kada?

Ji stipriai patraukė antrankius, nors puikiai žinojo, kad pastangos išsilaisvinti yra tuščios. Jeigu jau Tirniui nepasisekė to padaryti, kokių šansų turėjo ji? Dieve, ar ji iš tikro bučiavo nubrozdintą jo riešų odą ir įdrėskimus, kuriuos paliko jos nagai ant jo rankų?

Jai nebuvo galima dabar apie tai galvoti. Nei apie ką nors kitą, ką jie darė tamsoje po antklodėmis. Tai įvyko praėjusią naktį. O šiandien yra kita diena. Ji nemirs iš gėdos. Ji nemirs, ir tiek. Ji išgyvens.

Pakėlusi rankas pirštais tikrino, ar stipriai laikosi baro atramų varžtai. Jeigu ji galėtų atlaisvinti juos pakankamai, kad būtų galima ištraukti atramas iš medžio, bent jau numautų antrankius. Jos rankos liktų surakintos, bet ji galėtų bėgti.

Ji palietė varžtus. Neatrodė, kad kuris nors iš jų atsipalaidavęs, bet ji vis tiek juos judino. Ji nusilaužė nagus ir nusibrozdino pirštus bemėgindama juos atsukti. Praėjus penkioms minutėms ji pripažino, kad tai – beviltiška. Neatlaisvino nė vieno. Viskas, ką ji pasiekė, buvo pasunkėjęs kvėpavimas ir kraujuojantys pirštai.

Jeigu jai nepasiseks sugalvoti jokių kitų išsigelbėjimo būdų – o niekas į galvą neatėjo – teks laukti, kol kas nors ateis ir išgelbės. Kaip tada viskas pakryps?

Ar Tirnis ją paskubomis užmuš ir pabėgs? Ar jis paskelbs ją įkaite ir derėsis dėl pasidavimo sąlygų? Nepaisant to, ar jis ją paliks gyvą, ar nužudys, gal jis mėgins išvengti suėmimo ir bus nušautas?

Ar ji mirs žvelgdama jam į akis ir be žodžių maldaus, kad jis išsaugotų jos gyvybę taip, kaip praėjusią naktį jos akys maldavo, kad jis pažadintų ją iš ketverius metus trunkančio snaudulio?

O gal ji matys jį gulintį be judesio ant sniego, kuris nusidažys raudona spalva, kai gyvybė apleis Tirnį?

Ji nežinojo, kuris iš tų vaizdinių privertė ją pradėti verkti.

Ašaros kaipmat liovėsi vos tik suskambėjus jos telefonui.

– Po velnių! – nusikeikė Dačas. – Aš susisiekiau su jos balso paštu, bet kodėl ji pati neatsiliepia?

Kelionė į kalno viršūnę truko ilgiau, nei jie numatė, ir Dačo kantrybė seko. Jis žinojo kelią, bet tas kelias dabar buvo padengtas keliomis pėdomis sniego, tarpais apledėjęs, kiekvienas jo jardas buvo pavojingas. Trumpi tiesaus kelio ruožai nebuvo nė kiek saugesni už staigius posūkius. Nei jis, nei Vesas neturėjo patirties važiuojant sniegaeigiais. Jo nuomone, sniegaeigiai buvo nepatikima ir sunkiai valdoma transporto priemonė.

Jo slidinėjimo akiniai giliai įsispaudė į patinusią veido odą. Veidas buvo taip ištinęs, kad nebebuvo galima išskirti, kur yra nosis – ji susiliejo su veidu. Kai kurios įpjovos pūliavo. Kad sumažintų tvinkčiojantį skausmą, jis nusiėmė akinius, bet tada nuo sniego spindesio taip įskaudo akių obuoliai, kad teko juos vėl užsidėti.

Vakariniame kalno šlaite vėjas buvo daug stipresnis. Jis kėlė sniego sūkurius, kurių jiems ne visada pasisekdavo išvengti. Temperatūra buvo nepakenčiamai žema. Tik šildomos sniegaeigių rankenos saugojo rankas nuo sušalimo. Jie turėjo važiuoti viena eile, todėl kartkartėmis pasikeisdavo vietomis.

Vesas, kuris šiuo metu važiavo pirmas, parodė Dačui, kad sustotų.

– Man reikia nusimyžti, – pasakė jis.

Dačas susinervino dėl gaišaties, bet nutarė išnaudoti momentą, kad patikrintų, kaip veikia jo mobilusis telefonas. Kai pamatė, kad ryšys yra, skubiai nusitraukė pirštinę ir pradėjo rinkti Lilės numerį.

Vesas jau buvo nusišlapinęs ir brido per sniegą atgal, kai išgirdo retorinį Dačo klausimą, kodėl Lilė neatsiliepia.

– Pamėgink vėl, – pasakė jis.

Dačas surinko numerį iš naujo, bet rezultatas buvo tas pats.

– Nedaryk jokių išvadų, Dačai. Tai, kad ji neatsiliepia telefonu, nereiškia... na, pats žinai. Tai gali reikšti daug ką.

Dačas linktelėjo pritardamas, nors ir nelabai tuo tikėjo.

Kaip visada optimistiškai Vesas pasakė:

– Gal ji pati mėgino tau paskambinti.

Dačas pridengė telefoną ranka, kad galėtų perskaityti, kas buvo ekranėlyje.

Iš Lilės skambučių nebuvo. Bet buvo net trys iš policijos. Skambinta kas minutę. Jo darbuotojai, aišku, nesupranta, kur jis dingo. Nenoromis jis surinko policijos numerį. Į skambutį buvo atsiliepta nedelsiant, bet triukšmas fone blogino jau ir taip prastą ryšį.

– Viršininke? – rėkė dispečeris. – Ar girdite mane?

Gal jis juokauja? Kai taip rėki, tave ir Kinijoje išgirs.

– ...ieškojome jūsų. Sraigtasparnis nutūpė... mokyklos futbolo aikštėje... paskubėkit arba... ketina... be jūsų.

Dačas išjungė telefoną. Vėliau galės pasakyti, kad dingo ryšys, negalėjo suprasti, kas sakoma, dėl trukdymų ar kad neišgirdo pranešimo apie sraigtasparnį.

– Pas Beglį atskrido sraigtasparnis, – pasakė Vesas, nes išgirdo susijaudinusį dispečerio balsą.

Dačas niūriai linktelėjo mėgindamas dar kartą surinkti Lilės numerį ir nusikeikė vėl išgirdęs jos balso pašto pranešimą.

– Aš negaliu to suprasti, – pasakė jis irzliai. – Argi jai nerūpi būti išgelbėtai?

– Ji nežino, kad Tirnis yra Mėlynasis, – priminė jam Vesas.

– Žinau, bet...

– Paklausyk! – Vesas iškėlė ranką. – Ar girdėjai?

– Ką?

– Ššš!

Dačas pakėlė kepurę nuo ausų ir įsiklausė. Bet viskas, ką girdėjo jis, buvo vėjo švilpimas ir retkarčiais ant žemės nuo viršutinių medžių šakų ant žemės nukrintantis sniegas. Po trisdešimties sekundžių jis pasakė:

– Aš negirdžiu nieko.

– Ir aš dabar negirdžiu. Maniau, kad girdėjau. Koks tai buvo garsas?

– Kaip šitų.

– Sniegaeigių? Negali būti. Juk tai nebus Viljamas Ritas. Visų keturių raktus turiu aš.

Ant raktų žiedo kabėjo keturi keturių sniegaeigių raktai. Garaže jiems teko greitai išsiaiškinti, kurie du iš jų tinka jų pasirinktiems sniegaeigiams. Jis vis dar turi tuos raktus savo slidinėjimo kostiumo kišenėje.

Vesas papurtė galvą.

– Tikriausiai tai buvo mano vaizduotė. Jie taip garsiai ūžia, tie sniegaeigiai, kad gali imti girdėti keistus garsus. Bet tu sakei, kad Lilė...

– Kad Lilė ant kalno jau dvi dienas. Įstrigusi. Be šviesos. Kodėl ji nelaiko telefono rankose laukdama, kad jis suskambėtų ar mėgindama paskambinti pati?

– Manytum, kad ji turėtų tą daryti, – sutiko Vesas, – bet gal ten, viršuje, ji negali pasinaudoti mobiliuoju ryšiu. O gal telefono baterija išsikrovusi?

– O gal *ji* yra mirusi?

– Dačai...

– Arba sužeista.

O gal ji tiesiog įsitaisiusi lovoje su Tirniu ir nenori, kad jai trukdytų telefonas. Galbūt jie ras ją visiškai sveiką, rausvais skruostais ir murkiančią iš seksualinio pasitenkinimo. Jis pažvelgė į Vesą ir suprato, kad ir Vesas mano tą patį.

– Jeigu tik galėtų, esu tikras, kad skambintų tau, Dačai.

Kol dar nepasidavė pagundai nustumti Vesą nuo kalno už tai, kad elgiasi su juo kaip su psichikos ligoniu, Dačas vėl užsimovė slidinėjimo pirštinę.

– Jeigu važiuosi pirmas, padidink greitį, – pasakė jis Vesui.

Vesas pradėjo eiti savo sniegaeigio link.

– Aš negaliu važiuoti greičiau, nes posūkiai yra labai staigūs.

– Žinojai tą ir tada, kai pasisiūlei važiuoti į kalną. Beje, o kodėl tu pasisiūlei?

Vesas sustojo ir paklausė:

– *Ką?*

– Kodėl tu tai darai, Vesai? Nesuprask manęs klaidingai. Man reikia pasišnekėti su Tirniu, nepaisant to, ar jis Mėlynasis, ar ne. Bet kam tau jo reikia?

Vesas papurtė galvą nesuprasdamas.

– Nepagaunu minties.

– Pagauni. Nevaidink kvailo. Tu nėreisi iš kailio vakar vakare, kad įkalbėtum mane sugauti Tirnį. Norėčiau žinoti, kodėl.

– Aš paaiškinau, kodėl. Tu nusipelnei garbės sugauti jį, o ne FTB agentai. O aš maudysiuos tavo šlovės spinduliuose. Ar kas nors negerai?

– Ne, viskas gerai. Bet aš manau, kad tu turi dar kažkokį motyvą. Ir manau, kad tai susiję su Skotu.

– Skotu?

– Tau reikėtų žinoti, Vesai, kad kuo nekaltesnį vaidini, tuo labiau aš tave įtariu. Ar tu manipuliuoji manimi? Kaip ir sakiau, man šiaip ar taip reikia sugauti Tirnį. Tačiau prieš tai norėčiau sužinoti, ar nelaikai manęs kvaileliu?

Jis atidžiai pažvelgė į Vesą.

– Ar Skotas kaip nors susijęs su tų moterų dingimu?

– Kurgi ne. Aišku. Tikriausiai jam pasistodavo nuo Betsės Kalhun. Jį visada užvesdavo prisegamos kojinės.

– Aš nejuokauju.

– Jei nejuokauji, tada kvoštelėjai. Tam psichoanalitikui Atlantoje reikėjo tave užregistruoti dar keliems seansams.

– Kažkas negerai tavo vaikui.

– Jis mylisi su savo anglų kalbos mokytoja! Juk tokiu atveju gali pasidaryti kiek nervingas, ar ne?

– Ar tai viskas?

– O ar to nepakanka?

– Ar jis ką nors padarė Milisentei?

– Kaip gali taip manyti? Pažįsti jį nuo gimimo.

– Tave pažįstu dar seniau.

Dačo akys susiaurėjo.

– Pasakyk man tiesą, Vesai. Ar Skotas yra mūsų nusikaltėlis?

– Aš net nesiruošiu kreipti į tai...

– Ar tu gini jį?

– Ne!

– Aš pažįstu tave, Vesai.

– Nieko tu nepažįsti!

– Tu kažką dengi.

– Aš dengiu *save patį!*

Dačas žengtelėjo kelis žingsnius atgal ir netikėdamas spoksojo į savo seniausią draugą. Jam išdžiūvo burna.

Vesas iškvėpė orą ir stebeilijosi į medžių eilę dešinėje kelio pusėje. Po to vėl pažvelgė į Dačą.

– Aš ją dulkinau.

– Kadangi tave pažįstu, tą ir pats supratau.

– Gerai.

Ir Vesas glaustai papasakojo apie savo trumpą romaną su Milisente bei jo padarinius.

– Po viso to Skotas nebenorėjo turėti su ja nieko bendro. Taigi mano planas užbaigti jų romaną suveikė stebuklingai. Tačiau aš neplanavau, kad Milisentė ims ir staiga dings.

Aš su tuo nesusijęs. Skotas irgi su tuo nesusijęs. Bet turiu pasakyti, drauguži, kad šis tyrimas ėmė mane nervinti, nes tokie asilai kaip Beglis gilinasi į jos gyvenimą pro mikroskopą ieškodami paslapčių. Mano reputacija nukentės, jeigu ši istorija iškils aikštėn. Ir tai dar ne viskas. Aš nenorėčiau, kad federaliniai agentai ar jos šeima, ar kas nors kitas sužinotų, kad vienas iš mūsų – o gal koks nors kitas vyrukas – jai užtaisė vaiką.

Galų gale visai neturi reikšmės, kas tai buvo, nes ji atėjo pas mane žliumbdama ir pareiškė, kad vaikas mano. Matai, mano čekių knygutė yra storiausia ir aš daugiausia galėjau prarasti, jei nesumokėčiau jai. Skotas net nežino apie vaiką. Ačiū Dievui, ji patyrė persileidimą. Turbūt dėl anoreksijos. Dar prieš įvykdydama savo grasinimą viską paviešinti – apie Skotą, mane, ją, apie visą tą reikalą.

– Jėzau!

– Taigi. Būtų buvę blogai, jei kalbos apie tai būtų pasklidusios praėjusią pavasarį. Bet tik įsivaizduok, koks būtų mėšlas,

jeigu visa tai išplauktų į dienos šviesą dabar? Net jeigu man pasisektų išvengti Ernio Gano rūstybės – o jis puikiai valdo šaunamuosius ginklus – Skotas ir aš atsirastume FTB įtariamųjų sąrašo viršuje. Pagaliau mes būtume išteisinti, bet žala jau būtų padaryta. Tai sugriautų ir mano santuoką, ir trenerio karjerą. Nesvarbu, kiek čempionatų laimėtų mano komanda, mokyklos taryba nebūtų patenkinta, kad aš dulkinau šokėją.

– Milisentė nebuvo pirmoji, kurią tu išdulkinai.

– Ir ne paskutinioji. Aš turiu pakankamai vyriškumo, kad pripažinčiau savo silpnybes.

Jis nepatenkintas susiraukė.

– Tačiau padėtis tapo nevaldoma. Milisentė buvo ir Skoto mergaitė. Ji pastojo ir persileido, o paskui dingo. Visa tai kelia nerimą, nors ir kaip į tai žiūrėtum. Štai kodėl rūpinuosi, kad Mėlynojo byla būtų kuo greičiau išaiškinta ir kad baigtųsi nosies kaišiojimas į vargšelės Milisentės gyvenimą.

Jis nutilo, kad atsikvėptų.

– Štai ir viskas, Dačai. Tai visas mano interesas šiuo atveju, išskyrus tai, kad dar norėčiau padėti savo seniausiam ir geriausiam draugui. Ar dabar geriau jautiesi?

Dačas papurtė galvą ir pašaipiai nusijuokė.

– Turėjau pats atspėti, kad tai susiję su tavo pimpalu.

Vesas plačiai išskėtė rankas ir nusišypsojo atviriausia šypsena.

– Ką aš galiu pasakyti?

– Aš nemulkinsiu tavęs, Vesai. Tu buvai mane išgąsdinęs.

Vesas paplojo Dačui per petį.

– Pagaukime tą niekšą.

Bet kai Dačas nusisuko, kad įliptų į savo sniegaeigį, lengvabūdiška Veso šypsena pranyko.

Lilei norėjosi rėkti iš nevilties, kai jos mobilusis telefonas pradėjo skambėti antrą kartą. Jis gulėjo ant stalo galo – gerai matomas, bet nepasiekiamas. Tirnis gerai apskaičiavo.

Jeigu Dačas gavo jos padriką pranešimą prieš dvi dienas, jis desperatiškai nori su ja susisiekti žinodamas, kad ji visą tą laiką praleido su Mėlynuoju.

O gal tai visai ne Dačas skambina?

Gal jis visai negavo jos pranešimo. Kaip ji sakė Tirniui vakar vakare, galbūt Dačas mano, kad ji saugiai pasiekė savo namus Atlantoje. Juk ji jam aiškiai pasakė, kad jų bendras gyvenimas baigtas. Jeigu šį kartą jis patikėjo jos žodžiais, jam nėra ko dėl jos jaudintis.

Bet kai telefonas suskambėjo trečią kartą, ji mintyse ėmė maldauti, kad tai būtų Dačas arba kas nors, bet kas, kas galėtų ją pasiekti dar prieš grįžtant Tirniui.

Tirnio kvėpavimas buvo garsus ir sunkus. Iškvepiamas garas kartais būdavo toks tirštas, kad trukdė matyti. Širdis, atrodė, išsiplėtė ir užpildė visą krūtinės ląstą. Jis buvo nusprendęs nekreipti dėmesio į patemptą čiurną, bet šiuo metu šis sprendimas nieko nepadėjo. Čiurna su kiekvienu žingsniu darėsi vis silpnesnė ir skausmingesnė. Skausmą buvo galima iškentėti tik dėl to, kad jis bėgo gelbėdamas savo gyvybę.

Nuo tos minutės, kai jo vardas buvo ištartas per radiją, jis tapo taikiniu. Kiekvienas vyras, moteris ir vaikas dabar trokšta jo kraujo ir neabejodami mes iššūkį FTB agentams patys mėgindami jį sugauti. Jeigu tik Dačas Bertonas gavo pranešimą, kad Lilė yra spąstuose kartu su Tirniu, jis bus tos kraujo ištroškusios minios priešakyje.

Štai kodėl Tirnis ėjo ne Lorelio keliu, o mišku. Jeigu ginkluota paieškų grupė iš Klierio vyksta gelbėti Lilės ir sugauti Mėlynojo, jie keliaus pagrindiniu keliu.

Remdamasis vakarykščia patirtimi, Tirnis žinojo ko tikėtis, kai paliko trobelę. Bet tas žinojimas nepalengvino padėties. Jam reikėjo judėti greitai ir atsargiai, o tie du dalykai niekaip nesiderino. Jis bijojo dar kartą susižeisti, bet dar labiau bijojo ugnimi spjaudančios šaulių minios.

Pagaliau jis pasiekė pirmą kelionės tikslą – kelią vakariniame kalno šlaite. Pajutęs palengvėjimą, kad pasisekė nueiti taip toli, atsirėmė į medžio kamieną ir pradėjo dideliais gurkšniais į save traukti deguonį, nors oras buvo toks šaltas, kad kvėpavimas buvo skausmingas. Jis atsigėrė iš mažo plastikinio buteliuko, kurį pasiėmė, kai ėjo iš trobelės.

Jis tik kartą buvo važiavęs šiuo keliu. Žinodamas, kad šis kelias retai naudojamas, nes yra blogas, o dabar praktiškai nepravažiuojamas dėl sniego ir ledo, Tirnis apskaičiavo, jog vargu ar ką nors sutiks čia šiandien.

Dar vienas šio kelio pranašumas buvo tas, kad jis nesikirto su Maino gatve, kaip pagrindinis kelias. Kai jis pasieks šio kelio galą kalno papėdėje, bus per kelias mylias nuo miesto centro, todėl mažiau tikėtina, kad susidurs su kuo nors, kas galėtų sutrukdyti jam pasiekti kokią nors vietą, kur jis galės apgalvoti, ką daryti toliau.

Iš palto kišenės jis išsitraukė telefoną. Nors ryšys buvo, tačiau baterija buvo nusėdusi. Ji išsikrovė per tas dvi dienas, kai jis laikė telefoną nuolat įjungtą. Todėl jis negalėjo paskambinti. Bet kadangi ryšys buvo, jam galės skambinti kiti. Tai jam buvo nenaudinga.

Laikas judėti pirmyn.

Jis žengė iš prieglobsčio po medžiais į kelią. Eiti buvo sunku, bet ne taip sunku, kaip per mišką. Jis palenkė galvą prieš stiprų vėją, kuris kiaurai košė netinkamus tokiam orui jo drabužius. Sniego spindesys buvo toks, kad jam teko beveik visiškai užsimerkti, kad apskritai galėtų ką nors matyti. Jis sutelkė visą dėmesį į ėjimą, į vienos pėdos dėliojimą prieš kitą. Jis negalėjo pasidžiaugti nei kairiu, nei dešiniu šonu, nes abu vienodai skaudėjo.

Jis stengėsi negalvoti apie Lilę.

Kai prisimindavo ją, pradėdavo abejoti, ar reikėjo ją palikti vieną.

Bet juk jis iš tikrųjų neturėjo pasirinkimo. Negalėjo jos pasiimti su savimi.

Po velnių! Kurių galų ji lindo į tą pašiūrę ir į tą dėžę? Ji...

Jis sustojo ir pradėjo klausytis tikėdamasis, kad ausys jį apgauna. Pro savo paties švokštimą ir vėjo staugsmą jis išgirdo dar kažkokį garsą. Artėjantį motorizuoto transporto ūžimą. Galbūt sniegaeigio. Ir ne vieno. Mažiausiai dviejų. Garsas vis stiprėjo. Sniegaeigiai artėjo.

Net neartėjo. Jie jau buvo *čia*.

31 SKYRIUS

SRAIGTASPARNIS SUKĖLĖ SNIEGO IR LEDO GRANULių debesį. Iš jo išlipo juodu koviniu kostiumu apsirengęs vyras. Ištvermė ir Ryžtas būtų galėję būti jo antras ir trečias vardas. Jis nužygiavo tiesiai prie Beglio ir Vaizo, kurie stovėjo greta Kovojančios Pumos, aikštelės šone už trisdešimties jardų.

– Labas rytas, sere, – tarė jis Begliui stengdamasis perrėkti sraigtasparnio keliamą triukšmą.

– Labas, Koljė, – atsakė Beglis spausdamas jam ranką.

Ūbautojas buvo girdėjęs apie Koljė reputaciją. Jis buvo gerbiamas agentas, prieš metus išėjęs įkaitų gelbėjimo mokymus. Sklido gandai, kad jis padavė pašymą stoti į Greitojo reagavimo grupę. Į šią elitinę grupę būdavo atrenkami tik geriausi ir kiečiausi.

– Ar pažįstate agentą Vaizą?

– Tik iš matymo.

Ūbautojo ranką suspaudė juoda pirštinė nupjautais pirštais. Su tokia lengviau paspausti gaiduką. Ūbautojas pirmą kartą prisilietė prie tokios aprangos.

– Specialusis agentas Vaizas turi žemėlapį ir topografinius kalno brėžinius, – pasakė Beglis.

– Ačiū, sere. Mes taip pat atsivežėme žemėlapius.

– Kiek jūsų atskrido?

– Du mano komandos vyrai ir pilotas. Jis – vienas iš mūsiškių.

Sraigtasparnis priklausė Šarloto policijos poskyriui. Jie buvo juo naudojęsi anksčiau ir Begliui jis patiko. Greitas, manevringas, saugus. Beglis žinojo, kad tai yra septynių vietų, įskaitant pilotą, sraigtasparnis. Jis paskaičiavo. Jeigu jie paims Lilę Martin ir Tirnį, grįžtant neužteks vietų. Kažkas turės pasilikti ir laukti, kol bus paimtas vėliau. Bet skrydis toks trumpas, kad dėl to neturėtų kilti problemų.

Koljė pasakė:

– Kaip supratau, mūsų misija yra paimti vieną civilę moterį ir vieną nusikaltėlį?

– Mes nesam tikri, kad jis yra nusikaltėlis. Kol kas tai – tik gelbėjimo akcija. Pamatysim, kaip viskas klostysis, kai ten nuskrisime.

– Mes?

– Taip. Skrenda Ūbautojas ir aš.

– Nėra reikalo, sere. Mes galime susisiekti...

– Ne, – nutraukė jį Beglis neleidęs pabaigti. – Mes skrisime.

Biure visi žinojo, kad negalima ginčytis su specialiuoju atsakinguoju agentu, kuris apsiima vykdyti teisingumą ir viskam vadovauja. Jis gali pasitelkti kitas tarnybas ir jų sraigtasparnius į pagalbą ir daryti viską, kas reikalinga, kad misija būtų saugi ir sėkminga, o jeigu nepasiseks, jis bus atsakingas tik prieš savo viršininkus.

Koljė pažvelgė į jų paltus ir batus.

– Mes neatsivežėme jokios papildomos aprangos, – pasakė.

– Skrisime taip, kaip stovime.

– Šąla, sere.

– O mes be reikalo gaištame laiką, – Beglis nužvelgė jį „riešutų spaustuku“ ir Koljė, nors būdamas kietas, pasidavė.

– Gerai, sere, bet noriu, kad žinotumėte. Šitas vėjas apgaulingas. Skrydis bus nelengvas.

– Ačiū už įspėjimą.

Šonu apėjęs Koljė, Beglis nužingsniavo sraigtasparnio link. Ūbautojas ir Koljė nusekė iš paskos. Koljė nužvelgė į Ūbautoją vertinamu žvilgsniu, ir buvo akivaizdu, kad nemano, jog šis yra tinkamas.

– Nežinojau, kad jūs parengtas.

– Kam?

– Tokio pobūdžio misijai.

– Aš neparengtas.

Ūbautojas iš lūpų judesių galėjo suprasti, kad Koljė nusikeikė. Turėti užnugaryje netreniruotą žmogų buvo greičiausias būdas numirti atliekant pareigas.

– Jokio pasirengimo?

Ūbautojas papurtė galvą.

– Tada nesipainiokite mums po kojų ir nesugadinkite viso reikalo.

– Aš ir neketinu.

– Jūs bijote?

– Kraunu į kelnes iš baimės, – sušuko Ūbautojas, pasilenkęs po besisukančiomis sraigtasparnio mentėmis. – Aš bijau tik Beglio.

Vesas vėl stabtelėjo. Dačas, kuris važiavo labai arti jo, vos neatsitrenkė į sniegaeigio galą.

– Kas, po velnių, atsitiko, Vesai?

– Aš kažką pamačiau. Priekyje. Besislepiantį už medžių.

Dačas atidžiai nužvelgė mišką.

– Ar tu tikras?

– Taip. Ten.

– Gal koks elnias?

– Nebent jis buvo dvikojis. Tai buvo vyras, Dačai. Aš tuo neabejoju. Kai dariau posūkį, pamačiau jį dingstantį už medžių. Į kairę nuo to akmens. Ar manai, kad tai Tirnis?

– Parodyk man tą vietą.

Jie nukreipė sniegaeigius akmens link. Ant jo krito sustingęs krioklys.

– Aš buvau teisus, – pasakė Vesas rodydamas pirštu.

Giliame sniege buvo matyti pėdsakai, kurie ėjo iki posūkio, o paskui staigiai suko į mišką. Atrodė, kad tas, kieno jie buvo, išgirdo juos besiartinant ir nedelsdamas pasislėpė miške.

– Tai turi būti Tirnis, – pasakė Vesas dusdamas iš susijaudinimo. – Kas daugiau čia galėtų būti?

Dačas buvo linkęs su juo sutikti. Tuo pat metu jie išjungė sniegaeigių variklius ir nulipo nuo jų. Tada išsitraukė šautuvus iš ant nugaros kabančių dėklų. Nors ginklai buvo kruopščiai patikrinti prieš išvažiuojant, Dačas savąjį patikrino vėl. Jis buvo užtaisytas. Paruoštas. Vesas padarė tą patį. Matėsi, kad jis yra patyręs medžiotojas. Dačas patikrino ir savo devynių milimetrų pistoletą bei įdėjo kulką į lizdą.

Dabar jis jau nė kiek neabejojo, kad Tirnis yra ieškomas nusikaltėlis. Vesas paaiškino, kodėl domisi Milisentės dingimu. Kad Skotas galėtų padaryti sunkų nusikaltimą, Dačas nuo pat pradžių netikėjo. Jis įtarė, kad vaikinas, nepaisant raumenų masės, neturėtų pakankamai drąsos įvykdyti nusikaltimą. Tuo labiau – penkis pagrobimus. Veso paaiškinimas išvadavo Dačą nuo abejonių. Taip, Tirnis yra tas žmogus.

Jeigu ne, kodėl jis bėgo nuo jų į mišką? Jis buvo keblioje padėtyje jau dvi dienas. Jo jėgos turėjo sekti ir jis tikriausiai yra sužeistas. Argi jis neturėtų bėgti *jų link?* Mojuoti rankomis ir džiaugtis, kad pagalba pagaliau atvyko? Kodėl jis turėtų vengti pagalbos? Nebent pagalbos atvykimas reikštų ir jo suėmimą.

Dačas buvo viskam pasiruošęs. Jis įjungė siųstuvą ir pasakė Vesui:

– Įjunk ir savąjį, jeigu kartais pasimestume.

Vesas paplekšnojo savo kišenes ir nustėręs pažvelgė į Dačą.

– Kas atsitiko?

– Turbūt palikau savo siųstuvą.

– Juokauji?

Vesas nusimovė pirštines ir dar kartą patikrino kišenes.

– Tikriausiai palikau jį pas Ritą arba garaže. Atsimenu, kad tikrinau, kaip jis veikia, iš karto po to, kai jį man padavei. Paskui...

– Et, dabar tas nebeturi reikšmės. Eime.

Vesas ėjo pirmas. Nusuko nuo kelio ir pradėjo ropštis į statų pakelės šlaitą. Įsikibęs į apledėjusį akmenį, ištiesė ranką Dačui. Tirnio pėdsakai aiškiai matėsi sniege. Vesas pastebėjo:

– Jis net nemėgina paslėpti pėdsakų.

– Jam nepasisektų, net jei mėgintų.

Dačas pažvelgė į Vesą ir pirmą kartą po daugelio dienų nusišypsojo.

– Mums sekasi, ar ne?

Didelis pranašumas buvo eiti šviežiais pėdsakais. Tirnis tą puikiai suprato ir padvigubino pastangas kuo toliau nuo jų atsiplėšti. Iš trobelės jis išėjo prieš dvi valandas. Jis tik kartą trumpai pailsėjo. Reikėjo eiti ne tik blogiausiomis sąlygomis, bet ir kovoti su siaubingu nuovargiu.

Jis nesustojo net tam, kad atpažintų tuos du vyrus ant sniegaeigių. Iš karto metėsi į mišką. Jis atspėjo, kas jie tokie. Ir jo spėjimas buvo teisingas. Kartkarėtmis jie jį šaukė ir jis pažino balsus. Dačas Bertonas ir Vesas Hameris. Abu jie buvo sportiški ir stiprūs. Per pastarąsias keturiasdešimt aštuonias valandas nė vienas jų nebuvo partrenktas automobilio, nepatyrė smegenų sukrėtimo, neturėjo gilios žaizdos galvoje ir nebuvo išsisukę čiurnų.

Turbūt nė vienas iš jų ir nesimylėjo didesnę praėjusios nakties pusę.

Fiziškai jie tikrai buvo pranašesni, bet gudresni tikrai nebuvo. Apskritai jie nebuvo labai protingi. Protingi pėdsekiai laikytų žabtus užčiaupę, kad jis nežinotų, koks atstumas juos skiria. Nepaisant to, kaip jie giriasi savo medžioklės sugebėjimais, jiems dar daug reikia išmokti tykoti grobio. Galbūt jie mano, kad medžiojamas žmogus kitaip reaguoja į garsą nei gyvūnas?

Bet nesuklysk, Tirni, pagalvojo jis, *tu esi grobis.*

Visas abejones išsklaidė pašaipus Veso švilpčiojimas ir siaubingi Dačo grasinimai, kurie klaikiai aidėjo apsnigtame miške. Kaip Tirnis ir nuogąstavo, jie norėjo Mėlynojo – mirusio ar gyvo. Tirnis įtarė, kad labiau – mirusio. Ypač Dačas Bertonas, kuris jau buvo išrėkęs ne vieną nešvankią užuominą apie Tirnį ir Lilę.

Dačas policininkas, bet Tirnis žinojo, kad tas jam nesutrukdys ištaškyti jo į gabalus, jeigu tik pasitaikys proga. Negana to, kad Dačas buvo įstatymų saugotojas ir pats prisiekė jų laikytis bei ginti žmogaus teises, jis dar buvo nuskriaustas vyras, kurio buvusi žmona praleido dvi naktis su kitu vyru. Jei tik jis pamatys Tirnį savo taikiklyje, džiūgaudamas paspaus gaiduką.

Jie pajuto, kad Tirnis silpsta ir tas juos paskatino eiti greičiau. Jis nesustojo pasižvalgyti, bet juto, kad jie baigia prisivyti jį. Jis dabar geriau girdėjo garsus, kuriuos jie kėlė braudamiesi per mišką. Jiems eiti buvo lengviau negu jam. Jam reikėjo skintis kelią, o jiems tereikėjo sekti jo pėdsakais.

Tirnis svarstė galimybę pasislėpti ir surengti jiems pasalą. Jis turėjo pistoletą, kuris vis dar buvo užtaisytas. Jame trūko tik vienos kulkos, kurią Lilė iššovė į jį. Tačiau jo pistoletas negalėjo lygintis su šautuvu. Be to, vyrų buvo du. Vienas galėjo taikytis į jį iš priekio, antras – apeiti jį iš nugaros.

Dar Tirnis bijojo, kad jei sustos, daugiau niekada nebeatsikels. Jo jėgos išseko. Dar vakar, kai ėjo Lilės vaistų, galvojo, kad nebeištvers, bet šiandien jis jau tikrai buvo ant išsekimo ribos. Tik valios pastangomis jis dar laikėsi ant kojų.

Kai tik nusprendė, kad turi nesiliauti judėjęs, jei nori išlikti gyvas, virš jo galvos suskilo medžio šaka. Po sekundės jis išgirdo šautuvo trasktelėjimą. Tada Tirnis parkrito ant sniego ir nusirideno už akmens.

– Tirni, jau galėtum pasiduoti! – sušuko Dačas Bertonas.

Tirnis nebuvo toks kvailas, kad iškištų galvą iš už akmens tam, kad nustatytų, kur jie yra, bet jautė, kaip jie nardo tarp medžių ir artėja. Vienas jų artėjo prie Tirnio iš dešinės, ant-

ras – iš kairės. Bet svarbiausia buvo, kad jie artėjo. Jis pakliuvo į spąstus.

Dabar, kai sustojo, pajuto, kaip sopa visą kūną. Kiekviena jo ląstelė rėkė iš skausmo. Jam trūko oro. Jis buvo alkanas.

– Mes žinome, kad tu esi Mėlynasis. FTB rado įkalčių tavo namelyje.

Tirnis jau buvo supratęs tą pats. Tai buvo netiesioginiai įrodymai, bet jų užteko, kad pavydus buvęs vyras veiktų ir tik po to pagalvotų apie neteisėtų veiksmų padarinius.

Tirnis nedrįso prabilti, kad netaptų dar geresniu taikiniu. Jis vos kvėpavo. Jų pusėje taip pat tvyrojo tyla. Jie nebejudėjo. Turbūt nutarė tykoti ir laukti, kol jis išlįs. Kelias minutes buvo absoliučiai tylu.

Staiga tylą suplėšė kito sniegaeigio ūžimas. Garsas sklido iš toli, bet prieš pasiekdamas Tirnio ausis atsimušė į milijonus paviršių. Tirnis negalėjo nustatyti garso krypties.

Nors jie nekalbėjo, Tirnis jautė, kad Dačas ir Vesas taip pat klausosi. Ar kas nors atėjo čia pėsčiomis ir paėmė vieną iš jų sniegaeigių? Ar jie svarsto, kaip reikės parvežti Tirnio lavoną į miestelį vieninteliu likusiu jiems sniegaeigiu?

Jeigu jie nepasinaudos šia situacija, vadinasi, yra kvailiai.

Niekada nekaltink kitų kvailumu.

Tilstant sniegaeigio ūžimui jis išgirdo užmintos šakelės traškesį. Vienas jų artėjo prie Tirnio iš dešinės. Už trisdešimties jardų ar kiek toliau. O gal mažiau. Net ir blogas šaulys pataikytų iš tokio atstumo.

Iš kairės pusės jis išgirdo subtilesnį garsą. Tiesiog ant žemės dirbtelėjo sniegas. Ar jį nupūtė vėjas, ar kuris nors jų užkliudė šaką ir todėl sniegas nukrito?

Jis sulaikė kvėpavimą ir įsiklausė. Sniegaeigio nebesigirdėjo. Jis net savo kvėpavimo nebegirdėjo, tačiau uždengė burną šaliku, kad nesimatytų iš jo burnos einančio garo.

Kad ir kur jie būtų, nors ir kaip toli nuo jo slėptuvės, atrodė, kad jie patenkinti savo pozicijomis. Jie nejudėjo. Jie galėjo laukti.

Jie ir laukė. Visi trys. Tyliai. Laukė, kas pirmas sujudės.

Tada dar vienas garsas suplėšė tylą. Sraigtasparnio mentės sukimasis. Klierio policija tikrai neturėjo savo saraigtasparnio. Jis turėjo būti iš valstijos departamento arba iš FTB. Kad ir kaip ten būtų, dabar Dačas jo šaltakraujiškai nenušaus liudytojų akivaizdoje. Vesas Hameris nesiskaito. Jis visais atvejais rems savo draugą, meluos netgi davęs priesaiką tam, kad jį apgintų, ir atvirkščiai.

Iki šiol miškas saugojo Tirnį suteikdamas jam gerą priedangą, bet staiga Dačas įgijo pranašumą. Jis galėtų dabar šauti į Tirnį ir vėliau paaiškinti, kad Tirnis priešinosi suimamas. Galėtų sakyti, kad neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik sustabdyti jį kulka. Arba pasakyti, kad Tirnis juos puolė ir jiems reikėjo gintis. Kad ir kaip ten būtų, Tirnis tysos negyvas, o jie liks išteisinti.

Taigi kad išliktų gyvas, Tirnis turi išlįsti į laukymę, kad jį pamatytų tie, kurie yra sraigtasparnyje.

Mintyse įsivaizduodamas kalno žemėlapį, jis sugretino du kelius – pagrindinį ir einantį vakariniu šlaitu. Jis bėgo nuo vakarinio kelio pagrindinio kelio kryptimi. Bet kaip toli jis nubėgo? Kiek dar jam reikia bėgti, kad pasiektų Lorelio kelią? Ar pakaks jam jėgų įveikti likusį atstumą?

Jam reikėjo pamėginti. Dačas ir Vesas buvo stipresni ir geriau ginkluoti, bet Tirnis turėjo du ryškius pranašumus – įgimtą krypties jausmą ir norą gyventi.

Prieš ko nors imdamasis jis nutarė atsiklaupti. Jo raumenys, ypač išsuktoji čiurna, priešinosi net tam. Bet jis prisivertė atsitūpti ir pradėjo judėti į priekį stengdamasis būti kuo labiau susilenkęs, kad nepaliestų medžių šakų ir nesukeltų triukšmo.

Jis tikėjosi, kad Dačas ir Vesas sugaiš kaži kiek laiko šliauž/dami prie akmens, kad nustebintų jį, o nustebs patys, pamatę kad jo ten nebėra.

Deja, šiems norams nebuvo lemta išsipildyti.

– Dačai, tavo kairėje! – išgirdo šaukiant Vesą.

Tada Tirnis pašoko ant kojų ir leidosi bėgti. Ar bent jau mėgino. Jo kojos klimpo sniege, kuris tarpais siekė Tirnio liemenį. Ran-

kas braižė snieguoti gervuogių krūmai. Jis klupo už nematomų medžių šaknų ir žemų augalų. Apledėjusios šakos plakė veidą.

Bet sprendžiant iš jį besivejančiųjų šnopavimo jiems irgi buvo ne lengviau. Tirnis pajuto, kad jie jį vejasi desperatiškai ir kad jo išvada buvo teisinga – Dačas Bertonas norėjo pribaigti jį dar iki tol, kol kiti teisėsaugininkai jį sustabdys.

Kaip ir anksčiau jis netikėtai išlėkė į kelią.

Pats to nepastebėjęs pasiekė šlaitą. Greita reakcija šį kartą neleido jam pasinerti į sniegą. Jis atsisėdo ant užpakalio ir nučiuožė žemyn.

Saulė ryškiai atsispindėjo baltame sniege. Išlindusį iš miško šešėlių jį apakino baltuma. Prisidengęs akis jis paniškai ieškojo danguje sraigtasparnio. Garsas buvo toks stiprus, kad jis tikėjosi išvysti jį tiesiai virš galvos, bet niekur nematė.

– Benai Tirni!

Ant šlaito krašto jis pamatė iš miško išlindusius Vesą ir Dačą. Į Tirnį buvo nutaikyti du šautuvai. Jų ilgi žvilgantys vamzdžiai ryškioje saulės šviesoje atrodė grėsmingai. Dačas žvelgė abiem akim. Taip pat ir Vesas. Šitie vaikinai žinojo, kaip šaudyti. Kaip pataikyti. Kaip užmušti.

Pagauti kaip žuvį statinėje.

Ausyse jam skambėjo šis senelio posakis, kai jis kėlė į viršų rankas.

– Aš neginkluotas!

Jis numetė pistoletą ant žemės ir paspyrė jį koja nuo savęs.

Puiku. Jis perskaitė tą žodį ant pašaipių Dačo lūpų dar prieš šiam nuspaudžiant gaiduką.

– Štai ir trobelė, sere, – išgirdo Koljė balsą savo ausinėse Beglis. Ūbautojas taip pat turėjo ausines. Jis buvo tikras, kad gavo jas kaip mandagumo ženklą. Strategiškai jis čia visai nebuvo reikalingas.

– Tik pažiūrėk! Jiems pasisekė čia atvykti, – pasakė Beglis rodydamas į sniegaeigį priešais trobelę. – Bent jau vienam iš jų.

Ir kreipdamasis į pilotą per ausines jis paklausė:

– Ar galite čia nutūpti?

– Proskyna maža, sere. Pučiant tokiam vėjui nebus lengva.

Koljė pasakė:

– Tada nusileiskite kaip galima žemiau. Mes panaudosime virves.

Vos tik jis spėjo tai pasiūlyti, vėjo gūsis smarkiai bloškėsi į sraigtasparnio šoną. Sumanus pilotas išgelbėjo sraigtasparnį nuo kritimo. Sraigtasparniui besiblaškant ore Ūbautojas pajuto, kaip prie diržo vibruoja pranešimų gaviklis. Jis pakišo ranką po paltu ir nusisegė gaviklį nuo diržo. Tai buvo Perkinsas. Jis surinko jų kodą norėdamas pranešti kažką svarbaus. Ūbautojas surado savo mobilųjį telefoną ir paspaudė automatinį numerio rinkiklį, kad surinktų Perkinso numerį.

– Aš čia! Aš čia, viduje!

Vos išgirdusi artėjantį sniegaeigį pradėjo šaukti Lilė. Nors ir žinojo, kad jos niekas neišgirs pro variklio ūžimą, ji šaukė tol, kol variklis buvo užgesintas.

– Aš čia, viduje! – sušuko ji dar kartą jau užgesus varikliui.

– Ponia Berton?

Lilė negaišo laiko tam, kad pataisytų pavardę.

– Taip, taip. Aš čia.

Durys atsidarė ir į vidų įėjo vyras, apsimutūriavęs slidininko drabužiais.

– Ačiū Dievui, jūs gyva!

– Pone Ritai! – sušuko Lilė.

Jis atsmaukė nuo kaktos kailiu puoštą gobtuvą, nusimovė pirštines, atsitūpė priešais ją ir pažvelgė į antrankius.

– Ar Dačo ir Veso čia nebuvo? – paklausė.

– Ne.

– Jie išvyko jūsų ir Tirnio.

– Tirnis yra Mėlynasis. Manau, turite tai žinoti. Jis sakė, kad girdėjo tai per radiją.

– Kas sakė?

– Tirnis.

– Tai jis žino, kad jį gaudo?

– Taip. Ar galite rasti raktą nuo antrankių?

Kai jis vaikščiojo po trobelę ieškodamas rakto nuo antrankių, ji paklausė jo, kaip atsitiko, kad Tirnis tapo įtariamuoju.

Viljamas Ritas jai trumpai papasakojo apie tai, kaip į jo vaistinę prieš porą dienų užsuko FTB agentai.

– Aš nežinau, kokių įrodymų jie turi prieš jį, bet jie yra inkriminuojantys. Kai jie sužinojo, kad jūs papuolėte į spąstus čia su juo, ėmė veikti staigiai. Buvo suorganizuota gelbėjimo grupė, bet įvyko kažkokia avarija ir kelias buvo beviltiškai užblokuotas. Šį rytą aš pasiūliau savo sniegaeigius. Vesas ir Dačas išvažiavo jais, bet vieną paliko.

Iš kišenės jis išsitraukė siųstuvą.

– Čia yra siųstuvas. Girdėjau, kaip Dačas sakė, kad jiems tokio reikės, kad galėtų palaikyti ryšį vienas su kitu. Aš išsekiau paskui juos tikėdamasis juos pasivyti.

– Bet jums nepasisekė?

Jis papurtė galvą.

– Aš tik aptikau sniegaeigius. Jie buvo palikti ant vakarinio kelio. Turbūt toliau jie ėjo pėsčiomis. Ar manote, kad jie nusivijo Tirnį?

– Gali būti. Vienintelis būdas nusileisti nuo kalno yra eiti pėsčiomis. Abu mūsų automobiliai...

Ji papurtė galvą.

– Tai per ilga istorija, – pasakė.

– Dačas ir Vesas tikriausiai jį aptiko.

Jis nustojo ieškoti antrankių rakto.

– Aš niekur nematau rakto. Tikriausiai jis jį paėmė.

– Viskas gerai. Dabar, kai kas nors čia yra, aš galiu tą pakęsti.

– Ar jis jus sužeidė?

– Ne. Tik „atjungė“ šį rytą.

Ji trumpai užsimerkė, po to pasakė:

– Aš radau Milisentės Gan kūną mūsų pašiūrėje.

– Viešpatie, koks siaubas!

– Manau, ji mirė prieš kelias dienas. Pūga tikriausiai sutrukdė Tirniui atsikratyti kūno.

Lilė papasakojo, kaip partrenkė Tirnį savo mašina ir kaip jie grįžo į trobelę, kad pralauktų pūgą.

– Jis rūpinosi mūsų išgyvenimu. Buvo malonus, nekėlė baimės. Bet kai kas jo pasakojimuose nesutapo.

– Kas?

Ji pateikė porą Tirnio nutylėtos tiesos pavyzdžių.

– Jis man kėlė įtarimą, todėl nutariau pasirausti jo kuprinėje. Ten radau šiuos antrankius ir mėlyną kaspiną.

Ji mostelėjo smakru.

– Štai ten.

Viljamas pakėlė kuprinę ir ištraukė mėlyną kaspiną iš vieno užsegtų skyrių.

– Tai tikrai yra įrodymas prieš jį.

– Neginčijamas įrodymas.

– Tada kodėl jis ten jį paliko?

Prieš atsakant į šį labai gerą klausimą Lilės ausys sugavo garsą.

– Ar tai sraigtasparnis? – paklausė ji.

– Toks buvo FTB planas.

Ji pajuto palengvėjimą. Ji džiaugėsi, kai pamatė Viljamą Ritą ir sužinojo, kad Tirnis neišvengiamai bus sugautas. Bet jeigu jam kaip nors pasisektų sugrįžti į trobelę, vaistininkas nebūtų jam kliūtis.

Viljamas nuėjo prie durų ir išėjo į prieangį. Dar prieš sugrįžtant jam į trobelę Lilė suvokė, kad jis veikia per lėtai.

– Atrodo, jie nuskrenda, bet jie turėjo matyti mano sniegaeigį.

– Tikriausiai ieško vietos nusileisti. Ačiū Dievui, kad jie yra čia.

– Amen. Ar suvokiate, kaip jums pasisekė, kad išsigelbėjote nuo Mėlynojo? Niekam kitam taip nepasisekė.

– Milisentės mirties kaukė, – Lilė nusipurtė, – ji buvo siaubinga.

– Galiu įsivaizduoti, kaip siaubinga buvo rasti jos kūną įrankių dėžėje.

Ji linktelėjo.

– Bet, manau, gerai, kad jį radau. Tirnis tikriausiai jį kur nors perkėlė. Gal net palaidojo, kol aš buvau be sąmonės. Turėjau suprasti, kad kažkas negerai. Jis taip jautriai sureagavo, kai aš paminėjau kirvį po to, kai jis iš ten grįžo...

Lilė staiga nutilo.

– O ko jis ten ėjo? – paklausė Viljamas.

– Malkų, – atsakė Lilė prikimusiu balsu. – Jis ėjo malkų židiniui.

Ji mėgino aplaižyti lūpas, bet jos burna buvo per daug sausa.

– Pone Ritai?

– Klausau.

– O kaip... iš kur jūs žinote apie įrankių dėžę pašiūrėje?

– Ūbautojau?

– Jums teks šaukti, Perkinsai. Mes esame sraigtasparnyje.

– *Jūs?*

– Ką norite pranešti?

– Tirnis...

Likusios sakinio dalies jis nebeišgirdo, nes lakūnas atliko tokį posūkį, kuris tvirtai priplojo Ūbautoją prie sėdynės, tik jo skrandis sklandė ore.

– Pakartok, ką sakei, – šaukė Ūbautojas.

– Galų gale susisiekiau su ponia Lambert.

– Torės Lambert motina?

– Taip. O dabar nenugriūk.

Ūbautojas prašė Perkinso pakartoti pranešimą tris kartus, kad įsitikintų, jog teisingai išgirdo. Tada pabaigė pokalbį trumpai padėkojęs. Po to, nutraukęs vyrų svarstymą, kur geriau nusileisti, kreipėsi per ausines į Beglį.

– Sere, – šaukė jis, – Benas Tirnis nėra, kartoju *nėra* Torės Lambert pagrobėjas.

Beglis atsisuko.

Ūbautojas sėkmingai ištvėrė „riešutų spaustukus“.

– Jis yra jos tėvas.

32 SKYRIUS

VILJAMAS RITAS IŠLIKO RAMUS.

– Atsiprašau? – paklausė jis.

Lilės burna išdžiūvo lyg lukštas. Jai teko stumte stumti žodžius.

– Aš jums sakiau, kad radau Milisentės kūną pašiūrėje, bet nieko nesakiau apie įrankių dėžę.

Apsimestinis Viljamo nesupratimas tęsėsi neilgai. Jis nusivylęs papurtė galvą.

– Nebuvo labai protinga man padaryti tokią klaidą, bet dar kvailiau, kad jūs atkreipėte mano dėmesį į ją.

Ji mėgino nuryti seiles, bet negalėjo.

– Jūs žinote, ponia Berton ar panele Martin, ar kaip jūs ten dabar vadinatės. Jūs žinote, ką tai reiškia, ar ne?

Jo balsas pasikeitė taip pat kaip ir jo elgesys. Jis nebebuvo malonus.

– Jūs esate...

– Mėlynasis. Taip. Nors man ir nelabai patinka ta kvaila pravardė.

Šautuvo poškėjimas nustebino juos. Abu pažvelgė į duris, nors buvo aišku, kad šaudoma kažkur toliau.

Po kelių sekundžių Viljamas pasakė:

– Tik vienas šūvis. Dačas giriasi, kad yra puikus šaulys. Tikriausiai taip ir yra.

Ji švokšdama įkvėpė.

– Tirnis?

– Tirnis. Dabar jau negyvas. Kaip man pasisekė.

Viljamas išsitraukė siųstuvą iš kišenės ir įjungė. Jis garsiai sucypė. Viljamas sumažino garsą.

– Ką jūs darote? – paklausė Lilė. – Kam skambinate?

– Stebėkite. Manau, jums patiks. Nors iš tikrųjų nepatiks, bet jums teks pripažinti, kad tai nuostabiai protinga.

Prikišęs siųstuvą prie burnos, jis paspaudė mygtuką jo šone.

– Dačai? Dačai? – jis pašėlusiai šaukė. – Ar girdi mane?

Viljamas atleido mygtuką ir spoksojo į Lilę laukdamas atsakymo. Kelias minutes girdėjosi tik stiprus šniokštimas, paskui Dačo balsas pasklido kambaryje.

– Kas čia?

Ritas paspaudė mygtuką.

– Čia Viljamas. Aš girdėjau šūvį. Ar sugavote Tirnį?

Jis nutraukė pokalbį, kai pamatė, kad Lilė ruošiasi rėkti. Atrodė, jis to tikėjosi, nes veikė greitai. Ranka užspaudė jai burną.

– Ritai? Kur esate?

Lilė mėgino pasukti galvą ir išlaisvinti burną. Kai nepasisekė, bandė įkąsti į delną. Jis dar tvirčiau priglaudė delną prie jos burnos ir laikė prispaudęs jos galvą prie sienos po baru. Jo pirštai skausmingai susmigo į minkštus jos veido audinius.

Tada jis vėl paėmė siųstuvą, paspaudė mygtuką ir pusiau žiaukčiodamas, pusiau kūkčiodamas išlemeno:

– Dačai, aš esu čia, trobelėje. Ar jūs pagavote Tirnį?

– Taip, taip. Jis patiestas. Ar Lilei viskas gerai?

Kad būtų efektingiau, Viljamas kalbėjo lūžtančiu balsu:

– Ne. Tavo žmona negyva. Negyva! Tirnis ją užmušė!

Tirnis gulėjo ant nugaros. Kai atsimerkė, nuo sniego atsispindėjusi saulė sukėlė skausmą, kuris pervėrė akių obuolius ir pataikė tiesiai į nervų raizginį smegenyse.

Dačai, aš esu čia, trobelėje. Ar jūs pagavote Tirnį? Ne. Tavo žmona negyva. Negyva! Tirnis ją užmušė.

Balsas buvo metalinis, nenatūralus. Iš kur jis sklido?

– Tas kalės vaikas užmušė Lilę!

Dačo Bertono staugimas buvo toks stiprus, kad net nupurtė sniegą nuo medžių šakų.

– Jis juda, Dačai! – sušuko Vesas, – tu tik kliudei jį.

Staiga Tirnis prisiminė, kodėl guli ant nugaros ir kodėl jam taip siaubingai skauda petį. Visi elementai susijungė ir jis staiga viską suprato. Blogiausia buvo žinoti, kad kažkas paskelbė, jog Lilė negyva ir ją užmušė Tirnis.

Kas galėtų taip meluoti?

Tik tas, kas mėgina apsiginti.

Jėzau, jam reikia grįžti pas ją.

Jis pamėgino atsisėsti. Gerkle pakilo šleikštulys, bet Tirnis jį nurijo. Ant sniego telkšojo daug kraujo. Jo veidą išpylė šaltas, lipnus prakaitas, o petį, rodės, kažkas degina.

Kas atrodė kaip amžinybė, tikrovėje truko vos kelias sekundes.

Kai Tirnis vėl atmerkė akis ir patikrino, kaip jos priprato prie spindesio, pamatė, kaip Dačas Bertonas meta į šalį siųstuvą. Tada suprato, iš kur sklido tas metalinis balsas.

Dačas metėsi nuo šlaito pašėlusiu greičiu, beveik skriste skrido. Jis smarkiai atsitrenkė į kelią, bet tas jo nesustabdė. Tirnis vos spėjo pakelti vienintelę sveiką ranką, o Dačas jau sėdėjo apžergęs jį ir talžė kumščiais.

– Paklausyk, Dačai.

Tirnį nustebino jo paties balso silpnumas. Jis abejojo, ar Dačas galėjo jį išgirsti. Bet jei ir būtų išgirdęs, jis neturėjo jokio noro liautis ir paklausyti.

Policijos viršininkas trenkė Tirniui į dešinį skruostikaulį. Tirnis išgirdo, kaip trūko jo oda. Jo kraujas aptaškė Dačo veidą. *Kas, po velnių, buvo negerai jo veidui?*

Tirnis išsisuko nuo antrojo smūgio.

– Lilė...

– Tu užmušei ją. Būk prakeiktas!

– Ne! Paklausyk manęs.

Bet Dačas nepajėgė klausytis. Jo akys degė laukine neapykanta. Tirnis nė kiek neabejojo, kad jei nesugebės apsiginti, bus užmuštas.

Sutelkęs visas likusias jėgas, kurių nebetikėjo turįs, jis pradėjo ne tik gintis, bet ir smūgiuoti atgal. Jautė pagiežą Dačui Bertonui už kelis dalykus ir tai suteikė jam naujų jėgų. Jam pasisekė įsprausti kelį tarp savęs ir Dačo. Tada jis pradėjo stumti Dačą iš visų jėgų.

Jam pavyko nusimesti Dačą nuo savęs pakankamai ilgai, kad pasiektų pistoletą, kurį buvo numetęs anksčiau. Bet automatiškai jis ištiesė į pistoletą dešiniąją ranką, kuri karojo bejėgė dėl kulkos suskaldyto peties sąnario.

Tirnis suriko iš skausmo ir sunkiai atsistojo, tada šiaip taip žengė porą žingsnių.

Dačas sugriebė Tirnį už išsuktos čiurnos ir patraukė. Tirnis susmuko lyg maišas. Dačas jį parvertė ant nugaros tarsi žuvį, kurią ruoštųsi skrosti. Jis vėl sėdėjo ant Tirnio, šį kartą abiem rankom įsikibęs į jo gerklę, o nykščius įrėmęs į Adomo obuolį.

Dačo sukąsti dantys buvo kruvini ir tai džiugino Tirnį. Jam bent jau pasisekė trenkti Dačui kelis negrabius smūgius kaire ranka.

– Ar tu ją dulkinai?

Bet koks sąžinės graužimas, kurį Tirnis jautė dėl muštynių su Daču, pranyko. Koks žmogus, ką tik išgirdęs, kad jo žmona nužudyta, gali uždavinėti *tokius klausimus?* Jam labiau rūpėjo jo paties prakeikta garbė negu moteris, kurią skelbėsi mylintis.

– Ar dulkinai ją? – vėl sustaugė Dačas.

– Dačai, sraigtasparnis.

Tirnis išgirdo šį Veso Hamerio įspėjimą, lyg jis būtų ištartas toli, o Dačas, atrodė, iš viso jo neišgirdo. Arba jei iš-

girdo, nekreipė jokio dėmesio. Nuo jo veido ant Tirnio lašėjo seilės, kraujas ir prakaitas. Žydras dangus virš jų tamsėjo. Tirnis mirksėjo, bet siaurėjančiame regėjimo lauke mirgėjo juodi taškai.

Jis numirs, jei ko nors nesiims. *Tučtuojau.*

Dačas sėdėjo apžergęs jo liemenį. Tirnio dešinė ranka bejėgiškai gulėjo prie šono. Kairė taip pat neturėjo jėgos. Tie silpni smūgiai, kuriuos ja smogė Tirnis, netrikdė Dačo.

Tirnis išnaudojo vienintelį šansą, kurį turėjo. Jis pakėlė kelį, nukreipė visas jėgas į savo keturgalvį raumenį ir trenkė Bertonui į klyną tikėdamasis pataikyti jam į kiaušus.

Dačas sustaugė. Jo rankos žaibiškai paleido Tirnio kaklą. Tirnis išsilenkė ir numetė Dačą nuo savęs, tada pats užvirto ant jo. Sėkmingai pakeitė padėtį. Tirnis kairės rankos dilbiu prispaudė Dačo gerklę lyg laužtuvu.

Su geresne koordinacija, negu manė turįs, dešine ranka jis pakėlė pistoletą ir iššovė į Vesą Hamerį, kuris lėkė keliu prie jų. Šūvis privertė Vesą sustoti.

– Mesk šautuvą, nes kitas šūvis bus taiklus.

Grasinimas buvo ištartas silpnai, bet kažkokiu stebuklu suveikė. Vesas numetė šautuvą.

Bet tada Tirnis suvokė, kad Vesas bijo ne jo. Jis bijojo sraigtasparnio, kuris vis labiau ūžė, vis labiau artėjo skraidindamas liudytojus.

– Kas ten kalbėjo per siųstuvą? – dusdamas paklausė jis Veso.

– Ritas. Viljamas Ritas.

– *Ritas?* Tas išblyškęs, liesas Viljamas Ritas? Tas šunsnukis?

Tirnis apsvarstys visus kodėl ir kur vėliau. Dabar jis vėl pasilenkė virš Dačo, kurio veidas atrodė kaip iš smurto filmo – kraujo, pūlių ir aklo įsiūčio mišinys. Tirnis įrėmė pistoleto vamzdį Dačui į pasmakrę ir pasakė:

– Aš turiu kelias rimtas priežastis tave užmušti. Pirmoji, kad tu mušei Lilę. Vienintelė priežastis, dėl kurios tavęs dar neužmušiu, yra ta, kad aš jai pažadėjau to nedaryti.

Panaudojęs plačią Dačo krūtinę kaip svertą, Tirnis atsistojo. Kurį laiką jis siūbavo mėgindamas atgauti pusiausvyrą. Po to, pakėlęs kairiąją ranką, parodė į artėjantį sraigtasparnį.

– Jeigu kuris nors iš jūsų šaus man į nugarą, jie tai matys.

Tada suvokdamas, kad prarado dešimt vertingų sekundžių dėl Lilės buvusio vyro, jis stipriai prispaudė dešiniąją ranką prie šono ir nusvirduliavo trobelės link.

Kai jie suko mažus ratus virš trobelės, vienas Koljė vyrų sušuko:

– Vienuolikta valanda.

Lakūnas padarė viražą ir Beglis pamatė tą patį, ką ir Koljė žmogus – tris vyrus ant siauro kelio.

Iki šiol matyti trukdė staigus posūkis. Sraigtasparnis užkabino medžių viršūnes.

Bertonas gulėjo ant nugaros. Hameris stovėjo per kelis jardus nuo jo. O Benas Tirnis, palikdamas paskui save platų kraujo pėdsaką, mėgino įveikti įkalnę.

Koljė atstūmė sraigtasparnio duris ir užėmė kovinę padėtį.

– Aš nudėsiu bėglį, – pasakė jis ramiai per ausines, kai taikiklyje pamatė Tirnį.

– Nešaudykit! – sušuko Beglis. – Jis – ne mūsų nusikaltėlis.

– Jis turi pistoletą.

– Jis – ne mūsų nusikaltėlis, – pakartojo Beglis.

Beglis nukreipė žvilgsnį nuo Tirnio į Vesą Hamerį, kuris pribėgo prie Bertono ir atsiklaupė ant vieno kelio. Bertonas pastūmė jį ir jis atsitiesė. Bertonas šiaip taip atsistojo ir pradėjo pašėlusiai bėgioti ratais, kol galų gale pasilenkė ir pakėlė pusiau automatinį šautuvą nuo sniego. Jis iššovė į Tirnį nesitaikydamas. Tirnis nesulėtino žingsnio. Bėgo toliau.

– Įjunk garsiakalbį, – įsakė Beglis lakūnui.

Vesas Hameris jau vėl buvo ant kojų ir bėgo paskui Bertoną.

– Pašalinkit jį, kad netrukdytų! – nežinia kam sukomandavo Beglis, bet vienas iš pareigūnų iššovė keletą šūvių Hameriui

po kojomis sukeldamas sniego fontanus. Hameris staiga sustojo ir iškėlė į viršų rankas.

Bertonas pakėlė šautuvą ant peties ir pridėjo akį prie taikiklio treniruotu judesiu, tas atėmė vos kelias sekundes.

– Viršininke Bertonai! Nešaudykit! – Beglio balsas nustelbė variklio gausmą. – Nešaudykit! – pakartojo jis.

Bertonas pasuko galvą.

Koljė sėdėjo pravirame sraigtasparnio tarpduryje, o jo taikiklis buvo nukreiptas į Bertoną. Už jo pasilenkęs stovėjo Beglis.

Jis aiškiai galėjo matyti Bertoną ir pagal jo išraišką nusprendė, kad policijos šefas nebuvo pastebėjęs sraigtasparnio iki pat šio momento. Beglis perskaitė jo veide dar kažką, tas privertė jį paklausti Koljė, ar jis gerai šaudo.

– Aš jį nudėsiu!

Beglis dar kartą sušuko:

– Bertonai, nešaudyk! Tirnis nėra Mėlynasis. Jis – ne mūsų nusikaltėlis.

Tačiau Bertonas nekreipė į jį dėmesio. Jis vėl nusitaikė į tolstančio Tirnio nugarą ir vėl žvelgė į taikiklį.

– Kalės vaikas! Ar jis kurčias? – sustaugė Beglis.

Nekaltas žmogus gali būti tuoj ištaškytas į gabalus ir ant jo iki gyvenimo galo užgrius atsakomybės našta. Greičiau nei surikiavo savo mintis, jis sukomandavo:

– Vieną šūvį į kojas!

Koljė sureagavo žaibiškai. Dačo Bertono kairė koja sulinko. Beglis matė įsiūtį Dačo akyse, kai šis pakėlė šautuvą virš galvos ir iššovė.

Koljė atbulas įgriuvo į sraigtasparnį. Kulka nepramušė jo liemenės, bet smūgis buvo skausmingas.

Bertonas iššovė vėl. Kulka praskriejo pro pat Beglį.

Pilotas sukdamas sraigtasparnį smarkiai keikėsi. Beglis pajuto, kaip diržas įsirėžė į juosmenį, o pro atviras duris ėmė traukti.

– Mano šūvis buvo netaiklus, – išgirdo kažkurį šaukiant per ausines.

Dar vienas iš vyrų nugriuvo, kai sraigtasparnis staiga pakilo aukščiau. Jis mėgino išsikabaroti, kad atgautų pusiau stabilią padėtį. Koljė vis dar gulėjo pritrenktas – pusiau viduje, pusiau lauke.

Beglis žvelgė žemyn į Bertono šautuvo skylę ir šaukė:

– Nešauk į mane, prakeiktas niekše!

Bertono veidas buvo virtęs beprotybės ir agonijos kauke.

– Velniop tave! – atsiliepė jis.

Ar Beglis greičiau išskaitė juos iš Bertono lūpų sekundę prieš tai, kai kulka prakirto jam kaktą ir ištaškė pakaušį. Sniegą padengė rausva migla. Dačas nukrito ant nugaros išskėstomis rankomis. Sniego angelas su raudona aureole.

Beglis pasuko galvą, kad padėkotų taikliam šauliui.

Čarlis Vaizas nuleido snaiperio šautuvą nuo peties ir atidavė jį Koljė. Ramiu judesiu užsidėjo akinius ant nosies.

Beglis sunkiai nurijo seiles, kad širdis iš gerklės grįžtų į jai priklausomą vietą.

– Puikus šūvis, Ūbautojau, – pasakė.

– Ačiū, sere.

Viljamas Ritas atitraukė ranką nuo Lilės burnos, išjungė siųstuvą ir padėjo jį į šalį.

– Sakiau jums, kad tai nuostabu.

– Kodėl? – paklausė Lilė silpnai įkvėpdama oro.

– Kodėl aš pasakiau, kad Tirnis jus nužudė? Argi atsakymas neaiškus?

– Ne, aš klausiu, kodėl jūs jas užmušėte?

– O! Tai.

Viljamas apvyniojo rankas mėlynuoju kaspinu ir patikrino jo stiprumą tampydamas.

– Aš galėčiau kaltinti savo nevykusius tėvus ar savo menką savigarbą, bet tai tokie nuvalkioti pasiteisinimai. Aš nesu išprotėjęs. Aš jas užmušu todėl, kad taip noriu.

Lilė išlaikė išorinę ramybę, bet mintys karštligiškai sukosi galvoje. Ar Tirnis negyvas? Dačas nušovė jį, tą ji žinojo. Bet jis

pasakė, kad Tirnis „patiestas“, nepasakė, kad Tirnis negyvas. Jeigu tik jis gyvas, jis ateis pas ją. Ji tą žinojo.

O iki to laiko? Ką jai daryti, kad išliktų gyva ir sulaikytų Viljamą? Pabėgti ji negalėjo. Jau labai seniai mėgina išlaisvinti rankas iš antrankių, bet jai nepasiseka.

Jei ji parodys baimę, elgsis taip, kaip nori jis. Ji instinktyviai jautė, kad jam patinka žudyti. Tai išryškina jo asmenybę, suteikia vietą visuomenėje, kurios kitu būdu jis negali išsikovoti. Dabar jis yra Mėlynasis, kurio visi bijo. Kurio visi ieško. Smulkmeniško, landaus vaistininko antrasis „aš“ buvo moterų žudikas. Koks kardinalus pasikeitimas jam tai turėtų būti!

Jis kalbėjo apie menką savęs vertinimą. Bet Lilė manė atvirkščiai – jis turėjo iškerojusią savimeilę. Laikė save intelektualiai pranašesniu. Ištisus dvejus metus vedžiojo visus už nosies. Bet iki šiol negalėjo tuo girtis. Ji suteiks jam galimybę pasipuikuoti. Jos vienintelė galimybė išgyventi, tai leisti jam kalbėti, kol pagalba – *o Dieve, tegu tai būna Tirnis* – atvyks.

– Kaip jūs pasirinkdavote aukas? Tai klausimas, kuris glumino bylos tyrėjus. Atrodė, kad dingusios moterys neturėjo panašumų.

– Mane, – atsakė jis ir nusišypsojo šiurpia šypsena. – Bendras jų bruožas buvau aš. Jos visos žiūrėjo į mane mirdamos. Netrukus ir jūs būsite tarp jų.

Nesuteik jam progos pasidžiaugti tavo baime.

– O dar? Ką dar, be jūsų, jos turėjo bendro?

– Štai čia slypi visas grožis. Kriminalistai ieško šablono. O čia jo nėra. Aš jas visas nužudžiau dėl skirtingų priežasčių.

– Kokių?

– Atstūmimas.

– Torė Lambert?

– Gerokai prieš ją.

– Buvo dar kita?

– Jauna moteris iš koledžo.

– Jūsų mylimoji?

– Ne. Aš tik norėjau, kad ji ja būtų. Bet ji pasijuokė iš manęs, kai pakviečiau ją į pasimatymą. Manė, kad esu homoseksualus. Jos patyčios buvo žiaurios. Aš ją sugriebiau už gerklės. Ji juokėsi. Aš tik norėjau ją nutildyti.

Kai suvokiau, kad ji jau negyva, neapgailestavau. Bet, aišku, bijojau būti pagautas. Padariau viską, kad tai atrodytų kaip apiplėšimas. Jos piniginė ir brangenybės iki šiol guli dėžutėje po mano lova. Ta žmogžudystė liko neišaiškinta.

– Ir jūsų niekas niekada neįtarė?

– Niekas. Aš per daug nereikšmingas. Vis dar nereikšmingas daugeliui.

– Merili niekada neįtarė?

Jis pašaipiai sukikeno:

– Mano sesuo per daug rūpinosi, kad išsaugotų savo nešvarią paslaptį, todėl nieko aplink save nematė. Geriau būčiau ją užmušęs, kai dar buvome vaikai. Buvau apie tai kartą kitą pagalvojęs, bet kažkaip neprisiruošiau.

Jis vėl patikrino kaspino tvirtumą.

– Man įdomu, kur Tirnis jį rado, – pasakė.

Jis vis dar klūpėjo priešais ją ir nors nepalietė jos, ji drebėjo iš baimės. Kiek dar pasiseks jai palaikyti pokalbį? Kur dabar sraigtasparnis? Kur Tirnis? Ji nenorėjo patikėti, kad jis negyvas.

– Jūs man papasakojote, kaip rinkdavotės aukas. Aš galiu suprasti, kodėl nužudėte mergaitę, kuri iš jūsų juokėsi. Bet Torės Lambert jūs visai nepažinojote, ar ne?

– Iki tos dienos ne. Ji atsiskyrė nuo grupės ir gerokai nukrypo nuo kelio. Aš susidūriau su ja, kai ji ėjo vakariniu keliu ir atsirado prie mano gimtųjų namų. Aš kaip tik dirbau prie namo tą dieną. Įtraukiau ją į pokalbį, išklausiau jos skundus, daviau patarimų, bet kai mėginau ją nuraminti...

– Nuraminti?

– Ją liesti. Bet ji man neleido.

– Ar jūs ją išprievartavote?

Jo akys piktai sužaibavo.

– Galite neabejoti, kad man atsistoja. Jei turėtume daugiau laiko, galėčiau jums tą įrodyti, panele Martin.

Jo reakcija vertė ją galvoti priešingai, bet ji nebuvo tokia kvaila, kad su juo ginčytųsi.

– Savo nelaimei Torė Lambert išvadino mane keista bjaurybe.

Viljamas sunkiai kvėpavo. Buvo susijaudinęs. Lilę tas gąsdino. Ji tyliai ištarė:

– Jos mėlynasis kaspinas tapo jūsų skiriamuoju ženklu?

– Kadangi negalima rasti geresnio žodžio, galima sakyti, kad taip.

– Jūs nuvežėte jį į Tenesį, kad suklaidintumėte pėdsekius. Tiesa?

Jis susiraukė nusivylęs.

– Aš nepastebėjau, kaip perkirtau valstijos sieną. Viskas taip panašu. Bet jūs teisi. Aš nuvežiau jį toliau, kad suklaidinčiau seklius.

– Papasakokite man apie kitas keturias aukas. Ar jos irgi buvo atsitiktinės?

– Ne. Tai buvo tiksliai suplanuotos žmogžudystės.

– Kaip pasirinkdavote aukas?

– Reikia viską apkeisti. Jos pasirinkdavo mane.

– Aš nesuprantu.

– Karolinos Medoks sūnus yra diabetikas. Ji neturėjo pakankamai pinigų insulinui pirkti, neturėjo ir sveikatos draudimo. Ji atėjo pas mane maldauti pagalbos.

– Ir jūs jai davėte reikalingų vaistų.

– Taip pat užjaučiau ir padrąsinau. Bet niekas, ką aš sakiau ar dariau, nepriverté jos manęs pamėgti. Bent jau ne mano trokštamu būdu.

Užuomina buvo aiški.

– Ji turėdavo laiko sustoti ir pasiimti nemokamų vaistų savo vaikui, bet niekada neturėjo laiko susitikti su manimi vienu. Tačiau turėjo laiko vienam iš motelio svečių, kuriame dirbo valytoja. Taip. Jam ji turėjo laiko. Aš mačiau juos kartu jo

mašinoje, besiglėbesčiuojančius stovėjimo aikštelėje. Tai buvo bjauru. Todėl ji tą naktį nebegrįžo namo. Jos mašina su kaspinu viduje buvo rasta kelio pakrašty, pusiaukelėje tarp jos buto ir motelio.

Lilė prisiminė, kad dėl to buvo apklaustas motelio svečias, o po apklausos išbrauktas iš įtariamųjų sąrašo.

– Seselė?

Jis nusišiepė.

– Lorin? Tai visai kitokia istorija. Ji buvo riebi. Man ji nepatiko. Tik buvo jos gaila. Esu minkštaširdis. Aš jai nemokamai daviau visų dietinių produktų mėginėlius. Ji neteisingai suprato mano mielaširdingumą ir pradėjo prie manęs kibti. Jos mėginimai pelnyti mano simpatiją buvo tiesiog vulgarūs. Aš negalėjau savęs įsivaizduoti liečiant tą atstumiantį riebalų kalną ir mane užgavo jos prielaida, kad aš to noriu. Na, galite įsivaizduoti, kas įvyko po to.

Dar nespėjus Lilei paklausti jis pats papasakojo apie Betsę Kalhun. Pagal jį, Betsė rijo antidepresantus po aštuonias ar dešimt tablečių per dieną. Kai jai baigėsi receptinių vaistų atsargos, o gydytojas atsisakė išrašyti naujų, ji atlėkė pas Viljamą, kad parduotų vaistų be recepto.

Kur sraigtasparnis? Kodėl jis negrįžta?

Viljamas vėl prabilo:

– Aš susitariau susitikti su ponia Kalhun banko mašinų stovėjimo aikštelėje. Nužudžiau ją iš pasigailėjimo. Su mirtimi baigėsi jos kančios. Priešingai negu kitos, ji visai nesipriešino. Apsvaigusi nuo antidepresantų, ji tapo lengviausia auka. Bet smagiausia buvo su Milisente.

Plonose Viljamo lūpose susiformavo žiauri šliužo šypsena.

– Papasakokite man apie ją.

Ar sraigtasparnis skraidina Tirnio kūną nuo kalno? Jie mano, kad sugavo Mėlynąjį. Lilė gali palūkėti.

– Milisentė buvo tuščiagarbė maža šliundra, – pasakė jis. – Ji buvo tikra, kad aš ją aprūpinsiu tokiais kontraceptikais, kad ji galės dulkintis iki valios, bet elgėsi su jais nerūpestingai. Ir pas

ką ji atėjo išsiverkti, kai pastojo? Pas mane. Daugybę metų ji gaudavo iš manęs dietinių piliulių ir amfetamino, kurie saugojo ją nuo nutukimo, bet ji priėmė mano dosnumą kaip savaime suprantamą dalyką. Ji flirtavo su manimi ir mane erzino. Kartą, prieš pat uždarant vaistinę, mes joje buvome vienu du. Ji atėjo už prekystalio ir prisigretino prie manęs. Trynėsi į mane. Paklausė, ar neturiu kokių prezervatyvų su skoniu, nes jai atsibodo tas pats gumos skonis.

– Pagalvok apie tai, Viljamai, – pasakė jis imituodamas pašaipų mergaitišką balselį. – Tada ji nusijuokė ir nuliuoksėjo į šalį, lyg būtų labai protinga ir patraukli. Paskutinį kartą, kai ją mačiau, ji nebesijuokė.

Kurį laiką jis spoksojo į tuščią erdvę prieš save, paskendęs prisiminimuose.

– Iki pat galo viskas sukosi apie *ją*. Ji verkė ir vis klausė: „Kodėl tu man tą darai? Aš maniau, kad tau patinku". Kai vežiau ją į kalną, į savo senuosius namus, pamėginau jai išaiškinti, kad ji yra siaubūnė, kad naudojasi žmonėmis, be jokios priežasties užgauna jų jausmus ir jais žaidžia. Aš jai pasakiau, kad ji elgiasi destruktyviai ir todėl nusipelno būti sunaikinta. Bet, – jis atsiduso, – nemanau, kad ji tai kada nors suprato.

Viljamas vėl pamąstė ir pasakojo toliau:

– Aš jau ruošiausi ją palaidoti, kai man paskambino elektrikas, kurį kelis mėnesius mėginau išsikviesti į namus. Jis pranešė, kad jau važiuoja pas mane. Man reikėjo ją kažkur įkišti, kol jis neatvažiavo. Aš žinojau, kad jūs pardavėte savo trobelę, ir girdėjau, kaip Dačas sakė, kad jau sutvarkė pašiūrę. Tai buvo artimiausia ir patogiausia vieta, kuria galėjau pasinaudoti turėdamas tiek mažai laiko. Aš pasitikau elektriką ir parodžiau jam, ką reikia padaryti. Kai darbas buvo baigtas, buvo jau tamsu ir man reikėjo grįžti į miestą. Nusprendžiau, kad Milisentė gali praleisti dieną kitą jūsų pašiūrėje. Aš negrįžau ant kalno iki pat pūgos.

Staiga jie vėl išgirdo kelis šūvius. Jie nuaidėjo taip pat toli.

– Dabar aš galvoju, ką tai galėtų reikšti? – retoriškai paklausė Viljamas.

Lilė mąstė apie tą patį. Ji rausėsi galvoje, kad galėtų užduoti kokį nors klausimą tam, jog Viljamas kalbėtų toliau. Prieš jai ką nors sugalvojant Viljamas paklausė pats:

– Ar tiesa, kad jūs jau seniai pažįstami su Tirniu?

– Nuo praėjusio birželio.

– Dačas turėjo pagrindo pavydėti, ar ne? Matau tą jūsų veide kiekvieną kartą, kai ištariu Tirnio vardą. Jūsų akys pasidaro stiklinės ir ilgesingos.

Viljamo žvilgsnis nuklydo į sujauktą patalynę ant čiužinio priešais židinį. Kai jo žvilgsnis grįžo prie jos, jame ryškėjo panieka.

– Nuostabūs žmonės! Visada surandate vienas kitą nekreipdami dėmesio į tokius kaip mes.

– Aš visada buvau maloni su jumis.

– Bet jeigu būtumėte įstrigusi trobelėje su manimi, patalynė nedvelktų dulkinimusi?

– Viljamai...

– Užsičiaupkit! Dabar aš kalbu.

Ji nutilo ir leido kalbėti jam.

– Ironiška ir netgi poetiška, turint galvoje, kaip tai pasibaigs. Jūs abu būsit mirę, o visi manys, kad jis jus nužudė, nors buvo jūsų meilužis. Matote, kaip įdomiai viskas pakrypsta? Ar tai nenuostabu? Bet vienas dalykas mane stebina. Kodėl jis paliko jus prirakintą antrankiais?

Tam kad sulaikytų mane nuo mėginimų su juo grumtis ar pabėgti nuo jo po to, kai pamačiau Milisentės kūną, – pamanė Lilė. Tirnis nenorėjo, kad ji padarytų ką nors, kas sukeltų astmos priepuolį. Jis ėmėsi desperatiškų, bet efektyvių veiksmų. Dabar ji tą suprato. Ji pamilo Tirnį nuo tos dienos, kai jie susitiko. Negana to, ji suprato, kad ir jis ją mylėjo.

Švelniai, beveik verkdama, ji pasakė:

– Jis mėgino išgelbėti man gyvybę.

– Jūsų nelaimė, jis mėgino nepakankamai atkakliai.

Tokiu greitu judesiu, kad ji nespėtų sureaguoti, Viljamas užmetė jai ant kaklo mėlynąjį kaspiną ir pradėjo smaugti.

– Ne! Prašau!

Jis žiauriai nusišypsojo ir pradėjo veržti dar stipriau.

– Esu tikras, kad suprantate, jog maldauti beprasmiška. Pasakysiu jums tą patį, ką sakiau joms. Jūs tuoj mirsite.

Lilė mėgino jį nuspirti, bet jis sėdėjo jai ant šlaunų prispaudęs jas prie grindų ir vis smarkiau veržė kaspiną.

– Tai ilgai neužtruks. Jūsų astma pagreitins procesą. Bet būtų gerai, kad pasistengtumėte numirti kuo greičiau, nes girdžiu grįžtant sraigtasparnį.

Ir Lilė girdėjo sraigtasparnį grįžtant. Bet jis dar galėjo užtrukti kelias minutes. Tuo tarpu kaspinas skausmingai veržė kaklą. Jos pirštai tai išsitiesdavo, tai susilenkdavo, kai ji mėgino įkvėpti oro. Kūnas išsilenkė lanku nuo mėginimo įkvėpti.

Ar iš tikrųjų man lemta taip numirti? Uždusti?

Tada be jokio įspėjimo, garso ar dar ko nors pro miegamojo duris įgriuvo Tirnis. Nespėjus Viljamui Ritui sureaguoti į jo netikėtą pasirodymą Tirnis spyrė jam į galvą.

33 SKYRIUS

SPYRIS PAKĖLĖ VILJAMĄ NUO GRINDŲ LYG ANIMAcinio filmo herojų. Jis nusileido ant nugaros per tris pėdas nuo Lilės ir mėgino atsistoti. Jo galvos šonas tiesiai virš ausies kraujavo. Jis pridėjo ranką prie kraujuojančios vietos ir žvelgė į Tirnį, lyg šis būtų prisikėlęs iš numirusiųjų.

Tirnis atrodė, tarsi būtų išgyvenęs apokalipsę. Jo dešinė ranka kabėjo nuo peties keistu kampu. Drabužiai tame šone buvo permirkę krauju. Veidas buvo pilkas lyg mirtis, išskyrus kraujuojantį įpjovimą ant skruosto. Akys įkritusios, su tamsiais ratilais aplinkui. Jis nė minutę nenuleido jų nuo Viljamo Rito.

Tikriausiai Tirnis įlipo pro neuždarytą miegamojo langą žinodamas, kad galės netikėtai užpulti, jeigu įeis tokiu keliu.

– Lile? – jo balsas gergždė.

– Jis yra Mėlynasis.

– Aš tą supratau.

Nenuleisdamas akių nuo Viljamo jis įdėjo pistoletą į jos antrankiais prirakintą dešiniąją ranką.

– Tvirtai laikai?

– Taip.

– Jeigu jis nugalės mane, nudėk jį. Nė minutės nedvejodama.

Jis nutraukė kaspiną nuo Lilės kaklo. Jo eisena buvo nerangi ir nelygi, bet jis metėsi ant Viljamo, kuris šiek tiek atsigavo ir mėgino nušliaužti į šalį. Tirnis kairiąja ranka griebė Viljamą už striukės ir pakėlė, o tada, vis dar laikydamas kaspiną, trenkė kumščiu jam į veidą. Smūgis apsuko vaistininką aplinkui. Jis suklupo ir trenkėsi veidu į sieną, paskui atšoko nuo jos.

Tada Tirnis uždėjo savo didelį delną ant jo pakaušio ir vėl trenkė jį veidu į sieną. Du kartus. Po to trenkė jam į inkstus. Tas smūgis privertė Viljamą rėkti. Tada Tirnis sugriebė jį už peties ir prispaudė prie sienos. Jo kairės rankos pirštai laikė Viljamo kaklą. Mėlynasis kaspinas vis dar buvo apsivyniojęs aplink Tirnio pirštus. Nuo pirštų jis buvo nukaręs ant krūtinės.

Viljamo veidas virto kraujuojančia tyre. Akys išsiplėtė iš siaubo. Tirnis tarė:

– Turėčiau apvynioti šį kaspiną aplink tavo sušiktą kaklą ir lėtai tave nužudyti.

Tirnio balsas buvo silpnas. Aplink jo kojas telkšojo kraujo bala. Jis stabtelėjo, kad atgautų kvapą, bet Viljamą Ritą laikė tvirtai.

– Dievas mato, kaip aš noriu tave užmušti. Išplėšti tavo širdį plikomis rankomis. Bet aš to nepadarysiu, nes nenoriu, kad tu lengvai išsisuktum. Tu neužsitarnavai lengvos mirties. Aš noriu, kad tu gyventum ilgai. Pūtum kalėjimo kameroje dešimtmečius. Sėdėtum uždarytas, kol tave visi užmirš ir kad tave kasdien dulkintų išsigimėliai, kurie nepasitenkina tol, kol pamato tave kraujuojantį. Pats žinai, kas daroma vaikų žudikams kalėjime. O Torei buvo tik penkiolika metų! Penkiolika!

Tirnio balsas užlūžo.

– O kai tu numirsi, kaip aš tikiuosi, visiškai nusenęs, pateksi tiesiai į pragarą ir degsi jame amžinai, tu nelaimingas mėšlo gabale!

Tirnis vos pastovėjo ant kojų. Jis siūbavo ir akimirksnį paleido Viljamo kaklą. Viljamas susmuko ant grindų.

Tirnis dar kurį laiką žiūrėjo į jį, paskui apsisuko ir pradėjo eiti prie Lilės.

– Tirni! – sušuko ji.

Tirnis atsisuko kaip tik tuo momentu, kai Viljamas išsitraukė švirkštą, kurį buvo paslėpęs striukės kišenėje. Tas švirkštas buvo skirtas ne Tirniui. Viljamas įbedė adatą sau į kaklą.

Tirnis akimirksniu atsidūrė prie Viljamo. Viljamas mėgino spausti švirkšto stūmoklį ir susileisti oro į veną, Tirnis stengėsi jį nuo to sulaikyti. Kaire ranka jis sugriebė Viljamo riešą taip stipriai, kad brakštelėjo kaulai. Jis suriko ne tik nuo skausmo, bet ir iš pasipiktinimo bei nusiminimo, nes Tirnis dar sugebėjo keliu prispausti jo kitą ranką prie grindų.

Trobelės durys plačiai atsidarė ir trenkėsi į sieną.

– FTB! Niekam nejudėti!

Du uniformuoti vyrai su juodomis slidininkų kaukėmis dairėsi po kambarį, kol nutaikė šautuvus į Tirnį ir Viljamą.

– Mesk ginklą! – sukomandavo rūsčiai atrodantis vyras, kuris įžengė paskui anuos du. Jis buvo apsirengęs paprastu paltu, bet Lilei jo autoritetinga išvaizda padarė tokį įspūdį, kad ji ne iš karto suvokė, kad jis kreipėsi į ją. Ji atgniaužė ranką ir paleido Tirnio pistoletą. Jis subarškėjęs nukrito ant grindų.

Kitas agentas, kuris buvo jaunesnis, lieknesnis bei dėvėjo akinius, laikė įrėmęs pistoletą Tirniui į galvą. Jis sukomandavo:

– Paleiskite jį, pone Tirni.

– Jis įdūręs švirkštą į kaklą ir bando nusižudyti.

Rūstus žilagalvis vyriškis atžingsniavo prie jų, pasilenkė, truputį sugaišo vertindamas situaciją, tada staigiai ištraukė švirkštą iš Viljamo kaklo.

– Laikyk ginklą nukreipęs į jį! – paliepė akiniuočiui.

– Jis yra Mėlynasis, – skubiai pasakė Lilė. – Jo vardas – Viljamas Ritas.

– Aš žinau jo vardą, – pasakė agentas.

– Kaip tik jo jūs ieškote, ne Tirnio. Viljamas Ritas yra Mėlynasis.

– Iš kur jūs žinote? – paklausė jis.

– Jis man papasakojo. Jis ketino mane nužudyti.

Šio greito pokalbio metu Tirnis atsirėmė kairiąja ranka į sieną ir pasinaudojo ja kaip ramsčiu, kad galėtų atsistoti. Vyresnysis agentas išsitraukė iš kelnių kišenės didelę baltą nosinę ir be žodžių įteikė ją jam.

– Ji gali šiek tiek padėti kraujuojant, – pasakė kiek vėliau.

Tirnis paėmė nosinę ir prispaudė ją prie peties.

– Ačiū, – ištarė.

– Taigi, – jis bakstelėjo Viljamą savo bato galu, bet kalbėdamas žiūrėjo į Tirnį.

– Jūs pagaliau radote Mėlynąjį.

Tirnis linktelėjo.

Lilė suglumusi žvelgė tai į vieną, tai į kitą.

Federalinis agentas atsigręžė į ją.

– Panele Martin, aš... o, atsiprašau, Ūbautojau, paieškok antrankių rakto pas Ritą.

– Ne jis prirakino Lilę. Aš tą padariau, – įsiterpė Tirnis.

Beglis pažvelgė į Tirnį nustebęs.

– Raktas yra mano kišenėje. Užtrauktoje. Aš nesu tikras, kad galiu...

– Leiskite tą padaryti man.

Jis atitraukė Tirnio parodytos kišenės užtrauktuką ir išėmė iš jos mažą raktą.

– Aš esu specialusis atsakingasis agentas Beglis, – prisistatė jis, o čia – specialusis agentas Vaizas.

Jis atsiklaupė priešais Lilę ir atrakino antrankius, tada padėjo jai atsistoti.

– Malonu su jumis susipažinti, – ištarė Lilė ir nulėkė prie Tirnio, kuris stovėjo atsirėmęs į sieną.

Jos pirštai keliavo per keletą colių nuo Tirnio, nes ji bijojo jį paliesti, kad nesukeltų skausmo.

– O Viešpatie, Tirni, tik pažvelk į save.

– Ar jis tave sužeidė?

– Ką? – ji pažvelgė į įkritusias Tirnio akis, tada papurtė galvą:

– Ne.

– Bet aš tave užgavau. Pašiūrėje...

– Neturi reikšmės.

– Aš turėjau tą padaryti.

– Aš suprantu. *Tikrai.*

Kelias akimirkas jie tematė vienas kitą, bet vėliau abu tuo pat metu pradėjo pastebėti ir kitus žmones. Lilė kreipėsi į vyresnįjį agentą.

– Tirnis pasirodė pačiu laiku, kad išgelbėtų mane nuo mirties. Viljamas Ritas jau ketino mane nužudyti. Milisentės Gan kūnas yra įrankių dėžėje, pašiūrėje. Aš jį radau ten šį rytą.

Ji pažvelgė į Tirnį.

– Tu radai jį tą naktį, kai ėjai malkų ir kirvio. Štai kodėl buvai toks šiurkštus.

Tirnis linktelėjo ir tarė Begliui:

– Kaip sako Lilė, radau Milisentės kūną užpraėjusią naktį. Aš jo neliečiau, nebent Ritas bus pajudinęs.

– Nemanau, kad jis jį judino, – įsiterpė Lilė, – jis atėjo tiesiai į trobelę.

– Kur ta pašiūrė? – paklausė Beglis.

Ji jam pasakė.

– Viljamas prisipažino man, kad nužudė Milisentę ir laikinai paslėpė jos kūną ten. Jis prisipažino – ne, gyrėsi – ir apie kitas žmogžudystes.

– Išvilkite jį iš čia, – sukomandavo Beglis ir du vyrai paklusо jo galvos mostui. Jie nutempė jį veidu žemyn durų link. Jis buvo taip suglebęs, kad atrodė, jog bus praradęs sąmonę nuo Tirnio smūgių.

– Surakinkite jį ir įkiškite į straigtasparnį. Ir palaukite manęs ten.

– Taip, sere.

– Ūbautojau?

– Sere?

– Paskambink į artimiausią kariuomenės padalinį. Mums reikia nusikaltėlių sulaikymo grupės. Primink jiems, kad reikės

– Gerai, sere.

Agentas Vaizas pradėjo skambinti mobiliuoju telefonu. Beglis atsigręžė į Tirnį.

– Kaip jūsų petys, pone Tirni?

– Sudaužytas.

– Stebiuosi, kaip jūsų neištiko šokas.

– Bet kurią minutę gali ištikti.

– Gal norite atsisėsti?

Tirnis papurtė galvą.

– Tada jau nebeatsistočiau.

– Mūsų sraigtasparnis nusileido maždaug už penkiasdešimties jardų nuo čia, – pasakė Beglis.

– Toliau ėjome jūsų kraujo pėdsakais. Lakūnas jau paskambino, kad greitosios pagalbos sraigtasparnis jus paimtų. Jis turėtų čia netrukus atskristi.

– Ačiū.

– Ar norite ką nors pasakyti?

– Jei kalbėsiu, gal nenualpsiu.

Beglis nusišiepė, lyg būtų supratęs tokią logiką. Po to jo išraiška tapo rimta.

– Turiu jūsų atsiprašyti, pone Tirni. Mes tik visiškai neseniai sužinojome, kad jūs esate Torės Lambert tėvas.

Lilė pažvelgė į Tirnį netekusi žado.

– Aš išsiskyriau su jos motina, kai Torė dar buvo visai mažytė, – pasakė Tirnis, o jo paaiškinimas buvo greičiau skirtas Lilei negu FTB agentui. – Jos patėvis ją įdukrino, suteikė jai savo pavardę. Bet ji vis tiek buvo mano dukra.

– Tas daug ką paaiškina, – pasakė Beglis. – Turbūt jūs nepasitikėjote nei mumis, nei vietine policija, todėl pastaruosius dvejus metus vykdėte tyrimą pats.

– Teisybė.

Beglis nepritardamas krenkštelėjo ir pašnairavo į Tirnį. Lilei susidarė įspūdis, kad jei tai būtų buvusi Beglio dukra, jis būtų padaręs tą patį.

– Kieno rankų darbas ten, virtuvėje?

Jis kalbėjo apie žodžius, kuriuos ji išraižė ant virtuvės spintelės. Buvo panašu, kad Beglis pastebi kiekvieną smulkmeną.

– Mano, – atsakė Lilė. – Kurį laiką aš maniau...

Ji atgailaudama mostelėjo į Tirnį

– Jūs – ne vienintelė darėte tokią prielaidą, – pasakė Beglis. – Pone Tirni, ar jūs manėte, kad žudikas yra Viljamas Ritas?

– Ne. Maniau, kad tai Vesas Hameris.

– Vesas Hameris?

– Aš susipažinau su Milisente, kai apsipirkinėjau jos dėdės parduotuvėje, – pasakė Tirnis. – Ji, manau... prisirišo prie manęs.

Susižavėjo. Pasimaišė dėl tavęs, pagalvojo Lilė.

– Tai atsitiko praėjusį rudenį. Vieną vakarą grįžau namo ir radau Milisentę laukiančią manęs. Tai mane sutrikdė. Aš jos nepasikviečiau į trobelę, bet ji iš karto puolė man pasakoti labai bjaurią istoriją apie save, Vesą, Veso sūnų, nėštumą ir persileidimą.

Lilė visada įtarė, kad Vesas Hameris yra šlykštus niekšas. Bet sprendžiant iš Tirnio pasakojimo, jis pasirodė dar blogesnis, negu ji kada nors manė.

– Kai Milisentė grįžo iš klinikos, kurioje gydėsi dėl sutrikusios mitybos, ji norėjo vėl draugauti su Skotu, bet jis nebenorėjo su ja susitikinėti. Ji klausė manęs patarimo.

Tirnis liūdnai papurtė galvą.

– Aš turėjau savo dienotvarkę ir visiškai nenorėjau kištis į tokius reikalus. Bet kai praėjusią savaitę buvo pranešta, kad Milisentė dingo, pamaniau, kad Vesas bus ja atsikratęs, o jo senas bičiulis Dačas jį dengia.

Atsigręžęs į Lilę jis pridūrė.

– Štai dėl ko aš tau nepasakojau, ką darau. Jeigu būčiau viską papasakojęs, bijau, kad tu būtum palaikiusi garbės reikalu papasakoti tai Dačui, o Dačas gintų savo draugelį Vesą. Net jei paskui būtų paaiškėję, kad Vesas nėra Mėlynasis, aš jau būčiau demaskuotas ir Dačas būtų radęs būdą, kaip sugriauti mano mėgėjiškas pastangas surasti dukrą.

– O ką tu veikei ant kalno per pūgą? – paklausė Lilė.

– Aš niekada nebuvau praradęs vilties aptikti jos pėdsakus kurioje nors turistinėje trasoje. Pūgos dieną aš radau...

Tirnis nutilo ir atsikosėjo.

– Kapus. Keturis ir dar vieną, šviežiai iškastą Milisentei. Kastuvas, kuriuo jis buvo iškastas, gulėjo po krūmu.

– Antrankiai?

– Jie yra mano.

– Jūs taip pat turėjote radijo stotelę, – pasakė Beglis. – Jos jums, manau, reikėjo paieškoms.

Jis linktelėjo sumišęs.

– Aš ja taip ir nepasinaudojau, bet jūs gerai atlikote namų darbus.

– Tai specialiojo agento Vaizo nuopelnai, – pasakė Beglis ir mostelėjo kito agento link.

Šis jau buvo baigęs kalbėti telefonu ir klausėsi Tirnio pasakojimo.

– Aš taip pat turėčiau jūsų atsiprašyti, pone Tirni, – tarė jis. – Popieriuje jūs atrodėte tinkamas būti įtariamuoju.

– Popieriuje – galbūt. Bet kodėl jūs mane apskritai įtarėte?

– Todėl, kad radome jūsų inicialus net keliose Milisentės dienoraščio vietose. Ji rašė, kad buvote jai malonus.

Tirnis tik gūžtelėjo pečiais.

– Apie kapus, – pasufleravo Beglis.

– Aš stengiausi ten nieko neliesti, nes maniau, kad ten gali būti vertingų įrodymų teismo medikams, nors ir kas tas Mėlynasis būtų.

Beglis paprašė pasakyti, kur rasti kapus. Tirnis pirmiausia paaiškino, kur jie gali rasti jo mašiną.

– Kapai yra maždaug už šimto penkiasdešimties jardų į šiaurę – šiaurės vakarus nuo tos vietos, kur stovi automobilis. Ten sunku užkopti, bet tikriausiai įmanoma netgi vyrui, nešančiam kūną.

– Kaspinas? – paklausė Lilė. Jis vis dar gulėjo prie jų kojų ant grindų, su Tirnio ir Viljamo Rito kraujo dėmėmis.

– Kaip ir sakiau tau. Aš jį radau plazdedantį vėjyje ant šakos. Tikriausiai Ritas jį pametė, kai rausė kapą. Aš jį paėmiau bijodamas, kad vėjas nenupūstų vertingo įkalčio prieš tai, kol kas nors užlips į kalną.

Tada Tirnis pasakė Begliui:

– Aš mūvėjau gumines pirštines, kai liečiau kastuvą. Jis yra mano mašinos bagažinėje. Tikiuosi, ant jo rasite Viljamo Rito pirštų atspaudus.

Lilė pamatė, kad jo akys prisipildė ašarų.

– Jūs bent jau rasite mano dukters palaikus.

Kai jis pasakojo savo istoriją, jo balsas ėmė dar labiau trūkčioti. Turint galvoje, kiek jis prarado kraujo, Lilė negalėjo suprasti, kaip jis iš viso dar laikosi ant kojų. Ji apkabino jį per liemenį.

– Ar nenorėtum atsisėsti? – paklausė.

Jis nusišypsojo jai.

– Man viskas gerai.

– Tai Dačas šovė į tave, ar ne?

Tirnis kurį laiką žvelgė Lilei į veidą, paskui atsisuko į Beglį:

– O kaip Dačas ir Vesas Hameris?

– Koljė, vyrukas iš operacijos vykdymo komandos, yra su jais.

Beglis susirūpinęs pažvelgė į Lilę, po to paklausė Tirnio:

– Ar yra taip, kaip sako ponia Martin? Jus pašovė viršininkas Bertonas?

– Aš numečiau savo pistoletą, – pasakė Tirnis karčiai. – Tačiau tai neturėjo reikšmės.

– Jis šovė į jus beginklį?

– Tai iš dalies mano kaltė, ponia Martin, – pripažino Beglis atsakydamas į jos nerimastingą žvilgsnį. – Viršininkas Bertonas manė, kad Tirnis yra pavojingas nusikaltėlis.

– Aš tą žinojau.

Ir Tirnis paaiškino, kaip jis išgirdo per radiją, kad yra ieškomas apklausti.

– Kai pamačiau Dačą ir Vesą Hamerį, supratau, kad jie ir yra medžiotojai, kurie turi sugauti mane mirusį ar gyvą.

– Be to, jis pavydėjo, kad jūs buvote čia, viršuje, kartu su Lile, – pasakė Beglis. – Blogas pavydo ir noro nulinčiuoti derinys.

– Štai dėl ko aš dėjau į kojas, kai juos pamačiau, – paaiškino Tirnis. – Tikėjausi susisiekti su jumis – FTB – kol jie manęs nepagavo. Supratau, kad jums viską galėsiu geriau paaiškinti. Nesitikėjau, kad jie mane supras. Ir buvau teisus.

Jis nutilo, kad atgautų kvapą.

– Bet man nepasisekė nuo jų pabėgti. Jie mane prisivijo ir šovė. Netrukus išgirdau, kaip per radijo siųstuvą Ritas pranešė, kad rado Lilę trobelėje. Negyvą. Supratau, kad dedasi kažkas labai negero. Tikiuosi, jūs galėsite susieti viską į visumą.

Ir Tirnis atsirėmė į sieną. Labai atsargiai Lilė padėjo jam atsisėsti.

– Negaliu patikėti, kad Dačas taip su tavimi pasielgė.

Tada pakėlusi akis į Beglį ji paklausė:

– Jam bus pateikti kaltinimai, ar ne?

– Ne, ponia, ne, – atsakė Beglis.

Lilė jau buvo beklausianti, kodėl, kai staiga suprato, kas atsitiko. Ji perskaitė atsakymą užjaučiančiose Beglio akyse, pajuto iš į šalį nukreipto agento Vaizo žvilgsnio ir išgirdo Tirnio keiksnojime.

– Man labai gaila, ponia Martin, – švelniai pasakė Beglis. – Jis mums nepaliko pasirinkimo. Šovė į vieną mano žmonių. Jeigu vyrukas nebūtų dėvėjęs neperšaunamos liemenės, jau būtų negyvas. Viršininkas Bertonas mėgino šauti Tirniui į nugarą ir taip pat taikėsi nušauti mane. Mes jį įspėjome kelis kartus. Jis nekreipė dėmesio. Todėl, kad išsaugotume savo gyvybę...

– Jums nebūtina aiškintis, – pasakė Lilė švelniu ir liūdnu balsu.

Tirnis paėmė jos ranką ir suspaudė savojoje.

Suskambėjo mobilusis telefonas. Agentas Vaizas atsuko jiems nugarą ir tyliai atsiliepė.

Lauke pasigirdo triukšmas. Beglis išėjo į prieangį ir netrukus grįžo.

– Greitosios pagalbos sraigtasparnis jau čia, pone Tirni.

– Ar aš galiu skristi su Tirniu? – paklausė Lilė.

– Bijau, kad ne, ponia Martin, – pasakė jis. – Mums jūsų reikės Klieryje.

Ji nenoriai linktelėjo.

– Aš grįšiu į Klierį su pirmąja grupe ir prižiūrėsiu Ritą. Jūs liksite čia su agentu Vaizu, kol sraigtasparnis galės grįžti paimti jūsų. Šiandien Ūbautojas pasirodė sumaniausias, – pasakė Beglis bemaž ironizuodamas. – Turėtume grįžti maždaug po pusvalandžio.

– Aš tikra, kad man viskas bus gerai.

Medikų komanda bėgte įbėgo į vidų stumdami neštuvus. Per kelias minutes Tirnis buvo paguldytas ant jų ir pritvirtintas. Prie jo buvo prijungta lašinė ir pradėtas lašinti fiziologinis tirpalas. Į nosį įkištas vamzdelis, pro kurį buvo tiekiamas deguonis. Nepaisant to, kas vyko aplinkui, jis nepaleido Lilės rankos ir neatitraukė nuo jos akių. Ji taip pat nenuleido akių nuo jo.

Ji ėjo paskui neštuvus iki pat prieangio, kur norom nenorom turėjo paleisti jo ranką. Saulė jau buvo dingusi už medžių viršūnių, lauke tvyrojo prieblanda. Saulei dingus iš karto nukrito oro temperatūra. Lilė apglėbė rankomis pati save, kad būtų šilčiau, ir stovėjo prieangyje tol, kol sraigtasparnis pakilo į orą.

– Kur jį skraidina? – paklausė ji Beglio, kuris vedė ją atgal į trobelę.

– Į Ešvilį.

– Jis prarado tiek daug kraujo.

– Jis atrodo pakankamai ištvermingas. Viskas jam bus gerai.

Beglis ramindamas palietė Lilės ranką. Ji jam nusišypsojo. Jis jai irgi nusišypsojo.

– Sere?

Jie abu tuo pat metu atsigręžė į agentą Vaizą.

– Kas atsitiko, Ūbautojau?

– Skotas Hameris surastas.

* * *

Kai žinia pasiekė Dorą, ji vis dar buvo su Merili.

Jos kartu praleido visą dieną palaikydamos viena kitą tas ilgas valandas, kol nebuvo žinoma, kur dingo Skotas. Dora turėjo tik kelių Skoto draugų telefono numerius, bet žinia, kad Skoto mama norėtų su juo pasikalbėti, pasklido greitai. Tačiau nė vienas draugų, su kuriais Dora susisiekė, nebuvo pastaruoju metu kalbėjęsis su Skotu.

Doros mėginimai prisiskambinti Vesui buvo nesėkmingi. Arba telefono ryšys dar nebuvo atkurtas, arba jis neatsakė į jos skambučius.

Abi moterys laukė, o jų neviltis vis augo.

Skotą pagaliau rado policininkas Haris.

– Jis pakeliui į ligoninę, – pranešė Haris, bet atsisakė ką nors daugiau pasakyti telefonu.

Kai Dora ir Merili atvyko į ligoninės priimamąjį, jos beveik bijojo išgirsti, ką joms pasakys budinti seselė. Gerai pažinodama Hamerių šeimą seselė nenorėjo pranešti blogų naujienų. Ji tarė:

– Daktaras pats nori su jumis pasikalbėti, ponia Hamer. Aš jam pranešiu apie jus.

Ir ji dingo už suveriamųjų durų.

Praėjo ištisos dešimt minučių, kol pasirodė vyras laboratoriniu chalatu. Dorai jis atrodė labai jaunas. Jis nužvelgė jas abi.

– Ponia Hamer?

– Aš esu ponia Hamer.

– Daktaras Deivisonas.

Jis paspaudė jos drėgną ir lipnią ranką.

– Atrodo, Skotas lipo virve mokyklos salėje, paleido ją ir nukrito. Jis ten buvo vienas. Niekas nematė, kaip jis nukrito. Ant grindų jis nebuvo paklojęs jokio kilimėlio, todėl smarkiai prisitrenkė. Mes mėginame stabilizuoti jo būklę, kad galėtume pervežti į didesnę ligoninę.

Dora būtų susmukusi nuo palengvėjimo, jeigu Merili nebūtų jos sulaikiusi.

– Bet jis gyvas?

– Taip. Atleiskit, aš maniau, kad tiek jūs žinote. Jo sužeidimai nėra pavojingi gyvybei. Jis neblogai laikosi, bet aš nenoriu menkinti sužeidimų rimtumo. Abi jo kojos sulaužytos keliose vietose. Šiuo metu jis rentgeno kabinete, nes reikia nustatyti, ar nėra vidinių sužalojimų. Viskas palyginti labai sėkmingai baigėsi po tokio kritimo. Nemanau, kad yra kokių vidinių sužalojimų, bet toks patikrinimas daromas visada, kai yra dubens kaulų lūžių. Tikriausiai nei stuburas, nei galva nesužeisti.

Jis trumpai nutilo, kad Dora pajėgtų viską suvokti. Po to tęsė:

– Atsiprašau, ponia Hamer, bet turiu žinoti. Ar Skotas vartojo steroidus?

– Jam *leido* steroidus.

– Tai gali neigiamai paveikti jo sužeidimus, todėl jis lėčiau sveiks. Steroidai sustiprina raumenis, bet ne sausgysles ir ne raiščius. Greičiau jau silpnina juos. Bijau, Skoto laukia sunkus tarpsnis.

– Bet jis yra gyvas.

– Taip, gyvas. Tačiau reikia pergabenti jį į ligoninę, kuri turi traumatologinį skyrių. Nelaimė, keliai vis dar apledėję, o kitas pacientas, kuris yra labai nukraujavęs, turi pirmenybę skristi greitosios pagalbos sraigtasparniu.

– Ar jie sugavo poną Tirnį?

– Aš nežinau jo pavardės, – atsakė gydytojas į Merili klausimą. – Viskas, ką žinau, kad jie sugavo Mėlynąjį, o visa ta operacija buvo kruvina. Taigi gali praeiti kelios valandos, kol galėsime pervežti Skotą. Iki to laiko mes jį stebėsime ir suteiksime jam visą reikiamą slaugą.

– Ar galime jį pamatyti?

– Kai tiktai bus išvežtas iš rentgeno kabineto.

Gydytojas akimirką padvejojo, tada pridūrė:

– Aš mačiau, kaip jis žaidė futbolą praėjusį sezoną. Jis labai talentingas. Jums teks jį atsargiai paruošti nusivylimui.

Po pusvalandžio pasirodė seselė, kad palydėtų Dorą į intensyvios terapijos skyrių.

Dora ištiesė ranką Merili.

– Eime drauge, – pasiūlė.

– Negaliu, – atsakė Merili, jos balsas buvo prikimęs nuo emocijų.

– Jam tavęs reikia.

– Ne, nereikia, – nusišypsojo Merili pro ašaras. – Jam reikėjo manęs, bet daugiau nereikės. Pasakykit jam...

Ji nutilo. Po to liūdnai papurtė galvą.

– Nekreipkite dėmesio. Manau, bus geriausia, jei jam nieko nesakysite.

Dora atidžiai pažvelgė į kitos moters akis, tada linktelėjo.

– Jūs esate nuostabiai nesavanaudiška. Ir nepaprastai drąsi moteris.

Ji skubiai priglaudė Merili ir išskubėjo pro suveriamąsias duris.

Skotui į veną buvo suleista nuskausminamųjų, todėl jis buvo apsvaigęs, bet aplinkoje orientavosi. Kai Dora priėjo prie jo lovos, jis silpnai nusišypsojo ir sušnibždėjo:

– Sveika, mama.

Dora suspaudė jo ranką ir net nemėgino slėpti ašarų.

– Sveikas.

– Mano kojos tikrai bjauriai sumaitotos, ar ne?

– Taip. Tikrai smarkiai.

Skotas užsimerkė ir silpnai šypsodamasis atsiduso:

– Ačiū Dievui.

EPILOGAS

PONIA MARTIN, PONAS TIRNIS YRA ČIA.

Lilės pavaduotoja žinojo, kas yra Benas Tirnis, iš visų žiniasklaidos pranešimų apie įvykius Šiaurės Karolinoje prieš tris mėnesius. Nors visų pranešimų pagrindinė tema buvo Viljamo Rito suėmimas, tačiau žurnalo *Smart* bendradarbiai, susirinkę prie ataušinto vandens bakelio redakcijoje, dažnai svarstydavo, kas iš tikro įvyko trobelėje per tas dvi dienas, kurias Lilė ir Tirnis praleido kartu.

Niekas iš personalo neturėjo tiek narsumo, kad paklaustų jos tiesiai, ypač dėl to, kad po visų tų įvykių daugiau nebuvo jokio ryšio tarp jos ir Tirnio. Iki vakar dienos. Jis paskambino ir paprašė susitikti šį rytą.

Lilė žinojo, kad žinia apie šį susitikimą pasklido biure žaibo greitumu. Šį rytą visi buvo labai budrūs ir lenktyniavo, kuris pamatys Tirnį pirmas.

Jos pavaduotojos abejingumas buvo dirbtinis.

Bet Lilė nepajėgė apsimesti abejinga.

Jos balsas buvo tarsi svetimas, kai ji ištarė:

– Prašau leisti Tirniui įeiti.

Lilės širdis blaškėsi, kai ji žvelgė į duris. Joms atsivėrus į vidų įėjo Tirnis ir uždarė duris. Apsirengęs jis buvo laisvomis

kelnėmis ir sportiniu švarku. Ji niekada nematė jo apsirengusio kitaip, kaip tik šortais, džinsais, megztiniu ir paltu, kurį dėvėjo trobelėje.

Na, ir kas.

– Sveika, Lile.

– Sveikas.

– Džiaugiuosi, kad galėjai skirti man šiek tiek laiko.

– Laikausi taisyklės, kad turiu susitikti su kiekvienu vyru, su kuriuo įstringu kalnų trobelėje keturiasdešimt aštuonioms valandoms siaučiant pūgai.

Tirnis atrodė suliesėjęs, truputį labiau išblyškęs, bet jo šypsena buvo žavingai pažįstama, kai jis atsisėdo į kėdę priešais jos stalą, po to neskubėdamas nužvelgė ją. Kai jų žvilgsniai susitiko, jis ištarė:

– Tu nuostabiai atrodai.

Tada kodėl tu devyniasdešimt keturias dienas su manimi nesusisiekei?

Štai kokia mintis sukosi jos galvoje. Bet balsu ji paklausė:

– Kaip tavo petys?

– Kaip naujas. Jiems teko pakeisti mano petį plastikiniu, ilgalaikiu ir praktiškai nepažeidžiamu.

– Ar jis tau kelia rūpesčių?

– Nepasakyčiau.

– Tu taip kalbi apie kiekvieną sužeidimą.

Jis atlaikė jos žvilgsnį ir pasakė:

– Kai kurios žaizdos skaudesnės.

Lilė nusuko galvą, kad jos nepaveiktų jo mėlyno žvilgsnio magnetizmas. Nesuskaičiuojamą daugybę kartų ji mėgino įsivaizduoti, ką darys ir sakys, kai jį vėl išvys – *jeigu* išvys.

Tačiau ji žinojo, kad nors vieną kartą dar tikrai jį pamatys. Turėjo pamatyti. Bet ji nežinojo, ko tikėtis po to.

Mintyse ji kelis kartus prasuko šio susitikimo scenarijų – jo diapazonas siekė nuo visiško abejingumo iki aistringo užsimiršimo. Bet dabar tikrovėje ji nepajėgė prisiminti nė vienos protingos eilutės iš susikurtų scenarijų.

– Tikriausiai tau reikalingas fizioterapijos kursas, – patarė Lilė.

– Aš praleidau kelias savaites reabilitacijos ligoninėje.

– Negalėjimas nieko veikti tikriausiai varė tave iš proto.

– Tikrai. Bet aš jaučiausi kur kas geriau už kai kuriuos pacientus. Pavyzdžiui, už Skotą Hamerį.

– Taip. Girdėjau, kas jam nutiko.

– Tai nebuvo nelaimingas atsitikimas.

Lilės nustebimas buvo akivaizdus.

– Ligoninėje mes keletą kartų atvirai išsikalbėjome su Skotu. Jis man prisipažino, kad virvę paleido sąmoningai.

– Kodėl?

Ji klausėsi Tirnio, o jos nusiminimas didėjo išgirdus kaip Vesas leido Skotui steroidus.

– O dar romanas su Skoto mergaite, – pasakė Lilė purtydama galvą. – Vesas Hameris yra niekingas žmogus.

– Sutinku. Veso santykiai su Milisente laikomi paslaptyje. Ne tam, kad apgintų Vesą, bet tam, kad apsaugotų jos tėvus. Kam aitrinti jų skausmą?

– Vesas vertas viešo pasmerkimo, bet aš suprantu tokią logiką.

– Sklando gandai, kad Vesas palūžęs ne tik dėl atsitikimo su Skotu, bet ir dėl to, kas įvyko ant kalno.

– Jis tik lydėjo Dačą.

– Ne visai taip, Lile. Pagal Skotą, Vesas sukurstė Dačą sugauti mane.

– O kam Vesui to reikėjo?

– Kurį laiką jis bijojo, kad Skotas gali būti Mėlynasis.

– Skotas?

– Taip, nes jis turėjo motyvą. Bent jau Vesas taip manė. Vesas pasinaudojo Dačo pavydu ir prikalbėjo jį daryti tą, ką jis pats visą laiką norėjo padaryti – sugauti mane su tavimi. Tai nebuvo sunku, bet viskas baigėsi geriausio draugo žūtimi. Taigi Vesas nešiosis kaltės jausmą širdyje iki mirties.

– Nesuprantu, kodėl ji vis dar su juo?

– Ponia Hamer? Kai ji sužinojo apie steroidus, kaip Skotas sakė, buvo pasiruošusi jį palikti. Vesas maldavo to nedaryti. Jis pareiškė, kad taps kitu žmogumi. Atvers naują puslapį savo gyvenime. O kad tai įrodytų, netgi metė trenerio darbą. Dabar pardavinėja sporto prekes.

– Milisentės dėdei?

– *Taip* jis dar nepasikeitė, – pasakė Tirnis su antipatija.

– O kaip Skotas? Kas jo laukia?

– Jis vis dar sėdi ratukuose, bet kai visiškai pasveiks, ketina mokytis toliau.

– Bet su sportu baigta?

– Taip. Jis nebeplanuoja dalyvauti varžybose ir labai tuo džiaugiasi.

– Jis turėjo jaustis labai nelaimingas, jei ėmėsi tokių kraštutinių priemonių tam, kad išsivaduotų nuo tėvo priespaudos.

– Jis vis dar nelaimingas, – pasakė Tirnis ir susimąstęs susiraukė. – Skotas apnuogino savo sielą prieš mane ne kartą. Jis džiaugiasi, kad jam daugiau nebereikės sportuoti. Bet yra kažkas, ką jis slepia ir nuo manęs. Sako, kad tai per daug asmeniška, kad galėtų pasidalyti su manimi. Aš turėjau daug laiko, kad galėčiau stebėti jį ligoninėje. Jis skaito. Daugiausia klasiką. O kartais sėdi ir nematančiomis akimis žvelgia į tolį. Jis labai liūdnas jaunas žmogus.

– Gal jis liūdi dėl Milisentės?

– Žinoma, jis apgailestauja dėl to, kas jai nutiko, bet po to, kai ji ir Vesas... – jis nutylėjo likusią sakinio dalį. – Kažkas kitas sudaužė jam širdį. Galbūt vieną kurią dieną jis jau galės apie tai kalbėti. Jis pažadėjo palaikyti su manimi ryšį.

– Esu tikra, jis vertina tavo draugystę.

– Jis yra geras vaikinas.

Po trumpos pauzės Lilė pasakė:

– Manau, žinai, jog Viljamas Ritas pripažino visus jam pateiktus kaltinimus.

Tirnio lūpos virto griežta linija.

– Penki iš eilės einantys mirties nuosprendžiai. Bet tai jam per gerai.

– Visiškai su tavimi sutinku.

– Prisipažindamas jis bent jau sutaupė mokesčių mokėtojų pinigus – sutrumpėjo teismo procesas.

– Jis niekada nebuvo mėgstamas, – pasakė ji. – Jo niekas nemėgo. Iš savo patirties galiu pasakyti, kad kuo bičiuliškesnis jis norėjo būti, tuo labiau atstumiantis pasidarydavo. Dabar net jo sesuo jį apleido. Aš ne per daug gerai pažįstu Merili, bet ji visada buvo maloni su manimi. Ar gali įsivaizduoti, kaip jai dabar gėda? Aš jai nusiunčiau padrąsinamą atviruką, bet laiškas grįžo neatplėštas.

– Girdėjau, ji išsikėlė iš Klierio ir nepaliko savo naujo adreso, kuriuo būtų galima persiųsti korespondenciją. Galbūt taip ir geriau, – pasakė jis.

– Galbūt.

Išsėmę pokalbio temą, jie nutilo. Lilė jautė, kad Tirnis spokso į ją. Ji laikė savo žvilgsnį nukreipusi į korespondenciją ant stalo. Laukdama Tirnio atvykimo nepajėgė susikoncentruoti ir jos perskaityti. Daugiau nebegalėdama pakelti įtampos pažvelgė į jį.

– Lile, aš nesusisiekiau su tavimi anksčiau todėl, kad...

– Aš neprašiau tavęs aiškintis.

– Bet manau, paaiškinti verta.

Lilė atsistojo ir nuėjo prie lango. Žiemos pabaigą lydėjo baisiausia pūga per pastaruosius šimtą metų. Pavasaris jau krypo į vasarą. Dvidešimčia aukštų žemiau Atlantos gatvės maudėsi popiečio saulėje.

– Tu pakeitei ligoninę, Tirni. Tu nurodei FTB biurui Šarlote, kad jie neteiktų informacijos apie tavo buvimo vietą niekam, įskaitant ir mane. Aš supratau, ką norėjai tuo pasakyti.

– Manau, kad ne. Taip pasielgiau ne todėl, kad nenorėjau tavęs matyti.

– Ne todėl?

– Ne.

– Tada kodėl?

– Tau reikėjo palaidoti Dačą, o man – ekshumuoti Torę.

Nuoskaudai blėstant, Lilė atsigręžė į Tirnį.

– Atleisk. Aš dar nepasakiau, kaip man gaila Torės.

– Ačiū. Žinojimas, kas iš tikro atsitiko, atnešė ir palengvėjimą, ir neišvengiamybės suvokimą. Viena vertus, tai gerai, antra vertus – blogai.

Lilė jau norėjo prieiti prie Tirnio, bet susilaikė.

– Norėčiau, kad papasakotum apie Torę. Aišku, jei nori apie tai kalbėti.

– Tai nėra graži istorija, bet turi ją išgirsti.

Lilė mostelėjo jam ranka, kad tęstų.

Jis giliai įkvėpė.

– Torei buvo vos keli mėnesiai, kai aš išvykau į ilgą kelionę po Afriką. Buvau sudaręs kontraktą su kelionių žurnalu, kad apkeliausiu Afrikos kontinentą. Kas turėjo tęstis keletą savaičių, užtruko ne vieną mėnesį. Daug mėnesių. Aš praleidau Padėkos šventę. Negrįžau namo ir Kalėdoms. Praleidau daug ką.

Kol manęs nebuvo, Paula – Torės mama – sutiko kitą vyrą ir jį pamilo. Kai pagaliau grįžau namo, ji man numetė skyrybų popierius dar nespėjus išsipakuoti daiktų. Paula ir jos būsimasis vyras norėjo, kad aš atsisakyčiau visų teisių į Torę. Jie sakė, kad jis praleido daug daugiau laiko su Tore negu aš. Tuo metu aš save įtikinau, kad tai yra teisinga. Lambertas mylėjo Paulą. Jis elgėsi su Tore lyg su savo vaiku. Pamaniau, kad mano dukrai bus tik geriau, jei aš paprasčiausiai dingsiu iš jų gyvenimo ir jiems daugiau nekliudysiu.

– Tuo metu, – tyliai pasakė Lilė, – tai labai svarbi apibūdinanti frazė.

– Tiesa.

Jis atsistojo ir nuėjo prie sienos, kur buvo iškabinti įdomesni žurnalo numeriai. Jis juos po vieną apžiūrėjo, bet Lilei neatrodė, kad jis ką nors skaito ar iš tikro įsidėmi viršelių nuotraukas.

– Jie niekada nedraudė man su ja matytis. Netgi skatino. Bet mūsų susitikimai visada buvo sunkūs. Ji nežinojo, kas aš toks. Aš jai buvau tik pašalietis, su kuriuo ji kažkodėl turėjo retkarčiais matytis. Aš įeidavau į sceną iš kairės, pasakydavau keletą reikiamų frazių ir išeidavau į dešinę. Tada vėl dingdavau užkulisiuose metams ar dvejiems. Tai buvo *mano dukters gyvenimas,* kuriame aš tevaidinau epizodinį vaidmenį. Mano vizitai vis retėjo.

Tirnis perėjo prie kito žurnalo viršelio ir pradėjo jį tyrinėti.

– Keliavau Amazonės upe, kai mane pasiekė žinia apie Torės dingimą. Ji dingo be pėdsako ir buvo manoma, kad yra pagrobta. Užtrukau dvi savaites, kol grįžau į civilizaciją ir Jungtines Valstijas.

Jau daugelį metų nebuvau jos matęs. Mane informavo tik iš mandagumo, nieko daugiau. Paula nustebo, kai pasirodžiau prie jų durų Nešvilyje. Tai daug pasako apie mane ir mano prioritetus, ar ne? Užuot nuraminęs Paulą ir palengvinęs jos ir Lamberto padėtį, aš elgiausi kaip asilas. Turėjau įžūlumo peikti juos už tai, kad nepasiliko Klieryje ilgiau ir nereikalavo, jog paieškos būtų tęsiamos. Jau buvo prasidėjusi žiema. Šimtai žmonių nebegalėjo šukuoti kalno. Bet aš nenorėjau tikėti, kad neįmanoma nieko daugiau padaryti, kaip tik laukti, kol Torė kurią nors dieną ims ir atsiras. Negalėjau pasitenkinti jos nuotrauka ant pieno pakuotės ir prašymo pranešti apie ją.

Tirnis atsigręžė į Lilę.

– Lambertas išmetė mane iš savo namų. Ir aš jo už tai nekaltinu. Persikrausčiau į viešbutį. Ir tame beveidžiame kambaryje, kuriame man nepriklausė niekas, išskyrus turistinę kuprinę su drabužiais, staiga suvokiau, kad pasaulyje esu vienas.

Paula ir jos vyras galėjo atsiremti vienas į kitą. Išsiverkti ant vienas kito peties. Aš neturėjau nieko ir pats buvau dėl to kaltas. Suvokiau, kad atsisakiau vienintelio žmogaus pasaulyje, kurio gyslomis tekėjo mano kraujas. Tik tada galutinai supratau, koks savanaudis niekšas buvau.

Atsisakyti Torės nebuvo auka. Aš tik save įtikinėjau, kad taip yra, bet tai nebuvo teisybė. Aš tai padariau iš savanaudiškų paskatų. Tai nebuvo ypatingas aukojimasis savo vaiko labui. Aš tiesiog norėjau bastytis po pasaulį. Norėjau turėti laisvę susikrauti daiktus ir išvykti, kada tik noriu, neatsižvelgdamas į savo šeimą. Tame tuščiame viešbučio kambaryje pamačiau, kas esu iš tikro. Arba kas buvau. Atėjo laikas už tai atsiskaityti.

Tą naktį nusprendžiau, kad sužinosiu, kas atsitiko Torei, arba žūsiu mėgindamas tai padaryti. Aš nevengsiu šios atsakomybės. Tai bus paskutinis dalykas, kurį dar galiu padaryti savo vaikui. *Vienintelis,* kurį apskritai dėl jos esu padaręs.

Bebaigiant kalbėti Tirnio balsas pasidarė šiurkštus.

– Ir aš ėjau iki galo, Lile. Šliaužte iššliaužiau iš ligoninės lovos, bet buvau ten, kai teismo medicinos ekspertai ekshumavo kūną. Aš buvau šalia Paulos, kai reikėjo atpažinti palaikus. Aš dalyvavau pamaldose už Torę ir jos laidotuvėse Nešvilyje.

Jis nusigręžė nuo žurnalų ir pažvelgė į Lilę. Jo akys buvo blausios.

– Turėjau galutinai baigti su tuo ir tik tada galėjau atvykti pas tave. Ar tu tą supranti?

Ji linktelėjo, nes negalėjo ištarti žodžio dėl užplūdusių jausmų.

– Dabar, kai viską išgirdai, galbūt nebenorėsi su manimi bendrauti. Bet tikiuosi, kad taip neatsitiks.

– Ar tu manai...

– Ką?

– Tą dieną, kai mes plaukėme kanojomis upe, ar tu pajutai tokią pat tuštumą ir praradimo skausmą mano sieloje? Aš praradau Eimę. Tu praradai Torę. Ar tu manyje atpažinai...

– Giminingą sielą?

– Panašiai.

– Be abejo.

– Ak!

– Palauk, ar manai, kad vien tai mane prie tavęs patraukė? Vienintelis dalykas?

– Ar taip buvo?

– O ką tu apie tai manai?

Jo žvilgsnis buvo toks iškalbingas, kad Lilė pajuto jį lyg glamonę. Tai viską pasakė. Ji papurtė galvą.

– Ne. Aš manau, mes abu tą dieną atsisveikindami žinojome, kad tai nėra visko pabaiga, o tik atidėjimas vėlesniam laikui.

– Mūsų kartu praleistą laiką galima suskaičiuoti valandomis, – pasakė jis, – bet man atrodo, kad vienas kitą pažįstame geriau nei dauguma sutuoktinių.

– Ar mes pora, Tirni?

Tirnis priėjo prie jos, suėmė jos veidą delnais ir pritraukė prie savęs.

– Dieve, aš tikiuosi.

Jo akys apžvelgė kiekvieną jos veido bruoželį, kol stabtelėjo ties burna.

– Ar tu nori manęs? – sušnabždėjo Lilė.

– Negali įsivaizduoti, kaip.

Tada jis palenkė galvą ir pabučiavo Lilę. Jo liežuvis praskyrė jos lūpas, iš pradžių švelnus, pamažu bučinys tapo drėgnas ir karštas, be galo seksualus, žadinantis jausmus.

Dešinės rankos jis dar nevaldė laisvai, bet apkabino ją kairiąja ir judesiu, kurį ji įsiminė nuo pirmojo bučinio, prisitraukė prie savęs.

Jie bučiavosi be galo ilgai, neatsitraukdami vienas nuo kito, o kai galų gale atsitraukė, jis nubraukė jai nuo veido plaukus.

– Daugiau manęs nebebijai?

– Bijau tik to, kad vėl gali dingti iš mano gyvenimo.

– Tada tau nieko nebereikia bijoti.

Jis ją švelniai pabučiavo, kad patvirtintų pažadą, o kai pakėlė galvą, jo išraiška buvo rimta.

– Šį kartą pasistengsiu būti geresnis. Prisiekiu tau. Mylėsiu tave taip, kaip niekas nemylėjo.

– Tą jau įrodei. Rizikavai dėl manęs gyvybe. Kelis kartus.

– Anksčiau nežinojau, kaip mylėti, bet...

Lilė pirštais užspaudė jam lūpas.

– Žinojai, Tirni. Antraip nebūtum galėjęs padaryti to, ką padarei. Paaukojai daugiau negu dvejus gyvenimo metus ir vos nežuvai dėl Torės. Nebūtum to padaręs, jei jos nemylėtum.

– Bet ji mirė to nežinodama.

– Nemanau. Manau, ji tą jautė.

Nors Tirnis reagavo skeptiškai, matėsi, kad jis labai nori tuo patikėti.

– Paula sakė, kad Torė skaitė visus mano straipsnius. Laikė savo kambaryje visus žurnalus su mano straipsniais.

Lilė apkabino jo galvą.

– Ji žinojo, kad tu ją myli.

– Jeigu tik būtų galima viską atsukti atgal. Aš jai tą pasakyčiau. Sakyčiau tą jai kiekvieną dieną. Viską daryčiau kitaip. Daryčiau teisingai.

Lilė stipriai prisiglaudė prie jo. Padėjo galvą jam ant krūtinės taip, kad jis nematytų jos paslaptingos šypsenos. Šiandien buvo jų diena. Tik jų. Rytoj bus pakankamai laiko pasakyti jam, kad nors prarado kalne vieną vaiką, pradėjo ten kitą.

Jam jau suteikta galimybė viską pakartoti. Ir šį kartą viską daryti teisingai.

Brown, Sandra

Br291 Šalčio faktorius: romanas / Sandra Brown; iš anglų kalbos vertė Gražina Nemunienė. – Vilnius: Alma littera, 2007. – 440 p.

ISBN 978-9955-24-394-6

Naujausiame Sandros Braun romane susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir nuolat auganti įtampa.

UDK 820(73)-3

Sandra Brown

ŠALČIO FAKTORIUS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Gražina Nemunienė*
Redaktorė *Simona Kaziukonytė*
Korektorė *Simona Mažeikienė*
Viršelio dailininkė *Vaida Totilaitė*
Maketavo *Albertas Rinkevičius*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Logotipas", Utenos g. 41a, LT-08217 Vilnius

Garsiosios amerikietės Sandros Brown plunksnai priklauso daugiau nei 60 knygų, išplatintų 70-čia milijonų kopijų, išverstų į 30 kalbų, daugelis yra tarptautiniai bestseleriai. Ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai skleisti puslapį po puslapio iki knygos pabaigos. Lietuviškai išleisti jos trileriai „Alibi“, „Pavydas“ ir „Baltasis karštis“. Naujausias Sandros Brown romanas – „Šalčio faktorius“.

Lilė Martin, populiaraus žurnalo leidėja, po nemalonaus susitikimo su buvusiu sutuoktiniu per pūgą įstringa tolimoje kalnų trobelėje. Su vyriškiu, kuris gali būti pavojingas serijinis žudikas.Tyliame Šiaurės Karolinos kalnų miestelyje didžiausias nusikaltimas – eismo taisyklių pažeidimas. Tačiau ramybė miestelyje baigėsi. Policijos viršininkas Dačas Bertonas, buvęs Lilės vyras, jo nedidelė komanda ir FTB agentai atkakliai ieško nusikaltėlio, praminto Mėlynuoju, nes nusikaltimų vietose jis palieka mėlyną kaspiną. Dingo keturios moterys, jų kūnai nerasti, įkalčių nėra, įtariamųjų – taip pat. Staiga be pėdsakų dingsta penktoji jauna moteris. Tirdamas šiuos nusikaltimus Dačas ryžtasi gelbėti ir žmoną, kol neįvyko dar viena nelaimė. Ar jam pavyks nusigauti į trobelę iki kito Mėlynojo išpuolio? Ar iš tikrųjų didžiausią pavojų kelia tik siaučianti pūga?..

Šalčio faktorius – stipriausia, ką esu parašiusi.

Sandra Brown, The Highlander

Sandra Brown kuria tokį pasaulį, kuriame gėris triumfuoja prieš blogį.

The Dallas Morning News

